

Giới thiệu Đế Vương Họa Mi

Truyện Đế Vương Họa Mi của tác giả Hi Trữ Nhược Hải Nguyệt là câu chuyện xuyên không của nhân vật chính đến đại Tàn đế quốc.

Liễu Dương Mi (tự là Tranh) là cô gái được nhân nuôi từ nhỏ nhưng được ông nội rất thương yêu mình. Nàng quyết tâm học y để chữa trị cho ông nội. Nhưng trong một lần đi cắm trại thì bị té xuống núi và đã xuyên không về Tàn quốc.

Nàng sẽ làm sao để trở về cuộc sống hiện tại và nàng sẽ thích nghi với mọi việc ra sao? Mời các bạn theo dõi câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuân Sơn Nhàn Thích Vô Nhân Tri

Công nguyên năm 2035 là một năm rất không bình thường.

Bước vào thế kỷ mới, thế giới không phát sinh nhiều thay đổi như các chính khách đã dự đoán, nước Mi vẫn như trước là nước Mi, nước Anh như trước là nước Anh, Nhật Bản như trước là Nhật Bản, Trung Quốc cũng như trước là Trung Quốc. Hiện tại, tuy thế giới đã hoàn thành toàn cầu hóa kinh tế và trở thành một chỉnh thể nhưng sự phân biệt giàu nghèo, dân tộc, quốc gia vẫn chênh lệch như trước.

Mặc dù không ngừng theo đuổi tiền tài, vật chất và hưởng thụ nhưng con người dù sao cũng là loài linh trưởng phát triển cao cấp nhất tinh cầu. Con người thông minh, có tư tưởng phức tạp cùng tầm nhìn xa rộng. Địa cầu và con người, qua hàng nghìn năm lịch sử phát triển, đã trải qua một quá trình lâu dài! Suốt hàng triệu hàng vạn năm đó, vật đổi sao dời, biển cả hóa thành nương dâu, thời gian đã chứng kiến nhiều nền văn minh sụp đổ và biết bao giá trị vật chất lẫn tinh thần mất đi. Tiền tài có thể tích góp, nhà cửa có thể xây dựng lại, dù một thành phố bị hủy diệt cũng có thể tái kiến thiết, nhưng kết tinh trí tuệ của tiền nhân một khi mất đi thì chính là “nhất khứ bất phục phản” (một đi không trở về). Vì lý do đó, Hội nghị liên hợp quốc đã được tổ chức. Vốn dĩ mỗi người mỗi ý, luật định ở mỗi quốc gia cũng bất đồng nên các hội viên liên hợp quốc thường xuyên khắc khẩu tranh cãi, tuy nhiên, đây là lần đầu tiên hội nghị nhanh chóng nhất trí thông qua một kế hoạch chưa từng có trong lịch sử: Thương Hải Di Châu.

Thụy Sĩ.

Trên đường quốc lộ, một chiếc xe khách thật lớn đang nhàn nhả vi vu qua hai hàng cây ven đường, trong xe vang lên tiếng cười nói vui vẻ, hành khách đều là trung niên và lão nhân nhưng thoát nhìn người nào cũng tinh thần thoải mái, tràn đầy sức sống. Qua khe cửa, không khí núi rừng lan tỏa, tiếng chim hót thanh thúy khắp nơi, hành khách cười đùa vui vẻ càng khiến lòng người thêm hưng phấn. Người tài xế mặc dù nghiêm túc điều khiển xe nhưng trên mặt cũng có nét cười. Không ai ngờ những vị hành khách yêu đời kia đều là những học giả nổi tiếng trên thế giới.

“Lúc trước mọi người tuy là biết nhau nhưng do địa lý cách xa nên mấy năm nay cũng không có cơ hội gặp được. Hiện tại, ít nhất trong vòng mười năm nay, chúng ta càng phải gần gũi nhiều hơn”, một lão nhân tóc bạc trắng ngồi cạnh tài xế bật cười làm mọi người càng cười to hơn. Nhìn thấy mọi người hưng phấn, lão nhân tóc trắng chỉ về phía sau reo lên, “Nhan! Bạch! Nghe nói năm trước hai người vừa sáng tác một ca khúc tên gọi ‘Mẫu Đơn Đình’, lúc ấy tôi đang ở Nam Cực khảo sát nên không có dịp thưởng thức, hôm nay chúng ta có thời gian, mau mau...”, những chữ cuối cùng được người kia có ý kéo dài lê thê. Những người trên xe đều là trí thức thông thạo nhiều ngoại ngữ, ngay cả tài xế cũng đã có học vị bác sĩ, nghe được lão nhân tóc trắng dùng tiếng Trung Quốc kéo dài có ý chọc ghẹo hai người kia nên mọi người vỗ tay ầm ĩ.

Nhan và Bạch là hai người Trung Quốc xuất thân Quốc Học, thuở nhỏ chăm chỉ đọc sách, gia đình thuộc hàng “thư hương thế tộc”, chuyện này quả thật ít người biết đến. Lại nói “danh sĩ tự phong lưu”, Bạch tiên sinh thì không cần nói, riêng Nhan là nữ nhân khuê tú, phong cách đoan trang nhưng cũng rất cứng rắn mạnh mẽ. Hai người bọn họ vừa là bạn học vừa là họ hàng thân thích, quan hệ cực kỳ thân thiết, hai người đã dồn tâm huyết phục chế một ca khúc đã bị thất lạc từ lâu, gọi là “Mẫu Đơn Đình”. Ca khúc giống như tên, vừa quyến rũ vừa mỹ lệ. Năm trước, khi bọn họ trình diễn ca khúc này đã làm chấn động diễn đàn kịch giới. Hai người tuy không phải diễn viên chuyên nghiệp nhưng đây vốn dĩ là danh khúc lại kết hợp với lòng say mê nên dễ dàng lay động cảm xúc của mọi người.

Trong lúc luyện tập “Mẫu Đơn Đình”, Nhan cũng học qua côn khúc, âm luật và điệu bộ. Giờ phút này nghe được mọi người thúc giục, Nhan cũng mạnh dạn đứng dậy mỉm cười, “Mọi người đã không chê thì tôi đây xin bêu xấu vậy. Bác tài, vui lòng cho xe chạy chậm lại một chút. Còn mời Bạch huynh cùng xướng cùng diễn để mọi người cùng thưởng thức”

Tài xế cho xe chạy thật chậm. Côn khúc cùng các loại kịch khác vốn không giống nhau, mỗi động tác của côn khúc đều uyển chuyển hàm súc, mỗi chuyển động đều phải kết hợp với dáng người, vì thế mà cổ nhân Trung Quốc thường dùng bốn chữ “Tái ca tái vũ” để miêu tả. Nghệ thuật thật kỳ diệu!

Nhan lấy từ trong ngực áo ra một chiếc quạt có tranh sơn thủy chuẩn bị diễn. Bạch tiên sinh cũng lấy ra một thanh tiêu đặt lên bên môi thổi thử hai tiếng, thanh âm nhẹ nhàng như hành vân lưu thủy (mây trôi nước chảy). Mọi người nhìn ngắm Nhan mở quạt, che nửa gương mặt, phong cách nhu mỹ

cùng đáng người kiều uyển, phải nói là... đẹp như một giấc mộng.

Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến

Tự giá bàn khước phó dữ đoạn tình đòi viên

(原来姹紫嫣红开遍, 似这般却付与断井颓垣)

Nhan vừa hát dứt lời, cúi người bước tới sau đó uyển chuyển xoay người cầm quạt.

Lương thân thỉn mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm lạc sự thủy gia viên.

(良辰美景奈何天, 赏心乐事谁家院)

Vừa dứt câu, rèm mắt khẽ chớp, tự oán tự thán.

Triều phi mộ quyền

Vân hà thủy hiên

Vũ ty phong phiến

Yên ba họa thuyền

Cầm bình nhân thắc khán giả thiếu quang tiện!

(朝飞暮卷, 云霞翠轩. 雨丝风片, 烟波画船. 锦屏人忒看这韶光贱!)

Cánh tay trắng như ngọc khẽ giơ lên, ánh mắt lưu tình, gương mặt khi ẩn khi hiện sau nửa cánh quạt phẳng phất “khuê các phong tình”. Mọi người chỉ cảm thấy thần trí bay bổng, sau đó là một tràng pháo tay vang dội. Nhan khiêm tốn mỉm cười nói lời cảm ơn.

Bạch tiên sinh buông tiêu, đang định nói chuyện thì đột nhiên trông thấy một vật xẹt ngang qua cửa xe. “Dừng xe!”, Bạch tiên sinh vội vàng hô to, sau đó đứng lên mở cửa xe phóng ra ngoài. Thấy Bạch tiên sinh nhảy xuống xe chạy ngược về phía sau, mọi người trên xe đều ngạc nhiên. Tất cả đều ngoái đầu ra cửa kính xe nhìn theo, chỉ thấy Bạch tiên sinh trong tay ôm một bọc vải nhỏ quay trở lại, thái độ vô cùng cẩn thận tựa như vật trong tay chính là kỷ trân dị bảo.

Mọi người định lên tiếng hỏi thì Bạch tiên sinh liền ngắt lời, “Suyt!” rồi nhẹ nhàng đem vật trong lòng mở ra, mọi người hốt hoảng kêu lên một tiếng “A!”. Bên trong bọc vải là một đứa bé trông như thiên thần đang say ngủ, thân mình nhỏ nhỏ cuộn lại, tóc đen mượt óng ánh, làn da phấn điều ngọc trác, mi mục như họa, vô cùng xinh xắn, vô cùng đáng yêu! Đứa bé này hẳn không quá một tuổi, mọi người nhìn ngắm báu vật “nhặt được” với ánh mắt cực kỳ triu mến. Vốn là một bé gái tay chân lạnh lạnh, khỏe mạnh như vậy nhưng lại không hiểu vì sao cha mẹ nhẫn tâm đem bỏ ở chỗ này. Đúng lúc đó, một người phát hiện trên tấm vải choàng cho đứa bé có lưu lại dòng chữ thật xinh đẹp.

“Gia đình gặp nạn, để tránh con gái bị người giết nên phải để lại ven đường, nếu nhi tử gặp người hảo tâm nuôi dưỡng, kẻ làm cha mẹ dù dưới cửu tuyền cũng nguyện kết cỏ ngậm vành tạ ơn. Kính thư. Liễu Dương Mi”

Ba chữ cuối cùng là tên của đứa bé cùng ngày sinh. Mọi người rút cuộc đã hiểu rõ sự tình, Bạch tiên sinh thở dài nói khẽ, “Đây hẳn tên và ngày sinh của thiên thần. Chúng ta ở đây gặp gỡ cũng không đành lòng bỏ mất. Huống chi, nét chữ này rất đẹp, cha mẹ đứa nhỏ nhất định cũng là người Trung Quốc. Thiên thần này đáng yêu như vậy, bậc cha mẹ nào lại đành lòng bỏ đi!”

Những người trên xe đều là những học giả hàng đầu, đặt hết tâm huyết cho công việc, chuyện gia đình ít khi ngó ngang nên đa số đều là người lớn tuổi nhưng chưa lập gia đình. Nghe Bạch tiên sinh nói như thế, trong đầu mọi người liền tưởng tượng đến cảnh được ôm thiên thần nhỏ này vào lòng mà nghe thiên thần ê a “ông nội, chú, bác, dì...”, chỉ mới nghĩ đến đây thôi mà trên gương mặt của mọi người đã đồng loạt xuất hiện nụ cười ngốc nghếch, đối với thiên thần càng nhìn càng yêu, càng yêu lại càng muốn cướp về tay mình. Kết quả: ai muốn giành quyền nuôi dưỡng đứa bé. Bọn họ bình thường đều là những nhân vật đức cao vọng trọng nhưng hiện tại bọn họ đang xúm lại tranh cãi om tỏi, tiếng ồn làm đứa trẻ bị thức giấc, mở miệng oa oa khóc lớn. Bọn họ bị tiếng khóc làm quỳnh quáng, hoa chân múa tay ôm thiên thần dỗ ngủ, sau đó mới chịu ngồi xuống thương nghị.

Những nhân vật hiện diện tại nơi này có ai lại không phải là cao thủ phát biểu luận văn, người giảng giải trừu tượng, người tung hoành đàm phán trên thương trường, kẻ bán linh ngoại giao uy trấn thiên hạ, người mồm mép huy động như giương thương múa kiếm, cũng có người một khi mở miệng là phun châu nhả ngọc, bình thường thân thiết là vậy nhưng hiện tại không ai nhường ai, cãi vã đến đỏ mặt tía tai. Cuối cùng cũng là Nhan đưa ra biện pháp, “Mọi người đừng tranh giành, theo ý tôi, ai nuôi dưỡng cũng giống nhau, dù sao mọi người sắp tới cũng ở chung một chỗ, dĩ nhiên đứa nhỏ là tất cả chúng ta nuôi dưỡng, người chính thức đứng tên nhận con nuôi trên giấy tờ chẳng qua là danh phận mà thôi. Chúng ta dùng phương pháp bốc thăm, sau đó sẽ quyết định, thế nào?”, Thấy mọi người không có dị nghị, Bạch tiên sinh liền viết tên mọi người lên những lá phiếu để bốc thăm.

“A ha ha ha! Cảm ơn mọi người! Đứa bé này là tôi nuôi!” Bạch tiên sinh mắt sáng ngời ngời, vội vàng ôm lấy thiên thần đặt trên đùi. Mọi người vô cùng ghen tị nhìn hắn ôm đứa nhỏ trong lòng, lại nói thiên thần còn chớp chớp mắt, thỉnh thoảng lại ê a cười nhẹ, ánh mắt ghen tị liền chuyển sang vô hạn yêu thương, vô cùng sủng nịnh. Nhan dĩ nhiên nhiên cũng muốn nhận nuôi, nhưng lại bị Bạch tiên sinh hưởng trước. Nhìn gương mặt đắc ý của Bạch, trong lòng Nhan không khỏi ghen tị liền mở miệng nói, “Bạch huynh, nếu không phải tôi đưa ra ý kiến hay, anh cũng sẽ không có được viên ngọc này. Tôi chỉ có một yêu cầu, nhũ danh của đứa bé này sẽ do tôi đặt”

Bạch tiên sinh vui vẻ đáp ứng. Nhan suy nghĩ một lúc rồi nói, “Tôi nhìn thấy đứa bé sinh ra rất đẹp, “mì mục như họa”. Huống chi, chúng ta lại nhặt được bảo bối ở nơi có cảnh sắc tuyệt đẹp thế này, có thể gọi là “phong cảnh như họa”, đặt đứa bé tên “Tranh” (KNQ: đáng lẽ phải đặt là Họa cơ), được không?”

Mọi người lập đi lập lại cái tên vài lần, nghĩ cũng rất dễ gọi lại dễ nghe nên liền đồng ý, tên của thiên thần do cha mẹ đặt là “Liễu Dương Mĩ”, nữ danh là “Tranh”.

Từ đó về sau, thiên thần ngụ tại khu trạch xá Thương Hải Di Châu. Lại nói nơi này tập trung vô số học giả, bọn họ nhìn thấy đứa trẻ ngọc tuyết đáng yêu như vậy liền không thể không cung chiêu. Nơi ở của Bạch tiên sinh trở thành nơi có nhiều người đến nhất. Mỗi lần tụ họp, cự chiến binh thì kể chuyện chiến tranh khói lửa, đại giáo sư trang trọng văn nhả thì kể chuyện xưa, ca hát, pha sữa... Bạch tiên sinh lâu lâu lại cảm thán, “Ngày đó nếu không phải chúng ta biểu diễn côn khúc, nếu xe không chạy chậm thì chính mình cũng sẽ không phát hiện trong bụi cỏ ven đường có bảo bối thế này. Sớm không diễn trễ không diễn, đúng lúc đó lại diễn, đây thật sự là ý trời a...!”

Giọng trẻ con thanh thúy vang lên, “Ông nội”. Thanh âm cắt ngang suy nghĩ của Bạch tiên sinh, ông ngẩng đầu nhìn lại, lão nhân râu tóc bạc trắng nghe Tiểu Tranh thốt lên một tiếng liền vui sướng cười vang. Lúc ông được tuyên dương tại hội nghị nghiên cứu y học cũng không cao hứng đến thế. Bạch tiên sinh lắc lắc đầu, tiếp tục đọc quyển sách có tựa “Dục Nhân Bảo Điển” đang cầm trên tay. Đây là tài liệu dùng để nghiên cứu, thăm dò, tu bổ, bảo tồn những thành tựu của các nền văn minh đã biến mất, một phần trong kế hoạch Thương Hải Di Châu.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, xuân qua, đông tới, xuân lại về, Bạch tiên sinh mỗi khi tụ hội với mọi người đều không thể không cảm thán, thời gian không thể ngừng lại được. Trách không được Thanh Liên cư sĩ đã từng cảm thán, “Hương như thanh ti mộ thành tuyết”. Năm đó tóc vẫn còn đen, năm nay đã bạc trắng, phảng phất như ngày hôm qua thiên thần còn ở nhà học chữ, ngày hôm nay thiên thần đã trưởng thành. Thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, Bạch tiên sinh nhìn đám người đang ngồi trầm tư, thật khó khăn để mở miệng, “Mọi người nhanh chóng quyết định đi. Hiện tại với trình độ của Tranh Nhi thì muốn trở thành bác sĩ cũng không có vấn đề gì, không nhất thiết phải vào đại học. Nhưng nghĩ lại, chim ưng một khi đủ lông đủ cánh sẽ muốn hòa nhập vào bầu trời rộng, chúng ta đã giữ Tranh Nhi đến ngày hôm nay cũng đã tới lúc để Tranh Nhi ra thế giới bên ngoài một phen”, nói đến đây, Bạch tiên sinh cũng không thể tiếp tục nói nữa, thanh âm như nghẹn lại.

Nhan bắt chặp “kính lão đắc thọ”, khoe mắt hồng hồng nén giận ngồi đối diện với vài vị lão nhân, “Đều là các người, không có việc gì làm thì cứ đi trồng hoa nuôi chim, tại sao lại dạy Tranh Nhi cái gì y cái gì được...”, Nhan nói xong liền bưng kín mặt khóc nức nở.

Vài vị lão nhân nhìn nhau, thờ dãi, “Nhan, bình tĩnh một chút, đó là Tranh Nhi muốn học, nhìn thấy Tranh Nhi khẩn cầu như vậy, chúng ta có thể không đồng ý sao?”

Nhan nghe những lời này đột ngột chi tay vào Bạch tiên sinh, “Việc này cũng tại ông! Tại sao ông lại phát bệnh như vậy? Ông...”, lời nói chưa xong đã nghẹn lại.

Khó trách người ta nói lòng dạ phụ nữ đồng dạng với tiểu nhân, phụ nữ khi nổi giận thì không cần lý lẽ chi ráo. Bạch tiên sinh cười khổ nhưng không khỏi nhớ lại sự kiện mười năm trước.

Khi đó Tranh Nhi đã được năm tuổi, từ trước đến giờ đều rất vô tư, hoạt bát, lanh lợi. Một ngày kia ông cùng Tranh Nhi đang đi trên đường thì đột nhiên ngất xỉu, nghe người ta nói lúc ấy tứ chi của ông co rút, khoe miệng run rẩy. Ông được đưa tới bệnh viện ngay lập tức. Lúc ông tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy là gương mặt nhỏ nhắn khóc đến mờ mắt của Tranh Nhi, thấy ông mở mắt, Tranh Nhi lại tiếp tục khóc lớn hơn, nước mắt tuôn rơi như mưa. Nhìn thấy cảnh này, Bạch tiên sinh vừa yêu thương vừa buồn cười.

Từ đó về sau, Tranh Nhi quần quanh đeo bám những người trong viện nghiên cứu y, vô luận như thế nào cũng muốn học y. Dĩ nhiên, vốn dĩ mọi người đối với Tranh Nhi luôn luôn nâng niu chiều chuộng, muốn gì liền được nấy, có cho vàng bọn họ cũng không dám từ chối một Tranh Nhi một bên khóc méo mặt bên nũng nịu năn nỉ ỉ ôi. Những vị giáo sư hết lòng chỉ dẫn Tranh Nhi, mặc kệ là trung y hay tây y, tất cả đều dạy hết cho tiểu thiên thần. Học tập với những bậc tri thức lừng danh này, Tranh Nhi có ngốc cũng phải trở nên thông minh, ngày ngày chuyên tâm học, chưa từng có một ngày bỏ bê, mười năm trôi rỗng rã mới đạt được thành tựu. Ở đây, mọi người tự đến nhà dạy học cho Tranh Nhi nên nàng cũng không cần đến trường. Mà tuổi của Tranh Nhi cũng không còn nhỏ, bên cạnh không có bạn bè cùng tuổi, như vậy sao được? Mọi người lo lắng mấy ngày, cuối cùng nén lòng quyết định mang Tranh Nhi đuổi về Trung Quốc cho học đại học.

Với tư chất như Tranh Nhi học tại đại học Yến là thích hợp nhất. Mọi người nhanh chóng trở về liên hệ bằng hữu, thân thích, bạn học, học trò của mình tại đại học Yến để hoàn tất thủ tục nhập học cho Tranh Nhi, đợi tất cả đã đâu vào đấy mới báo cho nàng biết việc này.

Bệnh viện từ thiện của Liên hiệp quốc tại Thụy Sĩ.

Sau khi tiếp điện thoại của Bạch tiên sinh, Tranh từ văn phòng quản lý đi ra, trong lòng ngẫm nghĩ lại những điều vừa nghe. Các trưởng bối quyết định như vậy khiến nàng thật kinh ngạc, dù sao bản thân nàng từ lúc sinh ra đến tận bây giờ vẫn chưa từng có cuộc sống như người bình thường, cũng không có bạn bè cùng tuổi. Ngày thường làm việc từ sáng đến tối, những lúc rảnh rỗi tuy có làm thơ, vẽ tranh, nghe nhạc nhưng trong lòng vẫn vô cùng tịch mịch. Huống chi, Bạch bá bá nói cha mẹ nàng vốn là người Trung Quốc, lúc trước làm giấy tờ cho nàng cũng lấy quốc tịch Trung Quốc, quê hương của nàng là Trung Quốc. Tuy nhiên, nàng chưa từng trở về quốc gia kia lần nào, nhưng dù sao dòng máu chảy trong cơ thể nàng cũng là dòng máu Trung Quốc.

“Lá rụng về cội, trở về nhìn lại quê hương của mình một chút”, trong điện thoại Bạch bá bá đã nói như thế. Nhìn xem nhà của mình? Trên đất nước Thụy Sĩ, mọi người đều là da trắng, mắt xanh, nàng cùng bọn họ vốn khác biệt, mặc dù đã ở đây mười lăm năm nhưng dù sao không phải là quê hương của mình! Nàng phải trở về nhà...

Mọi người trong bệnh viện thực sự kinh ngạc, ngày thường cô gái nhỏ nhắn này luôn tĩnh lặng vậy mà đột nhiên hôm nay giống như một đứa trẻ, nàng đem đồng hồ đeo tay tung lên không trung, nhìn bầu trời bay đầy những trang giấy Tranh vừa cười vừa nói, “Ta phải về nhà thôi!”

Nhìn thấy cô gái thuần tịnh xinh đẹp đang cười, nhóm bác sĩ, y tá cũng cười rộ lên. Cô gái này tư chất tuyệt vời, phong thái làm việc tỉ mỉ cẩn thận. Trong tay nàng dao mổ tựa như sóng lại, khâu miệng vết thương cũng tựa như thiếu nữ Trung Quốc thêu hoa trên gấm. Trong tay nàng, rất nhiều sinh mệnh đã được cứu sống. Tính tình của nàng giống ngọn gió xuân tiêu sái đáng yêu, vừa thánh thiện như trẻ con vừa phảng phất khí chất xuất trần như tiên nữ, nàng được mọi người cực kỳ thương yêu. Bác sĩ, y tá, bệnh nhân đều yêu thích nàng nhưng không thể an ủi, đôi mắt kia sâu tựa dòng sông, ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện bản thân mình luôn có phần cô tịch. Hôm nay, đứng dưới vô số trang giấy bay loạn đầy trời, nàng cười rạng rỡ, lúc này Tranh mới thật sự là cô gái mười lăm tuổi.

Trong khuôn viên Đại học Yên, ven hồ Văn Nguyên có ba ngôi mộ đang nằm ở đó. Bọn họ đều từng là giáo sư của đại học Yên, mang vận mệnh của mình phó thác trên mảnh đất này. Ba người khi còn sống bạn bè chí cốt, sau khi mất cũng mai táng cùng một chỗ. Di thể được hỏa táng thành tro cốt và di nguyên của bọn họ là được mai táng ở nơi này. Nhưng sinh viên chạy xe đạp ngang qua hồ liền bỏ nón, xuống xe. Trong trường tuy không có quy định này nhưng sinh viên tự giác làm thế nên đã trở thành quy định bất thành văn.

Một ngày mùa thu khí trời trong xanh, tập thể sinh viên tự tổ chức đến Hương Sơn xem lá đỏ. Ven hồ người đến người đi, đa số đều là khách du lịch, nhưng nhóm sinh viên đi du ngoạn cũng không vội vàng, ngang qua mộ ba vị giáo sư khả kính liền chủ động xuống xe dừng bước. Đúng lúc này đột nhiên xuất hiện “một con sâu làm rầu nồi canh”. Hắn là lưu học sinh người Nhật, tên gọi Điền Trung, tại Nhật Bản hắn là thế gia công tử, nhà cao cửa rộng, kiêu căng phách lối thành tính. Nếu chỉ phách lối với người khác thì không sao, nhưng vấn đề là hắn muốn chạy xe ngang qua mộ ba vị giáo sư. Nhìn thấy bánh xe gần như cán lên đám cỏ xanh trên mộ, Điền Trung giật mình phát hiện mình không tiến thêm được, quay đầu lại phía sau thấy một cô gái nhỏ nhắn giữ chặt yên xe của chính mình.

“Xuống xe!”

“Ngươi muốn làm gì?”, Điền Trung nhíu mày hỏi.

“Trước mộ của giáo sư, ai đi ngang qua cũng phải bỏ nón, xuống xe. Đây là quy định của đại học Yên!”

“Ta là người Nhật Bản, không cần làm theo quy định của các ngươi!”, Điền Trung ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn lại cô gái nhỏ.

“Ngươi đang đứng trên đất của người Trung Quốc thì phải làm theo quy định của người Trung Quốc!”, Cô gái đó chính là Tranh, nàng gắt gao giữ lấy yên xe, không cho Điền Trung tiến tới. Chung quanh nhóm sinh viên nổi giận quát lớn, “Xuống xe!”

Điền Trung thấy mọi người làm khó, đành phải bước xuống xe. Lúc quay xe lại, hắn đồng thời nghe được hai lưu sinh viên tóc bạch kim nói nhỏ, “Điền Trung thật ngang ngược, cũng không nhìn xem đại học Yên là nơi nào mà dám giờ giọng người Nhật ở đây?”

“Đúng đó! Thật sự không biết phân tốt xấu”

Hai lưu sinh viên tóc bạch kim đã đi xa nhưng Điền Trung vẫn đứng ở tại chỗ, càng nghĩ trong lòng càng thấy khó chịu, tâm tư độc ác nổi lên, hắn nhìn thấy Tranh cùng bạn học đi về hướng núi liền vút xe bám theo phía sau.

Trên Hương Sơn, lá đỏ nhuộm thắm một màu, đoàn sinh viên leo lên núi ngắm cảnh, lại gặp một vách núi.

“Trên kia khá cao, không khí cũng tốt, chúng ta lên trên đó xem cảnh núi đi”, một nữ sinh chỉ vào vách núi nói, mọi người liền đồng ý, một hàng người dài đi từ dưới lên nhưng không phát hiện Điền Trung lẫn trong đám người cũng đang leo lên vách núi.

Tranh nhập học cũng đã nửa năm, tính tình của nàng vốn tiêu sái ôn hòa nên rất hòa hợp với bạn học, so với khi còn sống tại Thụy Sĩ thì có phần vui vẻ hơn, tâm tình theo đó cũng thập phần thoải mái. Thấy mọi người đi lên đồi cao, nàng dỗi mắt nhìn lại từng mảnh hồng diệp rạp mình đón gió, “Chẳng trách người xưa thường nói: Đình xa tọa ái phong lâm晚, 霜叶红于二月花 (停车坐爱枫林晚, 霜叶红于二月花). Hôm nay gặp lại Hương Sơn hồng diệp mới biết được lời kia quả không sai”, nam sinh đứng cạnh mỉm cười, “Bạn vừa từ nước ngoài trở về nhưng đối với quốc học Trung Quốc so với bọn này còn giỏi hơn. Trên đây gió lớn rồi, chúng ta đi thôi”

Nàng gật đầu đáp ứng nhưng lại nán ná ở lại ngắm phong cảnh. Cuối cùng, nàng tuột lại phía sau đội ngũ, vừa mới xoay người liền bị Điền Trung ở phía sau dùng sức đẩy mạnh, Tranh không kịp đề phòng, cả người rơi xuống núi.

Người ta thường nói, “Son trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên” (山中方一日, 世上已千年: một ngày sống trong núi, bên ngoài đã vạn năm).

Truyền thuyết kể rằng: thuở trước có một người tiểu phu lên núi đốn củi tình cờ nhìn thấy hai vị lão nhân tiên phong đạo cốt đang chơi cờ. Người tiểu phu kia cũng có biết qua kì nghệ nên nán lại một bên xem hai lão nhân di chuyển quân cờ. Bất tri bất giác một ngày cứ như thế trôi qua, người tiểu phu vội

vàng rồi núi lại phát hiện người vật thay đổi, thương hải tang điền. “Son trung phương nhất nhật, thể thượng dĩ thiên niên”, Tranh nhớ rõ ngày đó đi Nhan kể chuyện xưa cho mình nghe, về mặt người thần nhiên nói rằng: Trên thế gian quả thật có nơi thanh tịnh, siêu thoát phạm tục, thể ngoại đào viên, nếu được sống cả đời ở đó thì còn đòi hỏi gì hơn? Hiện tại bản thân nàng đang sống ở một nơi như vậy, có thật là chẳng còn đòi hỏi gì hơn?

Ngày ấy bị người xô xuống núi, sau khi hôn mê tỉnh lại thì nàng đã ở nơi này. Quan sát xung quanh chỉ thấy trang phục thời cổ đại, phòng ốc, tiểu lâu, biệt uyển hoàn toàn trang trí theo phong cách cổ. Lúc còn sống ở Thương Hải Di Châu, ông nội là học giả đứng đầu ngành vũ trụ học, cả đời thăm dò sự huyền bí của thời gian cùng không gian nhưng vẫn không hiểu thấu. Hôm nay chính bản thân mình lại gặp phải loại sự tình này, Tranh oán thán không thôi, xâm nhập dị không, ban đầu dĩ nhiên có chút bất an cùng sợ hãi, nhưng cá tính lạc quan giúp nàng nhanh chóng vượt qua nỗi kinh hoàng để thay thế bằng sự hiếu kỳ đối với những sự tình đang phát sinh trước mắt.

Nơi này là Đại Tần đế quốc, Hách hoàng triều, hiện tại đang là thời kỳ thái bình thịnh trị. Bản thân nàng đang ngụ tại Thất Tuyệt Cốc, chuyện thể gian bên ngoài cũng không hiểu biết nhiều. Thất Tuyệt Cốc, Thất Tuyệt Cốc, “cầm kì thư họa y bổ văn” (bổ: thuật tiên tri bói toán), bảy loại tuyệt học cùng tồn tại ở đây. Thất Tuyệt Cốc, nàng ở nơi này cùng thế giới bên ngoài hoàn toàn ngăn cách.

Tranh từ trên tảng đá ngồi dậy, trong cốc thật sự yên tĩnh an nhàn, hiện tại đang là mùa thu, tầng tầng lớp lớp lá rụng từ năm này sang năm khác không người quét dọn đã nén thành một lớp dày tựa như một tấm thảm, bước đi trên đó thật sự rất thoải mái. Nàng xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy một màu hoàng kim nhuộm thấm u cốc, lại có rất nhiều hoa dại điểm xuyết, đồi núi quanh co, mây trắng bay bay, nhẹ nhàng phiêu lãng. Thời tiết hôm nay thật đẹp! Tranh mỉm cười, nàng khẽ nâng váy chậm rãi bước ra khỏi cốc.

Ngày ấy tỉnh lại, Tranh biết mình được cứu bởi vị chủ nhân của Thất Tuyệt Cốc. Nơi đây tập trung tinh hoa của bảy loại tuyệt học và có bảy vị truyền nhân, công việc hàng ngày đều do Công Tôn tiên sinh xử lý. Hiện tại có một vị không ở trong cốc, chủ nhân cùng những vị còn lại đều có sở học, sở trường riêng. Bọn họ mỗi người mỗi phong thái, khí độ quân tử khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng, quả nhiên là thể ngoại cao nhân. Trong một tháng này, Tranh cùng bọn họ tham thảo học vấn, trao đổi tư tưởng lẫn nhau, nàng cảm thấy mình có rất nhiều tiến bộ. Nhóm chủ nhân cũng không phân biệt này nọ, tuy bọn họ lớn tuổi hơn nàng nhưng vẫn xưng hô thân mật và gọi nàng bằng nữ danh, khi đàm luận thì không hề nề nang cấp bậc trường bối hậu bối. Tranh định tâm lại, nếu bản thân tạm thời không tìm được cách trở về thì trước mắt cứ ngụ lại đây, chuyện tương lai để sau hẵng tính.

“Cô nương, người đã ở trong cốc lâu như vậy cũng nên trở về. Thời tiết trong cốc lạnh hơn so với bên ngoài, hiện tại lại đang là mùa thu, nếu người bị nhiễm phong hàn thì Tình Suong không biết phải giao đãi với cốc chủ thế nào”. Tranh lại cười, trong Thất Tuyệt Cốc ai cũng không phải người phạm tục, ngay cả thị nữ hộ vệ cũng tri thư đạt lý. Tình Suong và Tình Tuyết, cả hai đều là nhân vật đứng đầu, tình văn giỏi võ. Công Tôn tiên sinh mang các nàng đến làm thị nữ cho Tranh, tuy nàng không cần người hầu hạ nhưng không thể từ chối thành ý của người ta.

“Tình Suong, người xem...”, Tranh đột nhiên phát hiện điều gì, nàng chỉ tay lên một cành cây, nơi đó có một chú chim nhỏ nhắn màu xanh đang cất tiếng hót thanh thúy dễ nghe, cực kỳ dễ nghe.

“Đó là Bích Điểu sống rất nhiều trong cốc. Nếu cô nương thích, ta sẽ bắt một con cho người”, Tình Suong vừa nhìn ngắm vừa lên tiếng gợi ý.

“Không cần, chim nhỏ phải dang cánh trên bầu trời mới tự do. Nó ở nơi này tự do tự tại cất tiếng hát chẳng phải tốt hơn nhiều so với bị nhốt trong lồng son?”, Tranh nói xong, chủ tử hai người nhìn nhau mỉm cười.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã nửa năm kể từ khi Tranh đến Thất Tuyệt Cốc. Trong nửa năm này, Tranh cũng không hoàn toàn rảnh rỗi. Thất Tuyệt Cốc có rất nhiều sách quý giá trong thiên hạ, mỗi lần Tranh đến thư viện ngồi xuống đọc sách là một ngày trôi qua. Nếu muốn tìm cách trở về, xem thêm vài vạn quyển sách cũng không thành vấn đề, “đi một ngày đàng học một sàng khôn”.

Kiến thức sâu rộng dĩ nhiên sẽ tìm được biện pháp. Cốc chủ Thất Tuyệt Cốc đi khắp thiên hạ, kinh nghiệm tích lũy một đời nhưng đối với sự tình của nàng cũng thức thủ vô sách. Tranh cũng không gấp, chuyện này muốn gấp cũng không được gì. Nàng khép lại quyển sách, đưa mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, trong lòng lại nhớ đến câu “Son trung phương nhất nhật, thể thượng dĩ thiên niên”, đối với nàng mà nói, lời này đã trở thành sự thật. Cùng bạn bè đến Hương Sơn du ngoạn lại xuyên qua thời gian đến đây, một ngày là ngàn năm, nếu suy nghĩ lại, không phải ai cũng lâm vào hoàn cảnh như nàng. Chỉ là... những người ở đất nước Thụy Sĩ xa xôi kia chắc hẳn rất thương tâm, chính mình sống không thấy người chết không thấy xác, không biết đi Nhan đã khóc thành bộ dáng gì. Tranh đang nghĩ ngợi thì Tình Tuyết tiến đến gõ cửa.

“Cô nương, cốc chủ thỉnh cô nương đến thư phòng, người nói là có việc muốn trao đổi với cô nương”

“Được rồi, ta sẽ đến ngay”, Tranh buông quyển sách trên tay rồi đứng lên.

“Cô nương, tốt hơn nên mặc áo choàng vào, hiện tại tuy tiết trời đã vào xuân nhưng vẫn còn lạnh, đừng để sinh bệnh”, Tình Tuyết bước đến choàng áo cho nàng.

“Rời rồi rồi, Tình Tuyết thật tốt a!”, Tranh nghiêng đầu cười, dáng người uyển chuyển bước xuống từng bậc thang, đi được vài bước liền quay đầu gọi Tình Tuyết. Tình Tuyết cũng mỉm cười tiếp tục đi cùng nàng.

Lúc Tranh đến thư phòng đã trông thấy vài người đang ngồi bên ngoài. Bọn họ đều là người của Thất Tuyệt Cốc, từ nhỏ đã được mang đến nơi này, danh tiếng của Thất Tuyệt Cốc cũng từ họ mà lan truyền ra thế giới bên ngoài. Cửa thư phòng mở ra, một nha đầu mang khay trà bước ra ngoài, nàng ta vừa nhìn thấy Tranh liền hành lễ, “Cô nương, hôm nay cốc chủ có khách, ngài định sai nô tỳ đến gọi cô nương lần nữa vì có chuyện gấp cần thương lượng, hiện tại cô nương đã đến, xin mời!”. Thất Tuyệt Cốc cùng bên ngoài ngăn cách, tại sao bây giờ lại tiếp khách? Tình Tuyết nhẹ nhàng tiến lên đẩy cửa, Tranh thông thả bước vào. Trong thư phòng chỉ có Công Tôn tiên sinh đang ngồi cùng một nam tử trung niên mặc áo màu xanh nhạt.

“Công Tôn tiên sinh”, Tranh nhẹ cúi người hành lễ.

“Tranh”, Công Tôn tiên sinh đứng lên, “Vị này là tổng quản Liễu gia, lấy theo họ chủ nhân là Liễu tổng quản, cùng họ với ngươi”

Liễu tổng quản đứng dậy hành lễ, “Chào cô nương”

“Không dám, ngài đừng khách sáo”, để trường bối hành lễ với mình, trong lòng Tranh cảm thấy không thoải mái nên vội vàng lách mình tránh đi. Ba người lại ngồi xuống ghế, nha hoàn mang trà đến.

“Tranh, lần này mời ngươi đến đây là vì có chuyện muốn thỉnh cầu”, Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng.

“Tiên sinh sao lại nói vậy? Có chuyện gì xin cứ nói, ta tuy tài thô học kém nhưng sẽ cố gắng hết mình”, Tranh “ăn không ngồi rồi” trong cốc lâu như vậy nên vừa nghe Công Tôn tiên sinh nói muốn nhờ vả liền mừng rỡ, nâng lia gạt đầu đáp ứng.

“Chuyện này nói ra cũng rất dài”, cốc chủ thở nhẹ một tiếng, “Ngươi đã đến cốc được nửa năm, đối với chuyện này ắt hẳn cũng đã biết phần nào. Thuở đầu lập quốc, Thái Tổ Hoàng Đế nam chinh bắc chiến khắp nơi, các vị tiền bối của Thất Tuyệt Cốc cũng ra sức tương trợ. Sau khi đại nghiệp hoàn thành, Tổ sư quyết định từ quan quy ẩn, một phần vì không xem trọng vinh hoa phú quý, một phần cũng vì e ngại đế tâm khó dò”

Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, hóa ra là vậy. Trong khi Tranh đang suy nghĩ miên man trong lòng thì cốc chủ lại nói tiếp, “Vì Thái Tổ hoàng đế có tâm đề phòng nên cho quân giám thị, Tổ sư khó có thể thoát thân, nếu không nhờ tổ tiên Liễu gia âm thầm giúp đỡ thì ngươi đã không thể thoát thân, cũng sẽ không có Thất Tuyệt Cốc ngày hôm nay. Đại ân đến nay chưa báo đáp, hiện tại Thái phu nhân Liễu gia đang bệnh nặng, cầu bao nhiêu danh y vẫn không khỏi, Liễu lão gia là người hiểu đạo nên đã phân phó người nhà đến đây thỉnh danh y. Thật không may, Ngũ sư đệ mấy ngày trước đã xuất cốc hái thuốc, không biết khi nào mới có thể trở về. Vậy nên ta muốn nhờ ngươi đến Liễu gia một chuyến, xem bệnh tình của Thái phu nhân thế nào”

“Thì ra là vậy! Nếu đã thế, ta đây đi một chuyến là được. Tuy nhiên, sinh tử có mệnh phú quý tại thiên, nếu đã cầu nhiều danh y vẫn không khỏi thì ta đi cũng chỉ cầu may, nếu chữa không được cũng xin đừng trách tội”

Liễu tổng quản cuống quýt đứng dậy, “Đây là tất nhiên, cô nương đến nhà chữa bệnh, đó chính là phúc của Liễu gia. Chủ nhân trước khi đi có dặn dò, nói là y thuật của Thất Tuyệt Cốc đứng đầu thiên hạ, nếu Thất Tuyệt Cốc đã không trị được thì người bên ngoài cũng sẽ thất thủ vô sách. Xin cô nương yên tâm”

“Ta sẽ nhờ Tinh Sương cùng Tinh Tuyết chuẩn bị hành lý, nhưng không biết khi nào sẽ khởi hành?”

“Dĩ nhiên là càng sớm càng tốt, bệnh của của Thái phu nhân chỉ sợ để lâu không ổn”

Hôm nay đúng ngày mười lăm trăng tròn, trời cao trăng sáng, trong cốc yên lặng không một tiếng động. Giữa trưa hôm nay Liễu tổng quản đến cốc cầu danh y, buổi chiều Tranh cùng hai thị nữ chuẩn bị hành lý, buổi tối dùng cơm xong lập tức lên đường. Bệnh tình của Thái phu nhân hẳn rất nghiêm trọng, Tranh cũng không biết bản thân mình có khả năng chữa khỏi hay không? Nàng thờ dài nhìn chiếc ba lô của mình, hành trang duy nhất mang theo lúc xuyên không. Đến Hương Sơn du ngoạn, dĩ nhiên phải mang theo nước, thức ăn nhanh, quần áo,... ngoài ra nàng cũng mang theo hòm thuốc của mình. Đây không phải là hòm thuốc bình thường mà là tâm sức của hai ông nội ở Thương Hải Di Châu đã dùng máy móc kết hợp với y học thiên tài của mình để tạo ra rồi tặng cho nàng. Những kim châm vô cùng tinh xảo mềm mại, thủ thuật sử dụng vô cùng phức tạp, chỉ có bàn tay khéo léo của nàng mới có thể vận dụng linh hoạt. Nàng đã cất hòm thuốc trong phòng hơn nửa năm, ngoài cốc chủ cùng hai thị nữ thì người bên ngoài không ai biết được.

Trên đường đi, nàng nghe Tinh Sương nói sơ qua tình hình ở kinh thành. Liễu phủ là đệ nhất thế tộc ở kinh thành, là thế tộc đã từng xuất hiện vài vị Hoàng Hậu, Vương Phi cùng Phò Mã. Nàng vốn nghĩ Liễu gia là danh gia vọng tộc, lại càng không ngờ gia tộc hiển hách này lại là “thư hương thế gia”

“Cô nương, cốc chủ có lệnh sau khi ra khỏi cốc liền mang bức thư này giao cho cô nương”, Tinh Sương lấy một phong thư từ trong ngực áo rồi trao cho Tranh, nàng mở thư rồi đọc những dòng chữ viết trên đó.

Tranh cô nương,

Hơn nửa năm gặp ngươi, ta biết ngươi trong lòng lạnh nhạt, ngươi ở trong cốc thời gian này đó chính là phúc của Thất Tuyệt Cốc. Nhưng ta biết trong lòng ngươi luôn nhớ cố hương, Thất Tuyệt Cốc cũng sẽ tìm cách giúp ngươi tìm cách trở về, chỉ là hiện tại hữu tâm vô lực. Lại nói thanh xuân như hoa nở, ngươi vẫn còn rất trẻ, không nên chôn vùi cả đời trong cốc. Lần này nếu trị bệnh cho Liễu Thái phu nhân có kết quả, ngươi hãy ở lại Liễu phủ. Ở đó ngươi có thể kết thân với người nhà Liễu gia, kinh thành phồn hoa, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, ngươi có thể ở lại Liễu phủ hoặc đi du ngoạn đây đó, đi ngàn dặm đường sẽ không mai một tài năng của ngươi. Tranh cô nương, ngươi không phải nữ tử tầm thường nên không thể ở mãi trong khuê phòng. Tinh Sương cùng Tinh Tuyết từ hôm nay sẽ là người của ngươi. Thất Tuyệt Cốc có nhiều đệ tử bên ngoài, ngươi cũng xem như là một trong số những vị chủ nhân của Thất Tuyệt Cốc, nếu gặp đệ tử thì có thể sai nhờ, tin vật ta giao Tinh Sương cất giữ.

Trân trọng,

Nên tránh: Thất Tuyệt Cốc là kiêng kỵ của hoàng thất, nhưng ngươi không cần lo lắng, lúc khai quốc Thái Tổ từng có chiếu chỉ “không tuyển người của Liễu gia”, thân phận của ngươi sẽ không bại lộ.

Tranh khép lại thư, nàng nhớ đến gương mặt của vị cốc chủ hiền lành, lại nhớ tới những người ở Thương Hải Di Châu, trong lòng không khỏi xúc động. Nàng vén rèm xe nhìn lại u cốc, trăng sáng như dát bạc, xuân sơn đang mỉm cười, Tranh cũng mỉm cười, nàng lại nhớ đến một bài thơ.

Nhân nhân quế hoa lạc

Dạ tỉnh xuân sơn không

Nguyệt xuất kinh sơn điều

Thời minh xuân giản trung

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trâm Anh Quan Cái Mãn Kinh Hoa

Từ lúc Tranh đến quốc gia này, nàng chỉ ẩn cư tại Thất Tuyệt Cốc, không bao giờ xuất cốc, có thể xem là hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Từ Thất Tuyệt Cốc đến kinh thành, nếu là đi ngựa phải mất hơn nửa tháng, nhưng vì Liễu gia Thái phu nhân bệnh tình nghiêm trọng nên dọc đường Liễu tổng quản vô cùng nóng vội, hành trình được rút ngắn rất nhiều. Dọc đường, mỗi khi đi qua thành trấn nào Tranh đều vén rèm xe nhìn ngắm cảnh trí bên ngoài. Nơi này quả thật thịnh thế phồn hoa, dân sinh hưng vượng, đế quốc đúng là rất hưng thịnh, bản thân mình xuyên không đến thời điểm này thật tốt. Hành trình phải nói là rất thuận lợi, không có chuyện gì xảy ra, vốn dĩ trước khi khởi hành Liễu tổng quản đã an bày hết thảy thỏa đáng nên cũng không mất nhiều thời gian. Sau nửa tháng phong trần, hôm nay cuối cùng cũng đến được kinh thành. Tranh thầm nghĩ nếu mình có thể trị hết bệnh cho Liễu Thái phu nhân thì nàng sẽ xin ở lại Liễu gia một thời gian, để xem thời đại quân chủ của đế quốc thịnh hưng này rốt cuộc có bộ dáng gì, chí ít cũng muốn nhìn xem Liễu gia như thế nào.

Xe ngựa đến kinh thành, hai bên đường người đi lại càng lúc càng nhiều, xa phu cho ngựa chạy giảm tốc độ sợ va chạm vào người đi đường. Nhận ra điều này, Tranh

liền nghĩ gia giáo Liễu gia ắt hẳn vô cùng nghiêm khắc, mặc dù là đương triều đệ nhất thế gia nhưng gia nô lại có thể dễ tâm cẩn thận cẩn thận như vậy, trên đường đi cũng không phô trương thanh thế, không ức hiếp dân, điều này chứng tỏ Liễu lão gia mười phần là quan thanh liêm. Dọc theo hành trình, Liễu tổng quản cũng đã nói sơ qua tình hình Liễu phủ để Tranh có chút khái niệm về nơi mình sắp đến.

“Thời gian này hành trình bốn ba vất vả, thật có lỗi với cô nương, hiện tại cũng đã gần đến kinh thành, xin cô nương nhẫn nại một chút. Khi nào về đến phủ sẽ nhanh chóng sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho cô nương”, Liễu tổng quản cho ngựa đi sát bên cạnh xe, dùng giọng áy náy nói với Tranh.

Tranh vén rèm xe đáp lời, “Liễu tổng quản không cần khách sáo. Ta cũng không cảm thấy mệt nhọc, sau khi nhập phủ ta muốn lập tức đến xem bệnh của Thái phu nhân. Nhưng có một chuyện... sắp tới ta muốn trụ lại quý phủ một thời gian, nếu trong phủ có quy định gì cũng xin báo ta biết trước một tiếng, để phạm lễ thì không tốt lắm”

Liễu tổng quản đáp ứng một tiếng rồi bắt đầu giải thích, “Liễu phủ là phủ trạch do Thái Tổ Hoàng Đế ban cho Liễu gia trấn thủ ở kinh thành, có thể xem là kinh thành đệ nhất phủ. Thái phu nhân là mẫu thân của Liễu lão gia, Thái phu nhân vốn là quận chúa xuất thân hoàng thất được gả đến Liễu gia. Liễu lão gia nghiên cứu kinh thư tại Quốc Tử Giám, hai vị công tử cũng đến làm việc tại học viện. Ngoài ra còn có ba vị tiểu thư chưa xuất giá. Liễu gia không có truyền thống nạp thiếp, trừ trường hợp chính thê không thể sinh con mới phải nạp thiếp, vậy nên người trong phủ rất ít. Cô nương cũng không cần lo lắng, chủ nhân là người rất tốt, người giáo huấn các công tử cùng tiểu thư không quá mức nghiêm khắc, cô nương cũng không nên khách sáo”

“Đa tạ Liễu tổng quản”, Tranh nói lời cảm tạ, trong lòng cảm thấy yên tâm. Tình Suong bên cạnh bỗng thở dài, “Liễu gia cũng thật thông minh khi nghĩ ra biện pháp này”

“Là chuyện gì?”, Tranh nghe xong lời này không khỏi thắc mắc.

“Cô nương nghĩ xem, tổ tiên của Liễu gia là đệ nhất công thần có công lập quốc, vinh quang hiển hách hơn người, thế tộc lại là hoàng thân quốc thích, tất cả những yếu tố này khi tập trung lại với nhau sẽ trở thành điều kiêng kỵ của hoàng thất. Liễu gia tất nhiên hiểu rõ điều này, về sau lại sợ gia tộc thất thế bại lạc nên quyết định không cho phép tôn tử vào triều làm quan, chỉ có thể đến nghiên cứu kinh thư tại Quốc Tử Giám. Làm được như vậy sẽ không khiến Hoàng Đế nghi kỵ, lại được danh là dòng dõi thư hương. Trước sau không cần phải lo lắng, chẳng phải vẹn cả đôi đường đó sao?”, Tình Suong tình tế giải thích một lần. Quả đúng như vậy, trong lòng Tranh thật phần tán đồng.

Xe ngựa tiến đến cửa thành, tường thành cao ngất, binh lính canh gác nghiêm ngặt, không hổ là đất dưới chân thiên tử, khí thế đế vương uy nghi. Xe ngựa chạy thêm một lát, những hộ vệ của Liễu phủ đi bên cạnh xe ngựa ra hiệu cho xe dừng lại. Tranh khẽ vén rèm nhìn lại, chỉ thấy trước mặt là đại môn Liễu phủ, bên cổng là hai bức tượng sư tử đá to lớn, phía dưới bệ đỡ có chạm trổ hoa văn. Đại môn chậm rãi chuyển động, Liễu gia đã mở rộng cổng chính để đón tiếp nàng. Cửa chính vừa mở, bên trong đã có người nhanh chóng bước ra, đó là hai vị nam tử nhìn không quá ba mươi tuổi. Hai nam nhân tiến đến trước cửa xe hành lễ, “Hoan nghênh thần y đến Liễu phủ!”, Tình Suong Tình Tuyệt vén rèm cửa, Tranh xuống xe, nàng chỉnh trang lại áo váy rồi nhẹ nhàng cúi người đáp lễ.

Hai nam nhân nhìn thấy người trên xe bước xuống chỉ là một vị cô nương trẻ tuổi liền giật mình kinh ngạc, nhưng dù sao bọn họ cũng là công tử danh môn nên vẫn kịp trấn tĩnh, “Gia phụ đang đợi bên trong, xin mời... tiểu thư”

“Làm phiền hai vị, xin dẫn đường”

Hai vị công tử đi trước, các nha hoàn theo sau giúp đỡ khách quý mang hành lý vào. Tranh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng kẻ giàu có ở kiếp trước thường lắm quy tắc xã giao, nào ngờ hôm nay chính mình lại gặp phải cảnh này nên Tranh cảm thấy rất phiền lòng.

Liễu phủ là quyền quý thế tộc, trong phủ trang trí hoa lệ nhưng không làm mất đi vẻ tao nhã, điều này chứng tỏ khả năng thưởng thức thẩm mỹ của chủ nhân không thể so sánh với người thường. Cửa chính phía trước được mở ra, tất cả nha hoàn đều lui ra ngoài, chỉ để lại Tinh Sương Tinh Tuyết cùng Tranh bước vào. Trong đại sảnh, người ngồi trước mặt Tranh là một văn sĩ nho nhã, mái tóc hoa râm búi cao, toàn thân toát lên loại khí chất tinh thuần như Bạch gia gia. Liễu lão gia vừa nhìn thấy Tranh liền đứng lên hành lễ.

“Tổng quản gửi thư báo rằng thần y đã xuất cốc hải thuốc, Công Tôn tiên sinh đành phải làm phiền cô nương đến kinh thành một chuyến. Ta thật sự ngạc nhiên, không ngờ cô nương lại trẻ tuổi thế này, so với nữ nhi nhỏ tuổi nhất của ta cũng không chênh lệch bao nhiêu”

“Xin ngài yên tâm, ta sẽ cố hết sức chữa trị bệnh của Thái phu nhân”, Tranh thông minh liền hiểu, Liễu tiên sinh bảo nàng vẫn còn nhỏ tuổi chính là lo lắng y thuật của nàng không cao minh.

“Bệnh của mẫu thân ta đã kéo dài mấy năm, trước đó thân thể người rất khỏe mạnh, không ngờ sau chuyến đi du sơn ngoạn thủy hồi phủ liền lâm vào hôn mê bất tỉnh. Ta đã mời thái y đến xem nhưng cũng thất thủ vô sách. Phụ thân mất sớm, là mẫu thân đã dưỡng dục ta thành người, nếu cô nương có thể chữa hết bệnh cho mẫu thân chính là ân tái tạo!”

Liễu lão gia nói xong liền khom người hành lễ, xem như mang toàn bộ hy vọng đặt lên người Tranh.

“Liễu tiên sinh, người không cần đa lễ như vậy. Hiện tại Thái phu nhân đang nghỉ ngơi ở nơi nào? Ta muốn đến đó xem bệnh tình của Thái phu nhân trước!”

Tranh nghe nói Liễu Thái phu nhân là một phu nữ rất kiên cường, trước mắt bệnh tình của người nghiêm trọng như thế, vẫn nên đến xem qua thể nào rồi tìm cách chữa trị.

“Mời cô nương đi theo ta”

Hai người từ bên hông cửa rời khỏi chính sảnh, lại đi qua ba gian nhà mới đến được nội đường của Liễu phủ. Bày trí ở nội đường khác với bên ngoài, đây là nơi ở nữ nhân nên phong cách bày trí tinh tế, nhu hòa hơn rất nhiều, lại càng thấp phần hoa lệ. Phía trước là một gian phòng rộng, ắt hẳn là nơi nghỉ ngơi của Thái phu nhân. Khi Tranh bước vào, nàng nhìn thấy trong phòng đặt vài chiếc ghế, bàn gỗ khắc hoa lệ, trên tường có treo tranh tố nữ, một tấm bình phong chắn ngang diện tích phòng. Một vị phu nhân trung niên đang dẫn hai nàng dâu đi đến nghênh tiếp, nhìn qua quần áo trang sức cùng cử chỉ, Tranh đoán đây ắt hẳn là Liễu phu nhân cùng thê tử của hai vị công tử vừa rồi.

“Xin chào cô nương”, hai nàng dâu bước lên trước chào hỏi, Tranh dĩ nhiên cũng phải đáp lễ. Trong lòng Tranh cảm thán không thôi, thật mệt chết người, bản thân mình không thể chịu nổi những lễ nghi thế này a!

“Ta muốn xem bệnh của Thái phu nhân”

Bọn họ dẫn Tranh đi đến trước giường của Thái phu nhân, hai nha hoàn nhẹ nhàng vén rèm, người nằm trên giường là một lão thái tóc trắng như tuyết đang nằm hôn mê. Vị lão thái này thần thái hiền lành ôn hòa, ung dung đoan trang, chỉ là sắc mặt vàng nhợt, ngũ quan âm đạm, hai bên huyệt Thái Dương cũng hóp xuống. Tranh chỉ cần nhìn qua sắc mặt của Thái phu nhân cũng đã có thể đoán được phần nào bệnh tình. Nàng ngồi xuống cạnh giường cầm tay lão phu nhân bắt mạch, lại phát hiện mạch đập không hề yếu ớt mà lại rất mạnh mẽ. Tranh nghĩ thấy trong phòng có một mùi hương lạ liền buông tay Thái phu nhân ra, nàng quay đầu hỏi, “Thị nữ bên cạnh Thái phu nhân là ai, xin bước ra cho ta hỏi vài câu”

Một nha hoàn mặt mũi thanh tú tiến lên, nàng ta cúi người hành lễ, “Là ta, thưa cô nương”

“Tỷ tỷ không cần đa lễ. Ta chỉ muốn hỏi loại hương liệu mà Thái phu nhân đang sử dụng trong phòng là loại hương gì?”

“Thưa cô nương, đây là xạ hương và đàn hương. Tháng trước thân nhân của phu nhân đến bái phỏng Liễu phủ và biểu Thái phu nhân một ít hương liệu Tây Vực. Vì Thái phu nhân rất thích nên phân phó cho chúng ta mỗi ngày đều dùng loại hương liệu này để xông phòng”

“Quả nhiên là vậy”, Tranh đứng dậy nói, “Mọi người không cần lo lắng, đây cũng không thể xem là bệnh, chỉ là Thái phu nhân bị một loại kí sinh gọi là Tuyết Long xâm nhập cơ thể. Tuyết Long thường sống ở vùng hàn đới, gần như trong suốt, là loại ký sinh trên cơ thể người. Một khi chúng đã xâm nhập vào cơ thể người sẽ hấp thu dinh dưỡng từ trên cơ thể người đó để tồn tại. Ta nghĩ mấy năm trước Thái phu nhân đã bị loại Tuyết Long này xâm nhập vào cơ thể, người bình thường sẽ nhanh chóng phát bệnh, nhưng do Liễu phủ gia cảnh phú quý, lại dùng nhiều thức ăn giàu dinh dưỡng nên bệnh mới kéo dài đến tận bây giờ. Lại nói loại hương liệu kia chính là Mạn Đà La Hương của Tây Vực, Tuyết Long rất kỵ loại hương này nên khiến cơ thể Thái phu nhân bị tổn thương, cũng là nguyên nhân dẫn đến hôn mê. Những trường hợp hôn mê bình thường thì mạch đập sẽ rối loạn hoặc yếu ớt, nhưng mạch đập của Thái phu nhân lại rất mạnh mẽ, đây là dấu hiệu đặc thù của Tuyết Long”

Liễu phu nhân vội vàng hỏi, “Chúng ta đã mời nhiều ít danh y đến nhưng đều không thể tìm ra nguyên nhân, cô nương đã nói như vậy ắt hẳn có cách chữa trị?”

“Xin phu nhân yên tâm, dĩ nhiên là có biện pháp, nhưng ta cần chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ tiến hành chữa trị cho Thái phu nhân”

Liễu phủ đã sớm cẩn thận chuẩn bị nơi ở cho Tranh, đích thân hai vị Thiếu phu nhân đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.

“Cô nương, Vân tỷ hầu hạ Thái phu nhân nhờ ta đến hỏi cô nương xem thuốc của Thái phu nhân có thể cho thêm đường vào hay không?”, Tranh đang nhàn nhã dạo quanh sân vườn liền gặp một tiểu nha đầu chạy đến hỏi, “Lão phu nhân lại không chịu uống thuốc sao?”, Tranh mỉm cười bước theo tiểu nha đầu đến chỗ Thái phu nhân.

Ba ngày trước Tranh đã thành công trục xuất hoàn toàn Tuyết Long, Thái phu nhân tỉnh lại. Người trong Liễu phủ từ trên xuống dưới vô cùng vui mừng, Tranh dĩ nhiên cũng trở thành đại ân nhân của Liễu phủ. Chỉ là, về sau lại nảy sinh một vấn đề. Thái phu nhân xuất thân hoàng thất quận chúa, niên kỷ tuy đã cao nhưng tính tình cương trực, thế nhưng... một người đã từng trải qua ít nhiều sóng to gió lớn như vậy lại sợ uống thuốc đắng!

“Chào cô nương”, vừa thấy Tranh bước vào, nhóm phu nhân cùng mấy nha hoàn đứng lên chào hỏi. Lại nữa! Tranh than thở trong lòng, những lễ nghi này tuy nàng không thích nhưng bắt buộc phải làm theo.

“Thái phu nhân, người lại không chịu uống thuốc sao?”, Tranh ngồi xuống cạnh giường cầm tay Thái phu nhân xem mạch.

“Thuốc này đắng chết người a!”, Thái phu nhân nén giận nói, thái độ tựa như hài tử làm nũng.

“Thuốc đắng dã tật, Thái phu nhân phải uống thuốc thì mới mau khỏi bệnh, phiền Vân tỷ đem mang thuốc đến đây”, Tranh nghiêng đầu nói với người thị nữ.

“Tình Suong Tình Tuyết của người đâu, sao hôm nay ta không trông thấy các nàng?”

“Ta đã phân phó hai người bọn họ ra ngoài làm chút việc”

“Hai nha đầu của người nha, thật sự là hai viên minh châu, ta xem bọn họ chẳng kém bất kỳ vị thiên kim tiểu thư nào. Cũng không biết Công Tôn tiên sinh dạy dỗ như thế nào mới được như vậy, hôm nào cũng nên để Vân Nhi đến đó học hỏi một chút!”, Thái phu nhân ngồi dậy cầm lấy chén thuốc thị nữ vừa mang đến.

“Công Tôn tiên sinh rất coi trọng các nàng”, Tranh mỉm cười, nghe được có người khen Tình Suong Tình Tuyết, trong lòng nàng cảm thấy thật cao hứng.

“Thái phu nhân, các tiểu muội biết người đã tỉnh lại nên lập tức hồi phủ, hiện tại đã đến được đại môn, chẳng mấy chốc nữa sẽ đến đây thăm người”, một trong hai vị thiếu phu nhân lên tiếng.

Trên mặt của Thái phu nhân hiện rõ nét vui mừng liền xoay đầu nói chuyện với Tranh, “Ba đứa cháu gái này của ta ắt hẳn người chưa gặp qua. Lúc ta hôn mê, tỷ muội các nàng liền đến son tự trau giới cầu phúc cho ta! Hôm nay bọn chúng trở về, người cũng nên gặp mặt, sau này người ở lại đây cũng nên có người làm bạn”

Tranh nhanh miệng đồng ý, trong lòng nàng cũng rất tò mò. Mấy ngày nay ở Liễu phủ, Tranh nhìn thấy mọi người từ phu nhân đến nha hoàn ai cũng ôn hòa lễ phép, không biết bà vị tiểu thư kia thế nào? Một lúc sau, nàng nghe nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ngoài phòng, một nha hoàn bước đến mở cửa. Tranh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba nữ nhân từ xa đi đến. Ba người bọn họ vận áo váy thập phần đơn giản nhưng trang nhã, có lẽ vì trau giới cầu phúc nên mới phải ăn mặc như thế. Toàn bộ nha hoàn trong phòng đều đứng dậy hành lễ.

Ba người trước tiên đến vấn an Thái phu nhân. Thái phu nhân chỉ vào các nàng rồi nhìn Tranh cười nói, “Đây là cháu gái lớn của ta, gọi là Trường Trữ. Đứa thứ hai gọi là Trường Đình, đứa nhỏ nhất chính là Trường Hi”

Trường Trữ đôi mắt như đang cười, môi anh đào, khóe miệng duyên dáng mỉm cười tươi tắn nhìn Tranh. Vị tiểu thư này thân mình như đạm liễu, rất có phong thái. Trường Đình trắng trẻo xinh đẹp, gương mặt như thu nguyệt, mi mục tựa xuân sơn, đôi mắt long lanh trong trẻo như hạnh đào. Trường Hi dáng người nhỏ nhắn nhưng ánh mắt lộ ra khí chất anh hào, khí thái như loài hoa mộc lan.

Thái phu nhân lại chỉ vào Tranh rồi giới thiệu với ba nữ tôn, “Đây là vị thần y đã trị bệnh cho ta, cũng cùng họ Liễu, tên là Dương Mĩ, các người có thể gọi nàng là Tranh. Sau này hễ ai có hỏi thì bảo nàng là thân thích ở xa. Tranh sẽ ở đây một thời gian. Ta hiện tại không xuống giường được, các người đến thay ta chào hỏi đi”, Bà vị tỷ muội liếc thấy bên giường tổ mẫu có một vị cô nương đang ngồi liền biết là thần y của Thất Tuyệt Cốc, chỉ không ngờ nàng lại trẻ đến thế. Vừa nghe tổ mẫu nói xong, ba người đồng thời cúi đầu thi lễ, Tranh vội vàng đáp lễ.

Hai bên chào hỏi xong, nha hoàn mang ghế đến để bà vị tiểu thư ngồi xuống. Trường tỷ Trường Trữ hiển nhiên là người có tiếng nói lớn nhất, nàng ta sau khi hỏi thăm tổ mẫu xong liền quay về phía Tranh cười nói, “Cô nương chữa khỏi bệnh của tổ mẫu, chính là đại ân nhân của Liễu gia. Một khi đã ở lại đây, có việc gì xin cứ sai bảo, nếu có người không tuân theo ta sẽ lập tức nói với Đại thiếu phu nhân lập tức đuổi ra khỏi Liễu phủ”, giọng nói thập phần nho nhã đoan trang nhưng lại khiến đám nha hoàn vội vàng cúi đầu không dám ngăn lên.

Trường Đình, Trường Hi tính tình hoạt bát, luôn quần quít quanh tổ mẫu cùng Tranh để nói chuyện, tiếng cười nói liên tục vang lên không dứt. Được một lát, bà vị tiểu thư xin phép trở về phòng thay trang phục, Thái phu nhân quay sang Tranh cười nói, “Trường Trữ tính tình rất cẩn thận, lại là đứa nhỏ biết suy nghĩ, nàng ta cùng đại tẩu giúp ta quản lý nội sự của Liễu phủ. Hai nha đầu kia cũng khá thông minh, tính tình lại ôn hòa nên ta cũng yên tâm. Trường Hi yêu thích kiếm thuật, kỳ thật bọn chúng đứa nào cũng có thể sử dụng kiếm, ta thấy để bọn chúng làm bạn với người là tốt nhất! Chỉ là, bọn chúng so với Tình Suong Tình Tuyết của người còn thua xa, so với người lại càng không đáng nhắc tới. Người tuổi hãy còn nhỏ, ta cam đoan chỉ cần hai năm nữa thôi, nam tử đến cầu hôn người sẽ giẫm nát đại môn của Liễu gia a!”

Mọi người nghe xong đều bật cười, ai cũng gật gù đồng ý. Tranh không phải nữ tử tầm thường, nghe xong lời này, nàng nghiêng nghiêng đầu mỉm cười, “Có thể họ sẽ giẫm nát đại môn nhà ta, nhưng còn bà vị tiểu thư của Thái phu nhân, nam tử đến cầu thân chỉ sợ không đủ chỗ để chen chân vào!”; Thái

phu nhân bật cười ha ha, mọi người nói chuyện thêm một lúc thì Tinh Sương Tinh Tuyết đến gõ cửa, Tranh đứng dậy cáo từ.

Thời điểm ba tỷ muội rời khỏi phòng, Trưông Trữ đợi hai muội muội đã đi khuất liền xoay người phân phó thị nữ đứng bên cạnh, “Chúng ta đến phòng của Đại thiếu phu nhân. Nàng lúc trước đã phái người đến nói với ta rằng trong phủ có chút việc muốn cùng ta thương lượng”, thị nữ vâng dạ một tiếng rồi ào chaoàng lên người Trưông Trữ.

Đến trước cửa thư phòng nơi dành riêng cho Đại thiếu phu nhân xử lý gia sự, Trưông Trữ đã thấy tổng quản đang nói chuyện với Đại thiếu phu nhân. Nhìn thấy nàng đến, vị tổng quản liền cúi đầu hành lễ rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Trong thư phòng chỉ còn lại nàng, Đại thiếu phu nhân, cùng vài nha hoàn. Sau khi trà được dâng lên, Trưông Trữ không vội hỏi thăm việc nhà mà thờ dài, “Đây là lần đầu tiên ta trông thấy một nữ tử như vậy, chẳng trách nàng gọi là “Tranh”, người thật sự như tử trong tranh bước ra, nhân phẩm như tiên, thực sự đáng yêu a!”

“Muội muội cũng nghĩ vậy sao? Ta lần đầu tiên gặp được nàng cũng có suy nghĩ như thế. Ta thường nhỏ theo phụ thân đi khắp đế quốc nhưng cũng chưa từng gặp qua người nào được như Tranh. Rõ ràng là một nữ nhân nhưng mi mục như họa, càng nhìn càng cảm thấy tiêu sái thoát tục. Cũng không biết bậc phụ mẫu thế nào mới có thể nuôi dưỡng được một nữ nhi như thế! Đó là muội còn chưa được nhìn thấy hai vị thị nữ của nàng, so với những thiên kim tiểu thư cũng không biết ai hơn ai a!”, Đại thiếu phu nhân mỉm cười khen không tiếc lời.

“Nếu nàng muốn ở lại Liễu gia thì mọi người sẽ có cơ hội gặp nhau nhiều hơn, âu cũng là duyên phận. Đại tẩu, chúng ta phải an bài thế nào?”

“Việc này mọi người đã thương lượng qua, nếu an bài Tranh sống cạnh tỷ muội các người cũng không thích hợp lắm, năm trước chúng ta có xây một tòa tiểu lâu, hiện tại cũng không có người ở, ta muốn an bài Tranh cô nương ở đó, người xem vậy có được không?”

“Đại tẩu làm việc ta rất yên tâm, cứ quyết định như vậy đi”, Trưông Trữ đáp ứng một tiếng, sau đó hai người mới bắt đầu thương nghị việc trong nhà.

Hai ngày sau, nơi ở của Tranh đã được sắp xếp xong, nàng cùng Tinh Sương Tinh Tuyết bắt đầu chuyển qua chỗ mới. Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng rất trang nhã, trong sân còn có vườn cây xanh ngắt. Cửa vào hình bán nguyệt, đi vào trong sẽ gặp một tiểu đình sơn trắng để chủ nhân hóng gió, từ đó nhìn sang trái sẽ thấy tiểu lâu. Đêm đầu tiên Tranh chuyển đến đây trời đổ mưa rất to, một đêm mưa gió không ngừng, cây cối trong tiểu lâu rạp mình theo gió. Tranh ngồi cạnh thư án, tâm trí lang thang đến tận nơi nào, nàng không còn hứng thú viết chữ đọc sách, một phần lo lắng mưa lớn thế này không biết hoa cỏ trong vườn sẽ ra sao. Sáng sớm hôm sau, không khí ngoài vườn vô cùng trong lành, tiếng chim hót thanh thúy, cảnh sắc vô cùng yên bình tươi tắn. Tranh tức cảnh sinh tình liền viết ba chữ to trước cổng hoa viên: Phong Vũ Viên. Mười lăm năm trước sóng yên biển lặng, bình bình an an. Một năm trở lại đây mưa gió vẫn vũ không ngừng, ngày sau còn chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tranh chỉ cầu mong mình giống như hoa cỏ bình thường trong khu vườn này, qua một hồi giông gió sẽ càng sống tốt hơn.

Hơn nửa tháng qua, cuộc sống của Tranh tại “Phong Vũ Viên” êm đềm tĩnh lặng trôi qua. Tranh cùng ba vị tỷ muội Liễu gia càng ngày càng thân thiết, bốn người mỗi ngày ngồi cùng một chỗ đọc sách luyện chữ, chơi cờ vẽ tranh. Ba vị tỷ muội Liễu gia cực kỳ ngưỡng mộ tài học của Tranh, đối xử với nàng cũng vô cùng hòa nhã, bọn họ gặp gỡ Tinh Sương cùng Tinh Tuyết cũng có phần khách khí, không dám tùy tiện sai bảo. Ba tỷ muội này mỗi người đều có sở trường riêng, Trưông Trữ giỏi thâm thừa may vá, những bức tranh tranh thêu của nàng tinh tế sống động như thật. Trưông Đình thông thạo cầm nghệ. Trưông Hi yêu thích kiếm thuật. Mọi người mỗi khi có thời gian rảnh liền ngắm Trưông Hi múa kiếm, thưởng thức tiếng đàn của Trưông Đình. Võ công của Tinh Sương cùng Tinh Tuyết không tệ, bọn họ từ nhỏ đã tập võ nên đôi khi cùng Trưông Hi tổ chức tỷ thí nhỏ nhỏ, cuộc sống của mọi người thập phần vui vẻ. Nhiều ngày cứ thế trôi qua, trong phủ bỗng nhiên có việc phát sinh. Trưông Trữ đã mấy ngày liền không đến Phong Vũ Viên, hôm nay rốt cuộc cũng thấy mặt nàng ta, đi theo sau là hai nữ quản gia ôm chồng sách ngắt ngứ trên tay.

“Nhìn dáng vẻ của người, không lẽ trong phủ xảy ra chuyện gì sao?”, Tranh hỏi với thái độ cực kỳ bình thản, hỏi cũng như không hỏi, nàng co chân ngồi trên giường, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

“Gần đây trong kinh thành có đại sự liên quan đến thể diện của hoàng gia, hiện tại cũng chưa biết thế nào, mấy ngày nay ta cùng đại tẩu vì chuyện này mà đến cơm cũng ăn không yên”, Trưông Trữ vừa nhìn chồng sách vừa nói.

“Là việc gì? Quan trọng lắm sao?”, Tranh lại nổi cơn tò mò.

“Ai~! Nói đến chuyện này cũng chẳng vui vẻ gì!”, Trưông Trữ bắt đầu giải thích, “Thái hoàng thái hậu đương triều sinh được ba nam một nữ, chính là Hoàng trưởng nữ, Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử. Mười năm trước ngoại tộc xâm lấn biên giới, khi đó tiên hoàng vẫn còn tại vị nhưng quốc lực không mạnh, nếu cứng rắn phản công sẽ không thể duy trì được. Ngoại tộc đã đưa ra một yêu cầu, nói rằng nếu để công chúa đi hòa thân thì sẽ đồng ý lui binh, nhưng công chúa hòa thân phải là hoàng thất chính thống công chúa. Năm ấy đại công chúa chỉ mới mười sáu tuổi, lại thông minh xinh đẹp, có thể xem là viên minh châu được tiên hoàng nâng niu trên tay, nhưng cuối cùng không còn cách nào khác đành phải ủy khuất nàng đến nơi hoang dã. Đương kim Hoàng Thượng cùng Đại công chúa là tỷ đệ ruột. Năm đó Tam hoàng tử rất thương yêu thương tỷ tỷ của mình, sau khi Tiên Hoàng băng hà, đương kim Hoàng Thượng chấn hưng quốc gia, năm trước đã mang quân đánh bại ngoại tộc, trục xuất ngoại tộc ra khỏi biên cương ba ngàn dặm, điều kiện lui binh chính là phải đáp ứng đề Đại công chúa phục quốc. Vài ngày nữa Đại công chúa sẽ trở về kinh thành, Hoàng Thượng lệnh cho văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích, mệnh phụ phu nhân đến chính điện Càn Thanh Cung để tiến hành phong lễ. Vậy nên mấy ngày nay bọn ta mới phải bận rộn như vậy, chẳng qua là chỉ còn vài bữa nữa là xong rồi”, Trưông Trữ lại dời tầm mắt trở về quyển sách, từng ngón tay tinh tế bắt đầu lật xem.

“Xem ra đương kim Hoàng Thượng quả nhiên là bậc nam nhi chân chính. Thông qua hòa thân mà đem toàn bộ vận mệnh quốc gia đặt lên vai một nữ tử yếu đuối thì chẳng còn ra thể thống gì! Đại công chúa cũng thật đáng thương, mười năm xa cách phụ mẫu cùng người thân, tất cả đau thương đó mấy ai hiểu được!”, Tranh nhẹ nhàng thở dài.

“Tranh a, mỗi khi người nói chuyện đều khiến ta cảm thấy thật kính nể”, Trưông Trữ liếc nhìn nàng một cái rồi mỉm cười đứng dậy, “Ta không làm phiền người nữa, ta phải trở về đây. Việc này vẫn chuẩn bị chưa xong nhưng vì mấy ngày nay không gặp được người nên ta đến đây nhìn người một chút, hiện

tại ta đã an tâm”

“Đề ta tiễn ngươi”, Tranh vừa định nhô tay thì Trường Trữ đã vội vàng ngăn cản, “Không cần, ngươi cứ ngồi đó đi”, Trường Trữ mang theo nha hoàn cùng quần gia rời khỏi phòng. Thị nữ nhìn sắc mặt của Đại tiểu thư liền mỉm cười nói, “Đại tiểu thư, mỗi lần người cùng Tranh cô nương nói chuyện thì tinh thần cũng khá lên, sắc mặt cũng tươi tắn hơn”

“Ngươi cũng nhận ra sao. Mỗi lần cùng Tranh nói chuyện ta đều cảm thấy rất nhẹ nhàng thư thái”, Trường Trữ nói xong lại khẽ thở dài một tiếng, “Một bảo vật như vậy cũng không biết người nào có phúc cưới được nàng”

Đại công chúa hồi kinh, đối với Tranh từ lúc đến kinh thành này quả thật là sự kiện được chờ đợi nhất. Nàng bình thường cũng không phải nữ tử khuê các gì, lại nói tuổi nàng vẫn còn trẻ, dĩ nhiên là thích chỗ đông người náo nhiệt. Lòng hiếu kỳ ai cũng có, Tranh đã đến xin phép Thái phu nhân cùng lão gia xem mình có thể đi xem lễ hay không. Thái phu nhân cùng Liễu lão gia đã nhận được thư của Công Tôn tiên sinh, hai người đều biết Tranh có tài học tuyệt thế, không thể lấy quy định khuê tú tầm thường để đối đãi, cũng không nên bó buộc nàng. Từ lúc Tranh nhập phủ đến nay, nàng làm việc gì cũng có tính có lý, cử chỉ hữu lễ, trong phủ không người nào là không yêu thích, ngay cả Liễu lão gia cũng cảm thấy ưu ái nữ tử thoát tục này. Vậy nên khi Tranh nhắc tới việc đi xem lễ hai người bọn họ liền nhanh chóng đồng ý, còn dặn dò nàng phải chú ý cẩn thận này nọ.

Tranh trở lại Phong Vũ Viên để cùng thương lượng với tỷ muội Liễu gia và hai thị nữ của mình. Trường Trữ, Trường Đình cùng Trường Hi tính tình hoạt bát, làm sao có thể nhịn được mà không reo hò? Liễu gia hiện tại mang tước vị Quốc Công, Thái phu nhân cùng phu nhân được triều đình sắc phong nhất phẩm phu nhân, hai vị Thiếu phu nhân cũng đã là nhị phẩm phu nhân, ngày hôm đó cũng phải đi nghênh đón Đại công chúa. Hiện tại Tranh đã được phép đi xem náo nhiệt, ba vị tiểu thư kia làm sao không phấn khởi? Tuy nói Liễu gia đối với tôn tử quản thúc không quá mức khắc khe, nhưng các tiểu thư khuê các dù sao cũng phải thường xuyên nhốt mình chốn thâm khuê, đây là cơ hội hiếm có a! Bọn họ liền nhân dịp này năn nỉ ỉ ôi trường bối để được cùng đi với Tranh, cuối cùng cánh cửa này cũng được thông qua. Mọi người tại Phong Vũ Viên thương lượng nửa ngày nhưng vẫn không tìm ra biện pháp nào khả dĩ dùng được. Tình Suông Tình Tuyết mang trà đến, nghe các nàng nói chuyện liền không nhịn được mà xen vào.

“Theo ý ta, có một cách rất đơn giản, các vị tiểu thư không cần phải khổ sở như vậy”, Tình Suông đặt khay trà lên bàn.

“Là cách gì? Tình Suông, ngươi nói mau đi”, toàn bộ ánh mắt đều tập trung nhìn vào Tình Suông.

“Trước hết các tiểu thư phân phó gia nhân đi trước dò xét, xem ở gần đó có tửu lâu hay trà quán nào không, lúc đó chúng ta có thể đứng ở trên lầu quan sát. Nếu muốn an toàn thì cho người bao luôn tửu điểm đó, mọi người ở trên lầu xem lễ, chẳng phải tốt hơn không?”

“Đứng đứng đứng đứng, ta sẽ lập tức nhờ Liễu tổng quản đi ngay. Liễu tổng quản làm việc chúng ta có thể yên tâm!”, Trường Trữ vừa nghe lời này liền phân phó một nha hoàn gọi Liễu tổng quản đến. Trường Đình cùng Trường Hi vui mừng phấn khởi, sòng mắt như thủy tinh lưu chuyển lấp lánh làm rung động lòng người.

Mấy ngày trời qua nhanh, Liễu tổng quản làm việc quả nhiên hiệu quả, ngày hôm trước Trường Trữ phân phó công việc, ngày hôm sau đã tìm được một tòa tửu lâu ưng ý nằm trong kinh thành, nếu đứng nhìn từ trên lầu sẽ có thể theo dõi rõ ràng buổi lễ. Ngày Đại công chúa hồi kinh đang đến gần, Trường Trữ cùng Đại thiếu phu nhân đã chuẩn bị mọi việc đầu vào đó, có thời gian rảnh nàng liền đến Phong Vũ Viên cùng Tranh bàn tiếp công việc của cả nhóm. Sáng sớm hôm đó, Thái phu nhân, phu nhân cùng hai vị Thiếu phu nhân vội vàng rời phủ tham gia nghênh đón Đại công chúa, trời còn chưa sáng hẳn đã lên kiệu xuất phủ. Ba tỷ muội nhìn trời cũng không còn sớm, hiện tại bọn họ đã chuẩn bị xong và đang ngồi ngoài đình viện, chỉ còn chờ Tranh đến là lập tức xuất phát.

“Các ngươi đến đó nhìn xem Tranh một chút, tại sao giờ này nàng vẫn còn chưa đến?”, Trường Trữ thấy đã đến giờ liền phân phó hai nha hoàn chạy đến Phong Vũ Viên. Hai nha hoàn vội vàng đáp lời rồi chạy đi.

“Vài ngày trước ta có đến Phong Vũ Viên để tìm Tranh nói chuyện, nhưng nàng luôn cùng hai nha đầu Tình Suông Tình Tuyết ở trong phòng không biết làm gì, ta hỏi nàng, nàng chỉ cười cười, nói là qua vài ngày nữa biết ngay”, Trường Đình bĩu môi bẻ tách trà lên nhấp một ngụm.

“Đại tiểu thư, Đại tiểu thư”, hai tiểu nha hoàn được lệnh đi gọi Tranh đang hốt hoảng chạy về.

“Làm gì mà hốt hoảng như thế, còn ra thể thống gì! Tranh đâu rồi?”, Trường Trữ vừa chỉnh lại áo choàng vừa trách mắng, nàng cũng không ngẩng đầu lên.

“Không phải! Đại tiểu thư, người xem...”

Trường Trữ ngẩng đầu lên, theo hướng ngón tay của tiểu nha đầu nhìn lại, rồi như thể không tin vào mắt mình, nàng mở to đôi mắt nhìn trừng trừng. Trường Đình bên cạnh cũng nhìn theo, nàng vừa uống một ngụm nước trà liền phun hết ra ngoài, sặc đến không thở được. Mọi người trong phòng nhìn lại, cảnh tượng trước mắt thật...choáng váng a!

Bên ngoài cửa không nhìn thấy bộ dáng quen thuộc của Tranh mà chỉ nhìn thấy một vị công tử phong lưu đang từng bước từng bước tiến đến. Cẩn thận nhìn kỹ một chút, mái tóc đen mượt trên đầu vị công tử nọ được búi cao gọn ghẽ, trên người vận trường bào thanh nhã, bên hông đeo ngọc bội, trên đầu còn đội chiếc mũ may bằng lụa, chiếc quạt trắng ung dung phe phẩy trên tay. Vị công tử tiêu sái phóng khoáng mỉm cười nhìn các nàng, phải gọi “mục nhược hân tinh thân nhược trúc, thu thủy vi thần ngọc vi cốt”. Bị ánh mắt lẫn nụ cười vô cùng anh tuấn như thể nhìn mình, các vị tiểu thư lẫn nha hoàn trong phòng nhất thời đều đỏ mặt, trống ngực đập liên hồi. Cũng khó trách, vị công tử này...quá mức xuất chúng a! gương mặt như ngọc, vừa phóng khoáng, vừa đa tình.

“Ta đang thắc mắc không biết mấy ngày nay ngươi lục đục làm cái gì, hóa ra là vậy!”, Trường Đình tiến đến bên cạnh vị công tử kia, nằng nặc thận đảo mắt dò xét từ trên xuống dưới một hồi, “Tuy nói dáng dấp này cũng có phần nhỏ nhắn nhưng nếu cứ để vậy đi ra ngoài thì cũng có thể “giết chết” không ít nữ tử gặp trên đường nha! Nói không chừng sau chuyện đi này sẽ lại có người đến Liễu Phủ cầu thân, mang nữ nhi gả cho ngươi a!!!”

“Đến lúc đó, ngươi chỉ cần nói Liễu công tử thuở nhỏ đã chỉ phúc giao hôn, vị hôn thê đó tinh khiết như thiên tiên, xinh đẹp như hoa đào, tài mạo song toàn giống như Trường Đình Đại tiểu thư vậy, có được không?”, vị công tử kia sòng mắt vừa chuyển liền cười hi hi đáp lại. Vừa nghe Tranh nói vậy, Trường Trữ cùng Trường Hỉ nhin không được liền bật cười.

“Tranh a! Mấy thứ quần áo nam nhân linh tinh này ngươi lấy ở đâu vậy? Tại sao ngươi có thể nghĩ ra chuyện này?”, Trường Trữ cố nhin cười mà mở miệng hỏi.

“Đại tiểu thư, ngày ấy các ngươi quyết định đi xem nào nhiệt, tiểu thư nhà ta đã yêu cầu chúng ta may bộ xiêm y này cùng chuẩn bị vài món trang sức để cải trang thành như vậy. Chúng ta thấy tiểu thư quyết tâm nên cũng đành tuân mệnh làm theo phân phó của người”, Tinh Sương Tinh Tuyết mang áo choàng đến, chủ tớ ba người tạo thành một nhóm phong lưu công tử cùng hai thị nữ như hoa như ngọc, thật sự đẹp như tranh vẽ.

“Ta nghĩ nếu để bốn nữ hài tử cùng nhau xuất môn cũng không tốt lắm, tuy rằng có hộ vệ đi theo nhưng cũng khó đảm bảo tuyệt đối không có chuyện xảy ra. Vậy nên ta cải nam trang, vừa thuận tiện vừa nhin cũng hay hay. Đến lúc đó nếu có ai hỏi, chỉ cần nói ta là biểu ca của các ngươi là được”, Tranh tinh tế giải thích một lần.

“Như vậy cũng tốt, dù sao cải trang thì cũng đã cải trang rồi, cũng đành vậy thôi! Bất quá, nếu là nữ tử bình thường giả trang thành nam tử cũng không được như Tranh hiện giờ. Ngươi mặc nữ trang thì thanh nhã tú lệ, mặc nam trang thì tiêu sái thoát tục, người như ngươi lần đầu tiên ta mới gặp nha!”, Trường Trữ nhin Tranh một lát mới gật đầu cười nói.

“Phải không? Ta cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ cần không ai nhận ra ta là nữ nhi thì tốt rồi! Chẳng qua cũng may mắn, ta từ nhỏ không xỏ lỗ tai, mặc áo cổ cao che yếm hầu, cứ như vậy ra đường cũng không lo bại lộ thân phận. Cũng không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát được chưa?”

“Cũng chỉ còn chờ một mình ngươi, đi thôi”, Trường Trữ thúc giục, cả bọn liền tiến đến đại môn rồi lần lượt leo lên xe ngựa, xung quanh là hộ vệ cùng nha hoàn đi theo. Cả đoàn hướng thẳng đến tửu lâu.

Kinh thành hôm nay không giống như mọi ngày.

Đế quốc đương triều Hoàng Đế xưng là Thánh Cảnh Đế, sinh mẫu là chính cung Hoàng Hậu của tiên đế, nữ nhi của Tiết gia thế tộc. Tiết thái hậu sinh con đầu lòng là trưởng công chúa rất được tiên hoàng cực kỳ yêu thích. Theo quy định của tổ tông, tên tự của công chúa không giống hoàng tử, trong gia phả cũng chỉ có thể đứng hàng thứ. Thánh Cảnh Đế tên chỉ một chữ “Tĩnh”, nhưng Tiên đế đối với công chúa rất sủng ái nên dùng hai âm tiết để gọi vị công chúa này, vốn dĩ công chúa thông minh cơ mẫn, tài học hơn người nên đặt tên là “Tĩnh Mẫn”. Công chúa tính tình ôn hòa, trí tuệ linh mẫn, cùng các huynh đệ cảm tình cực kỳ thâm hậu. Ba hoàng đệ cùng mẫu thân vô cùng thương yêu Trường tỷ. Công chúa năm mười sáu tuổi đã phải rời xa quê hương, Thánh Cảnh Đế năm đó mới mười lăm tuổi, Ngũ hoàng tử Kì Vương mười ba tuổi, Thất hoàng tử Minh Vương mười một tuổi, bọn họ đối với việc hoàng tỷ phải đến nơi biên hoang trong lòng vô cùng đau xót, vừa hận quốc gia không đủ sức mạnh, vừa hận chính mình không có khả năng bảo vệ hoàng tỷ.

Tiên Đế phải hy sinh trưởng nữ nên trong lòng vô cùng đau khổ, sau đó lại vì quốc gia mà lao tâm khổ trí, thân thể suy nhược, bệnh tình càng lúc càng trầm trọng, lúc công chúa rời đi liền băng hà. Hoàng Thái Tử kế vị, năm đó chỉ mới mười bảy tuổi. Mặc dù niên kỷ vẫn còn nhỏ nhưng thủ đoạn của Thánh Cảnh Đế không giống Tiên Đế. Tiên Đế là người nhân từ, xử lý việc nước bằng lòng từ bi, mặc dù có thể đảm bảo cho dân chúng cuộc sống ổn định nhưng vẫn bị các thế lực bên ngoài đàn áp nên cuối cùng mới phải hy sinh nữ nhi yêu quý. Thánh Cảnh Đế thì ngược lại, ra tay cứng rắn, thủ đoạn đủ ngoan độc, sau khi đăng cơ đã tổng giám định thân vào đại lao, áp chế các thế tộc, trọng dụng văn thần võ tướng, chỉ trong vòng vài năm đã có thể bình định thế cục. Đương kim Hoàng Đế rất trọng dụng Liễu gia, phong Liễu tiên sinh làm Thái Phó, đối với Liễu gia tình nghĩa thâm hậu. Năm trước, Minh Vương cùng Đại tướng quân Phó Điều phụng mệnh đánh lui quân địch ba ngàn dặm, cung nghênh hoàng tỷ hồi hương, mười một năm uất hận, hiện tại mới tiêu tan.

Sáng hôm nay tại kinh thành, tất cả dân chúng đều tập trung trước cửa thành, từ cổng Đông Dương đến cổng Tuyên Đức tại hoàng cung, dọc đường thị vệ đứng hai bên, người đi đường toàn bộ tập trung lại phía sau, nhà dân không được phép mở cửa, cách mười bước liền có một ngự lâm quân đứng canh gác, quả nhiên là khí thế hoàng gia.

Tranh cùng ba vị tỷ muội Liễu gia ngồi trên lầu từ xa nhin xuống, có thể trông thấy ba ngàn cấm vệ trấn thủ cửa thành, hai bên văn võ bá quan chỉnh tề, trên tay cầm quan lệnh biểu trưng cấp bậc, chức tước. Phía sau là các mệnh phụ phu nhân trùm cái ngọc vất, nghiêm trang đứng chờ đợi. Dân chúng bình thường chưa từng gặp qua cảnh tượng này, hôm nay nhin thấy uy nghiêm hoàng gia nên mặc dù trên đường tập trung rất nhiều người nhưng cũng không dám làm điều gì sai phạm. Quang cảnh tuy đông đúc nhưng vô cùng trật tự.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tể Nguyệt Phong Quang Diệu Ngọc Đường

“Nguyên lai đây chính là nghi thức hoàng gia sao? Hôm nay nhìn thấy quả nhiên được mở rộng tầm mắt!”, Tranh cảm khái nhìn cảnh tượng phía trước. Sự kiện hoành tráng thế này nàng đã từng đọc qua trong sách, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy mới thực sự rung động, quả thật không gì sánh bằng. Đột nhiên một kỵ mã từ hướng hoàng cung phóng đến, những kỵ sĩ khác lập tức chỉnh trang y giáp, tay cầm bảo kiếm, phi thân xuống ngựa rồi đứng thẳng nghiêm trang.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”, Tranh xoay đầu hỏi Trường Trữ đang ngồi bên cạnh.

“Hôm nay Kì Vương phụng chỉ nghênh đón Công Chúa, chính là Ngũ hoàng tử năm xưa. Thị vệ kia chính là thống lĩnh hộ vệ quân của Kì Vương. Một khi thị vệ đã phi ngựa đến đây tức là Kì Vương sắp sửa mang thánh chỉ từ trong cung đi ra”, Trường Trữ vừa theo dõi buổi lễ vừa tỉnh té giải thích cho Tranh. Quả nhiên không sai, chỉ một lát sau bọn họ đã nghe được tiếng vó ngựa truyền đến, xa xa nhìn lại có thể thấy được một thân ảnh mặc cẩm tú y bào đang chậm rãi tiến đến.

Phượng trưng, tráp sứ, ngọc ấn, kim châm, lụa đỏ cùng đội kèn trống tấu khúc Ngũ Long dẫn đầu, phía sau là ô tứ quý, dù lọng đính lông công, kì thương, mộc tín, hải đồ, trầm cài dần đều hai bên trái phải, đoàn người nghiêm chỉnh tiến tới. Kì Vương cười bạch mã, thần thái anh tuấn đi giữa đại đội hộ vệ quân. Dân chúng hai bên nhìn thấy Vương gia giá lâm đã quỳ xuống từ sớm, Tranh cùng ba vị tỷ muội mờ to mắt, không thể bỏ qua cơ hội hiếm thấy này a! Tại cửa thành, ba ngàn cấm vệ nhanh chóng xuống ngựa quỳ bái, bá quan văn võ cùng mệnh phụ phu nhân đồng loạt hành lễ, Kì Vương xuống ngựa, đội nghi thức tản ra, các giai cấp bắt đầu tiến lùi theo nghi lễ.

Một lát sau, mười thị vệ từ ngoài thành phi ngựa đến báo rằng Công Chúa cùng Minh vương đang tiến gần cổng thành. Bốn người trên lầu tinh thần rung lên, mọi con mắt đều tập trung nhìn xuống dưới. Đi phía trước là hai ngàn kỵ quân, từ giáp trụ đến ngựa cưỡi đều đồng loạt một màu đen, cờ xí tung bay, thương cùng kiếm giương thẳng vô cùng uy nghiêm. Bầu không khí bỗng chốc bị trấn áp bởi sát khí hùng hực đến từ chiến trường, không ai dám gây ra bất kì tiếng động nào. Tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân đều nhịp nên xuống mặt đất rầm rập khiến lòng người bất giác xao động. Trường Hi thở dài, “Nghe nói Minh Vương trị quân cực nghiêm, bách chiến bách thắng, hôm nay gặp được kỵ quân mới thấy lời đồn quả nhiên không sai!”. Từ trên lầu lâu nhìn lại, hai ngàn binh sĩ nhanh chóng dạt sang hai bên, Minh Vương mặc áo giáp trắng cười bạch mã tiến thẳng tới. Sau khi nghi thức nhập thành vừa xong, loan xa từ từ tiến lên, mọi người đều biết: Công Chúa giá lâm!

Cờ lọng hai bên, đoàn cung nữ bê khay ngọc như ý và trân châu chia thành hai hàng trái phải, loan xa của Công Chúa ngừng lại, phía trước Kì Vương đã sớm tiến lên nghênh đón, mọi người đồng loạt quỳ xuống, cách xa thế này không thể nghe được bọn họ nói những gì nhưng có thể nhìn ra Kì Vương đang kích động vô cùng. Các vị triều thần văn võ đồng loạt tiến lên vài bước, tay cầm quan lệnh quỳ xuống. Các mệnh phụ phu nhân tay cầm ngọc như ý khom người, “CÔNG CHÚA THIÊN TUẾ”, thanh âm âm âm vang vọng cửa thành. Lễ nghênh đón hoàn tất, loan giá khởi hành, bá quan văn võ cùng mệnh phụ phu nhân đi theo loan xa thẳng tiến hoàng cung, kỵ quân lui xuống, thay vào đó là ba ngàn cấm vệ vệ trấn thủ. Buổi lễ thật uy nghi, thật dọa người a!

Công Chúa hồi hương đã được vài ngày, Liễu phủ hiện tại cũng đã bình thường trở lại. Tranh vẫn ở lại Phong Vũ Viên mỗi ngày đọc sách, viết chữ, vẽ hoa, có thời gian nhàn rỗi thì theo Trường Trữ học thêu thùa. Tại thời hiện đại, Tranh chưa bao giờ làm qua những dạng “nữ công gia chánh” thế này nhưng thủ thuật thêu thùa của nàng cũng không kém phần tinh xảo, đó là nhờ công phu khâu vá miệng vết thương đã được nàng luyện đến “lôi hỏa thuần thanh”, vậy nên Tranh theo Trường Trữ học thêu thùa rất nhanh, qua được vài tháng, nàng lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán cực kỳ. Tranh vốn không thuộc nhóm tiêu thụ khuê các cả ngày nhốt mình trong chốn thâm khuê, bảo nàng ngắm cảnh xem hoa hết ngày này sang ngày khác, chuyện này dĩ nhiên là...không thể a! Nhưng Liễu phủ dù sao là danh gia vọng tộc, nàng làm sao có thể mở miệng nói với chủ nhân rằng mình muốn đi ra ngoài! Trường Đình làm sao không nhận ra Tranh đang phiền não, biết nàng thích đọc sách liền nói, “Trong thư phòng của phụ thân có rất nhiều sách, bình thường người vẫn nghiên cứu kinh thư tại Quốc Tử Giám, nếu người không có việc gì làm thì cứ nói với tổ mẫu cùng mẫu thân một tiếng rồi đến đó tìm sách mà đọc, xem như có chuyện làm để giết thời gian”. Tranh vừa nghe xong liền đến gặp Thái phu nhân xin phép, Thái phu nhân cũng là nữ nhân thông minh phóng khoáng nên nhanh chóng đáp ứng thỉnh cầu của Tranh. Vậy nên, Tranh hướng thư phòng của Liễu lão gia mà...thẳng tiến!

Liễu tiên sinh không tham gia vào chốn quan trường nhưng lại cực kỳ có hứng thú đối với kinh thư học vấn. Mỗi ngày Tranh đều đến thư phòng đọc sách, nhìn thấy trên mỗi trang sách Liễu tiên sinh đều có ghi chú lại những vấn đề hết sức tinh tế, sự kính nể của nàng đối với tài học của vị chủ nhân Liễu phủ này lại càng tăng thêm vài phần. Phong cách thi từ của Liễu tiên sinh vô cùng tao nhã, linh khí kết hợp hài hòa với tài hoa.

Ngày hôm đó khi Tranh đến thư phòng đã nhìn thấy trên thư án có chút hỗn loạn, những trang giấy trắng vẫn còn lưu lại vài câu thành ngữ khuyến học, nét chữ có chút vương vẩn, tùy tiện, có thể nhìn ra tâm tình người viết đang phiền loạn không thôi. Chẳng lẽ chủ nhân có chuyện phiền não không thể giải quyết được? Tranh âm thầm ghi nhớ, sau đó nàng tìm vài quyển sách rồi rời khỏi thư phòng. Khi ghé ngang qua phòng của Thái phu nhân, Tranh đã thấy Liễu phu nhân, hai vị Thiếu phu nhân cùng ba tỷ muội Liễu gia đang ngồi cùng một chỗ nói nói cười cười.

“Sao hôm nay người lại đến trễ như vậy?”, Liễu phu nhân nhìn thấy Tranh liền lên tiếng hỏi.

“Cũng không có gì, mọi người đang nói chuyện gì mà có vẻ rất vui?”, Tranh nhìn thấy trên mặt người nào cũng mang theo nét cười nên tò mò mở miệng hỏi.

“Cũng không phải chuyện gì tốt...nhưng lại rất buồn cười!”, Trường Đình cười nói.

“Tranh Nhi cũng không phải người ngoài, các người đem việc này nói với nàng đi!”, Thái phu nhân hưng trí cao giọng nói.

Vậy là mọi người bắt đầu đem đầu đuôi câu chuyện kể cho Tranh nghe một lần. Lại nói, Liễu tiên sinh chính là môn sinh xuất thân từ Quốc Tử Giám, ông

có một vị đồng học tên là Trương Tề, hai người đều sở hữu học vấn xuất chúng. Liễu tiên sinh thiên về kinh nho chi đạo, tri thức sách luận, nhất tuân quy định. Trương Tề cũng là một nhân vật có tài, tinh thông kim cổ. Hai người tại Quốc Tử Giám luôn phát sinh tranh luận, về sau đều là Thái Phó của Hoàng Đế. Hiện tại Liễu tiên sinh đứng đầu Quốc Tử Giám, Trương Tề cũng là trọng thần đương triều, là người luôn cận kề bên cạnh Hoàng Đế. Hai người nhiều năm ra vào chạm mặt, một khi đã phát sinh tranh luận thì người nào cũng không chịu thua, quyết đấu đến đỏ mặt tía tai mới thôi. Lần này Hoàng Đế nhân việc Minh Vương đại thắng ngoại tộc cùng sự kiện công chúa hồi kinh nên đã hạ chỉ mở khoa cử, Liễu tiên sinh cùng Trương Tề đồng thời làm chủ khảo. Hoàng Đế lệnh cho hai người bọn họ đề xuất một tổng lệnh để ban bố khắp thiên hạ, nội dung của tổng lệnh chính là bày tỏ chủ trương xem trọng nhân tài của Hoàng gia. Liễu tiên sinh cùng Trương Tề nhân cơ hội này lại nảy sinh tranh cãi, đến bây giờ vẫn bất phân thắng bại.

“Phụ thân tranh đấu cùng Trương bá bá nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa một lần thắng. Tuy nhiên, phụ thân là một người quật cường, càng tranh đấu càng hăng hái. Hiện tại chúng ta vừa nghe nói hai người bọn họ lại bắt đầu tranh đấu nên đánh cược xem ai sẽ là người chiến thắng lần này. Người cũng đoán thử xem”, bộ dáng của Trương Đình giống như bắt buộc Tranh phải đưa ra quyết định.

Tranh suy đi nghĩ lại một hồi mới lên tiếng, “Không thành vấn đề, ta đã có câu trả lời, ta cam đoan lệnh tôn sẽ thắng”

“Người nghĩ vậy thật tốt, chỉ là phụ thân của ta lần nào cũng cam bái hạ phong a!”, Trương Hỉ ngồi bên cạnh cười nói.

“Không cần suy nghĩ nữa, ta cam đoan lệnh tôn sẽ thắng”, Tranh mỉm cười thản nhiên.

“Được! Một khi đã Tranh Nhi đã sẵn khoải như vậy thì ta đây cũng đánh cược! Ta sẽ mang hết toàn bộ ngân lượng của mình ra cược Trương bá bá thắng!”, Trương Hỉ nghe Tranh nói thế liền hào khí ngất trời, sẵn khoải đem toàn bộ tài sản ra đánh cược.

“Được lắm, ta cũng vậy!”, Trương Đình cũng tiến đến đặt cược, mọi người bị hai tỷ muội này kích động liền mang hết tài sản của mình ra “góp vui”, tất cả bọn họ đều không tin Liễu tiên sinh có thể vùng lên giành chiến thắng lần này. Tranh âm thầm cười trộm, hiện tại nếu muốn khuyên mọi người thu hồi “tài sản” cũng là chuyện không thể a! Xem ra, vụ cá cược này thật sự không thể bỏ qua nha!

Mấy ngày sau, Liễu tiên sinh từ Quốc Tử Giám trở về nhà, lúc đến thư phòng liền phát hiện trên thư án có một mảnh vải trắng, nét chữ trên đó thật tao nhã nhưng không kém phần trang trọng hoa mỹ, Liễu tiên sinh đọc qua một lần: Thiên Tử Trọng Anh Hào.

Thiên tử trọng anh hào

Văn chương giáo nhĩ tào

Vạn ban giai hạ phẩm

Duy hữu độc thư cao

(天子重英豪，文章教尔曹。万般皆下品，唯有读书高)

Bài thơ này có thể lưu truyền trăm ngàn năm dĩ nhiên đã trải qua vô số lần đúc kết trình độ học vấn của các đại tài tử, thời gian là thứ tốt nhất để kiểm nghiệm, một câu này viết ra, Trương bá bá dù có vắt hết óc cũng chỉ sợ uống công phí sức. Xem ra lần này mình nhất định sẽ thắng cược oanh liệt. Chẳng qua thắng thì sao, chính mình phân ưu cho Hoàng Đế cùng chủ nhân của Liễu phủ, nhưng hiện tại biết tìm ai phân ưu cùng mình?

Tranh cầm quyển sách trên tay nhưng tâm trí lại không tập trung lên trang sách, nàng tự hỏi không biết mình làm vậy có khả năng dẫn đến phát sinh việc gì sau này không.

“Tình Sương, người nhìn xem, cô nương vài ngày nay làm sao vậy? Thường xuyên thất thần, vừa đọc sách vừa mỉm cười, thật quái lạ! Người nói xem có khi nào cô nương bị ám không?”, Tình Tuyết mang nước tiến vào, trông thấy bộ dáng của Tranh như vậy liền không khỏi lo lắng mà lên tiếng hỏi.

“Đừng nói lung tung! Ám cái gì, ta thấy cô nương vẫn bình thường!”, Tình Sương vừa nói vừa lắc đầu. Tranh nghe hai nàng thị nữ của mình nói những lời này liền bật cười, “Các người nói cũng đúng, ta đây thật sự đang bị ám, chính là bị ngân lượng ám đó nha!”

Ba người đang nói nói cười cười thì trông thấy nữ quản gia tiến đến, nàng đứng trước cửa hành lễ rồi nói, “Cô nương! Lão gia thỉnh cô nương đến thư phòng có chút việc”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Tranh khẳng định là vì chuyện kia, nàng tiện thể phân phó Tình Sương Tình Tuyết giúp mình sửa sang lại xiêm y rồi hướng thẳng đến thư phòng.

“Tiên sinh!”, Tranh đến trước thư phòng liền bắt gặp Liễu tiên sinh đang ngồi sau thư án, nàng cúi đầu hành lễ.

“Cô nương, xin mời ngồi!”, nha hoàn mang trà đến rồi nhanh chóng lui xuống, Liễu tiên sinh cũng không nói quanh co mà trực tiếp hỏi thẳng vấn đề, “Mấy ngày trước...mảnh vải trắng trong thư phòng của ta có phải là của cô nương?”

“Đúng vậy. Ngày ấy ta nhìn thấy trên bàn giấy bút hồn độn liền nghĩ tiên sinh hẳn có chuyện phiền não trong lòng. Dù sao ta cũng tá túc ở nơi này nên dĩ nhiên muốn giúp tiên sinh phân ưu. Về việc tự ý ra vào thư phòng ta cũng đã thưa qua Thái phu nhân cùng phu nhân, nếu tiên sinh bắt tội ta xin nhận”, Tranh chậm rãi đứng dậy rồi cúi đầu thật sâu.

“Không phải! Cô nương đã ra tay cứu chữa cho gia mẫu, lại còn thay ta giải quyết một khó khăn không nhỏ, ta làm sao lại bắt tội cô nương? Hôm nay thỉnh cô nương đến đây là vì có chuyện khác”

“Xin Tiên sinh cứ nói”

“Lúc nhận được thư của Công Tôn tiên sinh, trong thư có nói cô nương tài học tuyệt thế, không thể đối đãi như nữ tử tầm thường. Lúc đó, ta còn tưởng Công Tôn tiên sinh nói quá, một nữ tử khuê các lại nhỏ tuổi như cô nương thì làm sao có thể sở hữu tuyệt thế chi học? Hôm nay xem ra quả nhiên Công Tôn tiên sinh nói không sai, chỉ trách ta đã xem nhẹ cô nương. Nhìn thấy cô nương trí tuệ thông minh như vậy, chỉ là thân nữ nhi nên khó trách mai một tài năng, thật đáng tiếc. Liễu phủ tuy có chút quy định nhưng ta thấy cũng không có vấn đề gì. Từ hôm nay trở đi, cô nương có thể tự do xuất nhập Liễu phủ, chỉ cần không để xảy ra việc gì đáng tiếc là được”, Liễu tiên sinh thở dài nói.

Tranh nghe được vô cùng mừng rỡ, “Đa tạ tiên sinh! Nếu ta xuất môn nhất định sẽ mang theo thị nữ, lại cái nam trang, nếu có người hỏi xin tiên sinh nói rằng ta là họ hàng từ xa đến bái phỏng, như vậy sẽ không để lại phiền toái cho Liễu phủ”

Hai người rời khỏi thư phòng, Tranh cáo từ trở về Phong Vũ Viên. Liễu tiên sinh đến thỉnh an Thái phu nhân. Tranh không ngờ lần đánh cược này lại có được thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, dọc đường đi nắng rất cao hứng, thậm chí còn muốn nhảy nhót tung tăng.

Về phần Liễu tiên sinh vừa đi đến phòng Thái phu nhân vừa không khỏi nhớ đến sự tình sáng hôm nay tại Càn Thanh Cung.

Sau khi bãi triều, Thánh Cảnh Đế đã gặp riêng Liễu tiên sinh cùng Trương Tể tại Càn Thanh Cung để tiếp tục bàn luận về tổng lệnh chiêu mộ nhân tài. Từ lúc phát hiện dòng chữ kia trong thư phòng, Liễu tiên sinh đã một đêm khổ não suy nghĩ nhưng cũng không tìm thấy ý tưởng nào tốt hơn, vậy nên đành phải trình lên thánh thượng năm chữ của Tranh. Đối diện với uy nghiêm của Thánh Cảnh Đế, Liễu tiên sinh thật sự không dám ngẩng đầu, đứng trước điện mà trong lòng thấp thỏm bất an. Vị Hoàng Đế này tâm trí thâm sâu khó lường, thần tử đáng tấu đáp lời đều phải thật cẩn thận. Lúc ấy trong Càn Thanh Cung vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thanh âm lẩm nhẩm thật khẽ của Hoàng Đế. Liễu tiên sinh tim đập như trống dồn, cuối cùng nghe được Hoàng Đế tán thưởng một tiếng, “Tốt!”, rồi cười lớn, “Trương khanh, lần này ngươi thua rồi!”

Trương Tể cũng không phục, chỉ là sau khi xem năm chữ trên mảnh vải kia thì thần sắc liền chuyển sang kinh ngạc tán thưởng. Thánh Cảnh Đế ban chiếu chỉ đem năm chữ đó trở thành hoàng lệnh. Đợi Trương Tể rời khỏi Càn Thanh Cung, Hoàng Đế lại gọi Liễu tiên sinh đến chỉ để hỏi một câu duy nhất, “Đây là ai viết?”

Liễu tiên sinh là Thái Phó của Thánh Cảnh Đế, dĩ nhiên biết Thánh Cảnh Đế cơ trí tinh thông nhưng lại không nghĩ rằng ngài mẫn tuệ sâu sắc như thế. Hơn nữa, bản tính Liễu tiên sinh trước giờ làm người thành thật cẩn thận, ngay cả Trương Tể cũng không có hoài nghi, vậy mà không ngờ bị Hoàng Đế chỉ hỏi một câu đã làm lộ tất cả huyền cơ trong đó. Liễu tiên sinh không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn không dám giấu diếm mà đem nỗi khổ của chính mình nói ra một lần, chính là phát hiện dòng chữ kia tại thư phòng, có điều không nói chủ nhân của nó là ai. Hoàng Đế cũng biết phẩm tính của Liễu tiên sinh nên không truy cứu thêm, còn nói rằng việc này chỉ có quân thần hai người biết được, nhất định không được truyền ra ngoài để Trương Tể biết được. Mảnh vải trắng kia được lưu lại, lại nói thánh ý chẳng biết nông sâu, thiên uy khó lường. Sau khi Liễu tiên sinh hồi phủ liền đến thẳng thư phòng tra vấn gia nhân, được biết thư phòng chỉ có Tranh cô nương thường xuyên đến đọc sách. Liễu tiên sinh nhớ lại nội dung bức thư của Công Tôn cô chủ, lúc này mới ngăn người phát hiện ra Liễu phủ có một bậc tài nữ.

Liễu tiên sinh đánh bại Trương Tể, tin tức này khiến Liễu phủ chấn động, người trong triều cũng ồn ào huyền náo không kém, sự thật thế nào thì cũng chỉ có quân thần hai người và Tranh biết được. Về phần Tranh, nàng đang ngồi tại Phong Vũ Viên đếm số bạc thu thắng cược, với số bạc này nàng dự định làm thêm vài bộ nam trang, sau đó sẽ dẫn theo Tình Sương cùng Tình Tuyết ra ngoài du ngoạn, nhìn xem kinh thành phần hoa thế nào.

“Lần này thực sự là phụ thân thắng sao! Sao lại thế này? Bình thường ngâm thơ đối chữ, nghị lệnh tả từ, phụ thân vĩnh viễn không theo kịp Trương gia bá bá nha, tại sao lần này lại thắng chứ?”, Trương Đình cùng Trương Hi trầm tư không thể lý giải được mà mang toàn bộ tài sản của mình “công nộp” cho Tranh. Trương Trữ tâm tư linh xảo ngồi một bên, nàng vừa nâng chén trà vừa lạnh lùng liếc sang Tranh, “Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là không biết trong này có người giờ trò quý!”, Trương Đình Trương Hi hoài nghi nhìn Tranh, Tranh nghiêng đầu bình thản, “Các người nhìn ta làm gì? Lúc cá cược hùng hổ lắm mà, hiện tại các người đã thua nên số bạc này ta tuyệt đối không trả lại đâu”.

“Nghe chưa, nghe chưa, nàng ta nói như vậy có ý gì! Không lẽ người thừa nhận bên trong giờ trò quý?”, Trương Đình nheo mắt uy hiếp tiến đến trước mặt Tranh.

“Ta không nói gì nha!”, Tranh tỉnh quái nhoen miệng cười, “Lệnh tôn đã cho phép ta tùy tiện xuất phủ, sau này ta muốn dẫn Tình Sương cùng Tình Tuyết đi du ngoạn, các người muốn mua gì chỉ cần nói một tiếng, ta nhất định sẽ mang về cho các người. Phải rồi, kinh thành này có nơi nào ta đến được không?”

“Cái này...”, Trương Trữ trầm ngâm một chút, “Dù sao đây cũng là một dịp tốt, người đến Bắc Nhã Lâu đi”

“Bắc Nhã Lâu?”

“Đúng vậy, Bắc Nhã Lâu được hoàng thúc của đương kim thánh thượng Hiến Thân Vương khai lập. Vị thân vương này rất tôn sư trọng đạo, bác học đa tài, Bắc Nhã Lâu là nơi đề tài từ của các thế gia tại kinh thành thường ngày đến kết giao, đàm luận. Hiện tại cũng sắp sửa mở khoa thi, nơi này có rất nhiều nhân tài, người đến đó không chỉ có thể nghe mọi người đàm luận lại còn đảm bảo an toàn”

“Được rồi, sau này sẽ đến Bắc Nhã Lâu một chuyến”

Cửu trùng cung thành khuyết, thiên thượng đế vương gia

(九重宫城阙, 天上帝王家)

Lúc này bên trong kinh thành cảnh xuân tươi đẹp. Bình Khang Trưởng công chúa vừa được sắc phong đang đứng trên lầu cao nhìn ngắm kinh thành. Nàng nhớ rõ ngày đó phụ hoàng vẫn còn trên nhân thế, người thường mang nàng đến trên Ngũ Phượng Lâu để xem cảnh xuân tại kinh thành. Mười lăm năm gặp lại, cảnh cũ vẫn còn nhưng người đã mất, yên liễu vẫn như trước nhưng người xưa cùng xem yên liễu đã không còn. Suy tư như thế, trong lòng nàng không khỏi buồn bã. Thị nữ tiến lên cẩn thận choàng áo khoác lên đôi vai gầy yếu nhưng kiên cường của nàng, “Trưởng công chúa, thỉnh người xuống lầu. Trên lầu gió rất lạnh, nếu người nhiễm phong hàn thì nô tì thật đáng tội chết”. Trưởng công chúa phục hồi tinh thần, nàng nhẹ nhàng gạt đầu rồi rời khỏi Ngũ Phượng Lâu.

Vừa mới xuống lầu, Trưởng công chúa đã nhìn thấy thị vệ của Hoàng Đế là nội thị Cao Viễn nghênh tiếp, “Bệ hạ có chỉ, thỉnh Trưởng Công Chúa đến Dưỡng Tâm Điện. Mới vừa rồi nô tài nhìn thấy Trưởng Công Chúa ở trên lầu nên không dám quấy rầy. Công chúa, xin mời”

Trưởng Công Chúa khẽ gật đầu, “Làm phiền ngài”

“Nô tài không dám. Công chúa, thỉnh”, Cao Viễn đi phía trước dẫn đường đưa Trưởng Công Chúa đến Dưỡng Tâm Điện, nhóm thị nữ cẩn thận đi theo phía sau.

Xa xa đã nhìn thấy Dưỡng Tâm Điện uy nghi yên tĩnh. Trưởng Công Chúa lại nhớ đến ngày rời khỏi kinh thành. Lúc mình ra đi, hoàng đế chỉ mới mười lăm tuổi vừa được sắc phong thái tử, vẫn còn chưa lập gia đình. Khi gặp lại thì hoàng đế năm xưa đã trở thành Hoàng Đế, còn có một vị công chúa cùng hai vị hoàng tử. Tiểu Ngũ, Tiểu Thất cũng đã trưởng thành trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa. Phụ hoàng nếu nhìn thấy cảnh này hẳn cũng sẽ mỉm cười nơi cửu tuyền. Lại nghĩ bản thân mình tại biên cương mười năm khổ sở, thù lĩnh ngoại tộc hai năm trước đã qua đời, vốn nghĩ chính mình chỉ có thể tại nơi hoang dã kia sống cả đời, không có cơ hội trở về cố hương. Nào ngờ hoàng đế sử dụng binh đao đại sự đến trao đổi tự do của nàng. Trong lòng Trưởng công chúa lại âm ập một tia hy vọng. Ngày hôm kia, Hoàng Đế hạ chỉ sắc phong nàng là Bình Khang Đoàn Thuận Trưởng Công Chúa, hưởng bổng lộc thân vương. Tại lễ sắc phong, nàng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ khi đến tông miếu bái lạy bái vị tổ tông, quỳ gối trước bức họa của phụ hoàng nàng mới òa khóc.

Mẫu hậu tính tình lạnh nhạt, lúc phụ hoàng còn sống người luôn có ý niệm tranh sủng. Sau khi phụ hoàng băng hà thì toàn bộ tâm trí đều đặt vào quyền lực. Tỷ đệ bốn người bọn họ cùng mẫu thân quả thật không có nhiều tình cảm. Mấy năm trước, Hoàng Đế nghiêm trị các thế tộc, trong đó mẫu hậu cũng có vài phần liên quan. Chỉ là... mẫu thân mười tháng mang thai, Hoàng Đế đành tuân theo hiếu đạo cung phụng Thái Hậu tại Trường Khánh Cung, ngày đêm vẫn an. Mất thấy đã đến Dưỡng Tâm Điện, Trưởng công chúa đứng bên ngoài điện để thị vệ quỳ xuống hành lễ, Cao Viễn đưa nàng tiến vào Thiên Điện, Hoàng Đế đích thân nghênh đón. Nàng vừa nhìn qua đã thấy trong điện còn một vị thần tử.

“Bệ hạ thánh an”, Trưởng Công Chúa cúi người hành lễ lại bị Thánh Cảnh Đế đỡ dậy, “Về sau nếu không cần thiết thì hoàng tử không cần hành lễ. Đây là Thái Phó của trẫm, Thượng Thư Trương Tế”

“Trưởng Công Chúa thiên tuế”, Trương Tế hành lễ, Trưởng Công Chúa mỉm cười ban lệnh bình thân. Sau khi mọi người đã an tọa, Thánh Cảnh Đế liền lên tiếng, “Hoàng tử tại biên cương mười năm chưa từng nhìn thấy phong cảnh hiện tại ở kinh thành. Nhân lúc trẫm mở ân khoa, cũng nên đến xem thế nào. Ngày mai mọi người sẽ thay đổi thường phục đến Bắc Nhã Lâu của Hiền hoàng thúc, thế nào?”

Trưởng Công Chúa nghe xong liền hiểu được Thánh Cảnh Đế biết nàng đang nhớ phụ hoàng, sợ nàng ưu tư thành tật nên mới đưa ra đề nghị như vậy. Trưởng công chúa cảm động nói, “Bệ hạ đã có nhã hứng thì ta cũng tuân theo”, Trương Tế cũng nói lớn, “Thần tuân chỉ”. Đêm đó mọi người trở về chuẩn bị để ngày mai khởi giá. Thánh Cảnh Đế vốn chỉ muốn dẫn hoàng tử đi đâu đó để khuây khỏa, nhưng buổi tối hôm đó mọi người không ai dự đoán được ngày mai sẽ gặp gỡ một nhân vật...

Vàng trắng cao cao tỏa sáng phía chân trời, ánh trăng đêm nay tại Liễu phủ cùng Hoàng Cung đều sáng ngời như nhau. Tranh đang say sưa trong giấc ngủ, nàng không ngờ ngày mai lại chính là ngày vận mệnh của mình biến chuyển. Trưởng Công Chúa lại không ngờ chính mình sẽ gặp được một người bằng hữu. Thánh Cảnh Đế càng không dự đoán được chỉ tơ hồng trong tay Nguyệt Lão đã buộc vào tay mình. Ngày mai... trời cao sẽ sắp đặt vận mệnh của hần, sẽ cho hần biết mùi vị của tương tư là thế nào. Tất cả đều là thiên ý...

Vì ngày hôm sau phải khởi giá đến Bắc Nhã Lâu nên Trưởng Công Chúa đêm đó không hồi phủ mà ở lại Trường Xuân Cung. Từ sáng sớm, nàng đã đến Trường Khánh Cung thỉnh an Thái hậu. Tiết Thái hậu cùng nữ nhi cũng không thân thiết lắm nên chỉ miễn cưỡng nói vài câu lấy lệ. Sau khi Trưởng Công Chúa rời khỏi Trường Khánh Cung, trên đường đi lại nghe được tiếng tranh cãi của hai cung nữ. Nàng phân phó nội thị dẫn hai cung nữ tới hỏi chuyện, cuối cùng lại phát hiện một chuyện rất đáng giận.

Thánh Cảnh Đế có một công chúa và hai hoàng tử. Trưởng nữ tên gọi Mai Anh đã được bảy tuổi, vẫn chưa được phong tước vị, mọi người trong cung đều xưng hô nàng là Đại công chúa. Vì mẫu thân sinh khó mà qua đời nên được Thái Hậu đưa đến Trường Khánh Cung nuôi dưỡng. Nhưng Thái Hậu chưa tự mình nuôi dưỡng tiểu hài tử bao giờ nên ý định nuôi dưỡng Mai Anh chỉ là nhất thời mà thôi. Sau một thời gian, Thái Hậu cảm thấy nuôi dưỡng tiểu hài tử quả thật vất vả nên bỏ mặc một bên. Tiểu công chúa đáng thương không có mẫu thân, Thái Hậu lại không quan tâm nên mọi người trong cung bắt đầu khi dễ nàng. Hôm nay hai cung nữ kia đến nhận quần áo vật phẩm của nàng, nhìn thấy nữ quan phân chia không đồng đều nên phát sinh tranh cãi.

Trưởng công chúa ăn điểm tâm tại Trường Xuân Cung, sau đó nội thị đến tuyên chỉ thỉnh công chúa khởi giá. Trưởng Công Chúa thay y phục rồi đi đến Chính Dương Môn. Một lát sau, Thánh Cảnh Đế mặc thường phục ngồi trên lưng ngựa tiến đến, hôm nay Hoàng Đế chỉ dẫn theo Cao Viễn, Trương Tế cùng Long Kỳ Ủy thống lĩnh Thượng Quan Phong. Đến trước xe ngựa bình thường, Hoàng Đế cùng Trưởng công chúa lên xe, tùy tùng cưỡi ngựa hộ giá bên ngoài. Trong xe, Trưởng công chúa luôn nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng mang sự tình của Mai Anh nói ra, “Bệ hạ, nếu quốc sự đã nhiều việc như vậy thì chi bằng để Đại công chúa đến Trường Xuân Cung của ta. Ta cũng có thể thay Hoàng Thượng chăm sóc nàng. Ta cũng sẽ ra lệnh nội thị ở Trường Xuân Cung và các cung khác không được ức khuất Đại công chúa”

Thánh Cảnh Đế nhủ mảy ròi nói, “Nếu đã như thế... vậy cứ theo ý của hoàng tử”. Trưởng công chúa thừa biết hoàng đế sinh tại gia đình đế vương, từ nhỏ đã nhìn thấy cảnh cung đình tranh đấu, hắc ám phong ba nên đã biến hẳn trở thành người lãnh tính tàn khốc, nhưng không ngờ trừ chính mình cùng Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, hắc... ngay cả thân sinh cốt nhục của chính mình cũng không quan tâm. Nàng biết phần tính tình này đã hình thành, vốn không thể thay đổi nên chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Ân khoa đại khảo còn chưa bắt đầu nhưng Bắc Nhã Lâu đã tập trung đông đúc các thư sinh tú tài. Bắc Nhã Lâu cũng không phải là nơi mà ai cũng có thể đi vào, chỉ có những người thật sự có tài mới có thể đến Bắc Nhã Lâu tranh luận. Xe ngựa dừng lại trước cổng Bắc Nhã Lâu, Thánh Cảnh Đế giúp đỡ hoàng tử xuống xe. Cao Viễn, Trương Tế, Thượng Quan Phong đi theo ở phía sau. Nhìn nhóm học tử tại Bắc Nhã Lâu hoặc đang tranh luận hoặc cầm sách trên tay, Hoàng Đế mở miệng cười nói, “Hiên thức, Bắc Nhã Lâu hai năm nay càng ngày càng náo nhiệt! Tỷ tỷ, đi vào thôi”. Thời đại này cũng không thể gọi là thông thoáng lắm, mặc dù nữ tử có thể xuất môn ra ngoài nhưng cũng khó tránh được dị nghị. Nhà hoàn thi không nhắc tới, các thiên kim tiểu thư mỗi khi xuất hiện trước đám đông đều phải che mặt. Trưởng Công Chúa dùng khăn che mặt giấu đi dung nhan của chính mình rồi cùng mọi người tiến vào trong Bắc Nhã Lâu.

Trương Tế là đại thần triều đình được Hoàng Đế trọng dụng, đội Thánh Cảnh Đế cùng Trưởng Công Chúa đã ngồi xuống mới tiến đến ngồi xuống bên cạnh. Cao Viễn cùng Thượng Quan Phong mỗi người ngồi một bên. Tuy nói trong ngoài Bắc Nhã Lâu đã được Long Kỳ Uy cùng ngự lâm quân mặc thường phục lẫn trong đám người bảo hộ nhưng cũng phải thận trọng. Hoàng Đế thường phục vi hành, nếu có chuyện gì xảy ra chính là kinh động đến đại sự của đế quốc. Bọn họ tuy quần áo bình thường nhưng khí chất phong độ trời sinh không thể che giấu, vừa vào đến Bắc Nhã Lâu đã tập trung sự chú ý của mọi người. Tuy nhiên, Bắc Nhã Lâu bình thường cũng có quý nhân đến nên sau khi nhìn thấy bọn họ ngồi xuống thì mọi người lại quay trở lại công việc của chính mình. Chương quỳ là người trong phủ Hiến Thân Vương, mắt nhìn người rất tinh tường, vừa thấy mấy người bọn họ ngồi xuống đã tiến lên mời trà.

Sĩ tử xung quanh đàm luận học vấn, thi văn, cũng có người bình luận quốc sự. Thánh Cảnh Đế tuy thủ đoạn tàn nhẫn nhưng cũng không ngăn cấm mọi người bình luận quốc sách. Về điểm này, Thánh Cảnh Đế rất được nhóm sĩ tử hoan nghênh. Trương Tế yên lặng lắng nghe trong chốc lát liền mỉm cười nhìn Hoàng Đế nói, “Chủ tử, xem ra năm nay ân khoa mở ra rất đúng thời điểm, ta xem trong mấy sĩ tử này có vài người rất được”

Thánh Cảnh Đế không nói gì mà chỉ mỉm cười, bàn tay khẽ nâng tách trà, hất lên tiếng hỏi Trưởng công chúa, “Tỷ tỷ, người nghĩ thế nào?”

Trưởng Công Chúa khẽ mỉm cười, “Ta cũng nhận ra vài người nói chuyện rất có lý lẽ”. Thánh Cảnh Đế vừa định mở miệng nói gì đó thì lại nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đang tiến vào. Giương mắt nhìn lại, tại phía thang lầu có hai nữ tử đang đi đến.

Mọi người trong lâu đều xoay người nhìn lại, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc lẫn tán thưởng. Không nói đến vẻ ngoài vô cùng tú lệ của hai nữ tử kia, điều khiến lòng người tán thưởng chính là trang phục thanh nhã, thần thái an nhàn, ánh mắt lộ vẻ thân nhiên tú nhã của các nàng. Ở nơi này có nhiều ánh mắt nam nhân đang nhìn mình chăm chú nhưng các nàng vẫn không lộ vẻ khiếp sợ, phong thái không nhanh không chậm, cao nhã mà yên tĩnh. Phong tư khí độ như vậy, ngay cả mệnh phụ thiên kim trong triều cũng không có được, nhìn thấy các nàng không che mặt như vậy, chẳng lẽ... đây chỉ là thị nữ. Người nhận ra điều này liền không khỏi giật mình.

“Xin mang trà đến”, Tinh Sương cùng Tinh Tuyết nhìn thấy nơi này vẫn còn một bàn trống liền thăm nhủ may mắn, chỉ cần đến trễ một chút thì cô nương khẳng định sẽ không tìm được chỗ ngồi. Hai người thân nhiên ngồi xuống ghế, lại nói Bắc Nhã Lâu là nơi tập trung tú sĩ có lẽ nghĩa, nhìn thấy hai cô nương ngồi đấy cũng thành thật tuân theo lễ nghĩa mà không tiến đến gần, bọn họ tiếp tục đàm luận vấn đề mình quan tâm.

“Cũng không biết là danh môn thế gia nhà ai lại có thể dạy dỗ được thị nữ như thế”, Trưởng công chúa hạ giọng tán thưởng sau khăn che mặt.

“Đúng vậy, so với phong cách cao quý thế này, tiểu nữ của ta cũng còn kém xa”, Trương Tế cũng tấm tắc khen ngợi.

Bọn họ khen ngợi vài câu liền bị đề tài đàm luận của nhóm sĩ tử bên cạnh hấp dẫn. Một lát sau, hai nữ tử kia đột ngột đứng dậy, bọn họ hướng về phía thang lầu gọi một tiếng “Công tử”. Mọi người tiếp tục bỏ dở bàn luận mà xoay đầu lại nhìn, thị nữ đã như thế thì thật tò mò không biết phong thái của chủ nhân sẽ như thế nào.

Xuân sơn như tiếu, mi mục như họa

(春山如笑，眉目如画)

Thánh Cảnh Đế ngẩn ngơ nhìn thân ảnh đang tiến vào, tâm trí nhất thời liên tưởng những từ này, trong thời gian ngắn thật sự không tìm thấy từ nào thích hợp hơn để hình dung. Người nọ nhàn nhã mỉm cười đi đến chỗ hai thị nữ, bộ dáng tiêu sái phiêu lệ, văn nhã ôn hòa. Lúc trước đọc sách thường nghe người xưa dùng cụm từ “Phiên phiên trọc thế giai công tử” miêu tả tài tử giai nhân, ngày đó hắc chỉ cảm thấy buồn cười, con người sống tại hồng trần dĩ nhiên không thể không có khí chất phàm tục, lại còn có người không bị danh lợi tiền tài quy lụy sao? Hôm nay vừa thấy, hắc ngờ như người này vừa từ trong sách bước ra. Cũng khó trách người nọ lại có được hai thị nữ tốt như thế, người như vậy phải có thị nữ như thế hầu hạ, đúng là vô cùng tương xứng.

“Sao công tử lại đến trễ vậy?”, Tinh Tuyết nhìn Tranh mà nhẹ nhàng nén giận.

“A! Những chiếc mặt nạ đó thủ công tinh xảo, ta mãi nhìn ngắm nên không chú ý thời gian. Lúc về chúng ta cũng nên mua vài chiếc để làm quà tặng tỷ muội ở nhà”, Tranh nghiêng đầu mỉm cười rồi ngồi xuống ghế.

“Công tử đi lâu như vậy hẳn cũng đã khát nước, hãy uống trà đi!”, Tinh Sương đưa đến một tách trà, Tranh lên tiếng cảm ơn rồi vừa thổi trà vừa tinh tế chiêm ngưỡng cách bày trí cùng nhóm tài tử trong Bắc Nhã Lâu. Nhóm tài tử này mỗi người đều tư văn hữu lễ, nàng thầm nghĩ Bắc Nhã Lâu quả nhiên là một nơi phong nhã. Trong lúc vô tình, Tranh đột nhiên đối diện một đôi mắt đen thâm sâu vô cùng uy nghiêm, trong lòng nàng cả kinh vội vàng đem tầm mắt chuyển sang nơi khác. Phát hiện đôi mắt tựa tuấn lộc khiếp sợ né tránh mình, Hoàng Đế mỉm cười. Phong thái như vậy, hắc càng nhìn càng tán

thường, người này thật sự không nhận ra là một tiểu thiếu niên hay là nữ cải nam trang?

Tranh không nói gì, mắt không nhìn xung quanh, nàng cầm tách trà trên tay yên lặng lắng nghe nhóm tài tử tranh luận. Lúc này mọi người trong lâu đã lấy lại tinh thần, một thư sinh bộ dáng cao lớn cất tiếng nói.

“Đế quốc nhiều năm nay bị dị tộc xâm lấn, hiện tại đương kim thánh thượng đã trực xuất man tộc ra khỏi biên cương ba ngàn dặm, lại đưa quân đóng trụ biên quan, vậy nên hiện tại việc quan trọng trước mắt chính là lũ lụt ở Xuân Giang!”

“Xuân Giang mỗi quý đều có lũ lụt dâng cao, hơn nữa lại thuộc hạ du của quận Thanh Hải. Tuy nói hiện tại Thanh Hải Tiết Độ Sứ là người có năng lực nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt một phần nào nỗi khổ của dân chúng!”

“Lũ lụt ở Xuân Giang nếu không ngăn phòng được thì hàng năm ruộng đất của dân chúng đều mất hết. Lại nói, chống đỡ thiên tai luôn là gánh nặng của quốc khố. Theo đó, quốc khố hàng năm chỉ có thể cân bằng thu chi, không thể tích trữ. Cũng bởi vì lũ lụt ở Xuân Giang mà quốc khố do tiền đề cùng đương kim thánh thượng tích trữ nhiều năm chỉ có thể cùng dị tộc đánh một trận. Nhưng nếu chiến tranh lại xảy ra thì phải làm sao đây?”

Nghe xong những lời này, tất cả mọi người đều đồng ý nhưng Tranh chỉ khẽ mỉm cười.

“Công tử, ngài có ý tưởng gì sao?”, Tinh Tuyệt tò mò mở miệng hỏi. Cô nương mỗi khi cùng các nàng nói chuyện, hoặc cùng ba tí muội thảo luận thì từ ca khúc, mỗi câu mỗi chữ đều hàm ẩn ý tứ, chỉ là cô nương chưa bao giờ đàm luận quốc sự. Hôm nay nhìn thấy vẻ mặt cô nương thế này, thật không biết nàng lại có ý tưởng gì nữa.

“Vị nhân huynh này nói có đạo lý nhưng cũng không hoàn toàn đúng”, Tranh nhẹ nhàng nói, “Khi nào hồi phủ ta sẽ nói cho các người nghe”. Tranh nói xong liền nâng tách trà đợi nghe vị thư sinh kia nói tiếp. Ở bàn bên này, nhóm người của Thánh Cảnh Đế cũng nghe được lời của nàng. Hoàng Đế nhìn Cao Viễn đang ngồi bên cạnh rồi đưa ánh mắt. Cao Viễn hiểu ý liền đứng dậy đi về phía chỗ ngồi của Tranh.

Bị Cao Viễn mời bằng khẩu khí không cho phép tự tuyệt, Tranh than khổ không thôi. Những nhân sĩ có mặt tại nơi này mặc dù Tranh không biết nhiều lắm, nhưng nàng cũng nhận ra bàn bên kia “không phủ tức quý”. Chỉ là một người hầu mà đã sở hữu khí độ như thế, trong lễ nghĩa có ngạo khí, Tranh cũng biết là mình không thể chối từ. Nghĩ tới nghĩ lui, nói cho cùng nàng cũng không thể để Liễu gia gặp phiền toái nên đành đứng dậy bước qua bàn bên kia. Ở đây có nhiều người... chắc hẳn sẽ không phát sinh sự tình gì. Nghĩ thế nên nàng để lại Tinh Sương Tinh Tuyệt ở nơi này, một mình đi theo Cao Viễn đến chào mọi người.

“Không biết các vị nhân huynh gọi tại hạ đến đây là có điều chi chỉ giáo?”, cử chỉ của nàng đường hoàng hào phóng, hoàn toàn không mang theo thái độ rụt rè của nữ tử nên trong lòng mọi người càng thêm nghi hoặc. Trương Tế lên tiếng, “Vị tiểu huynh đệ này, xin mời ngồi. Là chủ nhân nhà ta muốn được nghe tiểu huynh đệ đàm luận. Người nói vị thư sinh kia không hoàn toàn đúng là có ý tứ gì, thỉnh tiểu huynh đệ chỉ giáo, xin lắng nghe cao kiến”

“Hai chữ “cao kiến” tại hạ không dám nhận, chỉ là tại hạ có cách nhìn khác, cũng không khẳng định đúng hay sai, nói ra thật hổ thẹn”, Tranh do dự, tại địa phương này không phải muốn nói gì là nói, phải làm sao bây giờ? Nói hay là không nói?

“Đúng hay sai là tại lòng người, không sao cả”, Hoàng Đế mở miệng, khí độ cao quý, trong ngữ khí ẩn chứa uy nghiêm khiến Tranh chấn động. Những người ngồi đây khí độ bất phàm, có lẽ cũng không phải là kẻ xấu, nếu thật sự là người đại phú quý thì nói cho bọn họ không chừng có thể tạo phúc cho vạn dân.

“Nếu vậy thì ta đây đành bêu xấu”, Tranh xếp quạt rồi nhẹ nhàng nói, “Vị huynh đệ kia nói đúng một phần, lũ lụt ở Xuân Giang quả thật phiền toái nhưng lại không phải là phiền toái lớn nhất. Lũ lụt tuy phiền toái nhưng không phải là không thể giải quyết”

“Vậy theo công tử, vấn đề khó khăn nhất là gì?”, Trương công chúa ngồi một bên không không chế được lòng hiếu kỳ, bất chấp nam nữ khác biệt mà mở miệng hỏi chuyện. Tranh chỉ mỉm cười nhưng không nói, nàng dùng đầu ngón tay chấm vào tách trà rồi viết lên bàn một chữ: Phiên

“Phiên? Chẳng lẽ là Vũ gia ở phía Nam?”, Trương công chúa kinh ngạc. Vũ gia là khai quốc công thần, đối với Thái Tổ hoàng đế có ân cứu mạng, Phiên Vương là vị vương gia ngoại họ duy nhất trong triều. Tại đế quốc này, nói về tài phú thì Phiên Vương đứng nhất nhưng những năm gần đây cực kỳ an phận, cống nạp đều đặn, hàng năm đều vào triều, vì đế quốc trấn thủ biên cương phía na, tại sao lại gọi là phiền toái lớn nhất?

“Người nhìn thấy điều gì?”, thanh âm của Thánh Cảnh Đế trầm xuống.

“Ta nghĩ... đối với đương kim thánh thượng mà nói, vấn đề quan trọng quan trọng hơn hết không phải là tình hình lũ lụt ở Xuân Giang. Thiên tai tuy đáng lo nhưng những năm gần đây triều đình thu thuế rất ít, dân chúng hưng vượng, lượng mưa lại không nhiều lắm, Xuân Giang dù phát sinh thiên tai thì tồn thất của dân chúng cũng sẽ không lớn. Vô luận thế nào, trước mắt Hoàng Đế chỉ cần tập trung hoàng quyền. Phiên Vương dù có công lao hiển hách thế nào thì chung quy vẫn không phải là huyết mạch hoàng tộc, chưa kể đến quốc tính, việc đặt một vương gia khác họ ở nơi này chính là ẩn tàng nguy cơ lớn nhất. Không biết các vị nhân huynh đã nghe qua câu này chưa?”

“Câu gì?”, Trương Tế vội vàng hỏi.

“Trời cao hoàng đế xa”, Tranh thẳng thắn nói ra.

“Vũ gia vài năm nay đều an phận thủ thường, cho đến bây giờ vẫn chưa làm điều gì quá phận thì làm sao có thể phát sinh sự tình như vậy?”, Trương Công Chúa bị những lời này làm kinh sợ nên vội vàng hỏi lại.

Tranh khẽ thờ dài một hơi, “Chính là bởi vì rất an phận nên mới phiền toái a! Phương Nam tài nguyên phong phú, sản lượng cống nạp hàng năm đối với

bọn họ mà nói thật không đáng nhắc tới, theo đó, nếu bọn họ cứ tích trữ dần nhiều năm như vậy...con số lớn thế nào sẽ không thể tưởng tượng được. Nếu Vũ gia thật sự quy thuận triều đình, ta dám nói, mười trận thiên tai ở Xuân Giang cũng không cần phải sợ”

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cách Toạ Tổng Câu Xuân Tửu Noãn

Suy nghĩ câu nói của Tranh, mọi người không khỏi đăm chiêu. Tranh cũng không nói chuyện, nàng không biết mình có phải vừa nói những lời không nên nói hay không, thật sự không cần rước lấy phiền toái a! Trong lòng Tranh cảm thấy bất an, nam tử có đôi mắt sắc sảo ngồi đầu bàn bên kia chợt lên tiếng, “Tiểu huynh đệ nói rất có đạo lý, nhưng không biết có biện pháp giải quyết nào hay không? Gia thế của Vũ gia không nhỏ, nếu bọn họ thật sự khởi binh nổi loạn thì không dễ đối phó”

Tranh nghe vậy lại cúi đầu, nàng xiết chặt cán quạt trong tay, trong lòng cảm thấy do dự. Thánh Cảnh Đế cũng không hỏi thúc, người ngồi đây nhưng tâm tư lại suy nghĩ miên man. Đối với vấn đề liên quan đến Phiên Vương, bản thân hắn đã từng cân nhắc nhiều lần nhưng không tìm ra phương sách giải quyết. Văn võ bá quan trong triều đều tập trung tâm trí đối phó với kẻ địch ngoài biên cương cùng tình hình thiên tai của Xuân Giang. Hắn thật không ngờ người thật sự hiểu mình lại là một kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ. Hôm nay nghe được chính miệng người này nói ra, trong lòng Hoàng Đế chấn động vô cùng.

Hắn không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, tất cả đều lấy quốc gia làm trọng. Thấy Tranh cúi đầu do dự, hắn biết trong lòng người này đang có điều khó xử. Lại nói Thánh Cảnh Đế cũng không phải là người từ tâm, đã quyết là không núng tay, hôm nay nếu là người nào khác thì e rằng hắn đã ra lệnh cho cấm vệ dùng nghiêm hình tra khảo, nhất định phải hỏi cho ra lẽ. Tuy nhiên, giờ phút này nhìn thấy Tranh đang phiền não, hắn cũng không nhẫn tâm bức bách mà chỉ im lặng chờ đợi.

Cúi đầu nửa ngày, Tranh không nói mà chỉ vươn ngón tay chấm một chút nước trà. Nàng vẽ một vòng tròn lên bàn, giữa vòng tròn lại vẽ thêm một đường thẳng chia đôi vòng tròn, sau đó vẽ thêm vài đường thẳng khác chia hai nửa vòng tròn thành nhiều phần nhỏ hơn. Vòng tròn càng lúc càng bị chia nhỏ. Hoàng Đế là người cực kỳ thông tuệ, chỉ cần nhìn một hồi liền hiểu được, hắn vô cùng kinh hi nhưng không khỏi thở dài, “Tại sao Hoàng Đế lại không nghĩ ra biện pháp này?”

Tranh biết hắn đã thông hiểu hành động của mình liền cảm thấy vui sướng, tâm tình tiểu hài tử nổi lên, nàng ngẩng đầu mỉm cười thần nhiên, “Hắn ngốc mà!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng liền cảm giác không tốt, trong lòng thầm kêu khổ. Thánh Cảnh Đế trông thấy nụ cười rớt rờ như xuân sơn của Tranh, tâm trí đã chút ngây ngốc, sau lại nhìn thấy nàng lo lắng rụt rè nhìn mọi người xung quanh liền bật cười. Hoàng Đế liếc nhìn mọi người một cái rồi nói với Tranh, “Tiểu huynh đệ vừa nói gì, ta không nghe rõ, có thể lặp lại một lần nữa được không?”

Tranh lấy lại bình tĩnh, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chỉ trách mình sơ xuất. Mất thấy thời gian không còn sớm, nàng nhanh chóng đứng dậy cáo từ rồi dẫn theo Tình Sương Tình Tuyết rời khỏi Bắc Nhã Lâu. Hoàng Đế cũng không ngăn cản, để các nàng tùy ý rời đi, sau đó hắn ra lệnh hồi cung. Thời điểm rời đi, hắn nhìn nhìn thấy chiếc quạt Tranh để quên trên bàn liền tiện tay cất vào ống tay áo. Ngồi trong xe, Hoàng Đế hướng ra ngoài rèm cửa phân phó một câu, “Thượng Quan, người cùng Bùi Khanh tra rõ thân phận của hắn”

Tranh dẫn theo thị nữ trở lại Liễu phủ, trong lòng nàng luôn cảm thấy bất an, thầm nghĩ hôm nay mình thật sơ xuất. Tình Sương nhìn nàng ưu tư như thế liền lên tiếng khuyên giải, “Cô nương không cần lo lắng, vị công tử kia nói đúng, đúng sai là do lòng người, cô nương muốn nói thì nói, chuyện này cũng không có gì quan trọng! Ta thấy ngày thường cô nương thoải mái nói cười, tại sao hôm nay sao lại đắn đo cân nhắc nhiều như vậy”

Tranh nghe xong lời này liền khẽ mỉm cười với Tình Sương, nhưng trong lòng vẫn không cảm thấy yên tâm.

Tình Tuyết nói, “Lúc còn ở trong cốc, chúng ta cũng thường nghe cốc chủ luận bàn quốc sự, chỉ là suy nghĩ của cốc chủ không giống cô nương”

Tranh trầm nghĩ trong lòng, “Tuy cốc chủ của các ngươi không tranh hơn thua với thế giới bên ngoài nhưng dù sao cũng là người ở thời đại này, còn ta là người ngoài cuộc đứng xem a!”

Cũng vào thời điểm này, Hoàng Đế cùng Trưởng Công Chúa ngồi trên xe ngựa hồi cung, bọn họ đang nói về Tranh.

“Theo hoàng ty...người này là nam hay là nữ?”, Hoàng Đế suy tư nửa ngày mới lên tiếng hỏi.

“Cái này...làm khó ta rồi! Là nam hay là nữ...ta thấy người này trong bộ dáng nam nhân có nét giống nữ nhân, nếu là nữ nhân thì lại có khí thế giống nam nhân. Luận tướng mạo, khí độ, trang phục đều không thấy được sơ hở. Vị tiểu công tử này thân vận nam trang nhưng diện mạo thật sự không giống nam tử, nếu nói là nữ nhân thì bộ dáng tiêu sái xuất trần, khí chất thiên tiên kia phải giải thích thế nào. Tuy nữ tử cũng có khí chất nhưng không có được vẻ phi phàm xuất chúng như vậy. Tuổi của hắn vẫn còn nhỏ nên không nhìn ra yết hầu, hắn lại không xỏ tai...ta quả thật không phân biệt được”

Hoàng Đế mỉm cười nhưng không nói gì. Hoàng cung đã ở trước mắt, một thị vệ tiến đến bên cạnh Thượng Quan Phong nói khẽ vài câu, Thượng Quan nhanh chóng bước đến rèm xe rồi khom người nói, “Bệ hạ, vị tiểu công tử kia tiến vào Liễu phủ. Thái tổ có di chỉ “không được tuyển người Liễu phủ”, ngài xem...”. Trong xe truyền ra một tiếng, “Được rồi”. Thượng Quan kính cẩn lui ra.

“Liễu phủ?”, Thánh Cảnh Đế nhú mày lấy từ trong tay áo ra một chiếc quạt, vừa nhìn thấy bài thơ trên đó, hắn không khỏi mỉm cười. Đây chính là nét chữ của người đã viết năm chữ “Thiên tử trọng anh hào”. Đúng là người này! Mạnh mỗ đã xuất hiện ở Liễu phủ, sự việc sau đó cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn. Sau khi nhìn kỹ mấy câu thơ, Hoàng Đế liền đưa chiếc quạt cho Trương công chúa, “Trẫm biết hoàng tử nhớ phụ hoàng, hẳn hoàng tử sẽ thích những câu thơ này”

Trương Công Chúa tiếp nhận chiếc quạt, nét chữ trên đó thật mềm mại xinh đẹp.

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô

Thảo sắc điều khăn cận khước vô

Tối thị nhất niên xuân hảo xử

Tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô.

(天街小雨润如酥，草色遥看近却无。最是—年春好处，绝胜烟柳满皇都)

Hai ngày sau, Liễu phủ nhận được một thiệp mời, người gửi chỉ nói là muốn chuyển đến “Tiểu công tử”. Liễu tổng quản vô cùng ngạc nhiên, Đại công tử cùng Nhị công tử đã xuất phủ, vậy thì vị “Tiểu công tử” này là ai? Hắn vội vàng đi tìm Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư. Đại phu nhân cùng Trương Trữ đang ở thư phòng, sau khi nghe Liễu tổng quản trình bày sự tình, hai người nhìn nhau cười khổ. Trương Trữ nói, “Về sau nếu có những thiệp mời như vậy, cứ chuyển thẳng đến Phong Vũ Viên”

Liễu tổng quản liền hiểu, hóa ra vị “Tiểu công tử” này là Tranh cô nương. Hắn phân phó một nha hoàn mang thiệp mời đến Phong Vũ Viên, Trương Trữ cười lớn rồi nói với Đại phu nhân, “Đại tâu, Tranh của chúng ta thật đáng ngưỡng mộ nha! Vừa xuất môn một chuyến liền có người mang thiệp mời đến. Nếu để nàng ra ngoài thêm hai ba chuyến nữa, nói không chừng lời của Nhị muội sẽ trở thành sự thật, người đến cầu hôn sẽ đập nát cổng Liễu gia chúng ta a!”

Đại phu nhân mỉm cười, “Nàng cũng không phải là nữ tử khuê các chi biết nhốt mình trong phòng, nếu quả thật có người mai mối đến đây thì cứ nói Liễu gia đã đem Nhị muội gả cho hắn!”. Người trong phòng nghe xong liền không nhịn được mà bật cười.

Trương Trữ phân phó mọi người, “Việc Tranh cô nương gả nam trang chỉ có người trong phủ chúng ta biết. Về sau có người tới hỏi thì cứ nói nàng là họ hàng của Liễu phủ. Nếu để ta phát hiện ai tiết lộ ra ngoài, ta sẽ không tha cho người đó!”

Mọi người đều biết Đại tiểu thư không nói hai lời nên vội vàng khom lưng đáp ứng.

Tranh đang nhàn nhã may túi hương tại Phong Vũ Viên thì một tiểu nha hoàn đưa thiệp mời đến, nói là có người bên ngoài muốn chuyển đến “Liễu phủ Tiểu công tử”, Đại cô nương phân phó nàng đưa đến Phong Vũ Viên. Tranh suy đi nghĩ lại, người đưa thiệp mời cũng chỉ có thể là những người đã gặp gỡ lần trước tại Bắc Nhã Lâu. Nhưng trong lần nói chuyện đó nàng đã cố ý không tiết lộ danh tính, vậy mà thiệp mời vẫn đưa đến tận Liễu phủ. Trên thiệp mời mặc dù không đề tên nhưng bọn họ đã biết được nơi ở của mình, trong lòng Tranh không thể không lo lắng. Bên trong thiệp mời chỉ có một dòng chữ, “Từ khi cáo biệt tại Bắc Nhã Lâu, rất mong gặp lại người. Tối nay sẽ có người nhà đến đón”

Nhìn tấm thiệp mời nửa ngày, Tranh thật sự không biết mình có nên đi đến đó hay không. Căn cứ vào văn phong cùng nét chữ, Tranh cảm thấy lo lắng, người này nhất định không phải người tầm thường! Nghĩ ngợi nửa ngày cũng không tìm được biện pháp nào khả thi, dù sao thì chỉ cần chính mình cẩn thận là được, Tranh cắn răng quyết định tối nay sẽ đi.

Buổi tối quả nhiên có người đến đón “Liễu phủ Tiểu công tử”. Hiện tại, chủ nhân Liễu gia ở lại Quốc Tử Giám nên không có mặt ở nhà, hai vị công tử đến thư viện vẫn chưa trở về, Thái phu nhân có chút mệt mỏi nên đi ngủ sớm, Liễu phu nhân, hai vị Thiếu phu nhân cùng Trương Trữ biết tối nay Tranh phải xuất môn liền nói không ổn, bọn họ khuyên nàng cự tuyệt lời mời. Tranh chỉ có thể cười khổ, nếu nàng không đi thì sự tình còn có thể tệ hơn! Biết vậy nhưng Tranh lại không dám giải thích vì sợ các nàng lo lắng. Trương Trữ nhìn ra chút manh mối, nàng không ngăn cản mà chỉ kiên trì khuyên Tranh đem Tình Sương Tình Tuyết đi cùng. Tranh dĩ nhiên cũng có ý định này. Nàng thay đổi nam trang rồi dẫn theo Tình Sương Tình Tuyết ra ngoài.

Tranh lên xe liền nhìn thấy bài trí bên trong vô cùng hoa quý. Hai thị nữ đều là người thông minh, vừa nhìn đã biết người gửi thiệp mời không phải tầm thường. Xe chạy khá chậm, nhịp tim của Tranh đập như trống trận, nàng không nhận ra thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng xe cũng đã ngừng lại. Ngoài cửa có người lên tiếng, “Công tử, thỉnh xuống xe”

Tình Sương Tình Tuyết giúp Tranh xuống xe, nàng ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt là một tòa tiểu lâu thanh nhã, trên biển hiệu đề bốn chữ: Âm Hương Điều Chí.

Tranh liếc mắt nhìn xung quanh, nơi này chỉ có vài hộ vệ canh giữ bốn phía tửu lâu, không khí vừa tĩnh vừa động, nàng biết hôm nay mình không thể không đi vào. Chính tại y phục, Tranh dẫn theo Tình Sương Tình Tuyết tiến đến cửa tửu lâu. Bên trong có người đẩy cửa, Tranh trấn định đi vào. Trong phòng có một bàn rượu ngon, vài loại trái cây nhìn ngon mắt, nội thất cũng rất tinh tế. Phía sau tấm rèm có một bóng hình uyển chuyển, Tranh tiến lên hai bước, nàng vừa định lên tiếng hỏi thì người nọ đã vén rèm đi ra. Hai người đối mặt liền đồng thời ngậm đại một hơi.

“Công tử vạn phúc. Hôm nay được nhìn thấy công tử, thiếp mới biết thế gian thực sự có người như công tử, quả nhiên anh tuấn tiêu sái, khí chất thiên tiên”. Người từ sau tấm rèm bước ra là một nữ tử mỹ mạo tiên thanh thoát tục.

“Cô nương đã quá lời. Nhìn cô nương, tại hạ đã biết thế nào là thiên hương quốc sắc, xinh đẹp tao nhã!”

Tranh nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhìn tình cảnh trước mắt, lại liên tưởng đến những người gặp gỡ lần trước, rốt cuộc nàng đã đoán được tám chín phần dụng ý của bọn họ. Tranh cảm thấy an tâm, trong lòng không khỏi cười thầm. Cầm chiếc quạt phe phẩy trong tay, gương mặt của nàng hiện tại chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả: si mê tán thưởng. Tình Suong Tình Tuyết đứng phía sau cũng đang cười trộm khi nhìn thấy Tranh cùng nữ tử kia đều nhìn nhau ngây ngốc.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, nữ nhân kia mời rượu, Tranh cũng không từ chối. Bộ dáng của Tranh rất khiêm tốn, nhã nhặn, nhưng trong lòng thì đang cười đến vỡ bụng. Tình Suong Tình Tuyết vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, hai nàng nói qua loa vài câu rồi để mặc Tranh cùng nữ nhân kia muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên nữ tử kia run tay làm đổ một chén rượu lên vạt áo của Tranh. Nữ tử che miệng duyên dáng hô to gọi nhỏ, “Là thiếp sai rồi, làm ướt xiêm y của công tử! Chủ nhân muốn đáp tạ công tử nên lệnh cho thiếp đến hầu hạ, thiếp không cẩn thận, thỉnh công tử tha thứ! Công tử, xin để thiếp hầu hạ ngài vào trong thay quần áo!”. Nàng nói xong liền bước tới nâng bàn tay ngọc giúp Tranh thuận thế đứng lên. Tranh tựa vào người mỹ nhân kia rồi cả hai tiến vào nội đường. Tình Suong Tình Tuyết mỉm cười tinh quái, “Cô nương, làm phiền người rồi!”

Một lúc lâu sau, mỹ nhân kia lại đưa người trở ra, quả nhiên Tranh đã thay đổi xiêm y khác. Hai người trở lại bàn tiếp tục uống rượu, thanh âm mỹ nhân nغم mại thanh thúy, cổ tình chuốc rượu cho người say. Tranh dần dần không khống chế được tửu lượng, nàng nằm vật ra bàn nửa tỉnh nửa say. Mỹ nhân kia quay sang Tình Suong Tình Tuyết nói, “Công tử đã say, thỉnh hai vị tỷ tỷ đưa công tử hồi phủ”

Tình Suong tiến đến cười nói, “Làm phiền cô nương”. Hai người dìu Tranh ra khỏi cửa, xe ngựa đã chờ sẵn để đưa bọn họ trở về Liễu phủ.

Trở lại Phong Vũ Viên, Tình Suong Tình Tuyết đặt Tranh nằm trên giường, “Cô nương, sao còn chưa ngồi dậy, còn định giả say đến khi nào?”

Tranh nghiêng người ngồi dậy, nàng không nói lời nào mà chỉ cười to. Tình Suong Tình Tuyết cũng bật cười, “Hai người các người đúng là nhân tài a! Giả phượng hư hoàng như thật!”

Tranh cười lớn, “Nếu không giả phượng hư hoàng thì ta ngàn lần không phục a! Chẳng qua... tình huống vừa rồi thật sự nguy hiểm, nếu không phải trùng hợp gặp nàng thì ta không biết phải thoát thân thế nào! Ta cũng không ngờ người nọ lại dùng phương pháp này để thử ta. Nhưng có một chuyện ta vẫn không hiểu, tại sao nàng lại có mặt ở nơi này?”

“Cô nương cũng không cần lo lắng như vậy. Một khi hai người đã gặp nhau thì chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ rõ thôi! Lan cô nương cũng là người biết lý lẽ, nàng nhất định sẽ đến tìm cô nương”

Tình Suong vừa nói xong, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Ba vị tiểu thư dẫn theo nha hoàn tiến vào. Nguyên lai ba người bọn họ vì lo lắng cho Tranh nên không ngủ được. Mới vừa rồi nghe người báo rằng Tranh cô nương đã trở về, bọn họ lo lắng nàng gặp chuyện ngoài ý muốn nên vội vàng đến đây. Hiện tại thấy nàng đã bình an trở về, bọn họ mới có thể an tâm.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”, Trư Trữ vội vàng hỏi.

“Không có việc gì xấu, chỉ có một việc tốt thôi!”, Tranh cười hì hì, nàng chợt nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, phải công nhận vai diễn phong lưu công tử của mình rất thành công a!

“Hừ! Người ít ba hoa đi! Đêm nay báo hại chúng ta lo lắng đứng ngồi không yên! Người đó, đừng gây chuyện rồi lại đây dọa chúng ta a!”, Trư Trữ hậm hực.

“Yên tâm! Sẽ không có việc gì xảy ra nữa đâu”, Tranh cam đoan.

“Được rồi, nếu đã không có việc gì thì chúng ta trở về, nhân tiện gọi người đến báo cho mẫu thân cùng các tẩu tẩu biết”, Trư Trữ thấy nàng không muốn nói nên cũng không miễn cưỡng. Mọi người lục tục rời khỏi phòng.

Tình Suong Tình Tuyết đứng phía sau hô một câu, “Cung tiễn cô nương”. Sau đó, hai nàng tiến đến chuẩn bị giường cho Tranh đi ngủ.

Mấy ngày lo lắng đề phòng, đêm nay Tranh mới yên lòng ngủ một giấc ngon lành. Nàng nhớ đến cảnh người nọ bị mình làm cho kinh ngạc, trong mộng cũng cười thành tiếng!

Tại Càn Thanh Cung, lúc này Thánh Cảnh Đế đang nghe nội thị báo lại.

“Là nam?”, thanh âm Hoàng Đế chậm rãi khó lòng, vị nội thị bẩm báo đang quỳ rạp trên nền đất.

“Là nô tài tận mắt nhìn thấy Lan cô nương giúp Liễu công tử đi vào nội thất thay đổi xiêm y, nàng khẳng định là nam”

“Được rồi. Người lui xuống”

Nội thị khom người đi ra ngoài. Tâm tư Thánh Cảnh Đế rối bời, hần không lòng dạ nào xem tấu chương, cũng không đến Tây Huyền Các nghỉ ngơi. Hoàng Đế ngồi trên long ý một đêm, trong lòng vài phần vui sướng vài phần sầu.

Quá vài ngày, Liễu tổng quản đi vào Phong Vũ Viên, nói là Tranh cô nương có khách đến thăm. Khách được mời đến Phong Vũ Viên là một nữ nhân dùng khăn trắng che kín mặt, nàng chính là mỹ nhân đêm hôm đó.

“Chuyện tối hôm đó là thế nào? Tại sao ngươi lại ở nơi này?”, trong lòng Tranh đã thấp thỏm vài ngày, vừa nhìn thấy nàng đến liền vội vàng lôi kéo hỏi han.

Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết đưa trà đến, “Lan cô nương, xin mời”

Lan cô nương tiếp nhận trà, sau khi chậm rãi uống một ngụm nàng mới mở miệng nói, “Ngươi đừng vội, từ từ ta sẽ nói cho ngươi nghe”

Trương Đình cùng Trương Hi dẫn theo nha hoàn đến tìm Tranh, nghe nói Tranh cô nương đang có khách nên ngồi bên ngoài phòng đợi một lúc. Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến âm thanh giận dữ, tiếng thở dài, tiếng kêu sợ hãi, bọn họ nghĩ có lẽ nên đợi khách về rồi hần đến tìm Tranh.

Nghe xong Lan cô nương thuật lại sự tình hôm đó, Tranh bần thần đến nửa ngày. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết đứng bên cạnh cũng không dám tin tưởng những điều vừa nghe được. Đệ tử của Thất Tuyệt Cốc, truyền nhân của “Cầm” hiện tại rất nổi danh tại kinh thành, nàng được xưng là thiên hạ đệ nhất hoa khôi Lan Nhược cô nương. Sự tình tại sao lại trở thành thế này? Tranh cảm thấy thật đau đầu.

“Người trong cốc không biết sao?”, suy nghĩ nửa ngày, Tranh quyết định hỏi vấn đề này trước.

“Đĩ nhiên. Nếu người trong cốc biết Thất Tuyệt Cốc có “thiên hạ đệ nhất hoa khôi” thì không cần phải nói, sự phụ khẳng định sẽ không tha cho ta đâu”, Lan cô nương thở dài.

“Vô luận nói thế nào, ngươi phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này đi, chức danh hoa khôi này... không thể đảm đương nữa”, Tranh ca thán.

“Nói thì nói vậy, thật ta chỉ cần cẩn thận một chút là được rồi. Ta hỏi ngươi, ngươi đã gây ra họa gì mà để người trong cung tìm tới tận nhà vậy?”

“Người trong cung?”

“Đúng vậy. Mấy ngày trước ta đang ở trong Dạ Hương Lâu thì đột nhiên có một tên bạch diện thư sinh tìm đến, hần dùng ba viên minh châu nhờ ta làm một chuyện, hần muốn ta thử xem ngươi là nam nhân hay là nữ nhân. Ngươi biết xuất thân của ta rồi đó, vừa nhìn qua người nọ thì ta liền biết hần là nội thị trong cung. Ta không biết đối tượng lại là ngươi, hơn nữa, người trong cung không thể đắc tội nên ta liền đồng ý. Đến tận buổi tối hôm đó mới gặp ngươi, được ngươi tặng cho một phen hoảng hồn! Ngươi làm gì mà đụng đến họ?”

“Nói ra thì rất dài a!”, Tranh thở dài, vấn đề này một khi đã xảy ra thì không nên kéo dài, tránh để đêm dài lắm mộng.

Hai người nói chuyện một hồi, Tranh bảo Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết tiễn Lan cô nương đi ra ngoài. Một mình ngồi trong Phong Vũ Viên, Tranh nghĩ đến chuyện của Lan cô nương, thật sự không biết nên khóc hay cười. Người của Thất Tuyệt Cốc ngạo khí ngấp trời, làm ra sự tình thế này cũng không có gì kỳ quái. Chỉ là, chính mình cũng không ngờ người nọ lại có thân phận như thế. Vốn chỉ nghĩ hần là vương tôn công tử hay hoàng thân quốc thích, thật không nghĩ đến hần lại là thiên tử đứng trên vạn vạn người. Suy nghĩ đến đây, Tranh cảm thấy mình may mắn vì đã tránh được một kiếp.

Sự tình đến đây tựa như đã kết thúc, Tranh vốn tưởng từ nay về sau sẽ có thể gió êm sóng lặng mà ở lại Liễu phủ nghỉ ngơi vài ngày. Tuy nhiên, một sự việc khác lại phát sinh. Nửa đêm hôm đó, Tranh cùng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết đang say ngủ thì bị tiếng đập cửa âm âm đánh thức. Các thị nữ vội vàng khoác xiêm y chạy ra mở cửa, một tiểu nha đầu chạy xộc vào cất giọng hồn hên, “Thái phu nhân phát sốt, thượng thổ hạ tả! Văn tỷ bảo ta thỉnh cô nương đến xem”

Tranh vừa nghe xong liền vội vàng mang theo Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết chạy đến phòng của Thái phu nhân. Khi đến nơi, mọi người đã tập trung đông đủ, vì Phong Vũ Viên cách phòng Thái phu nhân xa nhất nên Tranh là người đến muộn nhất.

Mọi người tránh chỗ để Tranh tiến vào trong, nhìn thấy Thái phu nhân nửa nằm nửa ngồi trên giường, Tranh nhanh chóng tiến đến bắt mạch. Thái phu nhân thở dài, “Ta lại làm nhọc lòng của ngươi rồi!”

Sau khi bắt mạch, Tranh cho gọi Lục Văn đến, nàng hỏi Thái phu nhân hôm nay đã ăn những gì. Lục Văn không thèm nhìn sắc mặt của Thái phu nhân mà trả lời rành rọt. Lúc này Tranh mới cảm thấy yên tâm, nàng xoay đầu nghiêm mặt dặn dò Thái phu nhân.

“Thái phu nhân nếu không muốn làm nhọc lòng của ta thì phải nghe lời căn dặn của ta mới đúng. Ta đã dặn người kiêng kị thức ăn, vấn đề ăn uống đối với người cao tuổi phải đặc biệt cẩn trọng. Thái phu nhân đang trong thời gian tĩnh dưỡng, ta đã nói người phải kiêng ăn nhiều món, đồng thời phải kiêng ăn lạnh, không ăn ngọt, nên dùng nhiều món thanh đạm. Nếu không ăn uống theo lời dặn của ta sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe của Thái phu nhân. Nếu không điều dưỡng tốt mà để phát sinh bệnh, đến lúc đó dù có thuốc tiên cũng không chữa được. Thái phu nhân, người phải chú trọng bảo dưỡng chính mình, nếu lại phát bệnh, thứ lỗi cho ta thúc thủ vô sách”

Mọi người nghe xong mới biết hóa ra lão nhân gia vì tham ăn nên mới phát bệnh, mọi người đều khuyên Thái phu nhân nên lấy thân thể làm trọng.

Tranh kê thuốc, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết tự mình sắc thuốc, đợi sau khi Thái phu nhân đã thiếp ngủ nàng mới trở lại Phong Vũ Viên. Đối với thói quen của

Thái phu nhân, mọi người đã có chủ trương. Đại phu nhân cùng Trường Trữ lệnh cho người phụ trách thức ăn đến dặn dò, nói rõ Thái phu nhân cần kiêng ăn những gì, nhất quyết không để chuyện này phát sinh lần nữa. Một đêm náo loạn, đợi tất cả sự tình được xử lý xong thì trời cũng đã gần sáng. Liễu tiên sinh vì lo lắng bệnh tình của mẫu thân nên dâng tấu chương xin miễn vào triều. Hoàng Đế dĩ nhiên chuẩn tấu.

Trường công chúa đã được Hoàng Đế cho phép chăm sóc công chúa Mai Anh, lúc trời còn tờ mờ sáng nàng đã thay xiêm y rồi lên kiệu nhập cung. Tại Ngự thư phòng, Thánh Cảnh Đế thảo một đạo thánh chỉ rồi lệnh cho Cao Viễn đi cùng Trường công chúa đến Trường Khánh Cung.

Tiết thái hậu sau khi biết Trường công chúa đến đón Mai Anh, tuy nói Thái hậu không có cảm tình sâu nặng với Đại công chúa nhưng đối với việc người của mình bị mang ra khỏi Trường Khánh Cung cũng cảm thấy không hài lòng. Tuy nhiên, Thánh chỉ cũng đã ban ra, Tiết thái hậu không còn cách nào khác đành phải để Tổng quản thái giám Trường Khánh Cung cùng Trường công chúa đi thu thập hành lý cho Mai Anh.

Đại công chúa sống lại cung điện phía tây Trường Khánh Cung. Sau khi Trường công chúa hạ lệnh cho các cung nữ kiểm tra hành lý của Đại công chúa liền phát hiện tất cả chỉ là một ít những vật dụng không có giá trị, những thứ còn lại đều bị cung nữ nội thị trộm lấy đi. Đại công chúa thật đáng thương! Trường công chúa nổi giận lôi đình, truyền tất cả cung nữ đến Tây Thiên Điện tra hỏi, sau đó mới đem những kẻ lấy trộm đồ của Đại công chúa xử lý một lần. Tiết thái hậu thấy nàng có thánh chỉ trong tay nên không dám đến ngăn trở, Trường công chúa dẫn theo Mai Anh lên xe trở về Trường Xuân Cung.

Sau khi dàn xếp ổn thỏa cho Mai Anh tại Trường Xuân Cung, nàng triệu tập các nữ quan trong cung đến răn dạy, nói là phải hầu hạ Đại công chúa như chính mình, không cho phép nửa điểm sai phạm. Mọi người thấy Trường Công Chúa ngày thường ôn hòa, nhã nhặn nhưng hôm nay nổi trận lôi đình như vậy liền bị dọa kinh hồn lạc phách, chỉ biết phụng ý chỉ cẩn thận hầu hạ Đại công chúa.

Trường Công Chúa đem việc này giải quyết sạch sẽ mới đến Dưỡng Tâm Điện gặp Thánh Cảnh đế. Từ sớm đã có người mang sự việc đến báo cáo với Thánh Cảnh Đế, mặc dù hắn không kháng khí với Mai Anh nhưng cũng không ngờ đám cung nữ nội giám lại lớn mật như thế. Thánh Cảnh Đế hạ thánh chỉ ra lệnh nghiêm trị, trong cung nhất thời chấn động, các cung khác cũng lâm vào tình cảnh căng thẳng không dám vọng động.

Trường Công Chúa đến Dưỡng Tâm Điện thỉnh an, trong lòng cũng đã bình tĩnh lại đôi chút. Nàng đem việc dàn xếp Mai Anh tại Trường Xuân Cung hỏi tấu một lần. Hoàng Đế khẽ vuốt cằm, “Về sau phải phiên hoàng tử chiếu cố Mai Anh. Hoàng tử còn nhớ Liễu phủ Thái phu nhân không?”

Trường Công Chúa mỉm cười, “Dĩ nhiên là nhớ. Liễu Thái phu nhân nguyên là biểu cô của Tiên Hoàng, tông thất quận chúa, sau được gả đến Liễu gia. Tính tình của vị phu nhân này rất tốt, Tiên Hoàng cũng rất tôn trọng người”

“Trẫm nghe nói Liễu Thái phu nhân đã bị bệnh vài năm nay, mặc dù đã thỉnh thái y đến chữa trị nhưng không thấy thuyên giảm, trước đó vài ngày mới có khỏi sắc. Hôm nay Liễu khanh thượng tấu, nói là mẫu thân phát bệnh nên xin phép miễn vào triều. Liễu Thái phu nhân dù sao cũng là hoàng thất trưởng bối, hoàng tử nếu có thời gian thì hãy đến thăm”

Trường Công Chúa nghiêng người nhận chỉ. Hoàng Đế thấy Trường công chúa tức giận vì chuyện của Mai Anh nên mới ra lệnh cho nàng đến Liễu phủ thăm bệnh. Trường công chúa mỉm cười hỏi, “Nói đến Liễu phủ, ta liền nhớ mấy ngày trước tại Bắc Nhã lâu gặp được vị Liễu gia tiểu công tử đó. Không biết bệ hạ có điều gì phân phó?”

Ngự bút trong tay Hoàng Đế dừng lại, “Trẫm đã sai người tra xét rõ ràng, hắn là nam nhi. Hoàng tử đến Liễu phủ, hắn lại là ngoại nam nên nếu không có chuyện gì thì không nên gặp hắn. Nhân tài này không thể để mai một, vài ngày nữa trẫm sẽ triệu hắn đến đối chất. Đáng tiếc tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, đợi thêm vài năm nữa sẽ triệu hắn vào triều”

“Tuân lệnh bệ hạ”, Trường Công Chúa rời khỏi Dưỡng Tâm Điện liền xuất phát đến Liễu phủ.

“Thần tiếp bái kiến Trường công chúa, Trường Công Chúa thiên tuế”

Sau khi đón tiếp Trường Công Chúa vào phủ, các vị phu nhân tiểu thư hành lễ lại chính đường. Đội lễ tiết hoàn tất, đoàn người lại đến phòng Thái phu nhân, các vị phu nhân ở đây lại khom người hành lễ.

“Các vị phu nhân, mau đứng lên. Ta hôm nay chỉ đến thăm bệnh thôi, chúng ta lại là thân thích, không phân biệt quân thần. Thái phu nhân thân mình không khỏe, mau nghỉ ngơi đi”, Trường Công Chúa nâng Liễu Thái phu nhân ngồi dậy.

Nha hoàn tiến đến đỡ Thái phu nhân tựa vào giường. Sau một lúc hỏi thăm, Trường Công Chúa cười nói, “Nghe nói quý phủ còn có ba vị thiên kim chưa từng xuất môn, không biết có thể gọi đến đây cho ta nhìn qua không?”

“Mấy nha đầu này rất bướng bỉnh, lại vô phương câu thúc nên không dám cho vào. Nếu công chúa nói vậy thì ta sẽ cho gọi các nàng”, Thái phu nhân lập tức phân phó thị nữ, “Thỉnh ba vị cô nương đến đây! Gọi cả Tranh cô nương nữa!”

Đám nha hoàn vội vàng chạy đi, Thái phu nhân mới xoay sang Trường công chúa cười nói, “Tranh là tiểu cô nương có họ hàng xa với Liễu gia, hiện đang trụ lại nơi này. Bệnh của ta cũng nhờ nàng chạy chữa. Nha đầu này so với cháu gái của ta còn giỏi giang hơn gấp mấy lần!”

Cùng lúc đó, ba ti muội Trường Trữ vén rèm bước vào, bọn họ hướng Trường Công Chúa khom người hành lễ, “Trường công chúa thiên tuế!”

Trưởng Công Chúa gọi mọi người đứng lên rồi cẩn thận ngắm nhìn, càng nhìn càng thấy ba tí muội đáng yêu tú lè, không khỏi khen ngợi một hồi. Sau lại thấy rèm cửa vén lên, người tiến vào là hai nữ tử nhìn rất quen mắt. Trưởng công chúa nhất thời kinh ngạc, đây không phải là hai thị nữ đã xuất hiện tại Bắc Nhã Lâu sao?

Trưởng Công Chúa chưa hết kích động thì lại thấy một nữ tử ôn nhu nhã nhặn tiến tới, nàng cúi đầu hành lễ, “Trưởng Công Chúa thiên tuế”

Dung nhan khí độ này, thanh âm cử chỉ uyển nhiên này... đúng là tiểu công tử ngày ấy gặp ở Bắc Nhã Lâu! Trưởng Công Chúa nhất thời nói không nên lời.

Tranh khom người chờ đợi, một hồi lâu vẫn không nghe được hải chữ “bình thân” nên phải tiếp tục duy trì tư thế này, trong lòng nàng âm thầm kêu khổ.

Trưởng Công Chúa miễn cưỡng trấn tĩnh, lúc này nàng mới phát hiện Tranh vẫn còn khom người nên vội vàng nói một câu, “Bình thân”

Thanh âm này... chính là nữ tử mang khăn che mặt tại Bắc Nhã Lâu! Tranh sợ đến mức bước lùi hai bước, chân mềm nhũn lão đảo suýt ngã xuống đất.

Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết nghe được âm thanh quen thuộc cũng hoảng sợ, nhưng hai người không phải nữ tử tầm thường, bọn họ nhanh chóng bước lên phía trước đỡ Tranh khỏi ngã xuống. Thời điểm này Tranh thật sự không biết phải làm thế nào, nàng không dự đoán được sự tình lại trở nên như vậy. Tranh nhất thời ngơ ngác nhìn Trưởng công chúa, hai người đều im lặng không nói gì. Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng kinh ngạc nhưng lại không dám lên tiếng hỏi, bọn họ đành áp chế nghi ngờ trong lòng mà lẳng lặng chờ.

“Sau khi từ biệt tại Bắc Nhã Lâu, hôm nay mới có dịp gặp lại, cô nương đã mang đến cho ta một sự kinh ngạc”. Cho mọi người lui xuống, Trưởng công chúa chỉ để lại Tranh cùng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết. Sau khi chấn động trong đầu qua đi, hiện tại nàng chỉ cảm thấy ngạc nhiên vạn phần. Một tiểu cô nương đáng yêu yêu kiều uyển chuyển nhưng vậy lại sở hữu một trí tuệ mình mẫn hơn người, không nói đến vấn đề luận đàm tại Bắc Nhã Lâu, nàng có thể gạt được Hoàng Đế đã là một loại bản lĩnh.

Tranh thở dài một hơi, nàng định tâm lại rồi nói, “Tiểu nữ lón mặt, dối gạt bề trên, mong Trưởng Công Chúa tha tội”

Tuy nàng biết người hôm ấy mình dối mặt tại Bắc Nhã Lâu chính đương kim Hoàng Đế, nhưng nàng chỉ nghĩ vị thiếu phụ đeo khăn che mặt ngồi bên cạnh hẳn là phi tần, nào ngờ lại là Trưởng Công Chúa. Hôm nay Thái phu nhân cho người đến nói là có khách quý đến thăm, nàng không thể không nghe theo. Họa này không biết phải gỡ gạc thế nào, Tranh chỉ đành đi bước nào tính bước đó.

Trưởng Công Chúa nghi ngờ nhìn Tranh, “Bệ hạ phái người thử người là nam là nữ, dụng ý xác thực rõ ràng. Nếu người thuận theo, tương lai vinh hoa phú quý sẽ không ai bằng, dĩ nhiên là dưới một người trên vạn người. Tại sao người lại dối gạt như thế?”

Tranh nghĩ ngợi một hồi rồi cẩn thận nói, “Ta tuy đến kinh thành không bao lâu nhưng cũng nghe dân chúng trong thành nói rằng Trưởng Công Chúa tài đức vô song. Ta đây phú quý không cầu, để ân không kì vọng, mong Trưởng Công Chúa thành toàn”

“Phú quý không cầu, để ân không kì vọng”, Trưởng Công Chúa trầm ngâm nửa ngày, sau lại lên tiếng, “Cô nương cầu phú quý cũng không chuộng vinh quang, nói vậy cô nương có ý nguyện gì?”

Thành bại chính là lúc này, trong lòng Tranh đã có chủ ý, nàng chậm rãi nói rõ ràng, “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi” (tung hoành như cá dưới nước, bay cao như chim trên trời)

Trên gương mặt Trưởng công chúa hiện ra ý cười, nàng âm thầm tán thưởng. Lại nói Hoàng Đế đối với Mai Anh lãnh tình, hậu cung đầy nữ nhân oán thán, Trưởng công chúa đã mềm lòng. Nhìn thấy nữ tử dung mạo thoát trần, ý chí kiên định đang đứng trước mặt mình, trong lòng nàng đã đưa ra quyết định.

“Nếu đã như vậy, cô nương mau thu thập hành lý rời khỏi kinh thành. Hôm nay trước khi rời cung, ta đã nghe bệ hạ nói qua, ngài muốn triệu người tiến cung đổi chất. Nếu người đã không thích tiến cung thì mau chạy đi, bằng không ngay cả ta cũng không che giấu cho người được. Bệ hạ có hỏi thì cứ nhờ người nhà nói người ra ngoài du học là được”

Trong lòng Tranh vô cùng cảm kích, nàng quỳ xuống, “Đa tạ Trưởng công chúa”

Trưởng Công Chúa tiến lên nâng Tranh đứng dậy, “Ngày đó tại Bắc Nhã Lâu, cô nương khiến ta vô cùng ngưỡng mộ. Gặp lại là hữu duyên, nếu người rời đi thì phải thường xuyên gửi thư cho ta, nếu người không chê, chúng ta kết làm bằng hữu, được không?”

Tranh cảm kích gạt đầu, “Ta đây vô tài vô đức, được Trưởng Công Chúa xem trọng thì còn mong gì nữa!”

Trưởng Công Chúa chau mày, nhẹ nhàng đọc lên một bài thơ.

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô

Thảo sắc điêu khăn cận khước vô

Tối thị nhất niên xuân hảo xử

Tuyệt thảng yên liễu mãn hoàng đô.

(天街小雨润如酥，草色遥看近却无。最是一年春好处，绝胜烟柳满皇都)

Hai người bốn mắt nhìn nhau mỉm cười, tuy không nói lời nào nhưng tận đáy lòng hiểu nhau như tri kỷ.

Ngày hôm đó, một cỗ xe ngựa xuất phát rời khỏi Liễu phủ, rời xa kinh thành. Mắt thấy kinh thành càng ngày càng xa, Tranh yên lòng thở phào một hơi. Tuy nàng không rời khỏi Liễu phủ nhưng không thể không đi. Từ nay về sau, nàng sẽ sống như: Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi.

Lại qua mấy ngày, Hoàng Đế hạ chỉ triệu Tiểu công tử Liễu phủ nhập cung. Liễu tiên sinh hồi tấu, nói là tiểu công tử đã xuất ngoại du học, không biết khi nào mới có thể trở về. Việc này tạm thời hoãn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Du Nhân Chỉ Hợp Giang Nam Lão

Bản đồ Tần đế quốc rất rộng lớn, khí hậu cảnh sắc từ vùng Giang Nam đến vùng Giang Bắc cũng không giống nhau, Giang Bắc hàn lạnh, Giang Nam ấm áp.

Sau khi rời khỏi kinh thành, cỗ xe ngựa đã chạy hơn nửa tháng mới dừng lại bên bờ Xuân Giang, vượt qua Xuân Giang chính là Giang Nam. Tranh cùng Tinh Sương Tinh Tuyết cải trang thành thiếu niên công tử, ba người một đường bình an vô sự đến được Xuân Giang. Đúng lúc nhìn thấy thuyền đang chuẩn bị rời bến, ba người liền mang theo hành lý lên thuyền, xe ngựa để lại trên bờ.

“Thuyền này được trang trí thật tinh xảo!”, Tranh vừa nhìn ngắm bày trí trên thuyền vừa mở miệng tán thưởng.

Thuyền rất lớn, chuyên dùng để chở khách sang sông cũng như vận chuyển hàng hóa đi cùng những thương nhân. Trên thuyền có đầy đủ thực phẩm nước uống, một gian phòng khách sạch sẽ, còn có đồ dùng cá nhân. Thân thuyền kiên cố rắn chắc, dù gặp gió lớn cũng rất an toàn. Không ngờ tại thời đại lạc hậu này cũng có loại thuyền tinh xảo như vậy, Tranh không khỏi tán thưởng.

“Dĩ nhiên rồi, đi bằng thuyền lớn như vậy mới thoải mái a!”, Tiểu nhị đi phía trước vốn luôn liếc mắt nhìn trộm vị tiểu công tử tuấn mỹ phía sau, giờ phút này nghe được Tranh tán thưởng nên nhin không được nói một câu.

“Có lẽ vì công tử là người Giang Bắc nên không biết, Từ Tiêu là thương hiệu lớn nhất tại Giang Nam, chủ yếu kinh doanh thuyền vận chuyển. Chất lượng thuyền Từ Tiêu thật sự rất tốt, chưa từng để phát sinh bất kỳ sự cố nào trên dòng Xuân Giang này. Vậy nên hiện tại nói đến thuyền trên Xuân Giang, tám chín phần mười là xuất phát từ thương hiệu Từ Tiêu”, Tiểu nhị nhiệt tình giải thích.

“Nguyên lai là như vậy, đa tạ Tiểu ca”, mắt thấy đã đến cửa phòng, Tranh nhẹ nhàng nói lời cảm tạ. Gương mặt Tiểu nhị nhất thời đỏ bừng, hắn lí nhí nói một câu “không cần khách sáo” rồi chạy biến đi mất.

Ba người đẩy cửa phòng đi vào rồi mang hành lý xếp đặt gọn gàng, Tinh Sương Tinh Tuyết cẩn thận kiểm tra một lần, xong đâu đấy mới đi chuẩn bị giường. Trải qua một lộ trình dài như thế, cả ba người đều mệt lả nên vừa ngã lưng xuống đã ngủ say sưa bất chấp bây giờ đang là ban ngày.

Chạng vạng tối, Tranh bị con đói đánh thức, nàng lay gọi Tinh Sương Tinh Tuyết. Lúc này thuyền đã ra giữa sông, sau khi bọn họ rửa mặt xong liền có Tiểu nhị mang cơm chiều đến, ba người ngồi bên cửa sổ dùng bữa. Tranh ngẩng đầu ngắm bầu trời vàng vọt rồi lại cúi đầu nhìn sóng nước gợn lăn tăn, hoàng hôn dần tàn, cảnh chiều tà trên mặt sông thật mỹ lệ. Trong lòng Tranh bỗng dâng lên một chút hoài cảm, bản thân mình đã xa rời kinh thành, lại nhớ đến lời ước hẹn “Hải khoát bằng ngư được, thiên cao nhậm điều phi” cùng Trương Công Chúa, nàng ngẫm nghĩ một hồi liền cầm bút viết một phong thư hỏi thăm tình hình tại kinh thành. Thất Tuyết Cốc thường sử dụng một loài chim để đưa tin, đó chính là thúy điều. Khí giác của thúy điều đặc biệt linh mẫn, sau khi chúng trải qua huấn luyện sẽ được dùng để truyền thư rất hiệu quả. Từ khi Tranh đến Liễu phủ, trước sau đã hai lần nàng được thúy điều viếng thăm. Tinh Sương Tinh Tuyết vừa nhìn thấy đã biết Cốc chủ muốn đưa thư đến cô nương. Trước khi rời khỏi Liễu phủ, Tranh đã nhờ một con thúy điều gửi thư thông tri đến Thất Tuyết Cốc, hiện tại nàng vẫn còn giữ lại một con, dùng nó để liên lạc với Trương công chúa thật tiện lợi.

Thư gửi đi rồi, Tranh đứng tựa vào cạnh cửa sổ dõi nhìn theo bóng chim bay, từ khi nàng bước chân ra thế giới bên ngoài đến nay phong ba không ngừng ập tới, không như nửa năm bình yên tại Thất Tuyết Cốc. Từ Thất Tuyết Cốc đến Liễu phủ, hiện tại lại là Giang Nam, không biết đến bao giờ nàng mới có thể trở về cố hương. Tinh Sương Tinh Tuyết nhìn thấy vẻ mặt nàng không tốt nên không dám quấy rầy, hai người đứng im lặng một bên chờ đợi. Tranh suy nghĩ miên man, nàng nhớ lại những lời dạy dỗ nhỏ của Bạch tiên sinh. Nhân sinh tại thế, phong ba không ngừng, sự tình luôn luôn biến đổi, ai có năng lực thuận theo để sinh tồn? Vạn vật đều có Tạo Hóa an bày, đúng như câu nói: thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu. Phàm đã dốc toàn lực cố gắng, thành công chính là hạnh phúc, không thành công chính là mệnh đã định, chỉ cần hỏi lòng không vương bận.

Tranh xoay người gọi Tinh Sương Tinh Tuyết đến cùng mình nhìn ngắm ánh tà dương đang dần buông xuống bên ngoài cửa sổ, cõi lòng thâm trầm, tâm tĩnh như nước:

Nhất đạo tàn dương phu thủy trung

Bán gang sắt sắt bán gang hồng

Khả liên cửu nguyệt sơ tam dạ

Lộ tự trần châu nguyệt tự cung

(一道残阳铺水中，半江瑟瑟半江红。可怜九月初三夜，露似珍珠月似弓)

Nông Thành, Nông Thành.

Sau khi xuống thuyền, ba người tìm được một cỗ xe ngựa tiến vào Nông Thành. Lại nói, “ngô nông nhuyễn ngữ, tối thị tiêu hồn” (吴依软语，最是销魂), Giang Nam nơi nơi trăm hoa đua nở, ngay cả tên thành thị cũng đẹp như vậy! Nông Thành là thành thị lớn nhất Giang Nam, phố phường tấp nập, du khách từ hai miền nam bắc lui tới thường xuyên, có thể gọi là phồn hoa không hề thua kém kinh thành. An toàn tiến đến cửa thành, ba người tìm một quán trọ sạch sẽ để nghỉ ngơi. Lúc này, Tranh bắt đầu tự hỏi: về sau ta nên làm gì?

Tâm nguyện lớn nhất của Tranh là được trở lại cố hương sống cùng với gia đình, nhưng nhìn hoàn cảnh trước mắt... xem ra tâm nguyện này không thể thực hiện được rồi, chỉ đành đi từng bước tính từng bước. Còn tâm nguyện thứ hai của Tranh chính là lời hẹn ước với Trường Công Chúa “hải khoát bằng ngư được, trời cao nhâm điều phỉ”, nàng muốn đi khắp nơi du ngoạn danh lam thắng cảnh. Nàng đã sống gần mười sáu năm, tại kiếp trước cũng chỉ đến được hai nơi là Thụy Sĩ và Trung Quốc. Hôm nay, tại thế giới này, nàng muốn đi du lịch thiên hạ, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Tuy nhiên, vô luận có bao nhiêu tâm nguyện, hiện tại vấn đề cấp bách nhất chính là: TIỀN!

Tiền không phải vạn năng nhưng không có tiền cũng không được. Thường nghe người ta nói: nhất văn tiền bức tử anh hùng hảo hán (một chút tiền cũng hại chết anh hùng hảo hán), tuy nàng mang theo không ít ngân lượng từ Liễu phủ nhưng nếu không làm việc kiếm tiền thì “miệng ăn núi lở” a!

Trước khi đi Trường Trữ có nói rằng nếu thiếu tiền thì chỉ cần gửi thư cho nàng là được, nhưng Tranh lại cự tuyệt đề nghị này. Tại Liễu phủ ăn không ngồi rồi đã khiến Tranh ngượng ngùng vô cùng, như thế nào đã ra khỏi Liễu phủ mà còn mở miệng nhờ cậy chuyện tiền bạc nữa? Trường Trữ biết tính nàng như thế nên cũng không miễn cưỡng, chỉ nói nếu tiền không đủ dùng mà không còn biện pháp xoay sở thì cứ viết thư trở về. Suy nghĩ nửa ngày, Tranh nhận ra mình không biết gì ngoài y thuật. Nếu phải kiếm tiền, nàng chỉ có thể mở một y quán mà thôi. Nông Thành to lớn thế này, không sợ không có khách nhân tới cửa. Tranh quyết định xong liền nói chủ ý của mình với Tinh Sương Tinh Tuyết.

Tinh Sương Tinh Tuyết thương nghị một chút rồi nói, “Chủ ý của cô nương rất hay. Chỉ là... muốn mở y quán thì phải cải nam trang, lấy bộ dáng nam tử để hành nghề. Lúc chúng ta còn ở trong cốc cũng đã từng giúp đỡ y thánh cùng cô nương nhiều ngày, tuy không dám gọi là tinh thông nhưng cũng xem như hiểu được chút ít y thuật. Nếu cô nương muốn mở y quán thì phải đáp ứng chúng ta ba điều kiện”

“Là ba điều kiện gì?”

“Thứ nhất, y quán chỉ có ba người chúng ta, không nên thuê mướn thêm người ngoài để tránh phát sinh nhiều sự tình không tốt. Thứ hai, lần này cô nương may mắn không bị vạch trần thân phận, nhưng lần sau có thể không may mắn như vậy nữa. Vậy nên từ nay về sau, cô nương chỉ xem bệnh tại y quán, không nên ra ngoài chẩn trị. Thứ ba, tháng ngày tiếp theo chúng ta phải thật cẩn thận, không thể hành sự tùy ý như lúc trước. Nơi này dù sao cũng không phải là Liễu phủ, cô nương tuy có thể thoải mái hơn nhưng ngược lại không có gì đảm bảo an toàn tuyệt đối”

“Các người nói đúng, ta sẽ làm như vậy”, Tranh nghe hai người nói có đạo lý liền nhanh chóng đáp ứng.

Ba người bọn họ dùng ngân phiếu mang theo từ Liễu phủ mua phòng ốc, nguyên liệu điều chế được để chuẩn bị mở y quán. Bọn họ cải nam trang nên hành sự cũng khá thuận lợi, Tinh Sương Tinh Tuyết làm việc cực kỳ quyết đoán, đem hết thầy công tác chuẩn bị hoàn thành trong vài ngày, hiện tại chỉ còn chờ khai trương. Tranh lại nhớ đến một câu nói của nhân vật Gia Lư trong Hồng Lâu Mộng: Vạn vật trong thiên hạ không qua được một chữ “Xảo” (khéo), nàng liền đặt biển hiệu cho y quán của mình là: Thất Xảo Đường. Vì thế, tại Nông Thành có thêm một y quán mới mở gọi là “Thất Xảo Đường”, việc kinh doanh tuy không thập phần hưng thịnh nhưng cũng khá tốt. Đối với vấn đề lợi nhuận, Tranh cùng Tinh Sương Tinh Tuyết không phải là người có lòng tham, sau khi y quán hoạt động được vài tháng cũng có chút lợi nhuận, ba người đều vô cùng cao hứng, chỉ cần có thể duy trì kinh doanh Thất Xảo Đường như vậy trong vài năm, số ngân lượng kiếm được đã đủ cho bọn họ đi chu du thiên hạ.

Một ngày nọ, Thất Xảo Đường vốn luôn yên tĩnh bỗng dưng xuất hiện vài người khách lạ mặt. Tranh cảm thấy nghi ngờ, những người vừa tiến vào đều mặc đồng phục và đội nón xanh, nhìn qua liền biết bọn họ là gia đình nhà giàu có. Thất Xảo Đường nằm trong một ngõ nhỏ ở Nông Thành vốn không nhiều người biết đến, ngày thường chỉ chẩn bệnh cho tầng lớp bình dân, tại sao hôm nay những người này lại tìm tới nơi này? Tinh Sương Tinh Tuyết ngừng tay âm thầm đánh giá, chỉ là bọn họ cũng không đoán được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đám người mặc đồng phục bước vào Thất Xảo Đường, khi nhìn thấy Tranh ngồi phía sau thư án, một lão nhân có vẻ lớn tuổi nhất liền tiến lên hướng Tranh thi lễ, “Xin hỏi vị này có phải là đại phu của Thất Xảo Đường không?”

Tranh đứng dậy đáp lễ, nàng gật đầu xác nhận.

Lão nhân nhìn Tranh dò xét một hồi, trong mắt hần lộ vẻ ngạc nhiên, phỏng chừng không ngờ vị đại phu này lại trẻ tuổi anh tuấn đến thế. Nhưng dù sao hần cũng không phải là người xuất thân trong gia đình bình thường, sau khi sửng sốt một chút liền mở miệng nói, “Chủ nhân nhà ta ngã bệnh đã lâu, tuy

mời nhiều lương y nhưng cũng không chữa khỏi, chỉ có thể làm bệnh chậm phát mà thôi. Nghe nói đại phu của Thất Xảo Đường y thuật tinh thông, hôm nay đặc biệt thỉnh ngài đến phủ trách một chuyện”

“Có một chuyện ta muốn hỏi ngài, Thất Xảo Đường của chúng ta nằm trong ngõ vắng, vốn chỉ chữa bệnh cho dân chúng gần đây, y quán lại không nổi danh lắm, quý chủ nhân làm sao biết đến nơi này?”, Tranh nghĩ mãi không ra liền trực tiếp hỏi thẳng.

Phụ gia vọng tộc muốn xem bệnh dĩ nhiên phải tìm đến những y quán nổi tiếng tại Nông Thành, hà cớ gì lại bước vào một Thất Xảo Đường nhỏ nhoi này?

“Đại phu thủ diệu hồi xuân, là nha hoàn ở nhà có mẫu thân được ngài chữa khỏi bệnh. Khi bọn nha hoàn hạ nhân đàm luận về ngài liền bị phu nhân nghe được, lại nói chủ nhân bệnh tật đã nhiều năm nhưng phu nhân vẫn ôm hy vọng, phu nhân đã lệnh cho tiểu nhân đến nơi này thỉnh đại phu”

“Nguyên lai là vậy”, Tranh trầm tư một hồi mới nói, “Ngươi trở về nói với quý chủ nhân, quy định của Thất Xảo Đường là đại phu không được phép ra ngoài chữa bệnh. Nếu muốn xem bệnh, thỉnh quý chủ nhân tự mình đến đây. Ta thật sự xin lỗi”

Lão nhân cau mày một chút, đến lúc này hẳn mới bày ra bộ dáng cao ngạo của gia đình nhà giàu có, “Đại phu, tiểu nhân đến từ Từ Tiêu phủ”

Từ Tiêu phủ? Hóa ra là đại phú hộ tại Giang Nam, quả nhiên không phải người bình thường. Chỉ là, người sống trên đời phải tuân thủ chữ tín, Tranh mỉm cười, “Người ta thường nói, lương y như từ mẫu. Bất luận là phú quý hay cơ hàn, bệnh nhân trong mắt người thầy thuốc đều như nhau. Y quán của ta có quy định như thế, tuyệt đối không sửa đổi cũng không phá lệ, thỉnh quý chủ nhân tự mình đến đây”

Lão nhân này xem ra chưa bao giờ bị người khác đối xử như vậy, sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi. Tranh không quan tâm cũng không ngại đứng im lặng tại nơi này. Tinh Sương Tinh Tuyết âm thầm cảnh giác. Bọn gia đình bị khí độ trấn tĩnh của ba người nên không dám vọng động, phòng chừng gia pháp của Từ Tiêu gia có phần nghiêm khắc, tùy ý làm loạn có thể bị phạt nên bọn họ chỉ đứng im chờ lệnh. Sau một hồi cân nhắc, vị lão nhân buông một lời cáo từ rồi xoay người mang theo đám gia nô rời đi.

Buổi tối hôm đó, Tranh vẫn giống như ngày thường ngồi bên thư án đọc sách luyện chữ, Tinh Sương Tinh Tuyết đứng bên cạnh hầu hạ. Bọn họ lặng lẽ nhìn Tranh đem toàn bộ tâm trí tập trung vào việc luyện chữ. Viết được một chữ, Tranh hài lòng cảm lên thổi cho khô mực, sau đó đặt sang một bên.

“Sáng nay cô nương nói những lời như vậy với bọn người Từ Tiêu phủ, chẳng lẽ cô nương không sợ bọn họ tìm đến gây sự sao?”, Tinh Sương thêm trà vào tách, nàng vừa di chuyển ngọn đèn vừa lên tiếng hỏi Tranh.

“Mặc kệ bọn họ muốn thế nào, lúc trước ta đã đáp ứng ba điều kiện của các người. Hiện tại tuy chúng ta chữa bệnh kiếm tiền nhưng sống trên đời phải tuân thủ chữ tín, nếu ta đã đáp ứng các người thì không thể không tuân thủ đạo lý này. Từ Tiêu phủ là phú gia ở Giang Nam thì sao, bọn họ đã mời không ít danh y nhưng bệnh cũng không chữa được, vậy nên chưa chắc sẽ làm chúng ta khó xử. Dù phiền toái thực sự tìm tới cửa cũng không sao, bất quá chúng ta lại rời đi là được. Ta hiện cũng muốn đi đây đi đó, sau khi trải qua sự kiện ở kinh thành, các người nghĩ ta còn sợ phiền toái sao chứ?”, Tranh nhẹ nhàng nói.

“Cô nương nói cũng có đạo lý. Ta đoán Từ Tiêu phủ này phòng chừng sẽ không đáp ứng điều kiện của chúng ta. Thất Xảo Đường chỉ là một y quán nhỏ nên không có gì đáng ngại. Chỉ là... nếu chủ nhân bọn họ thực sự tìm đến nơi này thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”, Tinh Tuyết lên tiếng hỏi.

“Làm sao bây giờ?”, Tranh cười hi hi, “Chúng ta phải đồng ý thôi!”. Thừa dịp Tinh Tuyết không chú ý, bút lông trong tay Tranh nhanh chóng lướt một đường mực trên trán nàng.

“Tại sao cô nương giấu cợt ta?”, Tinh Tuyết vừa dậm chân vừa lau trán.

“Nếu hẳn thật sự đến đây, ta liền chữa trị cho hắn. Trước không nói đạo lý của người thầy thuốc, chỉ riêng việc chúng ta kinh doanh kiếm tiền thì tại sao bệnh nhân đến cửa lại không tiếp nhận? Huống chi khách nhân này lại là đại phú gia nha! Nếu ta có thể chữa hết bệnh cho hắn, nói không chừng chúng ta sẽ có đề tiền du lịch thiên hạ a!”, Tranh lại cầm bút luyện chữ.

“Cô nương chỉ kinh doanh một thời gian ngắn mà mở miệng đã nhắc đến tiền tiền tiền, nếu để người trong cốc cùng người trong Liễu phủ biết chuyện này... thật không biết sẽ trở thành thế nào nữa. Nhưng trước hết ta dám cam đoan Nhị cô nương sẽ không buông tha cho người!”, Tinh Sương vừa lắc đầu vừa nói, nàng dịch chuyển ngọn đèn đến gần Tranh.

“Biết thì đã sao, người ta muốn nói thế nào cũng được! Đợi nàng nghe được một câu “một văn tiền bức tử anh hùng hảo hán” thì lúc đó nàng cũng sẽ làm như ta thôi?”, Tranh bĩu môi trả lời.

“Cô nương nói đúng! Bất quá, tối nay cô nương nên ngủ sớm để sáng mai khỏi phải thức dậy muộn, đừng giống như hôm qua thức đến canh ba”, Tinh Sương dặn dò, Tranh gật đầu đồng ý, ba người gác lại công việc ngày hôm nay.

Ngày tiếp theo, ba người đã thức dậy từ sớm, sau khi ăn cơm xong liền mở cửa y quán. Ngồi đợi một hồi, người bệnh không thấy đến nhưng những gia đình mặc áo xanh ngày hôm qua lại đến. Ba người vừa nhìn thấy tình hình như vậy liền biết chủ nhân của Từ Tiêu phủ đã tìm tới cửa, chỉ là không biết bọn họ đến xem bệnh hay gây chuyện mà thôi! Một lát sau, người cùng xe rầm rộ tiến đến Thất Xảo Đường, một cỗ xe sang trọng đi trước, thị nữ đi phía sau nhanh chóng tiến lên đỡ một người từ trên xe bước xuống. Thân thể người nọ cực kỳ suy yếu, được hạ nhân giúp đỡ tiến vào bên trong Thất Xảo Đường. Tranh vừa ngẩng đầu nhìn thấy hắn liền không khỏi hít sâu một hơi, tâm trí cũng sửng sốt choáng váng.

Người nọ mặc xiêm y vô cùng đơn giản, cánh tay phải tựa vào hạ nhân bên cạnh mới có thể đứng vững. Hắn chỉ đi được vài bước đã ho khụ khụ, hai mắt khép hờ miễn cưỡng đứng tại nơi này. Nhìn sắc mặt tái nhợt xanh xao của hắn, Tranh liền biết người này đã bị bệnh tật tra tấn một thời gian dài. Tuy nhiên, điều này không phải là nguyên nhân khiến Tranh khiếp sợ. gương mặt của nam nhân này... mặc dù nhìn qua vẫn còn rất trẻ nhưng... hẳn cực kỳ

giống Bạch Tiên sinh!

Phân phó hạ nhân đỡ người bệnh nằm xuống chiếc giường sau rèm trúc, Tranh nhìn gương mặt người nọ một hồi mới bắt đầu bắt mạch. Bệnh tình của người này tệ đến không còn có thể tệ hơn nữa. Có thể vì lúc nhỏ sinh thiếu thốn nên thân thể hần bẩm sinh đã yếu nhược, chỉ là...trên cổ tay hần có một đường tơ máu! Tranh im lặng quan sát một hồi, sau lại đưa cánh tay hần soi dưới ánh mặt trời để nhìn kỹ một lần nữa. Lão thiên a!!! Hôm nay như thế nào gặp phải loại bệnh này!

Cho hạ nhân lui xuống, Tranh cau mày hỏi, “Nếu công tử còn muốn giữ lại mạng sống thì mong ngài trả lời chi tiết những câu hỏi của ta”

Không hổ danh là người đứng đầu Từ Tiêu phủ, người nọ tuy phải tựa thân thể suy nhược của mình vào giường bệnh nhưng vẻ mặt lại trầm ổn không một gợn sóng, “Có lời gì xin đại phu cứ hỏi, nếu ta biết chắc chắn sẽ trả lời”

“Thứ lỗi ta mạo phạm”, Tranh khề gật đầu, “Sau khi xem mạch tượng cùng sắc mặt công tử, ta đoán thân thể công tử bắt đầu đau yếu từ lúc còn nằm trong bụng mẫu thân, nhưng không phải thai bệnh mà là thai độc. Trên cánh tay công tử có một đường tơ máu, theo ta được biết thì đó chính là thiên hạ chí độc “Thốn Tương Tử”. Chỉ là...công tử có biết mình bị trúng độc chứ không phải bệnh?”

Người nọ vẫn nhắm mắt tựa người vào giường, nhưng sau khi nghe Tranh nói xong liền mở mắt ngạc nhiên, “Đại phu quả nhiên y thuật cao minh, vừa nhìn qua đã biết đây là “Thốn Tương Tử”! Vài năm nay ta đã thỉnh rất nhiều danh y, bọn họ xem tới xem lui cũng chỉ chuẩn đoán đây là thai độc, riêng đại phu lại có thể nói ra ba chữ “Thốn Tương Tử”, ta thật không uống công tìm đến tận nơi này!”

Tranh âm thầm tán dương người nọ, quả nhiên là người thông minh, vừa nghe nàng nói đã đoán được đại khái, nàng không khỏi thờ dài, “Thốn Tương Tử là thiên hạ đệ nhất kịch độc, do tám mươi sáu chủng độc vật cùng được vật chế luyện thành. Trời sinh độc vật cùng được vật có tương sinh tương khắc, theo lý thuyết mà nói thì loại độc này không có giải dược. Công tử bị trúng độc từ lúc còn là thai nhi chứng tỏ mẫu thân của công tử cũng bị trúng độc. Hơn nữa, sau khi lệnh đường trúng độc liên lập tức sinh ngài ra nên mới không xảy ra hiện tượng thai chết lưu. Căn cứ vào độc tính của Thốn Tương Tử, công tử vẫn còn sống đến ngày hôm nay quả thật ý chí hơn người”

Theo y thư trong Thất Tuyệt Cốc ghi lại: Thốn Tương Tử kịch độc bá đạo nhưng không tích tụ lại một chỗ, loại độc này một khi nhiễm vào cơ thể sẽ lưu chuyển toàn thân. Một khi đã trúng độc Thốn Tương Tử mà được trị khỏi bệnh thì cơ thể về sau sẽ không loại độc nào có thể xâm nhập được. Bị loại độc này xâm nhập vào cơ thể, người trúng độc không chết ngay nhưng cả người sẽ trở nên đau nhức, thời điểm đau dài ngắn còn tùy thể chất của mỗi người. Sau khi cơn đau nhức qua đi, lục phủ ngũ tạng bắt đầu bị kịch độc thiêu đốt thành tro bụi. Thật sự là thiên hạ đệ nhất ác tâm dược.

“Người nói chính xác, sự thật đúng là như thế!”, người nọ lại khép mắt, hần gật đầu cười nói.

“Công tử đã trúng độc nhiều năm như vậy, nhất định trong lòng công tử vẫn còn ôm một tia hy vọng nên mới có thể chống đỡ đến tận bây giờ. Nhìn thấy sắc mặt của công tử bình tĩnh như vậy, nếu ta nói Thốn Tương Tử thiên hạ không có thuốc giải, công tử sẽ tính thế nào?”

Người nọ cười khê, “Đại phu tinh thông y dược, dĩ nhiên nhìn bệnh đã đoán được. Bệnh tình như vậy mà ta có thể kéo dài hơi tàn đến hiện tại, quả thật thiên gia đã ưu ái ta lắm rồi! Sống chết tùy mệnh, phú quý tại thiên, nếu quả thật có giải dược, ta sẽ cố gắng sống sót bằng bất cứ giá nào. Còn nếu vô phương cứu chữa, ta cũng không cưỡng cầu. Ta sinh trong phú quý, ba mươi năm sống sung túc, kẻ hầu người hạ, so với thiên hạ ta đã là người rất may mắn”

Tranh cười nói, “Công tử thật sáng khoái! Thốn Tương Tử vốn không có giải dược nhưng lại có một phương pháp cứu chữa, chính là dùng ngân châm đề châm cứu, dẫn độc từ huyết vị xuất ra ngoài. Chỉ là phương pháp này đối với thân thể sẽ gây tổn thương rất lớn, công tử lại trúng độc nhiều năm nên hiện tại muốn áp dụng biện pháp này cũng không tốt lắm. Ta sẽ kê một phương thuốc, sau khi công tử trở về phủ liền theo phương thuốc này điều dưỡng thân thể. Với tài lực của quý phủ, ta nghĩ phải nửa tháng sau mới có thể tiến hành châm cứu. Trước mắt công tử phải đem thân thể bồi dưỡng thật tốt, mỗi nửa tháng sau lại đến”

Người nọ tuy trong lòng vô cùng mừng rỡ nhưng hần dù sao cũng là người có tâm tính trầm ổn nên chỉ mở miệng nói lời cảm tạ. Tranh cũng không để ý, nàng kê một phương thuốc rồi dặn dò hần cách một ngày lại đến đây châm cứu. Cuối cùng, nàng phân phó hạ nhân đến đỡ hần lên xe.

Nhìn xe ngựa của người nọ dần dần đi xa, Tinh Sương Tinh Tuyết mới tiến đến nhìn Tranh một cách hoang mang. Tranh biết các nàng đang suy nghĩ điều gì, nàng nói, “Ta biết lần này sẽ can hệ đến đại phú gia, ta cũng biết trong đó có nguy hiểm, nhưng vô luận thế nào, người này...ta muốn cứu”

“Cô nương một khi đã biết sẽ có nguy hiểm, vì sao vẫn còn muốn cứu?”, tính tình của Tinh Tuyết so với Tinh Sương có phần hấp tấp, vừa nghe Tranh nói xong liền lập tức hỏi.

“Gương mặt của người nọ rất giống với người đã nuôi ta từ nhỏ”, Tranh xoay người sang chỗ khác, khóe mắt rung rung, “Thú vật còn biết báo ân, huống chi con người? Ta đã không thể báo ân với người đó, bây giờ nhìn thấy người này...cũng tốt. Chỉ là công ơn dường dục kia...cả đời này ta cũng không báo đáp được!”

Người nọ về sau cứ cách một ngày lại đến Thất Xảo Đường châm cứu một lần, Tranh cùng hần dần dần trở nên quen thuộc. Nguyên lai người này đứng đầu Từ Tiêu phủ ở Giang Nam gọi là Trần Quyết. Trần gia cha truyền con nối, việc kinh doanh càng ngày càng tốt. Trần Quyết tuy thân thể yếu nhược nhưng hần thông minh quả quyết, Từ Tiêu phủ do hần quản lý rất phát đạt, chuyện này vốn dĩ cũng không dễ dàng gì. Quen biết với hần một thời gian, trong lòng Tranh âm thầm so sánh hần với Bạch tiên sinh. Luận tài học, tuy hần kiến thức uyên bác, lịch lãm kinh thư nhưng dù sao cũng không bằng Bạch tiên sinh “tài hoa hoành đạt”. Luận tính tình, Bạch tiên sinh ôn hòa từ ái hơn hần vài phần. Nhưng cả hai người đều giống nhau ở chỗ chỉ khoáng đạt, mỗi khi Tranh nói chuyện cùng hần, nàng đều không tự chủ tìm kiếm bóng dáng của Bạch tiên sinh thông qua ánh mắt của hần.

Trần Quyết cũng là một người cực kỳ thông minh tinh tế, hần dần dần phát giác những khi Tranh nhìn hần nhưng tâm trí nàng không đặt nơi hần. Tuy nhiên, hần cũng không hỏi nhiều, ai cũng có bí mật trong lòng, làm sao có thể hỏi hết được? Hai người đều là người thông minh bác học, ngoài những lúc trị bệnh thì bọn họ cũng thảo luận đôi chút về cảm kì thư họa, được lí tạp học, cả hai đều nhận ra đối phương không phải là nhân vật tầm thường, sự tôn trọng lẫn nhau cũng theo đó mà gia tăng.

Vào một buổi tối, Tranh cùng Tinh Sương Tinh Tuyết vừa thay đổi xiêm y để lên giường nghỉ ngơi thì đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa vội vàng từ bên ngoài. Thanh âm rất lớn, giữa đêm tối yên tĩnh lại càng vang dội hơn nữa. Trấn tĩnh lại, nàng nghe thấy bên ngoài có người quát to, đúng là thanh âm của quản gia Từ Tiêu phủ, “Đại phu! Đại phu! Chủ nhân nhà chúng ta phát bệnh! Bây giờ đang ở ngoài cửa, thỉnh đại phu mau chóng mở cửa!”

Ba người bị sự tình ngoài ý muốn này dọa hoảng hồn, bọn họ không biết phải làm thế nào, chỉ có thể đứng ngẩn người. Tiếng quát tháo bên ngoài càng lúc càng lớn, càng lúc càng vội vàng, ba người vẫn đứng như vậy, làm sao có thể đi ra mở cửa được? Tinh huống này...nếu thay nam trang thì người bệnh sợ là không ổn!

Tranh cắn răng hướng ra ngoài cửa gọi to, “Quản gia, lệnh cho toàn bộ hạ nhân lui ra ngoài, chỉ để lại một người giúp đỡ chủ tử của ngài!”

Bên ngoài ồn ào một hồi, đám hạ nhân của Từ Tiêu phủ tự động lui ra ngoài. Tranh nhìn Tinh Sương Tinh Tuyết nói, “Mở cửa”. Hai người không nói gì, lúc này không thể không mở cửa.

Quản gia ôm Trần Quyết tiến vào, vừa ngừng đầu lại phát hiện trong phòng chỉ có ba vị cô nương đang đứng, hần không khỏi chần chừ. Nhưng dù sao hần cũng xuất thân từ Từ Tiêu phủ hiển hách nên có thể lập tức trấn định lại, Tranh phân phó hần đưa Trần Quyết đang hôn mê nằm xuống giường.

Trần Quyết vừa mở mắt liền nhìn thấy Tranh mặc nữ trang, hần kinh ngạc lắp bắp, “Ngươi...”

“Im lặng! Tinh huống của ngươi không thể để chậm trễ. Tinh Sương Tinh Tuyết, chuẩn bị ngân châm!”

Tranh cầm cổ tay hần xem mạch, sắc mặt của hần đã biến đổi, mạch đập rất mạnh. Đáng chết! Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất kịch độc, không ngờ lại xảy ra biến cố. Bất chấp hiện tại thân thể của hần đã điều dưỡng như thế nào, đêm nay nếu không tiến hành chữa trị thì Trần Quyết sẽ phải mất mạng”

Ngân châm được mang đến, nàng đặt từng ngân châm lên ngọn đèn tẩy trùng một lần, sau khi rửa sạch tay, nàng cầm châm bắt đầu hạ mạch. Tranh tập trung toàn bộ tinh thần lên các huyệt đạo, quá trình này không thể có bất kỳ sai sót nào, chỉ cần run tay một lần sẽ phải đánh đổi bằng một mạng người. Mồ hôi lạnh tuôn ra, ba người bên cạnh đều ngừng thở, không ai dám gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Một đêm khăn trương căng thẳng, vầng thái dương dần dần xuất hiện, toàn bộ ngân châm đều được cắm trên huyệt đạo. Tranh lão đảo đứng dậy, đầu nàng đau nhức, suýt chút nữa đã ngã xuống đất, Tinh Sương Tinh Tuyết nhanh chóng bước lên phía trước đỡ kịp thời. Tranh tựa vào khuỷu tay các nàng rồi nhẹ nhàng phân phó quản gia, “Ngươi ở trong này, trong vòng một canh giờ, đừng cho hần cử động, tránh để ngân châm lệch khỏi huyệt đạo”. Quản gia khom người cảm tạ, Tinh Sương Tinh Tuyết dìu Tranh trở vào nội thất.

Liệu pháp chữa trị này cực kỳ hiệu quả, tuy nhiên nếu người châm cứu không có y thuật vững vàng sẽ không dám hạ châm. Cuối cùng Thốn Tương Tư đã được giải, nhưng vì liệu pháp châm cứu này gây tổn thương rất lớn đối với thân thể nên Trần Quyết so với trước khi giải độc lại càng suy yếu hơn. Lại nói đây chỉ là hiện tượng tạm thời, với tiền tài và thế lực của Từ Tiêu phủ, chỉ cần tìm linh dược rồi từ từ điều dưỡng liền có thể đem thân thể của hần phục hồi như người bình thường. Hiện tại hần đã hôn mê hai ngày liền, vì không thể tùy tiện di chuyển nên hần vẫn tịnh dưỡng tại Thất Xảo Đường, tại căn phòng mà Tranh thường dùng để đọc sách luyện chữ. Từ Tiêu phủ muốn phái nhiều người đến hầu hạ nhưng lại sợ gây thêm phiền toái cho Tranh nên chỉ lưu lại quản gia cùng hai nha hoàn khéo léo.

Hiện tại, Tranh đang ngồi tại y quán xem bệnh, Tinh Sương Tinh Tuyết phụ trách bốc thuốc, nhìn thấy Tranh vẫn bình tĩnh như thường, Tinh Tuyết lên tiếng hỏi, “Cô nương, Trần công tử kia vẫn còn chưa tỉnh lại, nếu hần vẫn như thế thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tranh mỉm cười, “Yên tâm, độc tính khẳng định đã được giải trừ, hần nhất định sẽ tỉnh, ta không dám lấy mạng sống của ba người chúng ta ra đùa giỡn a!”

Trong phòng, Trần Quyết chậm rãi mở to mắt, hần cảm thấy mí mắt mình như có ngàn cân đè nặng, muốn chớp mắt cũng vô cùng gian nan. Quản gia cùng nha hoàn hầu hạ nhìn thấy hần đã tỉnh liền mừng rỡ vô cùng, bọn họ vội vàng chạy đến báo tin cho Tranh.

Tranh viết xong đơn thuốc cho người bệnh rồi đi vào thư phòng, sau khi quan sát sắc mặt và bắt mạch cho Trần Quyết, nàng nói, “Một khi đã tỉnh sẽ không còn chuyện gì nữa, sau này chỉ cần dùng thuốc bổ để bồi dưỡng thân thể là được. Hiện tại hần chỉ có thể ăn chút cháo, các ngươi mang đến cho hần ăn. Ta muốn hần ở lại đây thêm nửa ngày để theo dõi, đêm nay các ngươi có thể đem hần trở về điều dưỡng”

Quản gia gật đầu lắng nghe, Tranh xoay người đi ra ngoài, quản gia đứng phía sau vẫn còn khom người, khi hần quay đầu nhìn lại thì trông thấy Trần Quyết vẫn còn dõi theo bóng dáng của nàng, trong lòng hần cả kinh liền vội vàng cúi đầu xuống.

Nha hoàn dìu Trần Quyết tựa đầu vào giường rồi mang cháo đến cho hần ăn. Trần Quyết ăn chút cháo, đến lúc này mới cảm nhận được khí lực trong người. Hần nhìn quanh căn phòng một lượt, nơi này bày trí đơn giản thanh tĩnh, cạnh giường còn đặt một thư án, trên thư án là vô số trang giấy Tranh dùng để luyện chữ.

“Mang giấy trên bàn đến cho ta xem”, Trần Quyết nhìn thấy trên trang giấy có chữ liền phân phó quản gia mang tới. Quản gia không dám trái lời liền tiến lên mang những trang giấy cung kính hai tay dâng cho hần. Trần Quyết đưa tay tiếp nhận, hần chăm chú nhìn câu thơ được viết bằng nét bút thanh tú thoát tục trên giấy.

Giang Nam hảo, phong cảnh cựu tăng am. Nhật xuất giang hoa hồng thắm hoả, xuân lai giang thủy lục như lam. Năng bất ức Giang Nam?

(江南好，風景旧曾諳。日出江花紅勝火，春來江水綠如藍。能不憶江南？)

Giang Nam ức, kỳ thứ ức ngô cung. Ngô tửu nhất bôi xuân trúc diệp, ngô khuê song vũ tuyết phù dung. Tảo văn phúc tương phùng.

(江南憶，其次憶吳宮。吳酒一杯春竹葉，吳娃雙舞醉芙蓉。早晚復相逢。)

Giang Nam ức, tối ức thị Hàng Châu. Sơn tự nguyệt trung tâm quế tử, quận đình chẩm thượng khán triều đầu. Hà nhật canh trọng du?

(江南憶，最憶是杭州。山寺月中尋桂子，郡亭枕上看潮頭。何日更重游？)

Trần Quyết buông mảnh giấy trong tay, hần cảm thấy tâm hồn của mình đang bay bổng. Tuy không biết Hàng Châu là nơi nào, ra sao, nhưng có lẽ nơi ấy cũng sẽ nhu mĩ thanh lệ như từng câu từ uyển chuyển trong bài thơ này. Hần lại nhớ tới Tranh ngày thường thoát tục tiêu sái, trí tuệ cơ mẫn, vừa rồi lại trông thấy bộ dáng nữ nhi của nàng, tâm tư của hắn đã động lại càng thêm động.

Thanh âm cao vút của thúy điều truyền đến, lại có thư!

“Cuối cùng cũng trở lại, cô nương đã chờ nó vài ngày nay”, Tình Suong vươn tay để thúy điều đáp xuống, nàng lấy ra một phong thư.

“Đã về rồi sao!”, Tranh nhìn thấy có thư đến liền từ trong phòng chạy ra. Mấy ngày trước thúy điều mang theo thư của Tình Mẫn đến đây, nói là từ sau khi nàng rời đi, sự tình trong kinh thành hết thảy đều như bình thường, bảo nàng không cần lo lắng. Tranh cùng Trương công chúa trải qua việc này liền trở nên tâm đầu ý hợp, cả hai đều không phải là người coi trọng lễ tiết nên quyết định dùng danh tính để xưng hô. Khuê danh của Trương công chúa là “Tình Mẫn”, “Tình” là họ, “Mẫn” là khen ngợi nàng thông minh nhanh nhẹn. Lần này thúy điều mang đến tin tức từ Liễu phủ, nói là thánh y của Thất Tuyệt Cốc đã đến kinh thành, hiện đang trú tại Liễu phủ và sẽ ở lại đó thêm vài tháng nữa. Tranh cũng đã khá lâu chưa gặp thánh y, mặc dù rất tưởng niệm nhưng không thể trở về gặp.

Hai người đang xem thư thì Tình Tuyết bỗng vội vàng đi tới, “Cô nương, xảy ra chuyện rồi, Từ Tiêu phủ mang lễ vật đến!”

“Có gì không tốt? Chúng ta du lịch thiên hạ phải cần có ngân lượng a, mang đến càng nhiều thì càng tốt chứ sao?”, Tranh mỉm cười.

“Cô nương, trong số lễ vật mang đến có một đôi nhạn thật lớn”, lời này vừa nói ra, Tranh cùng Tình Suong đều thay đổi nét mặt, muốn cười không thể cười được nữa.

Theo lễ tiết của quốc gia này, “đại nhạn” là thứ không thể tùy tiện mang tặng lễ, chỉ khi hai gia đình đính ước hôn lễ thì nhà trai mới đưa đến nhà gái làm tín vật cầu hôn. Theo Tranh được biết thì Trần Quyết đã có một thê hai thiếp, Từ Tiêu phủ đưa tới “đại nhạn” là có ý gì? Nếu Tranh nhận lễ vật, đó chẳng phải là nàng đã đồng ý rồi sao? Không được, “đại nhạn” dĩ nhiên phải trả lại cho quân gia mang trở về.

Tranh càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nàng trần trọc đến nửa đêm vẫn không ngủ được. Tình Suong Tình Tuyết đang chuẩn bị thu dọn hành lý để đề phòng có biến thì sẽ lập tức rời đi.

Có người gõ cửa! Tranh sợ đến nhảy dựng lên. Tình Suong ấn nàng ngồi xuống, sau khi bê đến một tách trà cho nàng liền đi ra ngoài mở cửa, người đứng bên ngoài là hai nha hoàn lúc trước đã đến nơi này chăm sóc Trần Quyết tại thời điểm hắn vẫn còn hôn mê.

“Cô nương vạn phúc”, hai nha hoàn khom người hành lễ, “Phu nhân thỉnh cô nương qua phủ nói chuyện”

“Là Trần phu nhân sao?”, Tranh miễn cưỡng cười nói, “Xin thứ lỗi, thân thể ta cảm thấy không thoải mái, không thể đến gặp người, ngày khác ta sẽ đến tạ tội sau”

“Phu nhân lệnh nô tì truyền lời đến cô nương, phu nhân nói là chỉ cần cô nương còn ở lại Giang Nam một ngày thì muốn trốn cũng trốn không thoát lòng bàn tay của phu nhân. Cô nương là người thông minh, thỉnh cô nương qua phủ nói chuyện”, hai nha hoàn không những không lùi mà còn tiến tới.

Tranh vừa nghe nói thế liền biết việc hôm nay không thể trì hoãn, nàng đành mỉm cười lên tiếng, “Vậy làm phiền hai vị tỷ tỷ chờ một lát, ta vào phòng thay đổi xiêm y liền đi theo hai người. Dù sao người được Trần phu nhân mời đến là “cô nương”, hiện tại ta đang cải trang nam tử cũng không phù hợp lắm”. Nói xong, Tranh cùng Tình Suong Tình Tuyết trở về phòng.

Trong nội thất, ba người không nói một lời mà lặng lẽ thay đổi xiêm y. Tình Suong Tình Tuyết thuờ nhỏ tập võ nên mất tinh tại thính, vừa rồi bọn họ đã nghe được rất nhiều tiếng bước chân bên ngoài Thất Xảo Đường, xem ra hôm nay không thể không đi. Cho dù bọn họ muốn bỏ trốn, theo như nha hoàn kia nói, chỉ cần bọn họ còn ở tại Giang Nam thì chắc chắn sẽ trốn không thoát người của Từ Tiêu phủ. Hôm nay, Tranh chỉ có thể đến gặp Trần phu nhân, mọi việc...tùy cơ ứng biến.

Tranh để tâm trí dần dần ổn định, mới vừa rồi trong lòng đại loạn, hiện tại nàng đã trấn tĩnh lại, phỏng chừng sự tình hôm nay có lẽ cũng không đến nỗi nào. Lúc trước khi còn ở kinh thành thì ngay cả “người kia” cũng đã từng đối mặt qua, hôm nay hy vọng “người này” không giờ trò gì. Tóm lại, mục đích của hai người căn bản cũng giống nhau, Trần phu nhân dĩ nhiên không muốn để trượng phu nạp thiếp, nàng cũng không muốn gả cho Trần Quyết, đến lúc đó nàng chỉ cần mang ý nguyện của chính mình nói rõ, để xem Trần phu nhân còn có thể nói gì!

Chương 6: Lê Hoa Viên Lạc Dung Dung Nguyệt

Xe ngựa từ từ đi tới, hộ vệ canh giữ hai bên cạnh xe cùng một đoàn nha hoàn bước theo phía sau. Trên đường đi, dân chúng nhìn thấy trên xe có gia huy của Tử Tiêu phủ còn tưởng là phu nhân Tử Tiêu phủ xuất môn, bọn họ không khỏi nhìn ngắm một cách hâm mộ, nào ngờ giây phút này người ngồi trong xe tìm đập loạn không yên. Tranh cùng Tinh Sương Tinh Tuyết ngồi trong xe, ba người không hẹn mà cùng nhớ lại Liễu phủ đêm hôm đó. Cũng là tâm trạng thấp thỏm bất an như vậy, vừa nghi ngờ vừa e ngại, chỉ là đêm đó ba người đều có thể an toàn rồi đi nhưng hôm nay không biết sẽ thế nào. Tinh Sương Tinh Tuyết đã hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải bảo hộ cô nương bình an. Về phần Tranh, nàng lại nghĩ đến tình huống xấu nhất, ít nhất cũng muốn mở một đường lui cho Tinh Sương Tinh Tuyết thoát thân.

Chủ tớ ba người suy nghĩ dăm chiêu, cũng không biết đã đi được bao lâu thì xe ngựa dừng lại, nha hoàn bên ngoài lên tiếng, “Thỉnh cô nương xuống xe”

Ba người xuống xe, đập vào mắt chính là một tòa tiểu sơn trang nhưng cửa lớn lại đóng chặt. Nha hoàn tiến đến gõ cửa, lúc này cửa mới chậm rãi mở ra, nha hoàn bên trong nhìn thấy Tranh liền hành lễ rồi nói, “Cô nương vạn phúc, phu nhân đợi đã lâu!”

Chính thể của Trần Quyết dĩ nhiên không phải là người xuất thân bình thường. Phu thân Trần phu nhân là Tiết Độ Sứ của Nông Thành, mẫu thân là Hứa Quốc Công phu nhân được ngự phong nhất phẩm. Tranh nhìn thiếu phụ ung dung hoa quý trước mặt, trong lòng không khỏi âm thầm khen ngợi. Chính mình tại Liễu phủ ở một thời gian cũng đã gặp qua không ít thiên kim tiểu thư cũng như quan gia phu nhân, nhưng những người trong số đó không ai có được dung mạo cùng cốt cách như vị phu nhân này, mi như liễu, mắt phượng mày ngài, trang phục cao sang tú lệ.

Hai nữ nhân vừa gặp mặt đều không hẹn mà cùng âm thầm khen ngợi đối phương. Trần phu nhân mở miệng trước, “Liễu cô nương, mời ngồi”

“Trần phu nhân, ta xin nói thẳng, phu nhân cũng đã biết chuyện “đại nạn”, cả phu nhân và ta đều biết đó là vật trân quý, vậy nên ta muốn thỉnh phu nhân lệnh cho quân qua mang vật ấy trở về phủ”, Tranh nghĩ trước tiên nói rõ ràng lập trường của mình vẫn tốt hơn. Tranh cũng không nghĩ người ta đến nhà báo ân là vì nàng đã giải độc cho chủ nhân bọn họ, việc này nói thế nào cũng thật sự khiến nàng chán ghét, giải quyết càng sớm càng tốt.

“Đối với chuyện “đại nạn”, quân gia đã báo cho ta biết, chẳng qua là ta có một thắc mắc muốn thỉnh giáo cô nương. Phu quân của ta là chủ nhân Giang Nam để nhất phú gia, tài sản vạn vạn, luận tướng mạo tuy không thể nói là mỹ nam tử nhưng cũng có thể gọi là anh tuấn. Chẳng lẽ cô nương một chút động tâm cũng không có?”, Trần phu nhân mỉm cười tao nhã ngồi tại vị trí chủ thượng.

“Không dối gạt phu nhân, đã từng có người điều kiện tốt hơn Trần công tử cũng hướng chủ ý này với ta”

“Tại sao cô nương lại cự tuyệt? Chẳng lẽ trong lòng cô nương có đã có người trong mộng?”, Trần phu nhân tò mò hỏi.

“Không phải nguyên nhân này, chỉ là ta chưa muốn thành thân”

“Ta vẫn còn một chuyện không rõ. Không dối gạt cô nương, năm ngoái ta cũng đã từng thỉnh một vị thần y đến phủ, hần chuẩn đoán phu quân lúc còn trong bụng nẫu thân đã trúng độc Thốn Tương Tử, muốn chữa khỏi chỉ có một phương pháp, chính là dùng thuật châm cứu gọi là Thiên Châm Kết Lạc. Ta dùng tiền tài để cầu hần nhưng hần vẫn không chịu chữa bệnh cho phu quân, còn phát tay áo mà đi. Trước khi đi, hần còn nói là bản thân không muốn có bất kì can hệ nào đến đại hộ phú gia. Chuyện là như vậy nên ta thực không rõ cô nương vì sao nguyện ý chữa trị cho phu quân?”, Trần phu nhân lẳng lặng hỏi.

“Phu nhân, thuở nhỏ ta mồ côi không cha không mẹ, là một vị trưởng bối đã nuôi ta khôn lớn, công ơn dưỡng dục kia không thể không báo đáp. Trần công tử cùng vị trưởng bối kia có gương mặt thập phần giống nhau, hôm nay ta cùng vị trưởng bối kia đã không thể gặp lại cũng không thể báo ân, nhìn thấy Trần công tử có dung mạo tương tự nên ta cũng muốn tỏ một chút hiếu tâm. Không dối gạt phu nhân, nếu không phải Trần công tử giống ân nhân, ta cũng không dính dáng đến việc này”, Tranh thành thật nói.

“Nguyên lai là vậy”, Trần phu nhân bẽ tách trà lên nhấp một ngụm.

“Phu nhân, người không muốn trọng phu nạp thiếp, ta đối với Trần công tử cũng vô tình, một khi mục đích của chúng ta đã giống nhau...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Trần phu nhân cắt ngang, “Cô nương tại sao lại biết mục đích của chúng ta giống nhau?”

“A?”, Tranh ngây người. Trần phu nhân nhẹ nhàng cười nói, “Son trang này là gia mẫu đã dùng mấy chục năm xây dựng nên để tặng cho ta làm của hồi môn trước khi xuất giá. Phu quân của ta cũng không biết điều này. Ta cũng hy vọng cả đời này không cần nói cho hần biết, không ngờ lại phải mang cô nương đến nơi này”

Trần phu nhân rồi ghé chủ vị rồi chậm rãi bước quanh phòng, “Cô nương hẳn biết phu quân của ta đã thú một thê hai thiếp. Năm nay phu quân cũng đã ba mươi tuổi và có được hai nam hai nữ. Trưởng nam cùng trưởng nữ là ta sinh, thứ nam cùng thứ nữ là nhị phòng sinh”

Tranh cùng Tinh Suong Tinh Tuyền đều không hiểu tại sao Trần phu nhân nói những chuyện này.

“Liều cô nương, theo quy định của đế quốc thì trượng phu muốn nạp thiếp phải được chính thê đồng ý. Tuy nói là nữ tử phải tam tòng tứ đức, xem chồng như trời nhưng đối với chuyện nạp thiếp phải thật thận trọng. Trượng phu thích là một chuyện, chỉ là...ta nên vì chính mình trước tiên”, Trần phu nhân chậm rãi nói, Tranh cùng Tinh Suong Tinh Tuyền càng nghe càng mờ mịt.

“Ta thành thân với phu quân cũng đã được mười hai năm, lần này phu quân nói với ta muốn nạp Liều cô nương vào Trần gia làm thiếp. Mỗi lần phu quân đề xuất những chuyện như thế này, ngày hôm sau ta sẽ mang một tách trà đến thư phòng của hân để hỏi một câu: nếu ta không đồng ý thì phải xử trí thế nào?”

Trần phu nhân ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Lần đầu tiên, hân nói với ta muốn nạp cô nương ở Hồng Hương Viện làm thiếp. Ta mang trà đến hỏi, nếu ta không đồng ý thì phu quân xử lý thế nào? Hân mỉm cười nói rằng dù ta không đồng ý cũng không sao, chén trà vẫn giữ vững vàng trên tay hân. Vậy nên, ta cho phép cô nương ấy vào cửa, cũng cho phép nàng vì Trần gia sinh một nam một nữ, an ổn giữ vị trí Nhị phu nhân của Trần gia”, Trần phu nhân mỉm cười, Tranh đã có dự cảm không tốt.

“Lần thứ hai phu quân đề xuất nạp thiếp, chính là muốn nạp tiểu thư của Trương viên ngoại phía bắc Nông Thành. Ta lại mang trà đến hỏi, nếu không đồng ý sẽ xử trí như thế nào? Lần này, tách trà rơi ra ba giọt. Vậy nên ta cho phép Trương tiểu thư vào cửa nhưng vĩnh viễn sẽ không để nàng sinh con cho Trần gia”, thanh âm của Trần phu nhân nhu mỹ uyển chuyển nhưng Tranh lại nghe được hàn ý ẩn bên trong.

“Lần thứ ba, phu quân nói muốn nạp biểu muội của ta làm thiếp. Ta lại đến hỏi, lần này tách trà đổ một nửa. Vậy nên ta không cho phép biểu muội vào cửa, sau lại tìm một người mang nàng gả đi. Lần thứ tư, cũng chính là Liều cô nương đây, ta cũng đi hỏi phu quân và kết quả là...”, Trần phu nhân chậm rãi xoay người nhìn Tranh, ánh mắt sắc bén như dao, “Lần này...tách trà bị đập vỡ nát”

Trần phu nhân trở về vị trí chủ thượng rồi lảng lảng nói, “Mẫu thân của ta tuy là Quốc Công phu nhân nhưng không được trượng phu thương yêu. Tất cả sủng ái của phu thân đều bị di nương của ta chiếm hết. Đứa con di nương sinh ra cũng được phu thân sủng ái. Trước ngày xuất giá, mẫu thân dạy ta phương pháp này, người nói là một khi tách trà vỡ nát thì phải hạ sát nữ nhân đó ngay lập tức, ngàn vạn lần không thể mềm lòng. Tờ son trang này tồn tại chính là vì ngày hôm nay”

Tranh chỉ cảm thấy lạnh người, nàng chỉ nghĩ Trần phu nhân tìm nàng là để thương lượng đổi sách hoặc cho nàng một ít cảnh cáo, nhưng không ngờ người ta lại muốn hạ độc thủ! Tinh Suong Tinh Tuyền tiến lên che trước người Tranh.

“Hôm nay gặp qua cô nương, ta lại càng khẳng định ý tưởng của mẫu thân thật sự rất tốt. Cô nương chớ trách ta hôm nay ra tay độc ác”, Trần phu nhân vỗ nhẹ hai tay, bên ngoài có hơn mười đại hán xông vào.

Quả nhiên, con người càng lâm vào tuyệt lộ lại càng thông minh hơn. Nguy cơ sống chết đã ở trước mắt, suy nghĩ của Tranh càng tỉnh táo, nàng lên tiếng ngăn lại, “Chậm đã! Phu nhân làm vậy không sợ mang họa vào người sao?”

“Thình chịch giáo!”, Trần phu nhân nghe Tranh nói thế liền phát tay ra lệnh cho đám người kia dừng lại.

“Trước khi phu nhân mang ta đến nơi này chẳng lẽ lại không cẩn thận điều tra thân phận của ta sao? Phu nhân hẳn cũng biết Liều phủ ở kinh thành?”, hiện tại Tranh chỉ còn cách này.

“Liều phủ ở kinh thành, hoàng thân quốc thích, đương triều đệ nhất thế tộc, tại sao ta lại không biết?”, Trần phu nhân mỉm cười, rồi lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, “Cô nương cũng họ Liều, không lẽ cô nương cùng Liều phủ có quan hệ?”

Tranh nhìn thấy trong mắt Trần phu nhân lộ vẻ do dự, ngữ khí của nàng càng thêm sắc bén, “Nếu hôm nay phu nhân ở đây sát hại ba người chúng ta, Liều phủ nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. Giết người diệt khẩu tuy là phương pháp không tồi, nhưng phu nhân có dám cam đoan chuyện này chỉ một mình người biết? Một khi chuyện này lộ ra ngoài, hậu quả thế nào, ta nghĩ phu nhân còn rõ hơn ta. Hơn nữa, ta đối với Trần công tử hoàn toàn không có tư tâm, nên thật sự không thể gây ra bất kỳ uy hiếp gì với phu nhân. Nếu Trần công tử biết được việc này, hình tượng hiền thê lương mẫu của phu nhân trong lòng hân xem như đã hỏng. Phu nhân còn có nữ nhi, từ nay về sau nàng sẽ mang tai tiếng là hải tử của một người mẫu thân giết người. Phu nhân hãy nghĩ lại xem, rốt cuộc chuyện này có đáng giá như vậy hay không?”, Tranh bắt lấy thời cơ, trước tiên mang Liều phủ ra dọa, sau lại lấy suy nghĩ của trượng phu Trần phu nhân để khuyên giải, tranh thủ càng nhiều thì cơ hội sống càng cao.

“Chuyện này...”, Trần phu nhân cau mày chần chờ.

“Xin phu nhân cứ nói”

“Đây là...đây là cái gì?”, Tranh trừng mắt nhìn chiếc khay bày mười chén rượu trước mắt, những chén rượu thoạt nhìn giống nhau như đúc.

“Liều cô nương, đây là nhượng bộ cuối cùng của ta”, Trần phu nhân mỉm cười giải thích, “Trong mười chén rượu này, trong đó có chén chén đã hạ độc, hơn nữa lại còn là loại độc được mà cô nương quen thuộc, Thốn Tương Tư. Theo ta được biết, người trúng Thốn Tương Tư chỉ có thể dùng Thiên Châm Kết Lạc để giải độc, ngoài ra không còn biện pháp nào hóa giải. Thiên Châm Kết Lạc phải được tiến hành cực kỳ chuẩn xác, Thốn Tương Tư sau khi uống vào sẽ lập tức phát tác đau nhức, cô nương nhất định không tập trung đủ tinh lực để giải độc. Mẫu thân của phu quân là tiểu thiếp, nàng đã bị chính thê hạ độc này mà chết, trước khi chết may mắn sinh hạ được phu quân. Trong mười chén rượu này, ta cũng không biết chén nào không có độc. Cô nương hãy chọn một trong mười chén rượu này, nếu cô nương may mắn không trúng độc, ta sẽ thả các người rời đi. Dĩ nhiên, cô nương phải thề là không được nói với người khác việc này. Nếu ngược lại, cô nương uống phải rượu độc thì ba vị sẽ chôn thân tại nơi này”

“Nếu ta không uống thì sao?”, Tranh hỏi một câu.

“Nếu cô nương không nghĩ cho mình thì cũng nên vì hai thị nữ chứ”, Trần phu nhân bình thản nói.

“Cô nương...”, Tinh Sương Tinh Tuyết mở miệng định nói lại bị Tranh cắt ngang. Trần phu nhân nói rất đúng, nàng không còn cách nào khác, đành phải đánh cuộc với vận mệnh của chính mình, nhất định phải bảo hộ Tinh Sương Tinh Tuyết bình an đi ra ngoài. Các nàng tuy có võ công nhưng dù sao cũng là nữ nhân, bên ngoài nhiều đại hán như vậy, chắc chắn sẽ đánh không lại. Chỉ là...tỉ lệ một phần mười thật sự quá nhỏ.

“Phu nhân nói thật sao?”, trong lòng Tranh đã đưa ra quyết định.

“Dĩ nhiên. Ta tuy là nữ lưu nhưng cũng biết đạo lý giữ chữ tín”, Trần phu nhân nghiêm trang nói.

“Được rồi, ta tin tưởng phu nhân, cũng mong phu nhân đừng để ta thất vọng”, Tranh cầm lấy một chén rượu, nàng không chút do dự uống vào.

“Cô nương...”, Tinh Sương Tinh Tuyết thất thanh kêu lên.

...

Nửa khắc

...

Một khắc

...

Hai khắc...ba khắc...Nửa canh... Một canh...

“Người như cô nương, ta lần đầu mới gặp!”, Trần phu nhân rót cục đã mở miệng, trong đáy mắt của nàng ánh lên nét sợ hãi.

“Chúng ta đã có thể đi?”, Tranh nhướng mi hỏi.

“Hy vọng cô nương tuân thủ lời hứa. Xe ngựa đang đợi bên ngoài”

“Đa tạ. Ta đã đáp ứng phu nhân việc này, nhất định làm được”, Tranh xoay người mang theo Tinh Sương Tinh Tuyết đi ra ngoài. Lúc bọn họ đi đến gần cửa, phía sau lại truyền đến thanh âm, “Liều cô nương, hy vọng người có thể đáp ứng ta rồi khỏi Giang Nam. Một khi đã rời đi thì cả đời này không được phép bước chân đến Giang Nam nữa bước”.

Cửa son trang đóng lại phía sau, nhìn thấy xe ngựa trước mắt, Tinh Sương Tinh Tuyết từ sớm đã tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, đến lúc này mới có thể thả lỏng thân mình.

“Cô nương, vận khí của chúng ta thật sự tốt a! Nếu uống phải chén rượu độc... cô nương!”, Tinh Sương Tinh Tuyết sợ hãi kêu lên, hai người mau chóng tiến lên ôm lấy Tranh suýt ngã xuống. Một dòng máu đỏ xuất hiện nơi khóe miệng của Tranh..

“Mau lên xe...về Thất Xảo...Đường...”

Xe ngựa chạy trên đường, Tinh Tuyết điều khiển xe, Tinh Sương ngồi bên trong ôm Tranh đã lâm vào hôn mê. Bọn họ vội vàng đánh xe trở lại Thất Xảo Đường, may mắn hành lý đã thu thập xong từ sớm, sau khi Tranh tự mình chăm cứu vào đại huyệt để ức chế Thốn Tương Tử phát độc tính liền trực tiếp hôn mê. Trước khi hôn mê, nàng phân phó Tinh Sương Tinh Tuyết đưa mình trở về Liễu phủ, y thánh vẫn còn nơi đây. Hơn nữa, hần cũng sẽ thực hiện được Thiên Châm Kết Lạc.

Tinh Sương cùng Tinh Tuyết đánh xe ngựa bốn ba cả ngày lẫn đêm, sáng sớm hôm sau đã đến được bờ Xuân Giang, bọn họ bao một tiểu thuyền rồi dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua Xuân Giang. Cô nương đã hôn mê nhiều ngày, thỉnh thoảng có tỉnh lại nhưng thân thể vì đau nhức nên bắt đầu co rút run rẩy. Thật không thể tưởng tượng được Trần phu nhân kia lại có tâm địa độc ác như vậy, cô nương thiện tâm cứu giúp Trần công tử, nào ngờ bọn họ lại báo đáp nàng như vậy? Hiện tại chỉ cầu trời phù hộ cô nương bình an trở về Liễu phủ!

Liều phủ luôn luôn bình an yên lặng nhưng ngày hôm đó lại náo loạn một trận. Nhóm chủ tử tựa như kiến bò trong chảo nóng mà đi qua đi lại, nhóm hạ nhân vội vàng tất bật làm việc. Các phu nhân cùng tiểu thư của Liều phủ hiện tại đang ngồi trong đại sảnh tại Phong Vũ Viên. Ngoại trừ Trương Trữ cùng Đại phu nhân, những người khác đều đưa khăn tay thấm lệ, hốc mắt đỏ hoe.

“Giỏi, thật giỏi mà, để người đi đến Giang Nam mới nửa năm, khi trở về lại thành bộ dạng này! Đây là sao?”, Thái phu nhân cầm quả trứng trong tay nện xuống đất, vừa tức lại vừa thương tâm. Lục Vân ở bên cạnh vừa khóc vừa giúp Thái phu nhân lau nước mắt.

“Tinh Sương Tinh Tuyết nói rằng Tranh bị trúng thiên hạ đệ nhất kịch độc Thốn Tương Tử...Tranh đáng thương của ta...mệnh của người sao lại khổ như thế?”, Liều phu nhân nâng tay ôm mặt khóc òa.

“Đừng hoảng hốt! Có y thánh tại đây, Tranh khẳng định có thể chữa được! Tổ mẫu, mẫu thân, tẩu tẩu, muội muội lau nước mắt nghe ta nói”, Trương Trữ

hít sâu một hơi mới có thể trấn tĩnh lại, “Thứ nhất, chúng ta trước tiên an bài Tranh điều dưỡng thân mình thật tốt. Độc tính trong người Tranh dù giải được cũng phải điều dưỡng một thời gian dài, chúng ta nên sai người an bài trước, sau này cũng đỡ luống cuống tay chân. Thứ hai, việc này nhất định phải tra ra rõ ràng. Các nàng một đường vội vàng từ Giang Nam trở về, sau lại lo lắng giúp đỡ y thánh giải độc nên không có thời gian cùng chúng ta giải thích mọi việc. Đợi Tranh giải được độc, chúng ta liền gọi Tình Suong Tình Tuyết đến hỏi rõ ràng. Ta muốn biết rốt cuộc là ai hạ độc? Tại sao bọn họ lại muốn làm như thế? Nếu lý do hữu lý thì không sao, nếu không lý do... chúng ta nhất định phải cho bọn họ “thường thức” thủ đoạn của Liễu gia!”, Trương Trữ nói tới đây cũng không ngăn được tức giận, thường ngày nàng đoan trang ôn trọng, không dễ dàng bột phát như vậy, nhưng hôm nay nhìn thấy thảm trạng của Tranh, lòng nàng cũng không ngăn được phần nộ.

“Đại tỷ nói rất đúng! Ai dám lớn mặt như thế? Thật sự không coi vương pháp ra gì!”, Trương Đình cùng Trương Hi đồng thanh phụ họa, mọi người đều đồng ý. Hiện tại chỉ chờ y thánh giải độc cho Tranh xong liền gọi Tình Suong Tình Tuyết đến hỏi chuyện.

Tuy Liễu phủ có đầy đủ linh chi, phục linh thủ ô, bất kì vật bổ danh quý nào có được đều mang đến cho Tranh. Tuy nhiên, Thốn Tương Tư dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất kịch độc, đợi đến khi Tranh có thể ngồi dậy thì cũng đã là nửa tháng sau. Tình Suong Tình Tuyết ngày đêm chăm sóc nàng, y thánh giải độc cho nàng, nhóm chủ tử Liễu gia đã gọi các nàng đến hỏi chuyện. Hai người liền đem sự việc trước sau kể cho mọi người nghe. Cô nương đã đáp ứng không nói cho người khác nhưng các nàng không đáp ứng. Cô nương là người nhân hậu nhưng các nàng không có lòng từ bi nha! Chỉ là Tranh đã đồng ý với Trần phu nhân nên yêu cầu Liễu gia đem việc này hoãn lại, về sau hẵng tính.

“Cô nương đã tỉnh! Sao không ngủ thêm một lát? Thân mình của người còn yếu, đừng lộn xộn nha!”, Tình Tuyết mang thuốc bước vào phòng vừa lúc gặp Tranh đang cố gắng ngồi dậy liền vội vàng tiến lên giúp đỡ.

“Được rồi! Ta không suy nhược như vậy, không sao đâu, để ta ngồi dậy một lát”, Tranh mỉm cười nói.

“Cô nương nên cẩn thận một chút. Thuốc đây, mau uống đi”, Tình Tuyết bê chén thuốc đến, Tranh uống một hơi cạn chén thuốc, “Bây giờ ta mới hiểu được tại sao Thái phu nhân không thích uống thuốc, thật sự đáng chết người a!”

“Đáng cũng phải uống! Lần này cô nương đã dọa chết chúng ta! Nhất định không được có lần sau!”

“Rồi! Rồi! Rồi! Tình Tuyết a Tình Tuyết, việc ta dặn các người đã làm đến đâu rồi?”

“Đã xong rồi, cô nương yên tâm đi. Trường Công Chúa bên kia vẫn còn tưởng rằng chúng ta vẫn đang ở tại Giang Nam. Sau khi thúy điều đến đây, Tình Suong liền giả nét chữ của cô nương phản hồi thư cho nàng. Hiện tại cô nương đã tỉnh, nếu muốn tự mình viết thư thì ta sẽ mang giấy bút đến đây”

“Được rồi, chuyện này càng ít người biết càng tốt, chúng ta tiếp tục gạt Tình Mẫn để tránh gây lo lắng cho nàng”, Tranh thở dài, bản thân mình trúng độc cũng mang đến cho Liễu phủ ít nhiều phiền toái. Nàng đang nghĩ ngợi thì Trương Trữ dẫn theo mấy nha hoàn bước vào phòng.

“Hôm nay cô nương các người thế nào rồi?”, Trương Trữ vừa bước vào cửa đã lên tiếng hỏi.

“Bẩm Đại tiểu thư, hôm nay tinh thần của cô nương tốt hơn rất nhiều, chỉ là có chút nhàm chán. Đại tiểu thư đã đến đây thì xin trò chuyện với cô nương, ta phải đem thuốc giao cho Tình Suong”, Tình Tuyết khom người hành lễ rồi lui ra, Trương Trữ ngồi xuống bên cạnh Tranh.

“Chuyện này...ta lại làm phiền các người rồi”, Tranh hít một hơi rồi nhẹ nhàng nói.

“Người còn nói như vậy sao! Đây là nhà họ Liễu, người chính là nữ nhi của nhà chúng ta, người một nhà mà còn nói những lời như vậy sao?”, Trương Trữ vừa nghe lời này liền giận dữ nói.

“Mấy ngày nay, ngày nào các người cũng mang dược phẩm đến...chẳng biết lại tốn bao nhiêu tiền nữa. Thân thể của ta dùng thuốc tầm thường điều dưỡng chậm rãi cũng được, không cần lãng phí như vậy. Cho dù là nhiều tiền nhiều của, nếu không tiết kiệm cũng không được đâu”

Trương Trữ nghe được liền cười phá ra, “Ta còn tưởng là chuyện gì, thì ra là vì chuyện này! Đây nè, người tự mình nhìn xem!”, Trương Trữ nhận lấy một quyển sách từ tay nha hoàn bên cạnh rồi ấn vào ngực Tranh, “Người tự mình nhìn xem. Thời điểm tổ mẫu bị Tuyết Long xâm nhập vài năm, mỗi ngày sâm yển đều không phải tương tự như vậy hay sao? Người nhìn tài sản của nhà của chúng ta mà xem, nếu mỗi ngày người đều ăn nhân sâm thay cơm cũng không thành vấn đề! Người đó, chỉ giỏi suy nghĩ lung tung, sớm điều dưỡng thân mình cho tốt để chúng ta khỏi phải làm việc vô ích!”

“Xin tuân mệnh Đại tiểu thư!”, Tranh cũng cười lớn đáp ứng một tiếng, hai người còn nói cười thêm một hồi đến khi Tranh lại ngủ thiếp đi.

Trương Trữ dẫn theo nha hoàn rời khỏi phòng, trong lòng thầm nghĩ một người bình thường hoạt bát khỏe mạnh như Tranh lại bị phu nhân kia hạ độc trở thành bộ dáng như vậy. Hôn nữa y thánh đã nói Tranh tuy có thể điều dưỡng nhưng thân thể dù sao cũng không tốt bằng trước kia, rất dễ cảm thấy mệt. Chuyện này Tranh có thể cho qua nhưng nàng thì không. Đợi qua một thời gian để thân mình của Tranh tốt hơn, công đạo này là nhất định phải đòi lại! Liễu phủ tuy không xâm phạm ai nhưng cũng không ai được phép khi dễ!

Thân thể của Tranh càng ngày càng tốt hơn, người trong Liễu phủ cũng đã yên tâm phần nào. Y thánh nhìn Tranh đã khôi phục nguyên khí, bản thân hẳn cũng đã ở lại Liễu phủ một thời gian dài nên cáo từ để trở về Thất Tuyệt Cốc một chuyến.

Sắp hết một năm, Liễu phủ ai cũng nhiều việc, tể lễ, đón tiếp khách đến bái phỏng, không nói Trương Trữ cùng Đại phu nhân, ngay cả Trương Đình,

Trường Hi cũng phải xắn tay áo hỗ trợ. Dĩ nhiên, Tranh trở thành người nhàn nhã nhất phủ. Vất vả đã qua đi, đêm trừ tịch mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn tụ, phóng pháo hoa, xôn xao mừng tuổi, nhận tiền lì xì. Cùng với việc Tranh trúng độc thoát nạn, tất cả mọi người đều nghĩ sang năm mới cần phải cẩn thận nhiều hơn.

Vài ngày xuân qua đi, thời tiết dần trở nên ấm áp. Tranh điều dưỡng ở Liễu phủ nửa năm đã sớm buồn chán gần chết. Mất thấy ngày xuân đã đến liền không nhìn được! Huống chi thân mình của chính mình đã không còn chuyện gì trở ngại, chỉ là có chút yếu nhược dễ mệt, xem ra thể lực vẫn còn kém lắm. Tuy nhiên, nàng nói với mọi người vô luận thế nào cũng phải để nàng thừa dịp xuân quang mà đi ra ngoài ngắm cảnh một chuyến.

Mọi người thấy cũng không có vấn đề gì liền cho phép nàng xuất môn, điều kiện chính là nàng phải cải nam trang và mang theo nhiều người bảo hộ. Trường Trữ còn dặn dò nàng khi đến viếng chùa phải cẩn thận, nơi đó tuy là Phật môn tịnh tâm, hương khói cường thịnh nhưng cũng chính là nơi hoàng gia thường hay đến bái Phật. Tranh gật đầu đồng ý từ đầu đến cuối, sau đó nàng thay nam trang rồi mang theo Tinh Sương Tinh Tuyết cùng vài hộ vệ thẳng tiến Từ Ân Tự.

Từ Ân Tự là cổ tháp trăm năm, thiện nam tín nữ đổ về dâng hương, trên mặt mỗi người đều là sự thành kính. Tranh đi đến chính điện, Tinh Sương cúi đầu lạy, cầu xin Bồ Tát phù hộ cô nương bình an. Tranh cũng vái lạy nhưng trong lòng không khỏi cười khổ. Trải qua sự việc ở Giang Nam, bản thân nàng cũng không tránh khỏi sợ hãi nên cùng các nàng thành kính khấn vái. Khi đến thiên điện, các nàng đã thấy nơi đây bày biện đủ loại xăm xem bói.

“Công tử, người trong kinh thành đều biết xăm xin tại Từ Ân Tự rất linh nghiệm, công tử cũng xin một que xăm đi, để xem vận mệnh thế nào”, nghe tiểu nha đầu bên cạnh nói thế, Tranh liền cầm lấy một hộp tre rồi lắc, một que xăm rơi ra. Sau khi định thần nhìn lại, nàng nhìn thấy trên thẻ ghi rõ ràng mười bốn chữ to, “Xuất sào tân lai linh xảo yến, quy vu cung khuyết đế vương gia” (出巢新来灵巧燕, 归于宫阙帝王家)

Tranh cả kinh nhìn chăm chăm vào que xăm. Phía sau Tinh Sương Tinh Tuyết cùng mấy hạ nhân nhanh chân chạy đi xin xăm cho chính mình. Tranh đặt que xăm lên bàn rồi rời đi, nàng không muốn nghĩ đến nó nữa. Một lão hòa thượng vừa nhìn thấy que xăm liền nói, “Thiện tai! Thiện tai! Ba mươi năm trước hoàng triều thánh mẫu Hoàng Thái hậu trước lúc tiến cung đến nơi này bái Phật đã nhận được xăm này, suốt ba mươi năm qua chưa từng có người bắt được. Tại sao hôm nay lại bị một vị nam tử rút được?”

Mang que xăm bỏ vào ống tre, hòa thượng trụ trì khoanh chân ngồi xuống niệm Phật. Lại nói Phật môn là nơi thanh tịnh, không can dự chuyện hồng trần thế tục, chỉ là... không ai ngờ rằng non xanh nước biếc ngoài kia đã bắt đầu gọn sóng.

Sau khi rời khỏi Từ Ân Tự, Tranh cùng Tinh Sương Tinh Tuyết ngồi trong xe ngựa, tâm của nàng loạn như ma. Nhìn thấy mười bốn chữ hiện trên que xăm, trong lòng nàng hốt hoảng, mặt mày tái nhợt. Tinh Sương Tinh Tuyết vừa định mở miệng nói mấy lời khuyên giải liền nghe được bên ngoài có người nói chuyện, trong câu chuyện của bọn họ có đề cập đến một người vô cùng quen thuộc.

Tranh ra lệnh dừng xe rồi phân phó nha hoàn gọi mấy người đi đường đến hỏi chuyện. Nửa năm nay nàng chỉ quanh quẩn trong Liễu phủ nên không nghe được tin tức bên ngoài. Thì ra trong năm nay, tin tức lớn nhất ở kinh thành chính là Kỳ Vương, hoàng đệ của đương kim Hoàng Thượng sau khi nghe được “thiên hạ đệ nhất hoa khôi” Lan Nhược cô nương đàn một khúc phổ liền sinh lòng ái mộ, một năm này dùng mọi thủ đoạn, hao tổn tâm cơ để theo đuổi nàng nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa một lần được nhìn thấy dung mạo của giai nhân. Ba người vừa nghe xong tin tức này liền âm thầm kêu khổ. Chuyện này chưa xong chuyện kia đã ập tới, nàng phải xử lý thế nào cho phải?

Khi xe ngựa đỗ lại trước cửa Liễu phủ, Lục Vân vốn đã đứng chờ sẵn bên ngoài liền vội vàng chạy đến, “Cô nương đã về! Mới vừa rồi trong phủ có hai sự kiện đại hỷ. Đầu tiên là Thái hậu truyền ân chiếu, nói là ba ngày sau ban yến tiệc cho các mệnh phụ phu nhân. Tiếp theo là trong phủ có khách quý đến thăm, Thái phu nhân phân phó ta nói với cô nương là trong cốc có người đến! Nếu cô nương hỏi phủ liền đến gặp khách!”

“Người trong cốc đến? Chúng ta mau đi xem!”, tinh thần Tranh rung lên, nàng mang theo Tinh Sương Tinh Tuyết đi đến chính đường. Mọi người đều đã tập trung ở đây, bọn họ đang cùng một lão nhân nói chuyện. Thái phu nhân vừa thấy nàng bước vào liền nháy mắt về phía nàng, sau lại xoay đầu nhìn vị lão nhân tiên phong đạo cốt mà nói, “Đây là đứa cháu họ hàng xa của ta, tiên sinh thần cơ diệu toán, thỉnh nhìn xem vận thế cho hân!”

Tranh vừa nghe liền biết đây là người duy nhất ở Thất Tuyệt Cốc mà mình chưa bao giờ gặp qua, truyền nhân của thuật tiên tri xem tướng. Lúc Tranh còn ở Thất Tuyệt Cốc thì hân không có mặt trong cốc nên chưa từng gặp qua.

Lão nhân cẩn thận quan sát gương mặt Tranh một hồi, ánh mắt không khỏi sáng ngời rồi lại lập tức âm đạm, “Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

“Đáng tiếc cái gì?”, Thái phu nhân cười hỏi.

“Đáng tiếc lại là thân nam tử! Dĩ nhiên, nếu là nam tử cũng rất tốt, nhưng nếu là nữ tử thì tương lai sẽ đứng đầu lục cung, mẫu nghi thiên hạ, quân ân độc sủng, quyền uy tột đỉnh. Cho nên ta nói, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Nghe được những lời này, mọi người sững sờ im lặng, sắc mặt Tranh tái nhợt, chuyện này... không thể nào! Vận mệnh này... không phải thuộc về Võ Tắc Thiên sao? Tại sao lại ứng lên người nàng?

Hoàng cung để quốc chia thành Đông cung và Tây cung. Đông cung là nơi ở của Hoàng Đế cùng Hậu Phi. Tây cung là nơi hiển tế phụng tiên, xử lý công vụ quốc gia. Ngoài ra còn có nhiều cung điện thuộc Hoàng Đế như: Càn Thanh cung, Thái Cực điện, Văn Hoa điện, Vũ Anh điện, Dưỡng Tâm điện... phía sau còn có Khôn Trữ cung, Thừa Kiền cung, Vĩnh Củng cung, Trường Xuân cung, Văn Đức cung, Duệ Tư cung, Dịch Đình cung và Trữ Tú cung.

Ngoài bát cung thập lục điện trong yếu, trong hoàng cung còn có vô số cung thất. Tiên Đế thường trụ lại Tây cung nhưng đương kim Hoàng Đế từ ngày đăng cơ đã bắt đầu trung tu Đông cung, đến năm Thánh Cảnh thứ năm mới có thể hoàn thành. Đông cung thật sự là tuyệt mỹ, tựa như kỳ công của tạo

hóa.

Sau khi hoàn thành trung tu Đông cung, Thánh Cảnh Đế liền mang tam tinh lục bộ, Thái y, Thái sử cùng các quan viên đến Đông cung. Tây cung gồm có Đại Minh cung, Phụng Tiên điện, Dực Khôn cung, Trường Khánh Cung, Thượng Dương cung, Trường Tín cung, Kim Tước cung, Thọ Thuận điện, Phúc Khang điện. Đây chính là nơi ở của hậu phi không được Thánh Cảnh Đế sủng ái. Đại Minh cung Phụng Tiên điện là nơi dùng để hiến tế, bình thường cũng không sử dụng.

Mỗi cung lại cách nhau bằng một tiêu đình, Hoàng Đế cho tu sửa Kim Long Kiêu, trái phải bốn góc có các thị vệ cùng nội thị thái giám canh gác, là nơi chỉ có Hoàng Đế mới có thể bước lên.

Thánh mẫu Hoàng Thái hậu mở yến tiệc, ngày hôm đó tất cả mệnh phụ phu nhân đều có mặt đầy đủ, Tranh đi theo các phu nhân Liễu phủ đến hoàng cung, đây là lần đầu tiên nàng cẩn thận dò xét thiên uy để vương. Tuy trong lòng tò mò cực kỳ nhưng nàng tình nguyện cả đời không đặt chân đến nơi này. Chỉ là, nàng không thể không đi bởi vì nàng có chuyện quan trọng phải làm.

Mấy ngày trước đây, sau khi trải qua sự việc đoán mệnh, trong lòng Tranh vẫn còn run sợ. Vài ngày trước nàng có đến phủ Trường công chúa bái phỏng, nhưng thân thể Trường công chúa thân thể không khỏe, thái y đang cho nàng uống thuốc. Sau khi nhìn qua phương thuốc, Tranh bổ sung thêm vài vị rồi rời đi. Trường Công Chúa thân mình không khỏe nên nàng cũng không muốn làm phiền. Tuy nhiên, sự tình cũng không thể kéo dài, hôm nay Thái hậu mở yến tiệc, Trường Công Chúa nhất định sẽ có mặt, Tranh liền nhờ các phu nhân Liễu phủ mang nàng tiến cung, vô luận như thế nào cũng phải đem sự tình nói rõ ràng trong đêm nay.

Tranh dẫn theo Tinh Sương Tinh Tuyết cải trang thành nha hoàn cùng Thái phu nhân tiến cung. Theo lễ chế quy định, nhất phẩm phu nhân khi tiến cung có thể mang theo bốn nha hoàn. Thái hậu mở yến tiệc, nàng đi theo Thái phu nhân ngồi ở vị trí thứ ba tính từ phía tây, Trường Công Chúa ngồi ở vị trí thứ hai phía đông, chính là đối diện nhau. Trường công chúa nhất định đã trông thấy nàng liền phân phó một nữ quan truyền lời, bảo nàng âm thầm đến Lê Tuyết Uyển gặp nhau.

“Thỉnh cô nương chờ trong chốc lát, Trường công chúa sẽ đến ngay”, nữ quan kính cẩn nói.

“Làm phiền nữ quan”, Tranh đáp ứng một tiếng, nữ quan kia rời khỏi để lại một mình nàng ngồi chờ tại Lê Tuyết Uyển.

Tối hôm đó, theo lệ thường Hoàng Đế sẽ triệu kiến các công thần đến thảo luận việc triều đình. Sau khi mọi người lui ra, Hoàng Đế chỉ lưu lại một mình Kỳ Vương.

“Hoàng huynh triệu kiến thần đệ, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

Kỳ Vương trong kinh thành nổi danh là Vương gia phong lưu, nhưng cũng là một vị tướng quân thủ đoạn quả quyết, kẻ sách tính minh cùng Minh Vương nắm giữ quân cơ. Hai vị vương gia là cánh tay trái cùng tay phải của Hoàng Đế.

“Đêm nay trăng rất đẹp, vài ngày trước ta nghe Lý Tu Nghi nói rằng phong cảnh tại Lê Tuyết Uyển lúc này rất mỹ lệ, chúng ta đến đó đi”, Hoàng Đế hạ bút đứng lên, Cao Viễn mang hoàng bào cùng áo chòang đi theo phía sau.

“Thần đệ tuân chỉ”, Kỳ Vương đáp ứng một tiếng rồi lui ra phía sau nửa bước để đi theo Thánh Cảnh Đế. Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, Hoàng Đế cho toàn bộ nội thị lui xuống, ngay cả hộ giá Long Kỳ Uyển cũng rời đi, ba người chậm rãi bước vào Lê Tuyết Uyển.

“Tiểu Ngũ, một năm trôi qua, vị “thiên hạ đệ nhất hoa khôi” kia ngay cả mặt mũi thế nào người cũng không nhìn thấy sao?”, tâm tình Thánh Cảnh Đế rất tốt nên đem vấn đề này ra đàm luận.

“Thần đệ nào có được phúc khí như hoàng huynh, tháng trước mới nạp giai nhân bên cạnh, ta thì ngay cả một chút tin tức cũng không có”

Nhắc tới việc này, Kỳ Vương cũng không khỏi cười khổ. Cao Viễn đứng một bên âm thầm thở dài. Tháng trước bệ hạ tấn phong Lý Tu Nghi và thường xuyên làm hạnh năng. Trong cung ai cũng nói Lý Tu Nghi đắc sủng, lại không ngờ đây là bệ hạ nhìn bóng tương hình. Lý Tu Nghi có dung mạo tương tự người nọ nên được bệ hạ sủng hạnh, tương lai còn không biết sẽ ra sao.

“Tiểu Ngũ, trầm nhớ rõ tiên hoàng đã vì người ban chiếu đính hôn, là trưởng nữ của Lan đại học sĩ phải không? Tuy nói Lan đại học sĩ đã cáo lão hồi hương nhưng nếu việc này truyền ra ngoài... nạp thiếp trước khi cưới chính phi cũng không ổn”, Thánh Cảnh Đế liếc mắt nhìn Kỳ Vương.

“Hoàng huynh đã lo lắng rồi, từ xưa đến nay, nữ tử phải tuân theo tam tòng tứ đức, xem chồng là trời, nếu nàng biết thì đã sao?”, Kỳ Vương lơ đãng nói.

Thánh Cảnh Đế mỉm cười, hẳn cũng không nói nhiều đến vấn đề này, hết thấy đề đề tự an bày. Trong nháy mắt ba người đã đi đến công Lê Tuyết Uyển, vị nữ quan đứng bên cạnh công vừa nhìn thấy Hoàng Đế cùng Vương gia giá lâm liền vội vàng quỳ sát đất.

“Đây không phải là thị nữ bên cạnh hoàng tử sao? Tại sao lại đứng ở nơi này?”, Kỳ Vương đã gặp qua nữ quan kia liền cảm thấy kỳ quái.

“Khởi tấu bệ hạ, Trường công chúa muốn cùng bằng hữu tâm sự nên lệnh cho nô tì đứng ngoài này”, nữ quan kính hoàng đáp lời.

“Hoàng tử đang ở bên trong sao?”

“Nô tì không biết. Lúc nô tì mang vị cô nương kia đến thì Trường công chúa còn chưa tới, phỏng chừng công chúa sẽ đến đây ngay”

“Cao Viễn, người vào xem hoàng tử có trong đó không. Nếu hoàng tử có trong đó thì liền đem áo choàng này cho nàng, đem dài gió lớn không khéo lại cảm nhiễm phong hàn”, Thánh Cảnh Đế phân phó.

“Tuân chỉ”, Cao Viễn đáp ứng một tiếng rồi cầm theo áo choàng tiến vào.

Thánh Cảnh Đế cùng Kỳ Vương vừa ngắm trăng vừa nói đùa một hồi liền bắt gặp Cao Viễn đang hấp tấp chạy ra. Hai người đều là cả kinh, Cao Viễn là cận thị của Hoàng Đế, từ nhỏ đã hầu hạ bên người, đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, chuyện gì mà hắn chưa gặp qua, tại sao hôm nay lại thất thố như vậy? Không lẽ... Trường công chúa xảy ra chuyện?

“Bệ hạ, nô tài đáng chết!”, Cao Viễn vừa tiến đến trước mặt Thánh Cảnh Đế liền quỳ xuống thỉnh tội.

“Chuyện gì?”, sắc mặt Thánh Cảnh Đế trầm như nước.

“Thinh... Thinh bệ hạ đi giả vào trong Lê Tuyết Uyển... liền hiểu!”

Cao Viễn khấu đầu thật sâu, lúc trước việc điều tra xem Tranh là nam nhân hay nữ nhân chính là trách nhiệm của hắn. Vừa rồi khi hắn vừa bước vào Tuyết Uyển liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn cơ hồ muốn ngất xỉu. Hoàng Đế không nói một câu liền bước thẳng vào Lê Tuyết Uyển, Kỳ Vương đuổi kịp phía sau, nữ quan không biết mình đã làm sai chuyện gì, nàng bị dọa đến run rẩy cả người. Cao Viễn vuốt mồ hôi lạnh, vội vàng bám theo hai người bọn họ.

Thánh Cảnh Đế bước nhanh như bay, khi hắn tiến đến gần một gốc thủy tinh lan thì đột ngột ngừng lại. Kỳ Vương đuổi theo phía sau không kịp phòng, suýt chút nữa đã tự đâm lên chân mình mà té nhào, hắn vội vàng đứng vững.

Thủy tinh lan là một loại hoa lan được cống nạp từ Tây Vực, màu trắng gần như trong suốt. Loại hoa này sinh trưởng rất lâu, màu lá xanh biếc, vô cùng diễm lệ. Sau khi trấn tĩnh nhìn lại, Kỳ vương trông thấy bên cạnh thủy tinh lan là một chiếc ghế đá, trên ghế đá có một nữ tử suy nhược đang thiếp ngủ. Áo váy nàng đơn sơ, tựa như trang phục của cung nữ, nhưng dung mạo nàng mi mịch như họa, chỉ là không còn nhìn thấy nụ cười tựa xuân sơn của ngày đó, hiện tại thần sắc nàng bộc lộ sự yếu nhược, một lọn tóc phủ nhẹ bên tai, vẻ nhu nữ càng thêm tĩnh lặng. Thánh Cảnh Đế nắm chặt hai bàn tay trong ống tay áo, trong lòng vừa mừng vừa sợ, vừa buồn vừa giận. Phía sau truyền đến tiếng bước chân, ba người bọn họ đều võ nghệ cao cường, tai thính mắt tinh, ba người Thánh Cảnh Đế nhanh chóng tiến vào phía sau cội hoa. Biết là hoàng tử của mình đến, Hoàng Đế cố tình nghe ngóng xem sự tình đến cùng là thế nào.

“Sao người lại ngủ trong này?”, Trường Công Chúa dẫn theo Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết từ yến tiệc đi đến nơi này, bọn họ bắt gặp Tranh đang nằm ngủ trên ghế đá liền cau mày hỏi. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết bước lên phía trước lay gọi Tranh tỉnh dậy.

“Tĩnh Mẫn...”, Tranh dụi mắt ngồi dậy, nàng mỉm cười nhìn Trường công chúa. Thân thể của nàng hiện tại không khỏe lắm, vốn nàng chỉ định ngồi trên ghế đá nghỉ một chút, nào ngờ lại ngủ thiếp đi.

“Người đây là làm sao? Một người hoạt bát khỏe mạnh như người tại sao đi một chuyến đến Giang Nam trở về liền thành bộ dáng thế này?”, Trường công chúa nhìn sắc mặt nàng tái nhợt nên đau lòng.

“Chuyện này dài lắm”, Tranh nhớ lại sự tình liên quan đến Trần phu nhân, trong lòng không khỏi cười khổ. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết đứng một bên không nhìn được liền đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại một lần. Trường Công Chúa cùng ba người phía sau gốc cây nghe được liền tròn mắt há mồm, không ngờ đến trên đời lại có loại nữ nhân vô si như vậy, “cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân báo oán” quả nhiên không sai, thật không còn nhân tính. Ngay cả Trường công chúa cũng lên tiếng mắng to.

“Tĩnh Mẫn, trước tiên đừng nói chuyện này, hôm nay ta đến còn có một sự tình muốn nhờ cậy người”, Tranh đoán nói, nàng không thể ở lâu trong hoàng cung, chỉ bằng nhanh chóng đem sự tình nói ra.

“Sự tình gì? Nếu có thể giúp ta đương nhiên đáp ứng, không có vấn đề gì”

“Chuyện này...”, nhớ tới việc này, Tranh lại không khỏi cười khổ, “Tĩnh Mẫn, người có biết hiện tại trong kinh thành tin tức lớn nhất là gì không?”

“Ta tại sao lại không biết chứ? Tiểu Ngũ dùng mọi thủ đoạn để gặp mặt giai nhân. Thật là... nếu hắn thật lòng thì ta không nói, nhưng nếu chỉ là trêu hoa ghẹo nguyệt thì... thật thất đức a! Nếu thiên gia có báo ứng, hắn cứ như vậy thì sớm hay muộn gì cũng bại trong tay nữ nhân!”, Trường Công Chúa thở dài.

“Quả nhiên, trời cao có mắt, báo ứng đến tức thì nha. Lệnh đệ đã bại trong tay nữ nhân rồi!”, nhớ tới Kỳ Vương, trong lòng Tranh tràn đầy đồng tình.

“A! Sao lại nói vậy?”, Trường Công Chúa vội vàng hỏi.

“Theo ta được biết, lệnh đệ là có một vị hôn thê là trưởng nữ của Lan đại học sĩ Lan Thanh Quân, đúng không?”

“Đúng vậy. Năm đó ta gả đi được một năm thì phụ hoàng hạ chiếu ban hôn cho lệnh đệ, chỉ là hắn vẫn chần chừ đến tận bây giờ vẫn chưa cưới nàng qua cửa”

“Tĩnh Mẫn, tuy nói thiên hạ người trùng tên trùng họ rất nhiều, nhưng là họ “Lan” này thật sự không nhiều lắm. Lan Nhượng, Lan Thanh Quân, người không liên tưởng đến điều gì sao?”, Tranh khéo léo dẫn dắt vấn đề.

“Ý của ngươi là...?”, Trương công chúa cau mày nghi ngờ.

“Là cùng một người a!”, Tranh nhắm mắt hít một hơi, nhớ tới việc này, nàng liền cảm thấy đau đầu.

“Lão thiên a!”, Trương Công Chúa đứng không vững liền ngồi bệch xuống bên cạnh Tranh.

“Tình Mẫn, ngươi đã biết lai lịch của ta, lại nói mẩu thân của Thanh Quân là muội muội của cốc chủ Thất Tuyệt Cốc. Vậy nên từ nhỏ Thanh Quân đã được đưa vào Thất Tuyệt Cốc, chưa từng xuất hiện ở thế giới bên ngoài. Không hiểu sao ở Tê Châu có đồn đãi, nói là Lan Đại tiểu thư tướng mạo cực kỳ xấu xí, thân thể tàn tật nên không dám gặp người! Hai năm trước, Thanh Quân rời khỏi Thất Tuyệt Cốc về nhà. Trên đường trở về, nàng tình cờ nghe nói Kỳ Vương hiện tại đang ở lại biệt quán ở Tê Châu. Thanh Quân từ nhỏ cùng Kỳ Vương đính hôn nhưng chưa từng gặp mặt hẳn, nàng nhất thời động lòng hiếu kỳ nên nửa đêm đột nhập biệt quán xem thử. Không ngờ lại phát sinh một chuyện”

“Là chuyện gì?”, Trương công chúa vội vàng hỏi.

“Màn đêm buông xuống, nàng nhìn thấy Kỳ Vương ngồi ở giữa các kỹ nữ hoa khôi ngắm hoa uống rượu. Lệnh đệ của ngươi, chắc đã nghe lời đồn đãi bên ngoài nên đã “phán” một câu rất hay!”

“Tiểu Ngũ lại nói lăng nhăng gì vậy?”, Trương công chúa vỗ trán thở dài liên tục.

“Hắn nói: thà cưới hoa khôi chứ không cưới Lan Thanh Quân! Khi Thanh Quân nghe xong một câu này liền tức giận thổ huyết, nàng nhất định không về nhà nữa. Lúc ấy Thanh Quân cho rằng đối với loại phu quân như vậy, nàng thật sự không cần. Lại nói chuyện này quả thật trùng hợp, năm ấy ở kinh thành đề cử cuộc thi “hoa khôi”, cũng không biết tại sao nàng biết được việc này liền tham gia “hoa khôi”, không ngờ đoạt luôn danh hiệu “thiên hạ đệ nhất hoa khôi”! Mấy năm nay, người trong cốc đều nghĩ là nàng đang ở Tê Châu, người nhà ở Tê Châu lại cho rằng nàng vẫn đang ở trong cốc, đến nay cũng đã hai năm rồi! Năm trước nếu không phải lệnh đệ dùng kế đến thử ta, lại vừa trùng hợp tìm tới Thanh Quân, chỉ sợ nàng cũng gạt ta luôn. Hôm nay, ta không thể để nàng cứ tiếp tục như vậy. Ngươi hãy nói với lệnh đệ, bảo hắn từ bỏ cuộc hôn nhân này đi!”, Tranh lắc đầu thở dài.

“Quả nhiên là báo ứng! Cuối cùng Tiểu Ngũ cũng có một ngày như vậy!”, Trương Công Chúa không ngừng than thở.

“Một năm nay, Thanh Quân nhìn Kỳ Vương nói cười, ta đoán chừng nàng cũng không còn giận hắn nữa đâu, nhưng dù thế nào đi nữa, ta cũng muốn giúp nàng nhanh chóng giải quyết việc này”

“Nói cũng đúng”, Trương Công Chúa cũng có suy nghĩ này, “Chỉ là, tại sao ngươi lại tiến cung? May mắn đêm nay Hoàng Thượng triệu kiến trọng thân tại Dưỡng Tâm điện nên không đến đây. Nếu ngài nhìn thấy ngươi...ngươi làm sao bây giờ?”

“Ta đến đây gặp người cũng là vì chuyện này. Hôm nay tiến cung, trước là để nói chuyện của Thanh Quân, sau là muốn nói lời từ biệt”

“Từ biệt? Ngươi lại muốn đi nơi nào?”, Trương công chúa sợ hãi kêu lên.

“Lần này ta cũng không biết chính xác, Giang Nam chắc chắn là không được, hoặc là đến phía bắc, hoặc là Tây Vực, dù sao cũng phải đi thôi, đối với ta nơi nào cũng giống nhau”

Tranh mỉm cười, “Sáng mai ta sẽ lên đường, hành lý đã thu thập đâu vào đấy. Cũng đã nửa năm không gặp ngươi nên lần này ta muốn đến đây để chào từ biệt”

“Ngươi là người thích phiêu bạt, lần này đi, ta cũng có thể đoán được lý do”, Trương công chúa than nhẹ một tiếng, “Các ngươi...người ở Thất Tuyệt Cốc thật là...ai cũng không phải phàm nhân, vô luận là ngươi hay Lan tiểu thư, tất cả đều không phải tầm thường. Lần này ngươi muốn đi bao lâu?”

“Ba năm sau ta sẽ trở về, ngươi phải bảo trọng, ta sẽ viết thư cho ngươi”

“Cũng tốt”, Trương công chúa mỉm cười, “Dù sao chúng ta cũng đã trao đổi thư từ khá lâu, ngươi vẫn thường luyện chữ, đúng không? Hôm nay trước khi đi ngươi cũng phải lưu lại cho ta chút gì để tưởng nhớ chứ?”

Tranh mỉm cười gật đầu. Trong lòng sớm có chủ ý, nàng xoay lưng về phía Trương công chúa rồi bước đi vài bước, thanh âm trong vút vang lên:

Hải khách đàm Danh Châu

Yên đào vi mạng tín nan cầu

Việt nhân ngữ Thiên Mụ

Văn nghệ minh diệt hoặc khả đồ

Thiên Mụ liên thiên hướng thiên hoành

Thế bát Ngũ Nhạc yểm Xích Thành

Thiên Thai từ vạn bát thiên trượng

Đối thử dục đảo đông nam khuynh

(海客谈瀛洲，烟涛微茫信难求。越人语天姥，云霞明灭或可睹。天姥连天向天横，势拔五岳掩赤城。天台一万八千丈，对此欲倒东南倾。)

Độc đến đây, nàng đột nhiên hạ giọng:

Ngã dục nhân chi mộng Ngô Việt

Nhất dạ phi độ Kính Hồ nguyệt

Hồ nguyệt chiếu ngã ảnh

Tổng ngã chí Diễm Khê

Tạ công túc xứ kim thượng tại

Lục thủy đằng dạng thanh viên đề

Cước trước Tạ Công Kì

Thân đẳng thanh vân thê

Bán bích kiến hải nhật

Không trung văn thiên kê

(我欲因之梦吴越，一夜飞渡镜湖月。湖月照我影，送我至剡溪。谢公宿处今尚在，渌水荡漾清猿啼。脚着谢公屐，身登青云梯，半壁见海日，空中闻天鸡。)

Thanh âm lại chuyển sang trầm bổng:

Thiên nham vận chuyển lộ bất định,

Mê hoa ý thạch hốt dĩ minh

Hùng bào long ngâm ân nham tuyền

Lật thâm lâm hề kinh tầng điền

Vân thanh danh hề dục vũ

Thủy đạm đạm hề sinh yên

Liệt khuyết tích lịch

Khâu loan băng tòi

Động thiên thạch phi

Oanh nhiên trung khai

Thanh minh hạo đẳng bất kiến đề,

Nhật nguyệt chiếu diệu kim ngân đài

Nghê vi y hề phong vi mã

Vân chí quân hề phân phân nhi lai há

Hồ cổ sắt hề loan hồi xa

Tiên chi nhân hề liệt như ma

(千岩万转路不定，迷花倚石忽已暝。熊咆龙吟殷岩泉，栗深林兮惊层巅。云青青兮欲雨，水澹澹兮生烟。列缺霹雳，丘峦崩摧。洞天石扇，訇然中开。青冥浩荡不见底，日月照耀金银台。霓为衣兮风为马，云之君兮纷纷而来下。虎鼓瑟兮鸾回车，仙之人兮列如麻。)

Trưởng Công Chúa nghe thấy thanh âm càng ngày càng nhỏ:

Hốt hồn quí dĩ phách động

Hoảng kinh khởi nhi trường ta

Duy giác thời chi chầm tịch

Thất hướng lai chi yên hà

Thế gian hành lạc diệc như thử

Cổ lai vạn sự đồng lưu thủy

Biệt quân khứ hề hà thời hoàn

Thả phóng bạch lộc thanh nhai gian

Tu hành tức kị phòng danh san

(忽魂悸以魄动，恍惊起而长嗟。惟觉时之枕席，失向来之烟霞。世间行乐亦如此，古来万事东流水。别君去兮何时还，且放白鹿青崖间，须行即骑访名山。)

Đọc đến đây thì ngừng lại, Trương Công Chúa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Tranh xoay người lại, hai mắt nàng sáng như ánh sao.

An năng tòi mĩ chiết yêu sự quyền quí

Sử ngã bất đắc khai tâm nhan !

(安能摧眉折腰事权贵，使我不得开心颜！)

Buổi tối hôm đó, mọi người trong Liễu phủ đang chìm trong giấc ngủ say, cả phủ trạch được bao phủ dưới màn đêm yên tĩnh. Bỗng nhiên tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, đại môn Liễu phủ mở rộng, toàn bộ đèn được thắp sáng lên, nửa đêm yên tĩnh giờ phút này bỗng trở nên huyền ảo vô cùng. Thật vất vả mới ổn định mọi việc, Tranh đang ngủ liền bị đánh thức dậy, khi nàng đến được sảnh đường của Liễu phủ, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai vị Vương gia kim quan măng bào đang cầm thánh chỉ trên tay.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Vạn vật minh thuận, âm dương hài hòa, đó chính là ý trời. Hiện tại Liễu thị Dương Mi, dung mạo tựa hoa, phong nhũ như quỳnh, trung trinh hiếu đức, rạng rỡ sao mai. Đặc chiếu tiến nhập hậu cung, phong cấp quý phi, ban Thừa Kiên cung, Chiêu Dương điện. Khâm thờ!”

Sét đánh ngang tai.

=====

=====

A, KNQ đây, chúng ta nói qua một chút về bài thơ mà Tranh đọc cho Trương công chúa nghe, sau lại bị “ba con chuột” nấp sau gốc cây nghe trộm được nhé!

Đây là một bài thơ của Lý Bạch có tựa là “Mộng Du Thiên Mụ Ngâm Lưu Biệt” (Chia tay để lại bài ca mơ chơi núi Thiên Mụ) . Chúng ta đã có bản gốc, bản dịch Hán Việt nên bây giờ mình post luôn bản dịch nghĩa và bản dịch thơ cho trọn vẹn. Ôi, Lý Bạch!

CHIA TAY ĐỂ LẠI BÀI CA MƠ CHƠI NÚI THIÊN MỤ

Khách đi biển bàn về cảnh tiên ở Doanh Châu, biển đông,

Sóng, khói mênh mang trên biển cả quả khó tìm

Người Chiết Giang nói chuyện núi Thiên Mụ

Mây rắng khi mờ khi tỏ may ra có thể nhìn

Núi Thiên Mụ liền trời chắn ngang trời xanh.

Thế núi vượt cả Ngũ Nhạc, che lấp cả ngọn Xích Thành

Núi Thiên Thai cao một vạn tám ngàn trượng

Đứng trước núi này như muốn nghiêng về phía đông nam

Ta muốn nhân đây để mơ tới đất Ngô Việt
Một đêm nương theo ánh trăng trên hồ gương
Trăng hồ soi bóng ta
Đưa ta đến tận Diễm Khê
Tạ Công chỗ cũ nay còn đó
Lanh lạnh tiếng vượn, nước trong xanh
Chân mang guốc ông Tạ,
Minh theo mây bay đi
Lưng chừng vách đá, thấy mặt trời trên biển,
Giữa lòng nghe tiếng gà trời
Ngàn ngọn núi vòng vắn lẩn, đường đi bất định
Mê nhìn hoa, tựa vách đá, trời bỗng tối
Gấu thét, rồng kêu, vang động núi và suối nước
Rừng sâu run sợ, non cao kinh hoàng
Mây xanh xanh muốn mưa
Nước mờ mờ bốc khói
Sét đánh chớp lòa
Núi gò sụt lở
Động trời cửa đá
Ầm ầm mở toang
Vòm trời xanh thăm mênh mông
Mặt trời mặt trăng chiếu sáng cả lầu bạc gác vàng
Cầu vòng làm áo, gió làm ngựa.
Thần mây rộn ràng bay xuống
Hổ đánh đàn chim loan kéo xe
Người tiên đến đông thật đông
Bỗng phách hồn kinh động
Hoảng hốt tỉnh dậy mà than dài
Chỉ thấy gối chần trơ lúc đó.
Đâu còn khói bay rắng đẹp vừa qua
Cảnh vui sướng trên đời cũng thế
Tự xưa muôn chuyện đều như nước chảy về đông
Giã người đi, biết bao giờ về ?
Thả huơu trắng nơi ghềnh đá xanh

Cần đi liền cười rong chơi danh sơn

Há chịu cúi đầu khom lưng thờ phượng quyền quí

Khiến tâm ta không sao thanh thản lòng ?

Dịch thơ

(bản dịch: Khương Hữu Dụng)

Khách biển đồn Doanh Châu,

Khói sóng mịt mù tìm được đâu!

Người Việt nói Thiên Mục,

Mây rắng tỏ mờ nay thấy đó.

Thiên Mục liền trời chân trời xanh,

Thế lay Ngũ Nhạc, đổ Xích Thành.

Thiên Thai một vạn tám nghìn trượng,

Đứng trước Thiên Mục cũng nghiêng mình.

Ta muốn nhân đây mộng Ngô Việt,

Một đêm nương trắng Kinh Hồ vượt.

Trắng hồ rọi bóng ta,

Đưa ta đến Diễm Khê.

Tạ công chôn cũ nay còn đó,

Trong veo tiếng vượn, nước xanh lè.

Xỏ chân dép họ Tạ,

Cất mình thay mây đi.

Vùng đông, nửa vách thấy,

Gà trời, giữa lưng nghe.

Núi ngàn ngoắt ngoéo đường lấm hướng,

Mê hoa tựa đá bỗng tối om.

Beo gầm rống kêu núi khe dồn,

Run rừng sâu hễ rợn từng non.

Mây xanh xanh hễ mưa chớm,

Nước mờ mờ hễ khói un.

Sét đánh chớp lòa,

Gò nhào cồn tan.

Động trời cửa đá,

Ầm ầm mở toang.

Xanh mờ thăm thẳm chẳng thấy đáy,

Ánh trời ánh trăng ngấn bạc vàng.

Mặc áo ráng hề cười ngửa gió,

Thần trong mây hề bời bời bay xuống đó.

Hồ đánh đàn hề loan đây xe,

Người tiên đông hề đông góm ghê.

Bổng hồn kinh mà phách động,

Hoảng vùng dậy mà than dài.

Tan khói mây lúc nầy,

Tơ chần gỏi mình đây.

Cuộc vui trên đời nào khác vậy,

Xưa nay muôn việc xuôi nước chảy!

Giã người đi hề bao giờ lui?

Toan thả hươu trắng núi xanh khơi,

Cần đi hần cười dạo non chơi.

Dễ đầu cúi đầu gãy lưng phụng quyền quý,

Khiến ta chẳng được mặt mày tươi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nguyệt Minh Ca Xuy Tại Chiêu Dương

Vốn chỉ là một đêm bình thường như bao đêm khác, thế nhưng một đạo thánh chỉ Hoàng Đế ban ra đã khiến đêm trở nên không bình thường. Đêm nay hậu cung đã phát sinh biến hóa ngất trời. Liễu gia, một gia tộc luôn chủ trương mình triết bảo thân, duy trì thể trung dung, vậy mà chỉ một đêm đã trở thành tiêu điểm trong tiêu điểm.

Liễu phủ tọa lạc tại Sùng Nhân Phưởng, theo bố cục của kinh thành thì thị phưởng được chia đôi, Sùng Nhân Phưởng nằm giữa, xung quanh là phủ đệ của triều thần quyền quý. Đêm qua hai vị ngự đệ thân tín của đương kim Hoàng Thượng là Kỳ Vương cùng Minh Vương đã mang thánh chỉ đến Liễu gia tuyên chiếu, đây được xem là một việc “sử vô tiền lệ”, trước nay chưa từng có. Đường đường hai vị Vương gia giữa đêm đi tuyên chỉ, chuyện này từ sớm đã làm kinh động mọi người. Trời còn chưa sáng, nội dung của đạo thánh chỉ e là đã truyền khắp kinh thành. Hơn nữa, hai vị Vương gia cùng đến tuyên chỉ, đây là hoàng ân sủng ái đến dường nào? Lại nhìn nội dung của chiếu thư, chính là: tấn phong quý phi!!!

Hiện tại trong cung không có Hoàng hậu, quý phi đã là địa vị cao nhất. Thừa Kiền Cung là chủ cung của Đông Cung, nói về vẻ phú lệ thì Thừa Kiền Cung chỉ xếp sau Khôn Trữ Cung. Chiêu Dương Điện đứng đầu mười sáu điện ở Đông Cung, có biệt uyển cùng thủy đình, cảnh sắc tuyệt đẹp, hoa quý vô song. Từ lúc Thánh Cảnh Đế đăng cơ tới nay, hần triệu hạnh tấn phi thập phần chậm trễ. Hiện tại, vị phi tần có cung phẩm cấp cao nhất nhất là Đức Phi tại Thu Lương Điện, nàng cũng là vị hoàng gia hạ sinh một đôi song sinh hoàng tử mà được phong tặng. Hoàng Đế tính tình lãnh khốc, lại cực kì kiêng kị đối với danh gia thế tộc nên dù là tấn phi tuyển chọn từ các gia tộc cũng theo không phong chức vị cao, sau mỗi lần lâm hạnh đều ban Vô Tử Thang (thuốc tránh thai). Liễu gia là đương triều đệ nhất thế tộc, vài năm trước chính vì sợ là sẽ có ngày hôm nay nên từ sớm đã xin chiếu miễn cho nữ nhân Liễu gia tiến cung, nhờ đó đã tránh được một kiếp. Mọi người đều biết tính tình của Hoàng Đế, dù thế nào cũng sẽ không triệu nữ tử của Liễu gia vào cung, nào ngờ một đạo thánh chỉ đã khiến toàn bộ triều thần chao đảo, ngỡ ngác.

Hậu cung cơ hồ sắp sửa vỡ tung ra vì đạo thánh chỉ này, các phi tần vừa nhận được tin tức liền lên kiệu chạy đến Trường Khánh Cung của Tiết Thái Hậu. Tiết Thái Hậu lệnh các nàng đến Tây Cung chờ đợi. Trong khi chờ đợi cung nữ vẫn tóc, Tiết Thái hậu cầm gương đồng trong tay nhìn ngắm dung mạo của chính mình. Khóe mắt đã có nếp nhăn, tóc đã điểm một vài sợi bạc, dung nhan tuy đã có nét già nua nhưng vẫn phảng phất nhìn thấy bạc tuyết thể dung nhan của ngày xưa.

“Luu thượng cung, kiểu tóc này người vẫn càng ngày càng đẹp, ai gia rất thích tay nghề của người”, Tiết Thái Hậu buông gương khẽ cười.

“Thái Hậu quá khen”, Luu thượng kính cẩn lên tiếng.

“Luu thượng cung, người theo ai gia tiến cung đã lâu, chúng ta chủ tử ở chung một chỗ cũng đã hơn ba mươi năm, người cũng đã nhìn bệ hạ cùng Trường công chúa lớn lên, theo người, lần này bệ hạ định làm gì?”

Đối với đứa con tính tình lạnh lùng này, Tiết Thái Hậu có vài phần e ngại. Bệ hạ ngay từ lúc còn là Thái Tử, nàng cũng đã không biết được tính tình của hắn như thế nào. Hiện tại hắn đã đăng cơ làm Hoàng Đế, uy nghi lại tăng thêm vài phần. Tuy Hoàng Đế phụng dưỡng nàng tại Trường Khánh Cung, ngày ngày vẫn an nhàn đối với đứa con này nàng không dám chắc bất kì điều gì. Hoàng Đế vài năm trước đã trừ bỏ thế tộc, tông giam đại thần vào ngục thất, điều này khiến Tiết Thái Hậu thật sự lo sợ.

“Thái hậu, nô tỳ không dám nói”

“Là ý của ai gia, người cứ nói”

“Tuân lệnh. Theo ý chỉ bệ hạ, nô tì cho rằng mục đích của hành động này có vài phần là định an các thế tộc. Hơn nữa, cũng có thể Liễu thị hợp ý bệ hạ, Liễu đại nhân lại là tiên sinh của bệ hạ, chuyện này có liên quan đến việc triều chính nên bệ hạ mới triệu nàng tiến cung. Như vậy, vừa có thể định an thế tộc vừa không làm ảnh hưởng đến đại sự”, Luu thượng cung cẩn thận đáp lời.

“Người nói cũng đúng. Bệ hạ đối với hậu cung phi tần đều vô cùng lạnh nhạt. Một người lại một người, mỹ nhân luôn luôn thay đổi. Lại nói đám người đang đợi ngoài cửa kia thật không có ý tứ, không phải chỉ là tấn phong quý phi thôi sao? Vậy mà cũng chạy đến ai gia trách móc cái gì? Nếu sau này quý phi thất sủng, lại đến hiền phi, thực phi, chẳng lẽ các nàng đều chạy đến ta sao, ai gia không có hứng thú nghe bọn họ nói a! Đành vậy, đỡ ai gia đến gặp bọn họ!”

“Tuân mệnh, Thái Hậu đi cẩn thận”, Luu thượng cung đỡ Tiết Thái Hậu đứng dậy, cung nữ nội thị đi theo phía sau. Các phi tần cũng như Thái Hậu đều đoán sự việc lần này đều là do Thánh Cảnh Đế muốn định an các thế tộc nên mới lập Liễu gia nữ tử làm quý phi, trừ Trường Công Chúa là người biết được sự tình, không ai ngờ rằng nguyên do trong đó chính là vì Hoàng Đế đã động chân tình. Vào lúc này, người đang được toàn bộ nữ tử trong đế quốc hâm mộ cũng... tâm loạn như ma.

Phụng trừu bình minh kim điện khai,

Thả tương đoàn phiến cộng bồi hồi.

Ngọc nhan bất cập hàn nha sắc,

Do đài Chiêu Dương nhật ảnh lai.

(奉帚平明金殿开，且将团扇共徘徊。玉颜不及寒鸦色，犹带昭阳日影来。)

Trong lòng Tranh nhớ kỹ hai câu này, nàng chỉ cảm thấy vừa đau khổ lại vừa buồn cười. Nhớ lại trước đây Bạch bá bá dạy nàng làm thơ, trong đó có một đoạn nhắc đến Chiêu Dương Điện. Lúc ấy nàng ngần lẩn không nghĩ câu thơ này lại ứng vào vận mệnh của chính mình. Chiêu Dương Điện... Chiêu Dương Điện... chính nàng không có tài ca múa, cũng không phải tuyệt mỹ dung nhan nhưng lại trở thành chủ nhân Chiêu Dương Điện. Rồi chẳng biết đến khi nào nàng sẽ trở thành chủ nhân của Trường Tín Cung? Tranh ngờ ngác ngồi trên giường, nàng chỉ nhìn thấy trước mắt là một cõi hư vô, chẳng thể tìm ra phương hướng.

Tranh cũng đã từng nghĩ đến việc bản thân sẽ không thể trở về thời hiện đại, nàng cũng từng nghĩ mình sẽ đi du lịch khắp thiên hạ, từng nghĩ mình sẽ tìm một vài bằng hữu tri kỷ, cũng từng muốn học thêm nhiều thứ, muốn dùng y thuật của chính mình để cứu người. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng lại chưa từng nghĩ tới việc mình lại trở thành tần phi của Hoàng Đế! Trong Hồng Lô Mộng, Gia Nguyên Xuân đã từng nói, “Đó là một nơi nhận không ra con người”, hôm nay chính nàng lại bước chân vào nơi không có tính người như vậy, có lẽ cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn. Liễu Tương Liên (một nhân vật trong Hồng Lô Mộng) đã từng nói, “Trong Ninh phủ chỉ có hai con sư tử đá đứng ngoài cửa là sạch sẽ”, còn nơi nàng sắp đến, ngay cả sư tử giữ cửa cũng không sạch sẽ!

Không phải Tranh không có ý nghĩ đào tẩu, chỉ là đêm qua ngoại trừ Kỳ Vương cùng Minh Vương đến tuyên chiếu, còn có... ba ngàn cấm vệ quân đến “hộ tống”. Binh mã đã bao vây cả Liễu phủ, canh giữ vô cùng nghiêm mật, dù nàng có mọc cánh cũng bay không thoát. Nói nào là “bảo hộ quý phi”, thật ra ngay cả người gác cũng biết dụng ý trong đó!

Đêm qua chiếu thư vừa mới ban ra, sáng sớm trong cung đã đưa đến Liễu phủ sáu vị nữ quan, nói là phụng lệnh bệ hạ hầu hạ quý phi nương nung, hướng dẫn nương nung quen thuộc lễ tiết trong cung cũng như những nghi thức trong lễ sắc phong. Các nữ quan đứng hầu trong Phong Vũ Viên, cấm vệ quân trấn thủ bên ngoài Liễu phủ. Không cần nói nàng đào tẩu có thành công hay không, dù nàng có thể thuận lợi bỏ trốn thì người của Liễu gia phải làm sao bây giờ? Liễu gia đối đãi với nàng vô cùng tốt, bảo bộ nàng như tôn tử cốt nhục trong nhà, nàng làm sao có thể lấy oán báo ân? Trong lòng Tranh thống khổ cực kỳ.

“Cô nương, người nên ăn một chút, thân thể của người chỉ mới khỏe lại, nếu lại ngã bệnh thì phải làm sao?”

Tình Sương Tình Tuyết vô cùng lo lắng, bọn họ mang cơm đến khuyên can. Cô nương từ đêm qua nghe được chiếu thư đã không ăn không ngủ, cũng không nói một lời, cả ngày ngờ ngác ngồi ở nơi này, ngay cả cử động cũng không.

Tranh chậm rãi lắc đầu, “Tình Sương, Tình Tuyết, các người nhanh chóng thu dọn hành lý, chờ sau khi ta...rời khỏi Liễu phủ...liền lập tức trở về Thất Tuyết Cốc!”

Tình Sương Tình Tuyết đặt khay com lên bàn, hai người lập tức quỳ gối xuống đất, “Cô nương!”

Tranh nhắm mắt, nằng nhẹ nhàng nói, “Từ lúc gặp ta, các người đã không có ngày nào được bình an. Ta trúng độc tại Giang Nam, các người đã rất vất vả mới có thể mang ta trở về đây, các người đã cứu ta một mạng. Hôm nay, nơi ta sắp đến như thế nào, trong lòng các người cũng đã hiểu rõ. Các người đối xử với ta rất tốt, tấm chân tình này ta ghi tạc trong lòng, cả đời cũng sẽ không quên. Chỉ là, hoàng cung là nơi không tốt, ta cũng không cho phép hân xức phạm các người”

Tình Tuyết lập tức khóc lớn, Tình Sương cố nén bi ai, nằng kiên định nói, “Cô nương còn nhớ rõ đêm chúng ta rời cốc? Trong thư Cốc chủ đã nói, chúng ta là người của cô nương. Cô nương đi nơi nào, chúng ta liền theo người đến nơi đó. Chúng ta đều là cô nhi không cha không mẹ, cô nương không cần nói những lời này, thiên hạ to lớn, lẽ nào không chỗ cho chúng ta dung thân!?”

Tranh nghe được những lời này, nước mắt bắt giãc rơi xuống như mưa.

Thượng cung, Thượng nghị, Thượng tâm, Thượng phục, Thượng thực, Thượng công, sáu vị nữ quan đứng ở ngoài cửa đều cúi thấp đầu, bọn họ không dám nhìn xem tình cảnh bên trong. Chủ chương Thừa Kiền Cung là Trầm thượng cung, nằng đã tiến cung nhiều năm, hiện tại nằng mang theo các vị nữ quan đứng ngoài hành lang nghe được tiếng khóc lớn trong phòng liền không khỏi thở dài trong lòng. Từ thời Tiên đế đến đương kim Hoàng Thượng, nữ nhân nào được tấn phong phi tử lại không hân hoan? Trời sinh vị nương nương này chẳng những không muốn tấn phong lại còn khóc lóc thành bộ dáng như vậy. Hân bệ hạ cũng đã đoán trước việc này nên lệnh cho ba ngàn cấm vệ quân trấn thủ bên ngoài. Tuy danh nghĩa là bảo hộ quý phi nhưng sử sách từ bao đời nay làm gì có quy định này? Trong cung ngoài cung, giờ phút này mọi người đều biết ba ngàn cấm vệ quân này dùng để đến làm gì. Trên dưới Liễu gia không có lấy một nét tươi cười. Trước khi Trầm thượng cung mang theo các nữ quan đến Liễu phủ, Cao Viễn đại nhân đã đặc biệt dặn dò, nói là vị nương nương này không giống bình thường, bảo nằng phải cẩn thận hầu hạ. Người còn chưa nhìn thấy mặt, hiện tại lại nghe tiếng khóc nức nở thế này, không biết nằng là người thế nào? Đợi tiếng khóc trong phòng lắng xuống, Trầm thượng cung ho khan một tiếng rồi hướng cửa phòng trong cung kính nói, “Nô tì tổng quản Thừa Kiền Cung cùng sáu nữ quan bái kiến quý phi nương nương”

Trong phòng, Tình Sương giúp Tranh đứng dậy lau lệ còn đọng trên khóe mắt, nằng đáp một tiếng, “Thượng cung, mời vào”

Trầm thượng cung cùng sáu nữ quan tiến vào phòng rồi hành lễ. Một thanh âm truyền đến, “Đứng lên đi”.

Vừa đứng dậy, các nữ quan liền đứng sang hai bên, Trầm thượng cung ngẩng đầu nhìn lên liền trông thấy một nữ tử đang ngồi trên giường, trang phục thanh nhã, tóc dài quá thắt lưng, mi mắt động lòng người. Trong lòng Trầm thượng cung khê rung động, nằng cúi đầu trầm nghĩ trong lòng, trách không được bệ hạ lại dùng đến thủ đoạn này để ép nằng tiến cung bằng mọi cách. Ở trong cung đã nhiều năm như vậy nhưng nằng chưa từng gặp qua vị phi tần nào phiêu dật thoát tục như nữ tử trước mắt. Dung mạo có thể gọi là tinh xảo tú lệ nhất thiên hạ!

“Về sau còn phải làm phiền thượng cung”, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, nương theo đó là vô số tiếng thở dài. Trong lòng Trầm thượng cung cũng thở dài, nằng cúi đầu đáp một tiếng, “Không dám”.

Con người sống trên đời, để có thể khoái nhạc thì không thể không kiên nhẫn. Một khi Hoàng Đế cao cao tại thượng đã không dành cho Tranh bất kì sự lựa chọn nào, nằng chỉ còn cách tuân theo ý tứ của hân, đành phải tiến cung thôi. Chẳng qua, nhìn thấy hân cùng các tần phi như vậy, đám nữ nhân kia đã tổn hao tất cả tâm tư chỉ để cầu một ánh mắt chiếu cố của quân vương, nằng không chấp nhận được nền giáo dục ở thời đại này. Tranh yên lặng suy nghĩ trong khi nghe thượng nghị nữ quan giảng giải lễ tiết trong cung cùng nghi thức sắc phong quý phi.

Từ lúc đến Liễu phủ, Tranh đã không chịu đựng được những lễ nghi thông thường. Hạ nhân gặp chủ tử phải thỉnh an, văn bối gặp trưởng bối phải cúi đầu, một ngày nghe người khác chào hỏi không biết bao nhiêu lần câu “Cô nương vạn phúc”. Đối với những lễ tiết trong cung rồi nghi thức tại lễ sắc phong, Tranh càng nghe càng choáng váng hoa mắt, trong lòng nằng âm thầm kêu khổ, chỉ là không thể không nghe. Tình Sương Tình Tuyết đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe, hai người đã xác định chủ ý cùng Tranh tiến cung nên phải biết rõ ràng những nghi thức trong cung đình để tương lai tránh xảy ra điều gì sai sót. Ba vị ti muội Liễu gia ngồi một bên, Trương Trữ tinh ý nhìn Tranh phiền lòng không yên, nằng đợi nữ quan giảng giải xong một đoạn liền đứng lên nói, “Thượng nghị, hôm nay như vậy là được rồi, nương nương thân mình vừa khỏe lại nên rất dễ mệt”. Tranh cảm kích liếc mắt nhìn Trương Trữ liếc mắt.

Trương Trữ quản lý việc nhà đã lâu, thần thái rất có uy nghiêm, các thượng nghị vừa nghe nằng nói xong lời này, lại thấy Tranh gật đầu liên tục liền đứng lên thỉnh an rồi lui ra ngoài, chỉ để lại ba ti muội cùng Tình Sương Tình Tuyết trong phòng. Tranh lập tức ngã người xuống giường, hai tay bụng kín mặt.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc ta điên mất!”, thanh âm của Tranh mơ hồ truyền đến.

“Người đừng quá lo lắng, các nữ quan giảng giải rất kỹ lưỡng, tương lai người vào cung cũng sẽ thuận tiện hơn”

Trương Trữ nén chua xót trong lòng mà chậm rãi tiến lên khuyên can. Trương Đình cùng Trương Hi tinh thần âm ảm. Liễu gia danh môn vọng tộc như vậy, hơn nữa lại có quan hệ thân cận với cung đình, các nằng làm sao không hiểu được trong hoàng cung “kinh phong mật vũ, minh tranh ám đấu” gay gắt như thế nào? Khi Trương Trữ đến tuổi tuyển tú nữ, tổ mẫu cùng mẫu thân đã khuyên Liễu tiên sinh cầu xin Hoàng Đế ban một đạo thánh chỉ, theo đó, ba nữ nhân của Liễu gia được miễn tham gia tuyển tú, từ nay về sau không cần lo lắng khổ sở đến “mối họa hậu cung”. Nhưng trăm ngàn lần không nghĩ

đến, hôm nay một người cốt cách tiêu sái, yêu chuộng tự do như Tranh lại phải tiến cung, không biết tại nơi đó còn điều gì đang chờ đợi nàng.

“Ta biết”, Tranh gật đầu nhưng tay vẫn bưng tay che kín mặt.

“Trưởng Công Chúa sai người mang thư đến, báo với người rằng bệ hạ đã ra thánh chỉ lệnh cho công chúa trước ngày lễ sắc phong không được rời phủ công chúa nửa bước. Công chúa rất muốn đến gặp người nhưng không thể...”, Trưởng Trữ ngầm nghĩ một chút, chỉ bằng nói thật cho Tranh biết.

“Ta biết”, Tranh lại nhẹ nhàng lên tiếng. Công chúa có đến đây thì đã sao? Không đến thì thế nào? Kết quả vẫn không có gì thay đổi.

Trong Càn Thanh Cung, Thánh Cảnh Đế buông ngự bút trong tay rồi đặt tấu chương cuối cùng lên long án. Cao Viễn lập tức tiến lên thu dọn. Ngoại trừ văn phòng tứ bảo và vài bộ sách, trên long án còn có một hộp gấm mở sẵn, bên trong là một chiếc quạt giấy. Hoàng Đế đứng dậy, hần nhẹ nhàng mở chiếc quạt rồi chậm rãi ngâm lại câu thơ đã ngâm qua không biết bao nhiêu lần.

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô

Thảo sắc diêu khán cận khước vô

Tối thị nhất niên xuân hảo xử

Tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô.

(天街小雨润如酥，草色遥看近却无。最是一年春好处，绝胜烟柳满皇都)

Quả nhiên thơ hay chữ đẹp! Đúng là chữ đẹp thơ hay! Thánh Cảnh Đế mỉm cười, thừa dịp tối nay cảnh đẹp tình thần lại tốt, chỉ bằng nhập vai một tên đạo tặc xem thế nào?

Giờ phút này bên ngoài Liễu phủ, ba ngàn cấm vệ quân như hổ rình mồi.

“Thật là...Hoàng Thượng vô cùng ân sủng Liễu phủ này nha! Liễu thị được tấn phong quý phi, lại còn đưa cấm vệ quân chúng ta đến đây bảo hộ, Liễu đại nhân ắt hẳn rất đắc ý!”. Phó thống lĩnh cấm vệ quân tiến đến đứng trước mặt Thượng Quan Phong, hần vừa chống gươm vừa cười hi hi nói, “Năm đó tại Quốc Tử Giám, đám lão nhân khác đều mặc kệ ta, chỉ riêng Liễu lão nhân mỗi ngày bám theo ta dạy cái gì nhân nghĩa lễ trí tín, hôm nay hần được ân sủng như vậy, ta cũng cảm thấy mừng thay! Chẳng qua, có một chuyện ta thật sự không hiểu, hai ngày nay hần gặp chúng ta, một nụ cười cũng không thấy xuất hiện trên mặt hần là sao?”

Thượng Quan Phong không để ý tới hần mà chỉ âm thầm lắc đầu. Điều động cấm vệ quân đến bảo hộ quý phi còn chưa tiến cung? Từ lúc khai quốc đến nay đã trải qua mấy trăm năm, làm gì có quy định này nha! Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, chính là bệ hạ bất chấp thủ đoạn chiếm đoạt nữ nhân nhà người ta, Liễu đại nhân căn bản không muốn đưa nữ nhân tiến cung, nhưng hiện tại đã rơi vào tình cảnh thế này, bảo hần làm sao ngoác miệng cười nổi? Chẳng qua có một việc thật sự khiến hần cảm thấy tò mò. Chính hần đã theo hộ vệ cho đương kim Hoàng Đế từ lúc ngài vẫn còn là Thái Tử, nhiều năm qua, Hoàng Đế tuy tính tình lãnh khốc, độc đoán chuyên hành nhưng chưa bao giờ dùng đến thủ đoạn này. Hôm nay ngài lại vì một nữ nhân của Liễu gia mà phá lệ, thiết nghĩ không biết vị tân quý phi nương nương này là thần thánh phương nào? Đang nghĩ đến đây, hần bỗng nhiên phát hiện có hai người đang tiến đến. Nương theo ánh trăng sáng, Thượng Quan Phong nhìn thấy rõ dung mạo của hai người kia, hần kinh ngạc vội vàng quỳ xuống hành lễ. Người nọ tay ray ngăn lại, không muốn để hần làm kinh động mọi người trong Liễu phủ.

Trên cao, vài ánh sao le lói. Phía dưới, đêm tối trầm trầm. Mọi người trong Liễu phủ đều đang say ngủ. Không ai ngờ được, giờ phút này lại có một vị khách “không mời mà đến” đang len vào Phong Vũ Viên từ cổng sau. Thánh Cảnh Đế dẫn theo Cao Viễn tiến vào tiểu lâu, bọn họ trực tiếp đi thẳng đến tẩm phòng. Các nữ quan đứng bên ngoài vừa trông thấy Hoàng Đế liền vội vàng quỳ rạp xuống đất hành lễ. Thánh Cảnh Đế dặn dò Cao Viễn đứng bên ngoài, bản thân hần lại vòng ra phía sau tấm bình phong rồi nhắm thẳng hướng phòng ngủ mà bước.

Trầm hương thoang thoang, rèm bay lượn lờ, Hoàng Đế cất bước khe khẽ, hần vươn tay vén sa màn liền nhìn thấy giai nhân đang cuộn mình say ngủ trong chăn. Ban ngày Tranh vô cùng mệt mỏi, tuy trong lòng thập phần phiền não nhưng thân thể vốn đã suy yếu nên chỉ cần ngã lưng xuống là đi vào giấc ngủ được ngay. Nàng nghiêng người ngủ say trên giường, lại không biết có người đang yên lặng đứng ngắm bên cạnh. Kể từ khi nhìn thấy nàng ngủ thiếp đi trong Lê Tuyết Uyển, mặc dù chỉ vờn vện vài ngày nhưng thân thể nàng lại gầy đi rất nhiều. Thánh Cảnh Đế ngồi bên giường lặng lẽ ngắm giai nhân, hần nhìn thân hình của nàng đã gầy lại càng thêm gầy liền cau mày. Sa rèm lay động, Tranh trở mình xoay người rồi lại chìm vào ngủ say sưa. Hoàng Đế nhìn thấy giọt nước mắt khẽ lăn trên khóe mắt nàng, trong lòng hần không khỏi rung động.

Lần đầu gặp gỡ nàng tại Bắc Nhã Lâu đã khiến hần vô cùng kinh diễm. Dù bản thân bị nha đầu này lừa gạt nhưng may mắn nàng không phải là thân nam nhi. Tuy biết nàng không cam lòng nhưng trong tâm hần đã có dự tính khác. Lại nói, sau khi hần nhìn thấy Lý Tu Nghi có nét giống Tranh liền lập tức tấn phong nàng ta lên cấp bậc Tu Nghi, chuyện này đã khiến hậu cung một phen huyên náo. Từ một cung nữ bình thường mà một bước lên trời, trực tiếp tấn phong Tu Nghi, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Tại Lê Tuyết Uyển nhìn thấy nàng ngủ say, thân thể nhu nhược mà thanh lệ, lúc đó, hần vừa kinh hi lại vừa tức giận. Sau khi nghe nàng cùng Hoàng ty nói chuyện, trong lòng hần nổi sóng phong ba. Nữ nhân trong chốn hậu cung tổn hao hết tâm tư, sử dụng mọi thủ đoạn để được hần ân sủng, chẳng qua là vì vinh hoa phú quý, vì lợi ích gia tộc. Nhưng đối với nữ nhân này, chỉ một câu “An năng tôi mi chết yêu sự quyền quý, Sử ngã bất đắc khai tâm nhan!” (Để đầu cúi đầu gãy lưng phụng quyền quý, khiến ta chẳng được mặt mày tươi) đã khiến hần chấn động. Lúc ấy hần liền bất chấp mọi giá phải có được nàng, hần muốn sở hữu thân thể của nàng, muốn chiếm luôn trái tim của nàng. Hần biết mình không thể dùng thái độ đối với nữ tử tầm thường mà tiếp cận nàng, tiếc là hần không có thời gian để tự nàng thay đổi. Nàng muốn lập tức rời xa hần, nếu hần không ngăn cản thì nàng sẽ tựa như cánh chim bay đi mất, vĩnh viễn sẽ không tìm lại được. Vậy nên mới có đạo thánh chỉ kia. Vậy nên mới có ba ngàn cấm vệ quân bên ngoài Liễu phủ.

Các nữ quan mỗi ngày đều mang tình huống của nàng hồi truyền vào cung. Thánh Cảnh Đế biết tất cả, hấn đau lòng nhưng lại không mềm lòng.

Tranh trừng mắt nhìn những thứ trên bàn, ngày hôm nay cuối cùng đã đến., nàng vẫn phải đối mặt.

Tranh tỉnh tể nhìn qua hoàng phục của quý phi. Hoàng phục dành cho quý phi được dệt từ chỉ vàng, nền hoa văn màu xanh, thân áo được thêu chín con kim phượng, mắt phượng được tạo thành từ hồng bảo thạch, váy phượng từ thủy tinh kết thành, Mũ phượng của quý phi được cẩn một viên Đại Long Châu, viên dưới khảm đầy trân châu, những viên trân châu tuy lớn nhỏ không đều nhưng màu sắc lại thập phần giống nhau. Tranh cười khỏ, hiện tại nàng cảm thấy chính mình tựa như viên Long Châu khảm trên nữ miện kia, thân phận thật cao quý nha! Nhìn trở lại, hoàng phục của quý phi cũng là một phần ân điển của Hoàng Đế. Theo lời các nữ quan, lễ phục của quý phi vốn có màu vàng cam nhưng bệ hạ đặc biệt hạ chỉ đổi thành màu vàng kim. Khi nói những lời này, ánh mắt của các nữ quan tràn đầy hâm mộ, nhưng Tranh chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và sợ hãi. Ngày mai! Ngày mai vận mệnh của chính mình hoàn toàn thay đổi, hoàng cung rộng lớn, không biết chính mình có còn cơ hội thoát ra ngoài hay không?

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng nhưng Tranh đã bị đánh thức để trang điểm. Tình Surong vấn tóc, các nữ quan hầu hạ nàng thay y phục. Cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài pháo mừng vang lên, lễ quan hô to một tiếng “Giờ lành đã đến!”

Tranh run rẩy nhìn về bốn vị danh nội thị sĩ đang đứng bên ngoài.

Vận mệnh đã định!

Đế Quốc Chính Sử viết: Thái Âm lịch, ngày sáu tháng ba năm Thánh Cảnh thứ mười lăm, hoàng cung nghênh đón Liễu thị quý phi tại kinh đô. Từ đó về sau, quý phi độc sủng, bài trừ hậu cung.

Từ khi Thánh Cảnh Đế lên ngôi đã mười lăm năm, đây là lần đầu tiên triều đình cử hành đại lễ sắc phong bên ngoài hoàng cung, không khí buổi lễ thập phần long trọng. Hàng vạn người lại một lần nữa xuất hiện, khung cảnh tựa như lúc trước nghênh đón Trương Công Chúa hồi kinh. Từ Liễu phủ đến hoàng cung phải qua Tuyên Đức Chính Môn, rồi từ cổng Tuyên Đức lần lượt qua Đại Minh Cung, Phụng Tiên Điện, cứ cách năm bước lại có một cấm vệ. Bốn vị danh nội thị sĩ đi trước, kiệu hoa tôn quý bình ổn vững vàng theo sau. Tầm rèm che ngăn trở tầm mắt của Tranh, lại thêm hoàng phục quý phi mười hai lớp khiến nàng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Tranh miễn cưỡng nâng tay áo vén rèm châu xuyên trên vương miện, nhìn qua rèm kiệu, nàng chỉ thấy trên đường đầy kín người, dân chúng cùng toàn bộ vệ sĩ đang quỳ rạp trên đường. Chính lại tư thế ngồi nghiêm trang, trong lòng Tranh âm thầm cảm thán, lúc trước nàng cùng ba tí muội Liễu gia nhìn Trương Công Chúa hồi kinh cũng là cảnh tượng thế này. Lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy hoàng gia vô cùng uy nghi, ngàn vạn lần không nghĩ đến chính mình cũng có một ngày như vậy.

Kiệu hoa ngừng lại trước Tuyên Đức Đại Môn, Tình Surong Tình Tuyết dìu Tranh bước ra khỏi kiệu. Đưa mắt nhìn lại, một tấm thảm hồng trải dài từ kiệu hoa đến cổng Tuyên Đức, ngự lâm quân giáp trụ đao kiếm chỉnh tề đứng hai bên. Dân chúng đã bị ngăn lại trước đó mười thước. Tình Surong Tình Tuyết dìu nàng bước lên thảm hồng, phía trước lễ quan dẫn đường đến môn lâu thì dừng lại, một tiếng pháo vang lên, đây là khoảng khắc vận mệnh của nàng thay đổi từ thường dân sang quý phi. Mọi người đồng loạt quỳ xuống, Tranh được Tình Surong Tình Tuyết dìu quỳ xuống tiến hành đại lễ, nàng không tình nguyện thốt lên một câu, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”

Kiệu hoa chuyển dời, ba mươi vị nội thị đi trước dẫn đường đến cửa Càn Thanh Cung. Tranh quỳ gối trên bệ Càn Thanh Cung, tuy khoảng cách rất xa nhưng nàng cũng cảm giác được ánh mắt của người đang ngồi trên bệ rồng. Cao Viễn phụng chỉ tuyên đọc chiếu thư sắc phong quý phi, giờ phút này tâm trí Tranh vô cùng bối rối, nàng căn bản không nghe được nội dung của chiếu thư nói gì. Chiếu thư đọc xong, nàng ba quỳ chín vái, tiếp theo là lúc tân quý phi nhận lễ của văn võ bá quan cùng mệnh phụ phu nhân. Tranh nghe được thanh âm tung hô vang trời, “Quý phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!!!”, trong lòng nàng không một tia hân hoan mà chỉ cảm thấy khó sở vô cùng.

Tại Đại Minh Cung, Phụng Tiên Điện, nàng lại quỳ một lần nữa, lại nghe thêm một lần chiếu thư. Lão thiên a! Tranh mệt mỏi rã rời! Tại Đại Minh Cung, người tuyên chỉ là người nàng từng gặp qua, chính là Trương Tề. Đến tận khi Trương Tề nhìn thấy dung mạo của vị tân quý phi hấn mới giật mình, thảm hiểu ra bệ hạ vì sao lại ân sủng vị tân quý phi này đến thế. Tranh trấn tĩnh tinh thần, nàng để ý nghe xem trong chiếu thư nói những gì. Buổi tối hôm đó, Kỳ Vương cùng Minh Vương đến tuyên chiếu nhưng sau khi nàng mơ mơ màng màng nghe được hai chữ “Quý phi” liền không còn biết gì nữa. Tranh im lặng lắng nghe, càng nghe lại càng cảm thấy buồn cười! Cái gì gọi là “xinh đẹp tú lệ”, “khí chất cao quý”, “trung trinh hiếu nghĩa”, “tâm sáng như sao”? Từ trước đến nay, nàng thật sự không biết mình lại có nhiều tính tốt như vậy? Quả nhiên chỉ là nói hươu nói vượn! Trang lại hành lễ, bài lạy bài vị tổ tiên rồi đi giá đến Thừa Kiền Cung.

Nhìn cung điện trước mắt, Tranh nói không nên lời, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc gì. Kể từ bây giờ, đây sẽ là cư ngụ của mình sao! Trầm thượng cung dẫn cung nữ thái giám trong Thừa Kiền Cung đến trước cửa quỳ nghênh tiếp, bọn họ đưa Tranh đi vào chính điện, nàng ngồi xuống ghế chủ tử. Lúc này Tranh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tình Surong Tình Tuyết biết nàng đang cảm thấy khó chịu nên nhỏ giọng an ủi, chỉ cần đợi hậu cung tân phi tiến đến điện kiến xong liền có thể thay đổi xiêm y. Nghe xong, Tranh chỉ cảm thấy trước mắt u ám.

Lúc này Cao Viễn đến truyền khẩu dụ, nói là bệ hạ có ân chỉ, hôm nay hậu cung phi tần không cần đến điện kiến tân quý phi để nương nương có thể nghỉ ngơi, đến buổi tối bệ hạ sẽ giá lâm Thừa Kiền Cung. Nghe vậy, Tình Surong Tình Tuyết dìu Tranh đi vào tắm phòng rồi giúp nàng thay đổi xiêm y. Trừ phòng Càn Thanh Cung lại mang đến một chút cơm chiều, Tranh vừa đói vừa mệt nên sau khi dùng qua loa bữa cơm chiều đã leo lên giường đánh một giấc, bất chấp hiện tại đang là lúc nào.

Tuy hôm nay là ngày sắc phong quý phi nhưng quốc sự không thể bỏ bê, tại Càn Thanh Cung, Thánh Cảnh Đế vẫn đang cùng các đại thần bàn luận triều chính.

“Việc này tạm thời cứ quyết định như vậy, các vị ái khanh còn điều gì cần tham tấu?”, hôm nay tâm tình của Hoàng Đế rất tốt, thanh âm ôn hòa chưa từng có, các đại thần vô cùng kinh ngạc, duy chỉ có Trương Tế là hiểu rõ tường tận.

“Chuyện này xem như đã thỏa đáng, những vấn đề còn lại thần sẽ cho người giám sát là được”, một vị đại thần cung kính đáp lời.

“Tốt, bái triều!”, chính sự đã xong, Thánh Cảnh Đế tâm tình thoải mái, không kiềm nén được vui vẻ khi nhớ lại khoảng khắc ban sáng ở Thừa Kiền Cung. Tại buổi đại lễ, thần thái người nọ vô cùng cao quý trong trang phục quý phi, tuy cách một tầng rèm che nhưng hẳn có thể nhìn thấy dung mạo tú lệ, mi mục như họa của Tranh. Tranh... Tranh... Hoàng Đế lặp đi lặp lại nhũ danh của vị tân thê tử, trên mặt không nén được nụ cười.

Các thần tử chưa từng nhìn thấy Hoàng Đế có thái độ như vậy liền không khỏi ngạc nhiên vạn phần. Trương Tế cười thầm trong lòng, hẳn từng là thái phó của Hoàng Đế nên rất hiểu thánh ý, hôm nay nhìn thấy bộ dáng của Thánh Cảnh Đế như vậy, hẳn liền biết Hoàng Đế đã động chân tình. Quý phi nương nương cũng vô cùng xứng đôi với bệ hạ. Chỉ là, tại sao trước lễ sắc phong lại có ba ngàn cấm vệ quân đến Liễu phủ trong vai trò “bảo hộ”? Giữ hai vị này... vẫn còn nhiều chuyện để xem a!

Thánh Cảnh Đế dùng xong bữa cơm chiều tại Càn Thanh Cung liền xuất phát đến Thừa Kiền Cung. Bên trong Thừa Kiền Cung, Tình Sương Tình Tuyết thấy Tranh vẫn đang ngủ say nên không nở quấy rầy, cô nương dùng xong cơm chiều liền ngủ đến tận tận giờ. Tranh mơ màng tỉnh giấc, nàng nhìn thấy ánh sáng trong phòng lại nghe được thanh âm bên ngoài, “Bệ hạ giá lâm...”. Tranh kinh hoàng giật bắn người! Nhìn sắc trời bên ngoài đã tối đen, Tranh không phải là tiêu hải tử, dĩ nhiên trong lòng nàng biết rất rõ đêm động phòng hoa chúc sẽ phải làm những gì. Theo lễ tiết, khi Hoàng Đế giá lâm nàng nên đi ra ngoài nghênh đón. Chỉ là, hiện tại toàn thân nàng cứng ngắc, nếu có thể được, nàng hy vọng cả đời không gặp người đó, chính xác là... tránh càng xa càng tốt!

Tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng gần, Tranh chỉ cảm thấy tay chân đồ mồ hôi lạnh, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng bối rối như vậy. Lúc trước Trần phu nhân muốn giết nàng, nàng đều có thể bình tĩnh thương lượng với đối phương. Nhưng hiện tại đối mặt tình huống này... Tranh khổ sở phát hiện tâm trí mình hoàn toàn trống rỗng! Không thể đứng mãi ở trong này, không thể đứng mãi ở trong này, một thanh âm thúc giục vang lên, Tranh lập tức nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không mang vào, nàng chạy ra ngoài điện liền nhìn thấy một tấm bình phong, trên nền bình phong màu đen có trúc xanh cùng bạch lan tinh khiết, nếu là màu đen, ngọn đèn chiếu vào sẽ không nhìn thấy, bóng người cũng sẽ không ánh vào mặt trên bình phong. Tranh không suy nghĩ thêm nữa, nàng vội vàng lách mình nép phía sau bình phong.

Cửa nội điện bị đẩy ra, Tranh nghe được thanh âm của Hoàng Đế lệnh cho mọi người lui xuống. Tiếng bước chân chậm chậm trên thảm, thanh âm rất nhỏ cơ hồ không nghe thấy nhưng Tranh lại nghe được rất rõ ràng. Rèm cửa bị xốc lên, Tranh run rẩy đứng sau tấm bình phong, nàng chỉ cảm thấy tim muốn nhảy ra ngoài. Khoan đã! Chết rồi, còn đôi giày!!! Hắn mà nhìn thấy đôi giày liền biết được nàng vẫn còn ở trong điện! Tranh gần như tuyệt vọng. Nội điện nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, muốn tìm một người thật sự rất đơn giản. Nàng cảm giác được tiếng bước chân chậm rãi đi qua lại, càng đi càng gần, cuối cùng tiếng bước chân ngừng lại... trước tấm bình phong!

Hai người đứng cách nhau một tấm bình phong. Tranh cắn chặt môi, hai tay nắm chặt, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Nàng thật sự hy vọng mình có thể ngất đi để không còn biết gì nữa. Khoan đã! Không thể ngất đi! Nếu mình ngất đi thì ai biết hắn sẽ làm ra sự tình gì!?

Không biết thời gian đã qua bao lâu, có lẽ là một canh giờ, có lẽ là hai canh giờ, cũng có thể chỉ là một giây, tiếng bước chân bắt đầu chuyển hướng. Tranh nhẹ nhàng thở ra, thân mình hơi thả lỏng một chút, hai mắt vốn đang nhắm chặt khẽ hé lên. Đột nhiên ánh sáng rọi tới, một đôi bàn tay từ phía sau chuyển tới tóm lấy thân thể Tranh. Nàng hoảng hốt giật mình thốt lên một tiếng, mở mắt ra liền thấy chính mình đang được bao phủ bởi hai ống tay áo màu hoàng kim, nàng chậm rãi ngẩng đầu, dung mạo anh tuấn cương nghị của Hoàng Đế đập vào mắt nàng.

“Xem trầm bắt được gì nè!”, Hoàng Đế mỉm cười thì thầm vào tai nàng, Tranh rung mình một cái, nói không nên lời.

“Có lạnh không?”, Hoàng Đế ôm Tranh đi đến bên giường. Tranh cảm thấy sự tình biến chuyển theo chiều hướng không tốt, lời còn nghẹn lại trong cổ lúc này mới bật thốt lên, “Buông ta ra!”.

Nàng bắt đầu đấm đá kịch liệt trong lòng hắn. Hoàng Đế dừng bước, hắn thở dài một tiếng rồi nâng tay đột ngột điểm vào á huyệt của nàng. Tranh trở nên mềm nhũn trong lòng hắn.

Lan điện quế vũ, thiềm cung hương các.

Dọc theo cung điện đèn lồng sáng choang, cung nữ thái giám lăng lạng đứng hai bên. Cửa nội điện đóng chặt, các thượng cung cùng nội thị đứng xa xa.

Trong phòng nến đỏ vẫn cháy rực, không khí ẩm áp lan tỏa khắp điện. Trên thảm hồng vắt vương long bào hoàng kim, trung y, tiểu y tán loạn. Cửa kín, rèm che, ần ần hiện hiện một mảnh xuân tình ngây ngất.

Sau cơn hoan ái, nữ tử nhắm chặt mi mắt, tiếng khóc khẽ bật lên càng khiến Hoàng Đế đang ôn nhu triu mến bỗng trở nên cuồng nhiệt... thêm một lần nữa...

Trời gần sáng, cửa Thừa Kiền Cung lẳng lặng mở ra.

Phong phát dương liễu hải đường điện,

Lộ tích hồng lệ mầu đơn khai.

(风拂杨柳海棠绽，露滴红泪牡丹开。)

Trong phòng yên lặng vang lên thanh âm dõ dảnh khe khẽ, tiếng thở dốc, tiếng nỉ non dần dần lắng xuống. Tranh nằm trên giường đã sớm ngắt đi, Thánh Cảnh Đế thở dài một hơi, hần nhẹ nhàng nằm xuống ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Tranh vào lòng. Thân thể mềm mại tỏa ra hương thơm nhẹ, hần lại càng siết chặt giai nhân vào lòng, quyến luyến hưởng thụ hương thơm trên người nàng. Rốt cục cũng đã tìm được nàng, đêm qua hần có chút vọng tình, không để ý lời cầu xin tha thứ của nàng, hần muốn một lần... lại thêm một lần... Biết rõ nàng trúng độc, thân thể không khỏe, hôm nay lại mệt nhọc như vậy, hần vốn dự tính để nàng nghỉ ngơi đêm nay nhưng lại không thể không chế dục vọng của mình. Thánh Cảnh Đế tuy nghĩ thế nhưng lại không chút hối hận nào. Ngày mai hần chắc chắn nàng không đứng dậy nổi, vậy nên hần lại ban ra một đạo ân chiếu, để ba ngày sau nàng mới phải đáp lễ Trường Khánh Cung. Theo qui định của tổ tông, sau khi sắc phong quý phi thì Hoàng Đế có thể không thượng triều ba ngày. Hần có ba ngày rảnh rang, trừ việc phê duyệt tấu chương, triệu kiến một vài vị trọng thần, xử lý một chút việc quan trọng, thời gian còn lại sẽ dành ở bên nàng. Hoàng Đế vừa nghĩ ngợi vừa ôm Tranh đang chìm trong giấc ngủ say.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua song cửa chiếu xuống thảm hồng. Y phục tán loạn đêm qua đã được các cung nữ thu dọn từ sớm. Nhiều năm nay Thánh Cảnh Đế đã luyện thành thói quen, ba ngày này dù hần không cần thượng triều nhưng cũng rời giường từ rất sớm. Các cung nữ hầu hạ Hoàng Đế thay y phục, sau đó hần đi giá đến Càn Thanh Cung. Tranh chậm rãi mở mắt, lệ theo khóe mắt chậm rãi tuôn rơi. Nàng đã tỉnh giấc từ lâu, chỉ là nàng không muốn đối diện với sự thật. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng đêm qua chỉ là một cơn ác mộng. Hoàng Đế đã diễm huyết nàng, bất chấp tất cả để cưỡng bạo nàng. Hần sử dụng mọi thủ đoạn chặn gối trên người nàng. Lại nói lí trí nàng tuy mạnh nhưng đôi khi dục vọng cùng phản ứng thân thể là thứ không thể khống chế được, nghĩ đến đây, nàng cảm thấy phần hận chính mình. Trên thân thể còn cảm nhận được vết tích ân ái đêm qua, sự đau đớn quá thật không chịu nổi.

Tranh ngồi dậy vô cùng khó khăn, nàng xốc chăn găm nhìn xuống tấm khăn trải giường tràn đầy dấu vết hoan ái đêm qua lưu lại. Với tình hình hiện tại, nàng căn bản không tự xuống giường được. Tranh thật không ngờ mình lại đánh mất trinh tiết ở nơi này, nàng âm thầm cười khổ. Cửa phòng bị đẩy ra, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết cùng các vị nữ quan nhẹ nhàng tiến đến.

“Nương nương, người đã tỉnh?”, Tĩnh Sương đứng bên ngoài khẽ gọi.

“Đã tỉnh”, Tranh nhỏ giọng lên tiếng. Tĩnh Sương vén rèm giường tiến vào, vừa nhìn thấy bộ dáng của Tranh, trong mắt tràn đầy thông cảm. Trong lòng Tranh cảm thấy nóng lên, nước mắt muốn trào ra nhưng nàng cố nén lại.

“Nương nương, bệ hạ truyền khẩu dụ, cho phép nương nương đến Liên Hoa Trì tẩy trần”, Tĩnh Sương thấp giọng nói một tiếng, sau đó cùng Tĩnh Tuyết hầu hạ nàng phủ thêm xiêm y.

“Đã biết”, Tranh không muốn nói thêm lời nào.

Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh Trì,

Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng bí.

Thị nhân phủ khởi kiều vô lực,

Thủy thị tân thừa ân trạch thời.

(春寒赐浴华清池，温泉水滑洗凝脂。侍儿扶起娇无力，始是新承恩泽时。)

Đứng ở giữa Liên Hoa Trì, Tranh thật sự không biết từ nay về sau mình còn gặp phải chuyện gì nữa. Lúc trước Dương quý phi đã từng cùng Đường Minh Hoàng tắm tại ôn tuyền (suối nước nóng) trong Trường Sinh Điện, giữa bọn họ có bao nhiêu ân ái nhưng cuối cùng lại đi đến kết cục thế nào? Kim long phun nước, phượng ngẩng cao đầu, các nữ quan đứng hầu bên cạnh hồ, bọn họ bê hương liệu, gương lược cùng trang phục, trong ánh mắt lộ vẻ hâm mộ rõ ràng, nhưng chính nàng lại không cảm giác được ân sủng hay hạnh phúc. Ôn tuyền dùng để tẩy sạch thân thể, có thể giảm đau, nhưng lại không nên ngâm mình quá lâu. Tranh lẳng lặng bước chân trần lên hình hoa sen chạm trổ dưới đáy hồ rồi ly khai khỏi mặt nước.

Nữ quan mang khăn mềm đến, Tĩnh Sương tiếp nhận khăn rồi tiến đến lau khô thân mình cùng mái tóc dài xõa tung của Tranh. Tiểu y, trung y, ngoại y, tầng tầng lớp lớp trang phục được mang đến, Tranh lắc đầu ý bảo không cần hầu hạ, nàng muốn tự mình mặc quần áo. Mái tóc dài được lau khô, Tĩnh Tuyết mang gương đến, Tĩnh Sương cài lên tóc nàng chiếc trâm ngọc phượng ngậm chuỗi xuyên trần châu.

Từ Liên Hoa Trì muốn trở về Thừa Kiền Cung phải qua Kim Long Kiều. Vừa bước lên cầu thì Tranh bắt gặp Hoàng Đế từ Trường Khánh Cung thỉnh an Thái Hậu trở về. Mọi người dừng lại, trong lòng Tranh đầy căng thẳng lo sợ, nàng thật sự không biết phải đối mặt với nam nhân này như thế nào! Hoàng Đế cũng đứng từ xa nhìn lại, hai người tại hai bên Kim Long Kiều đều im lặng không nói gì.

Xin chào, KNQ đây, trong chương này chúng ta có ba bài thơ.

1- Những chương trước chúng ta đã gặp qua bài thơ này khi Trường công chúa ngâm khi vừa hồi kinh rồi, bài thơ có tên là Sơ Xuân Tiểu Vũ (初春小雨) của Hàn Dũ, bài thứ 61 trích trong Đường Thi Nhất Bách Thủ (唐诗一百首)

Phiên âm Hán Việt

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô

Thảo sắc dao khan cận khước vô

Tối thị nhất niên xuân hảo xứ

Tuyết thắng yên liễu mãn hoàng đô

Dịch nghĩa

Góc trời mưa nhỏ như sợi sữa rót bay

Sắc cỏ từ xa nhìn thấy còn gần lại thì không

Đây là nơi xuân đẹp nhất trong năm

Ròn ròn khói liễu khắp cả hoàng thành

Bản dịch thơ của Ngô Văn Phú

Mưa nhỏ đầu xuân

Mưa nhỏ góc trời tơ sữa bay

Xa gần sắc cỏ gọn hây hây

Buổi nay xuân đẹp không đâu sánh

Khói liễu hoàng thành đủ ngất ngây

2- Trước khi xuất giá, Tranh đã đọc một bài thơ, đó là bài Xuất Tái của Vương Chi Hoan.

Bản dịch Hán Việt

Phụng trư bình minh kim điện khai,

Cường tương đoàn phiến cộng bồi hồi.

Ngọc nhan bất cập hàn nhan sắc,

Do đế Chiêu dương nhật ảnh lai.

Bản dịch thơ của Ngô Tất Tố

Sáng ra, ngỏ cửa, quét đèn vàng,

Nâng quạt, dừng chân, dạ vấn vương.

Mặt ngọc những thua con quạ rét,

Nó còn sười nắng điện Chiêu Dương.

3- Bốn câu thơ mà Tranh đọc khi tắm dưới Liên Hoa Trì được trích ngang trong bài thơ “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị, đây là bài thơ kể về mối tình của Đường Minh Hoàng và Dương quý phi.

Bản dịch Hán Việt

...

Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì

Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi

Thị nhi phù khởi kiêu vô lực

Thủy nhị tân thừa ân trạch thời

...

Bản dịch thơ của Trương Đình Tín

...

Trời xuân lạnh Hoa Thanh ao tắm

Suối âm ngâm da trắng mỡ đông

Con hầu nâng mồi trong lòng

Thân mình eo lả như bông liễu mềm

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trì Trì Chung Cổ Sơ Trường Dạ

Từ lúc khai quốc đến nay, chiếu theo quy củ hoàng gia, khi Hoàng Đế sắc lập Hoàng Hậu có thể bãi triều năm ngày, sắc lập quý phi thì ba ngày, quãng thời gian này xem như “tuần trắng mặt” dành cho Hoàng Đế cùng tân phi tử. Tuy thời gian ba ngày so với tuần trắng mặt ở thời hiện đại là quá ngắn ngủi nhưng đối với Tranh lại... rất tốt!

Phải đối mặt với một nam nhân vừa cường đoạt trình tiết của mình suốt ba ngày, đây thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn đối với Tranh. Tuy hôm nay bọn họ đã gặp nhau ở Kim Long Kiều nhưng đó chỉ là tình cờ, thời gian còn lại hẳn luôn túc trực tại Càn Thanh Cung để xử lý quốc sự, mặc dù không cần thượng triều nhưng Hoàng Đế cũng rất bận rộn. Tuy nhiên, buổi chiều lại có chiếu chỉ truyền đến Thừa Kiền Cung, nói là hôm nay bệ hạ muốn dùng cơm tối tại đây. Trước đó Tranh đã khôi phục bình tĩnh được một chút để trở lại bản tính vốn có của chính mình, chỉ là vừa nghe đến điều này, quyền sách trong tay nàng rơi mạnh xuống bàn.

Tĩnh Sương trầm tĩnh, Tĩnh Tuyết thông minh, hai người nhanh chóng thay Tranh tiến lên tiếp chỉ, “Tuân chỉ”. Bọn họ đem hành động thất thố của Tranh che giấu kín đáo, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sáng nay tại Kim Long Kiều, hai người đứng cách nhau một khoảng, mặc dù hẳn chỉ đứng đó nhìn nàng nhưng ánh mắt nóng bỏng kia lại khiến Tranh cực kỳ phiền não. Rất may Tĩnh Sương đứng bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở, lúc đó nàng mới vội vàng cúi người hành lễ, “Bệ hạ thánh an”. Tiếp theo nàng lại nghe hắn nói rằng về sau nếu không phải trường hợp quan trọng thì quý phi không cần hành lễ. Lúc ấy, cơ hồ tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đây thật sự là ân sủng nha! Không nói đến đại lễ “ba quý chín lạy”, ngay cả lễ nghi thông thường cũng được miễn, qua đó có thể thấy được vị tân quý phi nương nung này rất được hoàng thượng sủng ái. Tranh cũng thở dài nhẹ nhõm, nàng không thích bị trói buộc bởi lễ nghi, nếu được miễn thì... cần còn không được!

Nhìn thấy sắc trời càng lúc càng tối, Tranh siết chặt hai tay, quyền sách bị nàng vặn vẹo sắp sửa rách bung ra. Đèn trong phòng đã được thắp sáng, bóng người hắt lên vách không ngừng nhảy múa khiến tâm trí Tranh càng lúc càng rối bời. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết chỉ nhìn nàng, bọn họ không khỏi âm thầm lắc đầu. Từ ngày nhận được chiếu sắc phong quý phi đến hiện tại, thần trí của Tranh luôn rối loạn, ngược lại hai người bọn họ càng lúc càng trấn định. Các nàng cũng không phải là nữ tử bình thường, mặc dù đã ở trong cốc nhiều năm, tuy nói không rành việc đời nhưng cũng hiểu được nếu Tranh cứ tiếp tục như thế này thì thật sự không ổn. Bình thường Tranh sôi nổi rạng rỡ là thế, hiện tại ngay cả một chút âm áp cũng không có, tình trạng này so với thời điểm đối mặt với Trần phu nhân ngày đó còn đáng sợ hơn. Thôn Tương Tư còn có Thiên Châm Kết Lạc để hóa giải, nhưng khúc mắc này chỉ có thể để chính Tranh tự mình cởi bỏ.

“Cô nương, hãy nghe ta nói một câu, cô nương thật sự không thể cứ tiếp tục như vậy”, Tĩnh Sương quyết định nói thẳng với nàng, Tranh ngẩng đầu, trên mặt đầy vẻ hoang mang.

“Cô nương, từ lúc chúng ta đi theo cô nương, dù là ở trong cốc hay tại Giang Nam, mỗi ngày đều nhìn thấy cô nương vui vẻ hoạt bát, thích gì liền làm đó, cuộc sống không quá nguyên tắc chỉ cần vui vẻ là được. Cô nương cũng thường nói với chúng ta, con người sống trên đời nếu không thể làm theo ý mình thì còn ý nghĩa gì nữa. Chúng ta luôn nghe theo lời cô nương dạy bảo, cùng cô nương tiến cung, vậy nên tại sao cô nương không thể phấn chấn lên mà sống?”, Tĩnh Sương lắc đầu thở dài, nàng gương đôi mắt sáng như minh châu nhìn Tranh.

“Tĩnh Sương nói rất đúng! Cô nương nhìn xem, kinh thư trong tay người cũng sắp rách rồi rồi! Bình thường cô nương rất nâng niu chúng, tại sao hôm nay lại đối xử với chúng như thế? Chúng ta đi một chuyến đến Giang Nam, sống chết cũng đã trải qua, chẳng lẽ cùng bệ hạ dùng một bữa cơm lại không được? Ngày đó tại Bắc Nhã Lâu, cô nương bình thân bàn luận kể sách trấn định giang sơn với bệ hạ, lẽ nào hôm nay lại không thể?”, bản tính của Tĩnh Tuyết so với Tĩnh Sương thiếu kiên nhẫn hơn một chút, lời khuyên giải theo đó cũng thẳng thắn vô cùng.

Tranh ngẩng đầu nhìn hai nàng, đáy mắt lóe lên một chút ánh sáng. Hai người bọn họ nói rất đúng, chính mình ngày đó thường nói những lời này! Trước khi tiến cung Tranh đã có chủ ý, dù cuộc sống trong cung như thế nào nàng cũng sẽ không vì thái độ của người nọ mà thay đổi chính mình, tại sao hiện

giờ lại quên mất? Vô luận là nơi nào, Tranh chính là Tranh, điều này không gì có thể thay đổi, hán thích cũng tốt, không thích cũng thế, bất quá thì tiến lĩnh cung thôi, lúc đó nói không chừng lại càng nhân nhả hơn a!

“Tình Suong, Tình Tuyết, các người thật sự là hai đóa hoa hiểu lòng người!”, Tranh đứng dậy, ánh mắt đã có một chút linh khí. Không phải chỉ dùng chung một bữa cơm thôi sao? Còn sợ làm không được? Tình Tuyết nói đúng, ngày hôm đó tại Bắc Nhả Lâu mình đã làm được thì hôm nay tại sao lại không thể?

“Không cần biết chúng ta có phải là đóa hoa hiểu lòng người hay không, hiện tại cô nương cũng nên thay đổi trang phục a!”

Tình Suong Tình Tuyết đã yên lòng, bọn họ tiến đến đoạt lại kinh thư trong tay Tranh rồi lôi kéo nàng vào phòng chính trang y phục. Tranh trấn tĩnh thần chuẩn bị đối phó với một buổi tối thật dài. Quý phi... quý phi... nàng đã từng xem không ít sử sách kinh thư nhưng có ai lại như nàng hay không? Chỉ đơn giản dùng chung một bữa cơm cùng Hoàng Đế đã khiến nàng khẩn trương tựa như sắp sửa lên đường đánh giặc! Tranh vừa nghĩ vừa cảm thấy buồn cười.

Ngự giá xuất hiện trước cửa Thừa Kiền Cung. Sau khi Thánh Cảnh Đế xử lý xong quốc sự ở Càn Thanh Cung liền nhanh chóng đến Thừa Kiền Cung. Nội thị ra hiệu cho ngự giá ngừng lại, Thánh Cảnh Đế vẫn còn ngồi trên ngự liễn nghĩ ngợi miên man đến nữ nhân đang đợi hán tại Thừa Kiền Cung. Hôm nay hai người đã gặp nhau tại Kim Long Kiều, đứng cách nhau một khoảng không xa không gần nhưng hán vẫn trông thấy được mỹ nhân như phù dung, thanh lệ như nước phía trước. Hán nhìn thấy nàng cơ hồ không thể gượng đứng một mình được, rồi hán lại hoảng sợ phát hiện ánh mắt của nàng không còn giống như lúc ban đầu tại Bắc Nhả Lâu.

Tại Lê Tuyết Uyển, nàng sinh động, tràn đầy linh khí nhưng đồng thời cũng ẩn chứa nhiều ủy khuất cùng mờ mịt. Hán không thể không chế được lòng ham muốn phải có được nàng. Chỉ là, sáng hôm đó hán chưa đợi nàng tỉnh đã vội vã quay trở về Càn Thanh Cung, bởi vì khi nhìn thấy nàng nằm trong lòng hán mà đau đớn cùng một nỗi ngủ thiếp đi, hán bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi trong lòng, sợ nàng tỉnh lại sẽ thương tâm tức giận, vậy nên hán lập tức tránh đi.

Hôm nay hán ngồi đợi cả ngày tại Càn Thanh Cung, phân phó thái giám đến Thừa Kiền Cung thăm dò, bọn họ đều nói nương nương cả ngày chỉ ngồi đọc sách. Nghĩ rằng nàng đã bình tĩnh đôi chút, lúc đó hán mới truyền chỉ nói muốn đến Thừa Kiền Cung dùng cơm chiều, hán thật nôn nóng muốn nhìn thấy dung nhan của người ấy.

“Bệ hạ, đã đến Thừa Kiền Cung”

Ngự liễn dừng lại, Cao Viễn nhìn thấy Thánh Cảnh Đế đang cau mày trầm tư. Đã nhiều năm theo hầu Hoàng Đế, hán làm sao không lý giải được tâm tư của ngài. Một người luôn luôn quả quyết cứng rắn như ngài hôm nay lại để lộ ra thái độ như vậy... cũng chỉ có thể là vì chủ tử của Thừa Kiền Cung mà thôi! Cao Viễn cười thầm trong lòng. Lúc trước bệ hạ cho người kiểm tra Tranh là nam nhân hay nữ nhân không có kết quả, sau đó bên ngoài Liễu phủ lại bị bao vây bởi ba ngàn cấm vệ quân, lại nói tuy đêm qua bệ hạ đã “đồng sàng cộng chẩm” nhưng hoàn toàn là cưỡng bức người ta. Xem ra, về sau bệ hạ còn phải chịu không ít...thê thảm!

Nghe được thái giám bên ngoài hô lớn, “Hoàng thượng giá lâm”, Tranh hít sâu một hơi rồi dẫn theo Tình Suong Tình Tuyết đến trước chính điện. Đến rồi! Bình tĩnh! Tranh nhủ thầm trong lòng. Hoàng Đế dẫn theo vài nội thị bên người tiến vào, các thượng cung nữ quan đứng dọc theo hành lang đồng loạt quỳ xuống.

Hôm nay hán không khoác long bào mà chỉ mặc thường phục. Trên nền áo màu thiên thanh có họa chín con rồng, bên hông đeo ngọc bội. Long hài dừng lại trước mặt, Tranh cố gắng trấn định tinh thần, tuy đã được hán đặc biệt cho phép miễn hành lễ nhưng giờ phút này nàng cần làm gì đó để khiến bản thân bình tĩnh hơn.

“Bệ hạ thánh an”, Tranh cúi người hành lễ.

“Trẫm đã nói về sau nếu không phải trường hợp quan trọng thì quý phi không cần hành lễ”, Thánh Cảnh Đế vươn tay nâng Tranh đứng dậy, hán cũng không muốn nhìn thấy nàng hành lễ trước mặt hán.

“Tuân lệnh”, Tranh không biết phải nói gì nên đành cúi đầu đáp ứng. Hoàng Đế cũng không hỏi nhiều, hán vòng tay qua eo Tranh rồi đưa nàng vào trong phòng, “Hôm nay ái phi đã làm gì?”

Ái phi? Tranh suýt ngất xỉu. Trước kia nàng đọc sách và xem tivi cũng đã từng nghe qua hai từ này nhưng tuyệt đối không nghĩ có một ngày chính mình lại bị gọi là “ái phi”. Cao Viễn cùng Tình Suong Tình Tuyết đứng bên cạnh âm thầm cười trộm, hôm nay bệ hạ đã sai người tới hỏi vài chục lần một câu: Hôm nay nương nương làm gì? Lần nào Trẫm thượng cung cũng trả lời rõ ràng, vậy mà hiện tại còn mở miệng hỏi? Không thể tưởng tượng được Hoàng Đế cũng có lúc như vậy, biết rõ mà vẫn còn hỏi.

“Hỏi bẩm bệ hạ, hôm nay ta chỉ ở trong phòng đọc sách”, Tranh bình tĩnh đối phó, vấn đề này cũng không khó trả lời. Chẳng qua, hán hưng phấn gọi nàng là “ái phi” nhưng nàng lại không có dùng khí tự xưng hai chữ “thần thiếp” mà chỉ dùng một chữ “ta”. Nhìn thái độ của Thánh Cảnh Đế, xem ra hán vẫn ổn, lúc này Tranh mới cảm thấy yên lòng.

“Ra là vậy! Trẫm biết ái phi kiến thức uyên bác, chẳng biết hôm nay ái phi đọc những sách gì? Có thú vị hay không? Nói trẫm nghe!”, Thánh Cảnh Đế mỉm cười hỏi. So với ban ngày, tối nay khí sắc của Tranh có phần tốt hơn nhiều, ánh mắt đã chứa vẻ linh động, tuy không bằng như lúc đàm luận tại Bắc Nhả Lâu nhưng cũng khiến hán cảm thấy yên tâm hơn một chút. Trong lời nói của Hoàng Đế vừa có ý hạ lệnh, vừa có ý thăm hỏi.

“Ta chẳng qua chỉ đọc một vài quyển sách thông thường, nói ra sợ làm bẩn tai bệ hạ”, Tranh càng ứng đối càng linh lợi hẳn ra, Tinh Sương Tinh Tuyết đứng bên cạnh nghe thế cũng yên lòng, đây mới là cô nương lúc bình thường nha!

“Không cần khẩn trương, ái phi cứ chậm rãi nói đi...”

Bữa cơm này cũng không gian nan như Tranh tưởng tượng. Thánh Cảnh Đế đối với nàng hoàn toàn hài lòng. Đầu bếp trong cung đình làm thức ăn rất hợp khẩu vị, cả ngày Tranh lo lắng nên không ăn được gì nên hiện tại rất đói bụng, kết quả: nàng ăn rất nhiều. Hoàng Đế nhìn nàng tâm tình phấn chấn nên cũng vui vẻ hẳn lên, hẳn lập tức quyết định đêm nay sẽ nghỉ ngơi tại Thừa Kiền Cung. Tranh thầm nghĩ: từ nay về sau nếu cứ như vậy mà sống thì có lẽ cũng...không sao!

Đêm dài tĩnh lặng, cửa tấm cung đóng chặt, Cao Viễn cùng Tinh Sương Tinh Tuyết dẫn theo vài nữ quan và nội thị đứng bên ngoài. Từ trong điện truyền đến thanh âm nỉ non hòa lẫn với tiếng khóc ảm ức cùng lời cầu xin tha thứ, bọn họ không khỏi lui ra xa mấy bước. Tinh Sương Tinh Tuyết cùng các vị nữ quan đỏ mặt tía tai.

“Các người lui ra đi, có ta ở đây là được”, Cao Viễn âm thầm lắc đầu, xem ra sáng mai sẽ lại có ân chiếu miễn thỉnh an.

“Chúng ta không sao”, Tinh Sương lên tiếng.

“Ngày mai các người phải hầu hạ nương nương đến Trường Khánh Cung, đó cũng không phải nơi thoải mái gì, chủ tử của Trường Khánh Cung không phải là người dễ nói chuyện. Các người cứ trở về nghỉ ngơi, sáng mai giúp đỡ nương nương ứng phó”, Cao Viễn hầu hạ Hoàng Đế từ nhỏ, hẳn rất hiểu tính tình của Thái Hậu. Xem tình hình này, sáng mai thật sự là khó có thể...

“Nếu đã như vậy, chúng ta xin cáo lui, làm phiền tổng quản”, Tinh Sương Tinh Tuyết gật đầu đáp ứng rồi dẫn theo các nữ quan rời đi. Ngày mai là ngày cuối cùng trong ba ngày đặc cách, bệ hạ phải thượng triều, lẽ ra mất với Trường Khánh Cung không thể không có. Ngày mai các nàng phải đối mặt với nữ nhân có quyền lực tối cao của đế quốc: Thánh Mẫu Hoàng Thái hậu.

Chưa bao giờ trước cổng Trường Khánh Cung của Tiết Thái Hậu lại náo nhiệt đến vậy. Trời còn chưa sáng nhưng kiệu xe của các phi tần liên tiếp nối đuôi nhau xuất hiện trước Trường Khánh Cung. Về mặt của các hậu cung tần phi có nghiêm trọng, có ghen tị, có bình thản, có khó chịu... Lần trước mọi người tụ tập lại đây là vì nghe được tin tức sắc phong quý phi, lần này bọn họ muốn đến tận mắt xem dung mạo của vị tân quý phi này như thế nào. Ngày hôm đó tại lễ sắc phong quý phi, các tần phi ăn mặc nghiêm chỉnh, lựa chọn xiêm y tốt nhất, đẹp nhất, kính cẩn nghiêng mình tập trung ở Ngũ Phụng Lâu chào đón tân quý phi, nào ngờ Hoàng Đế lại hạ một đạo thánh chỉ, nói rằng “Quý phi nương nương trong người không khỏe” khiến các nàng thất vọng nào nê. Ba ngày, chỉ vốn vẹn ba ngày, việc bệ hạ đối với tân quý phi vô cùng ân sủng đã truyền đến toàn bộ hậu cung. Mỗi ngày Hoàng Đế đều dùng cơm cùng quý phi, trừ khi xử lý quốc sự, thời gian còn lại đều dẫn theo quý phi du ngoạn trong cung. Việc bệ hạ miễn cho nàng các lễ nghi thông thường cũng không sao, nhưng bệ hạ còn đặc biệt cho phép quý phi có thể tự do ra vào Tuyền Ki Lãng Vân Các, đó là nơi nào chứ? Tuyền Ki Lãng Vân Các là nơi cất giữ một số lượng lớn kinh thư quý giá, ngày thường trừ bệ hạ không còn ai được phép ra vào, hôm nay lại cho phép quý phi đến đó! Các tần phi âm thầm muốn cùng quý phi tranh cao thấp một phen nên buổi sáng đã dậy sớm trang điểm, các nàng khoác lên người trang phục đẹp nhất của mình rồi vội vàng lên kiệu đến Trường Khánh Cung.

Tiết Thái Hậu cũng nhận thấy sự tình có điểm không tốt, nàng không nói một lời mà chỉ im lặng để các thượng cung mặc ý phục cho mình, ánh mắt hướng nhìn các phi tần bên ngoài điện.

“Xem ra, bệ hạ lần này là...thật sao?”, Tiết Thái Hậu vừa soi gương vừa hỏi lão thượng cung đứng sau lưng.

“Nô tì không dám nói, để tâm khó dò, ý của ngài đến tột cùng như thế nào, nô tì cũng không đoán được”, lão thượng cung kính cẩn trả lời.

“Nói cũng đúng”, Tiết Thái Hậu gật đầu. Đứa con này của nàng cho tới bây giờ đều “giương đông kích tây”, nói một không nói hai, không ai biết hẳn dự tính chuyện gì. Hôm nay tân quý phi sẽ đến đây bá kiến, nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta “quốc sắc thiên hương” thế nào mà lại khiến bệ hạ mê đắm như vậy!

Sau một canh giờ trang điểm, Tiết Thái Hậu phong thái ung dung hoa quý được thượng cung dìu ra ngoài.

“Bá kiến mẫu hậu”, các tần phi đồng loạt quỳ xuống hành lễ, trước mặt Thái Hậu các nàng không dám làm gì sơ sót, mỗi người bọn họ đều dùng ánh mắt cầu xin Thái hậu dùng uy nghiêm “ra oai phủ đầu” đối với vị tân quý phi này.

“Được rồi, tất cả ngồi xuống hẳn nói”, Tiết Thái Hậu mắt thấy đã đến giờ, bên Càn Thanh Cung cũng đã bắt đầu lâm triều, lúc này nàng mới miễn cưỡng lên tiếng, các tần phi ngồi xuống ghế theo cấp bậc, chức vị. Đợi trong chốc lát, chỉ là không ngờ người đến Trường Khánh Cung của Thái Hậu không phải là quý phi của Thừa Kiền Cung mà là Cao Viễn đến tuyên thánh chỉ.

“Nô tài bá kiến Thái hậu. Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”

Cao Viễn biết Thái Hậu là người không dễ bỏ qua nên hẳn tự mình lĩnh khẩu dụ đến Trường Khánh Cung.

“Người đến có chuyện gì?”, Tiết Thái hậu miễn cưỡng hỏi.

“Khỏi bả Thái Hậu, bệ hạ có khẩu dụ”, Cao Viễn đáp lời Thái Hậu rồi đứng dậy, các tần phi nghe xong liền quỳ xuống đất, Tiết Thái Hậu cũng đứng lên lắng nghe chỉ ý của Thánh Cảnh Đế.

“Bệ hạ có chỉ, quý phi nương nương buổi trưa sẽ đến Trường Khánh Cung, lệnh cho toàn bộ hậu cung tần phi có mặt đúng giờ không được chậm trễ, khâm thủ!”

Mọi người đồng thanh hô to, “Tuân chỉ”. Cao Viễn bái tạ Thái Hậu rồi trở về Càn Thanh Cung.

“Ba ngày trước kéo dài tới hiện tại, hiện tại lại kéo dài tới buổi trưa, quý phi nương nương thật sự quá tôn quý a!”, cũng không biết là do câu nói của vị tần phi ấy hay là vì đạo khẩu dụ kia mà sắc mặt Tiết Thái Hậu lộ vẻ không vui, “Tuân chỉ!”

“Tình Sương, ta hơi sợ”, ngồi ngay ngắn trong kiệu quý phi, Tranh hít sâu một hơi, nàng phát hiện nhịp tim của chính mình đang đập liên hồi. Vốn chỉ nghĩ bản thân đã trải qua bao chuyện sống chết, sau này dù gặp phải chuyện gì cũng sẽ không bối rối, nào ngờ giây phút này nàng lại rất khẩn trương. Sáng sớm hôm nay, Tình Sương Tình Tuyết cùng Trầm thượng cung không ngừng nhắc nhở với nàng, nói rằng Tiết Thái Hậu không phải là người dễ dàng nói chuyện, lúc đến Trường Khánh Cung cũng không thể hành xử tùy tiện như đối với Hoàng Đế. Tranh vốn có chút khẩn trương, đến khi ngồi lên kiệu đi giá đến Trường Khánh Cung, trong lòng nàng càng nghĩ càng hoảng hốt. Tranh khẽ cười khò, sắp tới nàng phải đối mặt với vị mẫu thân của người mang danh nghĩa là trượng phu của nàng, đồng thời còn có cả một “đội quân” tiểu thiếp, lúc trước nàng thật sự không ngờ bản thân cũng sẽ có một ngày lâm vào tình cảnh như thế này.

“Nương nương không cần sợ hãi, người chỉ mới tiến cung, vẫn chưa hiểu hết quy định trong cung. Hôm nay Thái Hậu sẽ không làm khó nương nương, chỉ cần người căn cứ theo lễ nghi mà trả lời là được”, Trầm thượng cung nghe được lời than vãn Tranh liền nhẹ giọng an ủi một câu.

“Vậy sao!”, Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, tiếp theo không nói gì nữa. Trầm thượng cung cùng Tình Sương Tình Tuyết liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều lo lắng. Vốn là ba ngày trước bọn họ đã phải đến Trường Khánh Cung bái kiến, bệ hạ ân chỉ gia hạn đến hôm nay rồi lại chuyển từ sáng sớm đến buổi trưa, Thái Hậu tất nhiên rất mất hứng, hôm nay bọn họ phải tận lực giúp đỡ nương nương, không thể để phát sinh bất kì sai sót gì.

Kiệu quý phi dừng trước cửa Trường Khánh Cung, Tranh lại càng hồi hộp, nhớ tới lời nói của Tình Sương Tình Tuyết, hôm nay nàng không được nói điều gì thất thổ, dù sao việc tri hoãn bái kiến chủ nhân Trường Khánh Cung cũng là ân điển của Hoàng Đế, Thái Hậu chưa chắc sẽ cam lòng bỏ qua nên nàng phải thật cẩn thận.

Cuối cùng cũng đã đến! Kiệu quý phi sắp đến Trường Khánh Cung thì từ sớm đã có nội thị truyền tin cho các nương nương, tình thần bọn họ rung lên. Tiết Thái Hậu lạnh lùng liếc mắt nhìn Đức phi nói, “Đức phi, ở đây người có phẩm vị cao nhất, dù sao cũng là quý phi, người hãy dẫn các nàng ra ngoài nghênh tiếp, đừng làm điều gì thất lễ để người khác cười chê”

“Thần thiếp tuân chỉ”, Đức phi đứng lên, cúi người lĩnh chỉ rồi dẫn theo các tần phi tiến ra cửa.

Tranh từ trên xe đứng dậy, nàng nhìn lại bản thân một lần một nữa để chắc chắn không có gì sơ sót, Trầm thượng cung bên ngoài lên tiếng, “Nương nương, thỉnh xuống kiệu”. Có người tiến lên vén rèm che, Tình Sương nâng Tranh đứng dậy, nàng chậm rãi bước xuống kiệu, khi ngẩng đầu liền nhìn thấy trước cửa cung có một đám người đang tiến đến nghênh đón.

Bọn họ...muôn màu muôn vẻ, trăm cài lược vắt, mỹ mạo tuyệt luân, trang phục mới tinh, trang sức tỏa sáng lấp lánh, quả nhiên vô cùng tú lệ! Tranh tinh tế nhìn qua một lần, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng: tần phi ở hậu cung, ba ngàn giai lệ đều là từ các thế tộc tuyển ra, quả nhiên mỗi người đều xinh đẹp tuyệt trần, khí chất cao quý! Nhìn cảnh sắc ngày hôm nay, nếu dùng ba chữ “mỹ nhân đồ” để miêu tả quả thật không sai! Tranh đang cảm thán trong lòng thì nhìn thấy một vị phi tần tiến lên, “Thần thiếp là Đức phi tại Thu Lương Điện, bái kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”

Đức phi uyển chuyển quỳ xuống, Tranh nâng nàng đứng dậy, chỉ thấy trước mắt mình là một mỹ thiếu phụ phong thái an nhàn, ôn nhu tú lệ, ánh mắt như nước, làn da như ngọc, trên người mặc áo váy thuần một màu hồng sen, suối tóc dài chỉ cài một chiếc trâm ngọc, đúng là mỹ nhân! Tranh cũng đã từng nghe nói qua vị Đức phi của Thu Lương Điện này, nàng là mẫu thân của hai vị song sinh hoàng tử, trong hậu cung phi tần là người có phẩm vị cao nhất: Đức Phi. Các phi tần phía sau cũng khom người hành lễ, lúc này nhóm người đến từ Thừa Kiền Cung được thượng nghị dẫn đường đi vào chính điện của Trường Khánh Cung.

“Thần thiếp bái kiến mẫu hậu, chúc mẫu hậu phúc thọ an khang, thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”, Tranh nghiêm trang bái lễ đúng theo lời dặn dò của Trầm thượng cung, tiếp theo lại nhận từ tay Trầm thượng cung một tách trà thơm ngát. Tranh không dám có bất cứ hành động sai sót nào, nàng tiến lên dâng trà cho Thái Hậu.

Tiết Thái Hậu lệnh cho lão thượng cung bên người tiếp nhận tách trà của nàng rồi chậm rãi hợp một ngụm, Thái Hậu lên tiếng, “Đỡ quý phi đứng dậy. Bệ hạ đã miễn cho quý phi các nghi lễ quý bái, tại Càn Thanh Cung đã như thể hưởng chỉ tại Trường Khánh Cung của ai gia?”

Tranh nghe những lời này, trong lòng cũng kịp hiểu nên nàng cung kính nói, “Thần thiếp không dám. Việc miễn các lễ nghi bình thường là vì bệ hạ thấy thần thiếp mới tiến cung không hiểu hết các quy định nên mới cho phép như thế. Mẫu hậu là quốc mẫu, lại là trường bối, đức cao vọng trọng vang danh khắp lục cung, Hon nữa, ngay cả thường dân bình thường thì khi con dâu gặp mẹ chồng cũng phải cung kính, hưởng chỉ là hoàng thất? Mẫu hậu nói như thế, thần thiếp thật sự không dám nhận”

Tiết Thái Hậu gật đầu. Sống trong cung mấy chục năm, những lời này đều đã nghe qua, chẳng qua Thái hậu muốn nhìn xem thái độ của vị tân quý phi này mà thôi, xem ra cũng hiểu lễ nghĩa, “Đứng dậy để ai gia xem người”

“Tuân lệnh”, Tranh đáp ứng một tiếng, Tình Suong Tình Tuyết nâng nàng đứng dậy, nội thị lui về phía sau, Tranh đứng ở nơi đây để Tiết Thái Hậu dễ quan sát chính mình. Lúc này, Tiết Thái Hậu cùng tần phi lục cung mới tỉ mỉ quan sát dung mạo vị tân quý phi. Nàng đứng đấy, thần thái trầm tĩnh, khí độ nho nhã khuê tú, quả nhiên không hổ danh nữ nhân của đương triều đệ nhất thế tộc Liễu gia. Lại nhìn trang phục cùng trang sức tuy không quá diễm lệ nhưng nhã nhặn đoan trang. Tuy nhiên, thời điểm bọn họ nhìn thấy gương mặt của Tranh liền lấp bắp kinh hãi, ánh mắt tiêu sái linh động thì không cần nói, khóe mắt làn mi nếu so sánh với Lý Tu Nghi mà hai tháng trước bệ hạ tấn phong quả thật có vài phần tương tự! Chỉ là, vị tân quý này mi mục như họa, nếu so sánh với Lý Tu Nghi quả là... một trời một vực!

Tiết Thái Hậu giờ phút này mới hiểu được, hóa ra Lý Tu Nghi được ân sủng cũng chẳng qua là do ảnh hưởng của quý phi! Nói vậy, nếu xét đến tính cách của Lý Tu Nghi thì dĩ nhiên nàng ta sẽ không thích thú gì, Thái Hậu muốn án binh bất động để xem sự việc diễn tiến thế nào mới tính tiếp, “Ai gia nhìn dung mạo của quý phi thật sự tú lệ, cùng Lý Tu Nghi cũng có vài phần giống nhau. Lý Tu Nghi, người cùng quý phi đứng gần nhau để ai gia nhìn ngắm một chút”

“Tuân lệnh”, Lý Tu Nghi đáp ứng một tiếng rồi đứng dậy tiến đến trước mặt Tranh hành lễ, “Thần thiếp Tu Nghi Lí thị của Đoan Linh Điện, thỉnh an quý phi nương nương, nương nương vạn phúc”

“Tu nghi, mời đứng lên”, Tranh vội vàng lên tiếng, Lý Tu Nghi xoay người tiến đến cùng nàng đứng ở một chỗ, Tiết Thái Hậu nhìn ngắm một hồi rồi cười nói, “Hai người đứng gần nhau tựa như tỉ muội, chỉ là Lý Tu Nghi không thể xinh đẹp bằng quý phi”

Lý Tu Nghi từ đầu đã âm thầm cảm thấy khó chịu, hai tháng trước nàng từ một cung nữ trực tiếp tấn phong đến cửu cấp tu nghi, được bệ hạ ân sủng, cứ tưởng vận may của nàng từ nay về sau sẽ thuận buồm xuôi gió, vững như bàn thạch. Nào ngờ không biết từ đâu xuất hiện một vị quý phi đoạt hết sủng ái của bệ hạ. Quý phi tiến cung được ba ngày, hậu cung vốn bị lạnh nhạt đã lâu nên các tần phi kéo nhau đến quấy rầy Đoan Linh Điện, nói là tới thăm Tu Nghi nhưng nàng hiểu mọi người tìm cơ để cười chê nàng. Hôm nay nhìn thấy diện mạo của quý phi mới biết bệ hạ chỉ “nhìn bóng nhớ hình”, từ sớm đã hận Tranh thấu xương, giờ phút này lại nghe Thái Hậu nói thế, trong lòng không khỏi càng thêm chán ghét vị tân quý phi này, chẳng qua ngoài miệng vẫn nho nhã lễ độ, “Mẫu hậu nói đúng, thần thiếp làm sao có thể cùng quý phi nương nương so sánh được!”

Mất thấy mục đích đã đạt được, Tiết Thái Hậu liền ra lệnh cho Lý Tu Nghi ngồi xuống, lão thượng cung mang đến chiếc ghế cho quý phi an toàn, “Người mới tiến cung nên chưa nắm rõ quy định trong cung, nếu bệ hạ sủng ái người, người nên ngoan ngoãn hầu hạ ngài, thường xuyên khuyên nhủ bệ hạ coi trọng quốc sự, bảo dưỡng long thể. Chủ vị các cung so với người đều tiến cung sớm hơn, tuy người đã là quý phi nhưng cũng phải tôn trọng các nàng. Nếu rảnh rỗi thì thường tới lui thăm hỏi, người hầu hạ bệ hạ tốt thì ai gia cũng cảm thấy yên tâm”

“Tuân lệnh”, Tranh đáp lời, trong lòng không biết là nên vui hay nên buồn.

“Nghe nói dân gian có tục lệ khi con dâu dâng trà thì mẹ chồng phải có hồng bao. Lưu thượng cung mang Cửu Phụng Triền Tì trâm đến đây ban thưởng cho quý phi, mang phiến ngọc bình phong đưa đến chỗ Đức phi. Lần trước ai gia đến thăm người, nhìn thấy nơi ở quá mức đơn giản cũng không tốt, phải thay đổi một chút a!”, Tiết Thái hậu phân phó cung nữ xong mới nói với Đức phi.

“Thần thiếp đa tạ ân điển của mẫu hậu”, Đức phi đang ngồi trên ghế vội nghiêng người cảm tạ, Tranh cũng tạ ân. Đây mới đúng là “Thái Hậu” mà sử sách thường miêu tả: thật lợi hại và không dễ hầu hạ a!

“Ai gia cảm thấy trong người không khỏe, các người cũng trở về đi. Quý phi phải hầu hạ bệ hạ, ngày thường nếu không có việc gì thì trừ ngày mùng một và ngày mười lăm tới đây thỉnh an, còn lại sẽ miễn hết. Ai gia cũng thích thanh tịnh, nếu có việc sẽ cho gọi người sau”, Tiết Thái Hậu miễn cưỡng nói một tiếng.

Mọi người nhìn thấy tràng diện hôm nay liền đoán hậu cung không sớm thì muộn cũng sẽ nổi sóng. Có thể bệ hạ chỉ sủng ái quý phi một thời gian, nhưng nếu quý phi không thường xuyên đến Trường Khánh Cung thỉnh an thì bệ hạ sẽ giận dữ, lúc đó Trường Khánh Cung sẽ có trò hay để xem!

“Tuân lệnh”, Tranh không biết Tiết Thái Hậu đang suy nghĩ điều gì, nàng chỉ mừng thầm trong lòng, về sau có thể không cần mỗi ngày đến đối mặt với lão thái thái khó nói chuyện này là tốt rồi. Tần phi các cung như trước do Đức phi dẫn đầu cung tiến quý phi trở về Thừa Kiền Cung.

“Ái phi mau đến đây! Hôm nay trẫm có một thứ rất hay muốn gọi người đến xem!”, Thánh Cảnh Đế nhìn thấy Tranh đến mới nhẹ nhõm tâm tình, Cao Viên đứng bên cạnh thở phào một hơi rồi dẫn mọi người lui xuống. Bệ hạ biết tính tình của Thái Hậu, ngài chỉ sợ nương nương ở Trường Khánh Cung gặp khó khăn nên đã cho hạ nhân đến thăm hỏi vài lần. Xem ra nếu nương nương không sớm trở lại thì có khi bệ hạ sẽ trực tiếp tiến thẳng Trường Khánh Cung bắt người. Thánh Cảnh Đế lấy ra một vật rồi đặt lên tay nàng. Tranh vừa nhìn thấy liền kinh ngạc vạn phần. Đó là một con phượng hoàng được điêu khắc vô cùng tinh xảo từ một khối ngọc bích.

Tranh đặt phượng hoàng ngọc lên tay nhìn ngó một hồi, nàng không nhận được liền thốt lên, “Thật tinh xảo!”

“Nếu ái phi thích thì vật này tặng cho ái phi!”, Thánh Cảnh Đế thấy Tranh tỏ vẻ yêu thích liền không cần suy nghĩ mà tặng luôn cho nàng.

“Đa tạ bệ hạ, nhưng ta cũng biết đây là vật bệ hạ rất trân quý, quân tử không đoạt đồ của người khác, huống hồ ngày thường ta cũng không có thói quen ngắm những vật trân quý thế này, sợ lại làm mất, tốt nhất là bệ hạ cứ giữ lấy”, Tranh lắc đầu rồi mang phượng hoàng ngọc đặt trở lại ngự án. Trong lúc vô tình, nàng nhìn thấy trên ngự án trừ một vài bộ sách cùng bút viết nghiên mực còn có một chiếc hộp gấm màu vàng. Tranh tò mò liếc mắt nhìn Thánh Cảnh Đế. Hoàng Đế khẽ mỉm cười rồi diu nàng đến trước ngự án.

“Mở ra xem!”, Thánh Cảnh Đế cầm lấy hộp gắm đặt vào tay Tranh. Nàng liếc hẩn một cái rồi mở hộp gắm ra, bên trong chỉ có một chiếc quạt rất bình thường. Tranh xòe quạt liền nhìn thấy một bài thơ tả cảnh, nàng rất lấy làm ngạc nhiên vì đó là nét chữ của chính mình.

“Ngày ấy từ Bắc Nhã Lâu trở về đã không thấy cây quạt này, ta còn nghĩ mình để quên trên lầu, hơn nữa cũng không trở lại tìm, thật không ngờ bệ hạ lại nhặt được”, Tranh mỉm cười cầm quạt trên tay.

“Ngày đó trẫm nhìn thấy nét chữ này liền biết được câu “Thiên Tử Trọng Anh Hào” là do ngươi viết. Về sau sai người đến thử ngươi, nào ngờ lại bị ngươi lừa một phen”, Thánh Cảnh Đế nhớ tới tình cảnh ngày hôm ấy liền cười khẽ một tiếng, hẩn ôm siết Tranh vào ngực rồi nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng.

“Bệ hạ dùng thủ đoạn như vậy để thử cũng không phải là quân tử”, Tranh cảm thấy bất an liền xoay người thừa dịp thoát ra. Thánh Cảnh Đế không giận mà chỉ mỉm cười gât đầu, hẩn biết nữ tử này không phải “dung tục chi phẩm”, không thể lấy quy tắc tam thường để đối đãi nàng, “Trẫm còn tấu chương phải phê duyệt, trong thư phòng của trẫm có rất nhiều kinh thư ái phi có thể xem, nhân tiện ở lại bên cạnh trẫm cũng tốt”

Tranh thật sự cao hứng, đọc sách và luyện chữ là hai thứ có thể khiến nàng trấn tĩnh. Nàng cần làm gì đó để có thể tự nhiên đối mặt với nam nhân này. Cao Viễn mang vào một bộ văn phòng tứ bảo, gọi Tình Sương Tình Tuyết tiến vào. Tranh viết thử mấy chữ trên giấy rồi bắt đầu chuyên tâm luyện chữ.

Ngày tháng chậm rãi trôi qua, thoáng đó mà tháng ba đã trở thành tháng sáu. Tranh tiến cung cũng đã được ba tháng, trừ những ngày phải đến Trường Khánh Cung thỉnh an Thái Hậu và trò chuyện cùng các vị phi tần, những ngày còn lại là khoảng thời gian vui thích nhất của nàng. Ngoài việc đọc sách và luyện chữ, tháng ngày của Tranh cũng thật nhàn nhã, thế nhưng...phiên muộn lớn nhất của nàng vẫn là người kia, người trên danh nghĩa là thượng phu của nàng.

Ba tháng! Tranh vốn nghĩ bản thân ở trong chốn thâm cung này vẫn có thể duy trì tính cách của mình. Nàng không phải tuyệt đại giai nhân, lại không thích được sùng ái nên cho rằng Hoàng Đế sẽ nhanh chóng chán ghét nàng, sẽ dần quên lãng Thừa Kiền Cung. Đến lúc đó, nàng có thể tìm một cơ hội xuất cung để ngao du khắp nơi. Chỉ là...không phải người ta vẫn thường nói “tối vô tình để vương gia” sao? Huống chi lại là chôn hậu cung, có ai không hiểu tính cách của Hoàng Đế, hẩn đối với hậu cung luôn lãnh đạm, đối với mẫu thân cũng đề phòng, không chuyên sùng bất kỳ một tần phi nào. Vậy mà từ ba tháng nay, mỗi ngày hẩn đều lui tới Thừa Kiền Cung, mỗi tối đều nằm trong tấm phòng của Thừa Kiền Cung để ngắm nàng ngủ.

Buông túi thơm kết dở dang trong tay xuống, Tranh liếc nhìn Hoàng Đế đang tựa người vào ghế đọc sách mà thờ dài trong lòng. Ba tháng, trong thời gian này bọn họ dường như rất hợp ý nhau, nàng cũng hiểu được hẩn thật tâm sùng ái nàng, chỉ là trong lòng nàng luôn an tĩnh như không, xem mọi việc trước mắt không liên quan đến mình. Bởi vì hẩn là Hoàng Đế, nàng chỉ cần cung kính vâng lời là được. Ba tháng, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, càng suy nghĩ Tranh lại càng phiền não. Thế giới bên ngoài...nàng sẽ phải vĩnh viễn nói lời giả từ hay sao? Chẳng lẽ nàng phải chôn vùi cả đời trong chốn thâm cung này? Nàng còn rất nhiều hoài bão, khát vọng, một thân học vấn chẳng lẽ chỉ có thể mai một tại nơi này? Không cần nói nàng có cam lòng hay không, ngay cả những người đã nuôi dưỡng nàng đến ngày hôm nay một khi biết được chuyện này cũng sẽ mắng nàng “vô dụng”? Nhất định...nhất định phải có cách! Vô luận thế nào cũng không thể để như vậy được!

Tâm tư của nàng lại thay đổi? Thánh Cảnh Đế tay cầm sách nhưng thần trí lại miên man tận nơi nào. Suốt ba tháng ở cùng một chỗ với nàng, tâm tư của hẩn luôn hướng về nàng. Hai người đàm luận thơ văn, bình phẩm thư pháp, hẩn nhận ra nàng có những suy nghĩ cực kỳ thông minh, trí tuệ sâu sắc. Hẩn biết bản thân mình đã nhặt được một khối hi thể trân bảo, nhưng không bao giờ ngờ rằng khối hi thể trân bảo này lại khiến hẩn quá mức kinh hi. Vậy mà đối với nàng, những thứ đó quả thật quá bình thường. Hẩn nguyện lòng sẽ không bao giờ che dấu tâm tư trước mặt nàng, không nói đến việc nắm bắt lòng người là thủ đoạn của đế vương.

Tiết trời sắp vào hạ, tâm tình của nàng càng lúc càng bất an phiền não, tại sao?

“Mệt?”, Hoàng Đế nhẹ giọng hỏi.

“Không có”, Tranh theo phản xạ vội đáp lời.

“Trẫm đến Càn Thanh Cung một chuyến, ngươi cứ nghỉ ngơi đi”, Thánh Cảnh Đế không nói gì thêm, hẩn lẳng lặng ôm Tranh đặt lên giường. Hiện tại thời tiết rất nóng, Tranh mặc một chiếc áo đơn giản cùng váy dài lại càng toát lên vẻ yếu điệu đáng yêu. Nhận ra cử chỉ của nàng đã bắt đầu có chút hốt hoảng, Thánh Cảnh Đế vội vã rời đi, ra đến ngoài điện mới phân phó các cung nữ vào hầu hạ. Lúc này Hoàng Đế dẫn theo Cao Viễn trở về Càn Thanh Cung.

“Truyền chỉ, ngày mai quý phi chuyển đến Chiêu Dương Điện, hậu cung tần phi không có việc gì thì không được đến quấy rầy, lễ tiết thỉnh an được miễn hoàn toàn”, Hoàng Đế ra lệnh trong khi chân vẫn nhanh nhẹn bước đi, Cao Viễn vội vã chạy theo, hẩn hiểu được lúc này chủ tử của hẩn đang rất buồn phiền.

“Nô tài lĩnh chỉ”, Cao Viễn nhỏ giọng đáp ứng.

Ngự giá đã đến thư phòng Đông Ôn Các tại Càn Thanh cung, Thánh Cảnh Đế ngồi sau ngự án nhưng không đọc bất kì bản tấu chương nào. Cao Viễn vẫn im lặng khom người đứng bên cạnh, đứng được một lúc lại nghe Hoàng Đế lên tiếng hỏi, “Cao Viễn, theo ý ngươi...quý phi đang suy nghĩ chuyện gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, tâm tư của nương nương thế nào hẩn bệ hạ cũng đã biết. Quý phi không nguyện ý tiến cung nên mới luôn sầu lo như vậy”, Cao Viễn dẫn đo trả lời, hẩn từ nhỏ đã theo hầu Hoàng Đế, tuy là nội thị cận thân nhưng khi Thánh Cảnh Đế hỏi cũng phải cẩn thận cân nhắc mới dám trả lời. Từ lúc quý phi nương nương tiến cung đến nay, tất cả tâm tư tình cảm đối với bệ hạ đều đã được hiển lộ ra ngoài, ngay cả hẩn cũng nhìn thấu được thì dĩ

nhiên bệ hạ...

Ba tháng... đã là cực hạn của bệ hạ!

“Vây sao!”, trước khi nàng tiến cung, đêm đó hán đã bí mật “viếng thăm” Liễu, nhìn thấy lệ ướt đầm trên gương mặt nàng rồi về mặt kinh hoàng của nàng đêm động phòng... nghĩ đến đây, Hoàng Đế vừa tức giận lại vừa đau lòng.

“Ngày mai nàng chuyển đến Chiêu Dương Điện, nhớ kỹ, phân phó sáu nữ quan cùng các thị vệ túc trực hầu hạ. Bên trong Chiêu Dương Điện có hồ nước rất sâu, không được để xảy ra chuyện gì. Truyền chỉ đến Trường Khánh Cung, nói là quý phi thân mình không khỏe nên trong vòng hai tháng tới sẽ không đi thỉnh an”

“Tuân lệnh. Chỉ là... nô tài có lời muốn tâu, chẳng biết có nên nói hay không?”, Cao Viễn đắn đo.

“Nói đi”

“Từ lúc nương nương tiến cung tới nay, bệ hạ độc sủng quý phi, người bên ngoài nói như thế nào nô tài cũng không quan tâm, nhưng nô tài chỉ sợ nếu bệ hạ liên tục hạ ân chiếu đối với quý phi nương nương sẽ khiến Thái Hậu cùng hậu cung phi tần bất mãn. Nếu đúng như vậy... chỉ sợ nương nương sẽ gặp chuyện không hay”, Cao Viễn cúi đầu.

“Thái Hậu? Hậu cung phi tần?”, Thánh Cảnh Đế chậm rãi tiến đến bên cạnh cửa sổ, bên ngoài khung cửa, ánh hoàng hôn đã nhuộm đỏ vàng thái dương. Hoàng Đế quay đầu nhìn về phía Cao Viễn, trên môi ẩn hiện một nụ cười nhạt.

Trong lòng Cao Viễn vô cùng kinh hoàng, hán vốn rất có thiện cảm đối với vị tần quý phi nên cảm thấy lo lắng cho nàng. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy thái độ của Hoàng Đế, hán cảm thấy người cần lo lắng phải là những nữ nhân ở hậu cung dám tính kế với tần quý phi. Thánh Cảnh Đế nở nụ cười tàn khốc ngoan độc, tựa như năm đó khi hán hạ lệnh xử tử toàn bộ hoàng thân quốc thích. Thậm chí, nụ cười trong giây phút này còn có phần tàn khốc hơn.

Chiêu Dương Điện đứng đầu mười sáu điện ở Đông Cung, là một cung điện vô cùng mỹ lệ không nơi nào sánh bằng. Lúc Tranh được tấn phong quý phi cũng đã đến nơi này một lần. Hôm nay thời tiết khô nóng, bên trong Chiêu Dương Điện cách đó khoảng mười dặm có một hồ nước trong vắt, gió thổi nhẹ làm mặt nước gợn sóng lăn tăn, phong cảnh khiến lòng người thư thả. Sáu nữ quan từ Thừa Kiền Cung chuyển đến Chiêu Dương Điện cẩn thận hầu hạ nàng, ngoài điện luôn có thị vệ túc trực nghiêm ngặt, phòng vệ so với Thừa Kiền Cung càng kiên cố thất chặt hơn. Phong cảnh thoáng đãng tại Chiêu Dương Điện khiến Tranh cảm thấy thoải mái không ít, tâm sự ngổn ngang theo đó cũng bình ổn lại. Rặng dương liễu nghiêng mình đón gió, dưới hồ xa xa là vô số cánh hoa sen tỏa hương thơm ngát, hồng sen nổi bật trên nền lá xanh biếc khiến Tranh thập phần vui thích.

“Nơi này thế nào?”, Thánh Cảnh Đế đi vào thiên điện lập tức khoát tay cho cung nữ lui ra, hán trông thấy Tranh tựa người vào cửa sổ liền tiến đến ôm nàng từ phía sau, cả hai im lặng ngắm phong cảnh mỹ lệ bên ngoài.

“Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích (接天蓮葉無窮碧), thật sự rất đẹp!”, Tranh nhẹ nhàng lên tiếng, nàng muốn thoát khỏi hán nhưng eo lại bị ôm chặt. Hán làm sao vậy? Lúc trước mỗi khi hán có cử chỉ thân mật, chỉ cần nàng lộ vẻ không muốn thì hán sẽ luôn tươi cười chịu theo ý nàng, nhưng hôm nay hán lại rất bá đạo! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Tranh không biết là ba tháng nay thái độ của nàng khiến hán vừa buồn vừa giận, nàng cũng không biết thái độ ấy chính là xem nhẹ tính nhẫn nại, trí tuệ thông minh sắc sảo của Hoàng Đế.

“Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích? Mỗi câu nói của ái phi đều khiến trẫm kinh hi, câu tiếp theo là gì?”, Thánh Cảnh Đế ôm nàng đặt lên đùi mình.

“Ánh nhật hà hoa...(映日荷花)”, ba chữ “biệt dạng hồng(別樣紅)” còn chưa thốt lên đã bị Hoàng Đế nuốt vào miệng. Thánh Cảnh Đế cúi đầu hôn nàng thật sâu, Tranh vô cùng hoảng sợ, ba tháng nay tuy nói hai người ngủ cùng một giường nhưng cho đến bây giờ hán chưa từng có cử chỉ thân mật như vậy vào ban ngày. Nụ hôn bá đạo mang theo ý tứ chiếm đoạt, cảm giác này khiến Tranh nhớ lại đêm động phòng hôm đó, tại khoảnh khắc nàng mất đi trinh khiết, hán cũng hôn nàng như vậy, đem tiếng khóc của nàng nuốt vào miệng. Đã xảy ra chuyện gì? Từ ngày cùng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết nói chuyện đến nay, cảm giác sợ hãi tưởng chừng đã biến mất, nào ngờ hôm nay lại xuất hiện dồn dập thế này!

“Bệ hạ...!”, Tranh yếu ớt đẩy hán ra, nàng hét hoảng kêu lên một tiếng. Thánh Cảnh Đế gắt gao ôm eo nàng, bờ môi vẫn dán chặt vào cổ và ngực nàng mê đắm. Tranh nhỏ bé yếu ớt như thế làm sao có thể chống lại hán. Thánh Cảnh Đế một tay ôm nàng, một tay luồn vào váy áo, hán cảm nhận được làn da mịn màng như ngọc dưới lớp vải... ý càng loạn... tình càng mê...

“Nương nương, Trường Công Chúa đến...”, Trầm thượng cung vừa tiến đến thông báo liền bắt gặp cảnh tượng này, nàng sợ đến hồn vía lên mây, cả người run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Được rồi!”, Thánh Cảnh Đế dừng động tác, Tranh thừa cơ vội từ trên người hán nhảy xuống, nàng vừa sửa sang lại trang phục vừa vội vã chạy ra ngoài. Thánh Cảnh Đế chậm rãi đứng lên tự mình chỉnh trang lại y phục, hán đi thẳng ra ngoài, lúc chuẩn bị rời khỏi phòng hán còn quay lại lạnh lùng nói một câu, “Còn có lần sau, tự đến gặp Cao Viễn nhận tội”, Trầm thượng cung run rẩy tạ ơn, nàng đợi đến khi Hoàng Đế đã rời xa mới đứng dậy, cả người ướt đầm mồ hôi.

“Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”, Trường Công Chúa vừa bước vào Trường Xuân Cung liền biết Tranh đã chuyển đến Chiêu Dương Điện, nàng dẫn theo Mai Anh đến thăm Tranh, thật may mắn cứu Tranh một mạng. Tranh từ thiên điện chạy ra thì đã “tâm hoảng ý loạn”, vừa nhìn thấy Trường Công Chúa dẫn theo Mai Anh đang ngắm hoa sen bên hồ, bên cạnh lại có một chiếc thuyền nhỏ, nàng vội vàng kéo hai người lên thuyền. Tranh không còn tâm trí để mắt đến sự tình xung quanh nên không nhìn thấy sáu nữ quan trên bờ đang kêu lên hoảng sợ, nàng chỉ cố gắng chèo thuyền rời bờ càng xa càng tốt, lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng tâm trí ngồi trên thuyền. Trường Công Chúa cùng Mai Anh từ đầu đến giờ không biết đã xảy ra

chuyện gì đã bị Tranh kéo đi, bọn họ thật sự kinh ngạc.

“Để các người hoảng sợ rồi, ta thật sự xin lỗi, nhưng lệnh đệ của người đột nhiên nổi điên a!”

Trưởng Công Chúa không có vấn đề gì. Mai Anh thì luôn nhút nhát ngại ngùng, lá gan lại nhỏ, nàng đang dựa vào lòng Trưởng Công Chúa mà mở to mắt Tranh không nói gì. Mai Anh tuy sống tại Trường Xuân Cung, được Trưởng Công Chúa chăm sóc chu đáo nhưng vẫn phải đến Thừa Kiền Cung thỉnh an. Mai Anh và Tranh, cả hai người đều là từ lúc sinh ra không có được sự quan tâm của cha mẹ nên “đồng cảm tương lân”, Tranh đối với Mai Anh luôn tỏ vẻ yêu thương cùng quan tâm. Vậy nên những khi gặp mặt Trưởng công chúa cùng Mai Anh, nàng luôn thoải mái nói chuyện rất tự nhiên.

“Người lại làm gì để hoàng đệ nổi điên vậy!” Trưởng Công Chúa lắc đầu thở dài. Tính tình của hai người này, người khác không biết nhưng riêng nàng thì thập phần hiểu rõ. Nguyên nhân ở đây tám chín phần là vì ba tháng nay Tranh vẫn bảo trì thái độ lạnh nhạt khiến Hoàng Đệ buồn giận, “Thật ra, ngày đó ta vừa nghe được tin người “bị” tấn phong quý phi, trong lòng tuy lo lắng nhưng cũng thật cao hứng. Ta sinh tại hoàng gia, thật vất vả mới tìm được một tri kỷ, ngày ấy người nói lời từ giả nhưng bệ hạ bắt chấp thủ đoạn giữ người ở lại làm dâu nhà chúng ta, đó cũng là tạo hóa a!”, Trưởng Công Chúa cảm thán.

“Hiện tại ta đã hiểu được vì sao Thanh Quân tình nguyện làm hoa khôi thanh lâu cũng không muốn gả cho Kỳ Vương. Làm dâu nhà các người thật sự khổ khổ a!”, Tranh liếc nhìn Trưởng công chúa mà nói.

“Người hiểu vậy là tốt rồi! Nhìn bộ dáng của người hôm nay, vẻ sau còn nhiều chuyện khó khăn hơn cho xem!”, Trưởng Công Chúa liếc nhìn vạt áo bị xé rách vài chỗ của Tranh liền lắc đầu.

Thuyền lướt giữa đám lá sen xanh ngắt, ba người im lặng trong chốc lát. Tranh không muốn nghĩ đến những điều phiền lòng, nàng thả tầm mắt nhìn ngắm hồ sen. Hôm nay Mai Anh mặc một bộ váy màu xanh biếc rất đáng yêu, nàng đưa tay ôm lấy Mai Anh vào lòng rồi nhẹ nhàng ngắm:

Hà điệp la quần nhất sắc tài,

Phù dung hướng kiểm lưỡng biên khai.

Loạn nhập trì trung khan bất kiến,

Văn ca thủy giác hữu nhân lai.

(荷葉羅裙一色裁，芙蓉向臉兩邊開。亂入池中看不見，聞歌始覺有人來)

Lời vừa dứt, xung quanh xuất hiện vài chiếc thuyền, những thị vệ đã đuổi kịp.

“Nương nương, công chúa, nô tài phụng chỉ thỉnh hai vị trở lên bờ”, thị vệ cung cẩn thi lễ.

“Nhìn xem, nhìn xem, đây chính là “Loạn nhập trì trung khan bất kiến, văn ca thủy giác hữu nhân lai” a!”, Trưởng Công Chúa vừa cười vừa trêu. Tranh thấp thoáng nhìn thấy thân ảnh của Hoàng Đệ trên bờ, cách xa như vậy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được long uy đang tức giận, Tranh không khỏi giật mình hoảng sợ, “Tiêu rồi!”

KNQ đây, chúng ta lại có thơ nha!

1 – Hai câu thơ Tranh đọc khi ngắm cảnh đẹp tại Chiêu Dương Điện bị Thánh Cảnh Đế làm “gián đoạn” là hai câu cuối trong bài thơ “Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự Tống Lâm Từ Phương” (曉出淨慈寺送林子方) của Dương Vạn Lý (楊萬里).

*Nguyên bản:

曉出淨慈寺送林子方

畢竟西湖六月中，

風光不與四時同。

接天蓮葉無窮碧，

映日荷花別樣紅。

*Bản dịch Hán Việt:

Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự tống Lâm Từ Phương

Tất cánh Tây Hồ lục nguyệt trung,

Phong quang bất dữ tứ thi đồng,

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.

*Bản dịch thơ của Tùng Văn:

Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Từ Phương

Bát ngát Hồ Tây cảnh hạ trông,

Mùa sen khác với mọi mùa không,

Liền trời sắc lá xanh xanh ngát,

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng.

2- Bài thơ Tranh ngâm khi ba người chèo thuyền trên hồ sen là bài Thái Liên Khúc 2 (採蓮曲其二) của Vương Xương Linh (王昌齡). Sau đây là bản dịch nghĩa và bảng dịch thơ.

* Bảng dịch nghĩa:

Lá sen và quần lụa cùng một màu,

Hoa sen nghiêng về gương mặt, hai bên cùng nở.

Trong ao lẩn lộn nhìn không thấy,

Nghe tiếng hát mới nhận ra là có người.

*Bảng dịch thơ của Trần Trọng Kim:

Lá sen màu quần lụa

Má đỏ cánh sen tươi

Hồ đông nhìn không rõ

Nghe ca mới thấy người

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quân Vương Tuy Ái Nga Mi Hảo

Sáng hôm sau, trời hazy còn tờ mờ sáng nhưng ngự giá đã ở trước cửa Chiêu Dương Điện. Tranh tùy tiện thay xiêm y, nàng không kịp nhìn đến các nữ quan đang chờ hai bên đã vội vàng bước ra. Tình Suông Tình Tuyết chạy theo nàng, “Cô nương! Trời còn sớm như vậy, cô nương có việc gì quan trọng hay sao?”. Cả đêm Tranh bị “áp đảo”, thân thể mệt mỏi rồi, nàng ưỡn oải tựa người vào khung cửa nhìn ra hồ sen, lúc này tâm tình mới thư thả một chút.

“Lần đầu nhìn thấy hồ sen ta liền nghĩ đến lúc được ngắm hoa sen nở ắt hẳn rất đẹp! Ta đoán thế nào hôm nay hoa cũng nở nên chạy nhanh đến xem, nếu bỏ lỡ thì thật uổng phí!”, Tranh quay đầu giải thích với các nàng, “Mau gọi các nữ quan đến đây, cảnh đẹp thế này rất hiếm thấy, hãy để mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng!”

Tình Suông vui vẻ chạy đi, trong lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm. Từ lúc tiến cung tới nay, nàng rất ít khi trông thấy cô nương hưng phấn như vậy. Sau khi mang áo choàng trong tay đưa cho Tình Tuyết, nhấn nhủ nàng cẩn thận hầu hạ Tranh, Tình Suông nhanh chân chạy đến Chiêu Dương Điện gọi các nữ quan.

Tình Tuyết phủ áo choàng lên người cho Tranh, nàng nhìn thấy trên làn da trắng nõn mịn màng của cô nương đầy những vết xanh tím liền không khỏi đau

lòng, “Có chút thô lỗ...!”, lời nói còn đọng trên môi liền nhận ra mình lỡ lời, nàng xấu hổ im lặng. Gương mặt Tranh lúc này đầy vẻ phức tạp.

Đêm hôm đó, hấn vừa cuồng bạo vừa ôn nhu mà cưỡng chế nàng suốt đêm. Thoạt đầu nàng chỉ nghĩ là do ban ngày nàng từ thiên điện bỏ chạy ra ngoài, cự tuyệt hành động âu yếm của hấn nên đã khiến hấn giận dữ, nàng cần rằng chịu đựng cảm giác tựa như ngày tận thế sắp đổ xuống đầu. Nào ngờ thời điểm nàng nửa tỉnh nửa mê đã nghe một thanh âm văng vẳng bên tai, “Ao nước rất sâu, sau này nếu bên cạnh không có ai đi theo thì tuyệt đối không được đến gần bờ ao, lại càng không được lên thuyền một mình”

Lúc này Tranh mới hiểu nguyên nhân khiến hấn giận dữ không phải vì nàng cự tuyệt hấn mà là vì nàng đã tùy tiện xuống ao mà bên cạnh không có người bảo hộ, lại còn chèo thuyền ra giữa hồ. Trong lòng nàng le lói một tia cảm động không nói nên lời. Ba tháng nay, hấn đã làm rất nhiều chuyện vì nàng, rất nhiều lần ánh mắt kia hướng về nàng tỏ thái độ lấy lòng, chỉ là tất cả đều không bằng một câu nói này. Trong tâm nàng đã thoáng xuất hiện một trận rung động. Sáng sớm hôm nay hấn đã thượng triều, còn nàng vì muốn ngắm hoa nở nên cũng mơ màng tỉnh lại. Giữa lúc mông lung, nàng cảm giác được “ai đó” đã phủ thêm áo ấm cho mình rồi khe khẽ hôn lên trán mình, sau đó mới rời đi. Tuy chỉ là một nụ hôn nhẹ như cánh bướm nhưng lại khiến lòng nàng gọn sóng lần lần.

Bên ngoài cửa, các cung nữ nội thị sau khi nghe được tin quý phi nương nương cho gọi các nàng đến thiên điện ngắm hoa sen liền tập trung đầy đủ. Đợi đến khi nghe được tiếng bước chân truyền đến Tranh mới giật mình thoát ra khỏi suy tư. Nàng bảo mọi người cứ thoải mái ngắm hoa sen khai nở, không cần câu nệ lễ tiết. Các nữ quan im lặng đứng tản ra hai bên nhìn Tranh tựa người vào cửa sổ, bọn họ cùng nhau đứng chờ được ngắm hoa sen nở rộ.

Khoảnh khắc ánh mặt trời vừa xuyên qua kẽ lá, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía hồ sen. Mọi người khản trương hấn lên, mắt mở to, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, tất cả đều chăm chăm nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

“Á!”, Tranh bật lên một thanh âm tán thưởng. Theo tiếng nhìn lại, cạnh bờ hồ có một đóa hoa sen màu hồng phấn đang nhẹ nhàng hé mở, tiếp theo đóa hoa đầu tiên đó, từng cánh hoa sen e ấp nở rộ khắp mặt hồ. Giữa tầng tầng lá sen xanh biếc xuất hiện một đóa sen hồng, quả thật đẹp không thể tả! Nhiều tiếng khen thưởng liên tục thốt lên, hồ sen dần dần nở bùng lên, không gian chìm trong khoảng khắc giao mùa tuyệt đẹp. Hồ sen tựa như một tấm thảm nhung xanh biếc đột ngột xoay chuyển thành một dải hồng sắc dịu dàng đầm thắm đến say lòng người. Nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, Tranh không dám chớp mắt, nàng dường như rất sợ chỉ cần mình khép nhẹ mắt thì cảnh tượng tuyệt mỹ này sẽ không còn nữa, trong lòng cảm thán không ngừng. Khó trách người xưa vẫn thường nói: lương thần mỹ cảnh, thường tâm nhạc sự, tứ mỹ khuyết nhất bất khả. (良辰美景, 赏心乐事, 四美缺一不可 – Cảnh đẹp buổi sớm, chiêm ngưỡng hân hoan, bốn yếu tố gọi là “tứ mỹ” này không thể thiếu một). Quả thật “tai nghe không bằng mắt thấy”!

Tất cả mọi người trong thiên điện đều không thể rời bước, trong lòng luyến tiếc cảnh đẹp thần tiên này. Thái dương dần lên cao, bên hồ không còn vang lên bất kỳ thanh âm nào nữa, các nữ quan tuy lui bước nhưng trên mặt mỗi người đều rạng rỡ nụ cười, tinh thần của Tranh cũng phấn chấn đôi chút.

Tình Sương Tình Tuyết mang thêm trang phục đến choàng lên người Tranh, bọn họ vừa đến được cửa điện liền thấy Cao Viễn dẫn theo mấy tiểu nội thị đi tới.

“Thịnh an nương nương, nương nương thiên tuế”, Cao Viễn tiến đến cung kính hành lễ, Tranh khách khí nghiêng người tạ lễ. Đối với vị nội vụ tổng quản đại nhân này, nàng luôn cảm thấy tôn trọng. Không phải vì hấn là tâm phúc của Thánh Cảnh Đế, mà từ trong lòng nàng cảm nhận được vị cận thần này rất quan tâm đến mình.

“Tổng quản đại nhân, có chuyện gì sao?”

“Bệ hạ lệnh cho nô tài đến hỏi xem nương nương đã thức dậy chưa và đang làm gì. Ngài nói hôm nay có Nam An Hầu phu nhân tiến cung, hỏi nương nương có muốn gặp mặt nàng không?”, Cao Viễn cung kính đáp lời.

“Nam An Hầu phu nhân?”, Tranh nghi ngờ hỏi lại. Sau khi nàng chuyển đến Chiêu Dương Điện, bệ hạ đã hạ chỉ lệnh cho các tần phi không có chuyện gì thì không thể đến làm phiền, ngay cả việc thỉnh an Thái Hậu cũng miễn, tại sao Nam An Hầu phu nhân lại có thể triệu kiến?

“Hồi bẩm nương nương, Nam An Hầu phu nhân nguyên là cháu gái của Liễu đại nhân, cùng nương nương có quan hệ thân thích. Vậy nên bệ hạ lệnh nô tài tới hỏi ý người”, Cao Viễn giải thích.

“Nguyên lai là vậy. Nếu đã thế, thỉnh phu nhân đến Chiêu Dương Điện. Phiền tổng quản đại nhân trở về bên cạnh bệ hạ, nói là sáng hôm nay ta đã xem hoa sen nở”

Thời điểm nàng còn ở tại Liễu phủ đã rất ít nhìn thấy họ hàng thân thích của Liễu phủ. Nghe nói Nam An Hầu phu nhân là thân thích của Liễu gia, biểu muội của Trường Trữ, vậy nên nàng lại càng muốn gặp.

“Tuân chỉ”, Cao Viễn khom người rồi trở về Càn Thanh Cung.

Mẫu thân của Nam An Hầu phu nhân là muội muội của Liễu tiên sinh, ba tí muội của Trường Trữ gọi nàng một tiếng biểu muội. Thời gian Tranh còn ở trong phủ cũng đã từng nghe qua các nàng đề cập đến người này những lúc rảnh rỗi. Nam An Hầu phu nhân có một cô cô tên gọi Ôn Tiếp Dư đang ngụ tại Tây Cung, hôm nay nàng tiến cung vốn là muốn đến thăm Ôn Tiếp Dư, nhưng Thánh Cảnh Đế thấy Tranh ở Chiêu Dương Điện quá mức nhàm chán nên sai người đến hỏi xem Tranh có muốn gặp nàng hay không. Lại nói đây không phải là buổi triệu kiến chính thức của các mệnh phụ phu nhân triều đình nên trang phục cũng không cần quá mức cầu kỳ, hơn nữa mùa hè rất nóng, Tranh chỉ khoác lên người một bộ xiêm y nhẹ nhàng, tóc buộc đơn sơ, trên đầu chỉ dùng duy nhất một cây ngân trầm để cố định búi tóc, lúc này nàng mới bước ra thiên điện triệu kiến Nam An Hầu phu nhân.

“Thần thiếp khấu kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”, Nam An Hầu phu nhân cung kính hành lễ, theo sau nàng là một thị nữ đang ôm trên tay một tiểu hài tử, vị thị nữ nọ cũng đang vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Phu nhân, mời đứng lên, không cần đa lễ”, Tranh phân phó nữ quan mang ghế đến cho Nam An Hầu phu nhân an tọa. Không gian tĩnh lặng trong chốc lát, Tranh chăm chú nhìn vị phu nhân này, ánh mắt, đôi mi cùng Trường Hi có chút giống nhau, phảng phất chút khí khái anh hào. Nam An Hầu phu nhân vừa đưa tay tiếp nhận tiểu hài tử từ trong lòng thị nữ vừa giải thích với Tranh, “Thần thiếp một thân một mình ngồi xe tiến cung, lại chỉ có thể mang theo thị nữ này nên có chút chật vật. Nàng đã giúp thần thiếp ôm đứa nhỏ suốt từ sáng đến giờ, thỉnh quý phi nương nương ân điển, cho phép nàng lui xuống nghỉ ngơi”

Tranh phân phó nữ quan dẫn theo thị nữ lui ra. Nàng cảm nhận được Nam An Hầu phu nhân rất quan tâm đến hạ nhân, đây cũng là cách đối nhân xử thế của Liễu phủ, trong lòng nàng lại nảy sinh vài phần hảo cảm, “Đây là hài nhi của phu nhân sao?”. Tranh bắt gặp tiểu hài tử mặc bên ngoài một bộ xiêm y nhỏ nhắn màu vàng, bên trong lộ ra chiếc yếm đỏ, trên cổ lại đeo một mảnh ngọc bội, nàng cảm thấy rất tò mò nên lên tiếng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, đúng là tiểu hài tử của thần thiếp, hôm qua vừa tròn một tuổi, Tiệp Dư nương nương đã ban thưởng lễ vật nên hôm nay thần thiếp tiến cung tạ ơn người”, Nam An Hầu phu nhân cung cẩn trả lời.

“Nguyên lai là vậy. Tình Suong, mang ngọc như ý đến đây, ta cũng muốn tặng lễ vật mừng lệnh lang tròn một tuổi”, Tranh nhỏ nhẹ phân phó, Nam An Hầu phu nhân nhận lễ vật từ tay Tình Suong liền đứng dậy tạ ơn, “Phu nhân không cần đa lễ, chúng ta đều là người nhà, không cần khách khí như vậy. Lệnh lang ngọc tuyệt đáng yêu, có thể cho ta nhìn một chút không?”

Tranh vốn cực kỳ yêu thích tiểu hài tử, khi còn phục vụ ở bệnh viện từ thiện tại Thụy Sĩ, nàng thường giúp các bà mẹ mới sinh trong nom tiểu hài tử. Hôm nay nhìn thấy tiểu hài tử linh động đáng yêu này, Tranh không khỏi buộc miệng hỏi.

Nam An Hầu phu nhân mang tiểu hài tử đến trước mặt Tranh. Thời tiết bên ngoài đã nóng lên, tiểu hài tử lại ngủ rất say, Tranh cẩn thận đưa tay ôm lấy, cánh tay thành thực đỡ lấy lưng hắn rồi ôm vào lòng.

“Phu nhân, lệnh lang rất đáng yêu, cứ để ta ôm một chút. Phu nhân thông thả ngồi đây, chúng ta hãy còn nhiều chuyện để nói mà!”

Tranh nói chuyện với Nam An Hầu phu nhân, vòng tay không buông tiểu nam hài. Tấm lòng phụ mẫu nhìn thấy con mình được người khác yêu thích thì ai lại không cao hứng? Nam An Hầu phu nhân thấy quý phi đối với cốt nhục của mình yêu thích như thế cũng không ngoại lệ, nàng nấn ná ngồi lại tiếp tục cùng Tranh tán gẫu.

“Nương nương, thần thiếp tiến cung đã lâu, cũng nên đến chỗ Tiệp Dư nương nương thỉnh an. Chi là...”, Nam An Hầu phu nhân chần chừ một chút, Tranh liền biết nàng có điều khó xử, “Phu nhân cứ nói, không sao”

“Tiệp Dư nương nương không thích ồn ào, thần thiếp sợ nhi tử đến chỗ Tiệp Dư thức giấc thì thể nào cũng khóc nháo lên. Hôm nay vốn không định mang hắn theo nhưng trong phủ lại không ai trông nom nên đành phải mang hắn đi cùng...”, Nam An Hầu phu nhân khéo léo giải thích.

“Việc này không khó, cứ để lệnh lang ở chỗ này, ta sẽ trông giúp cho phu nhân. Khi nào phu nhân gặp Tiệp Dư trở về thì đến Chiêu Dương Điện đón lệnh lang”, Tranh không ngần ngại lên tiếng.

“Tạ nương nương ân điển”, Nam An Hầu phu nhân mừng rỡ tạ ân, nàng đi theo nữ quan đến Tây Cung. Tranh ôm tiểu hài tử trên tay một lát, đến khi cảm thấy cánh tay sắp chịu không nổi mới đặt hắn lên giường, cả thân mình của hắn cũng đã đỏ đầy mồ hôi, nàng giúp hắn cởi bỏ áo ngoài, chỉ chừa lại chiếc yếm, tiếp theo phân phó nữ quan mang đến một chiếc khăn để giúp hắn lau mình.

Trong thư phòng tại Càn Thanh Cung, Thánh Cảnh Đế uy nghiêm ngồi trên ghế, nhóm đại thần lần lượt từng người khởi tấu. Hoàng Đế vừa cầm tấu chương trên tay vừa truy hỏi các cận thần. Tuy chỉ mới đầu hạ nhưng trán các đại thần ướt đầm mồ hôi. Vị Hoàng Đế này rất khó hầu hạ a, tính cách “hồ nhả tử bi nhân hậu” của Tiên Đế hoàn toàn không truyền lại chút nào cho Thánh Cảnh Đế.

“Tấu chương của các khanh đều lên án phụ tử Lý thị cường chiếm đất dân, sát hại bá tánh, theo ý các khanh nên xử trí thế nào?”, Thánh Cảnh Đế vừa nhìn tấu chương vừa chất vấn Ngự Sử đang khom người đứng bên cạnh.

Ngự Sử suy nghĩ trong giây lát rồi cẩn thận đáp lời, “Khởi tấu bệ hạ, theo luật pháp của đế quốc, cường chiếm đất của bá tánh gây án mạng chết người sẽ bị tước bỏ chức vị, tịch thu tài sản, trả lại ruộng đất để trấn an dân chúng, nhất định phải nghiêm trị không tha”

Thánh Cảnh Đế cười lạnh, “Tước bỏ chức vị, tịch thu tài sản? Sinh mạng của bá tánh chẳng lẽ chỉ đáng giá bao nhiêu đó thôi sao?”

Ngự Sử không dám lên tiếng, Hoàng Đế giận dữ, “Truyền chỉ: phụ tử Lý gia Lý Thanh Hàng lột bỏ mũ quan, Lý Dung hạ ngục, niêm phong phủ trạch! Tất cả ruộng đất cướp đoạt phải trả lại dân chúng. Toàn gia bị xử tử, con cháu Lý gia đời sau nếu không có công lớn sẽ không được phong tước vị! Đốc Sát Viện tuân theo luật pháp của đế quốc, xử lý không nghiêm sẽ bị trừng phạt!”

“Thần lĩnh chỉ!”, Ngự Sử vội vàng tiếp nhận chiếu chỉ rồi lui ra ngoài. Hắn thừa biết Hoàng Đế công tư phân minh, không một lời nào dám nói đến nữ nhân Lý gia là tần phi của bệ hạ, dù nói cũng chưa chắc được giảm tội. Hắn nhanh chóng vừa chạy vừa lau trán đầm mồ hôi. Toàn bộ đại thần bên ngoài đều biết việc này nên khi nhìn thấy Ngự Sử đi ra cùng sắc mặt khó coi, bọn họ đều biết phen này Lý gia xong rồi. Haizz, tất cả đều phải nhìn long nhan của Hoàng Đế mà sống a!

Đến trưa, trong thư phòng lần lượt vắng bóng các đại thần, Thánh Cảnh Đế cho gọi Cao Viễn đến, “Người phân phó người đến xem tình hình ở Chiêu Dương Điện thế nào”

Lại nói Cao Viễn lĩnh chỉ bước ra ngoài liền bị các đại thần bắt gặp, trong lòng bọn họ đều than thầm không thôi, “quý phi thật sự đắc sủng a!”. Thời gian gần đây, trong cung ngoài cung bàn tán xôn xao, ba tháng nay Hoàng Đế chỉ triệu kiến duy nhất quý phi, chuyện này...thật sự không ổn! Có đại thần

dâng tấu chương can gián việc này liền bị Thánh Cảnh Đế giáo huấn một câu, “Gia sự của Trẫm quan hệ gì đến khanh”, một thời gian sau cũng không còn nhìn thấy vị quan này. Từ đó về sau, mọi người không dám nữa lời phản đối. Hoàng Đế dĩ nhiên là một bậc minh quân, đối với tấu chương có ích hẳn đều cẩn thận phê duyệt, chỉ duy việc này dường như là “đại kỵ” của bệ hạ, không ai được phép bàn đến.

Khi Cao Viễn trở về, hần hồi bấm với bệ hạ là nương nương đang đọc sách, Nam An Hầu phu nhân đã đến Tây Cung. Lúc này Hoàng Đế mới buông bút, “Bãi triều đến Chiêu Dương Điện, tại sao nàng lúc nào cũng đọc sách như vậy, không tốt cho mắt. Trẫm đến xem một chút, các vị ái khanh nghỉ ngơi đi”. Các đại thần cung tiễn Thánh Cảnh Đế rời Càn Thanh Cung.

Đứng trước cửa Chiêu Dương Điện, không gian im ắng tĩnh lặng, Hoàng Đế cho rằng Tranh đang nghỉ ngơi nên phát tay ngăn nội thị định cất tiếng loan báo. Trẫm thượng cung cho biết nương nương đang ở trong thiên điện, Thánh Cảnh Đế lập tức tiến vào, nhưng chưa đến cửa điện lại nghe được tiếng khóc của hải tử.

“Ngao nha... đừng khóc...”, Hoàng Đế dừng bước sững sờ, hần không còn tin vào mắt mình. Tranh đang ôm một tiểu hải tử vào lòng vừa nâng niu vừa dỗ dành. Thánh Cảnh Đế không khỏi giật mình, hần đứng chôn chân tại cửa điện. Bởi vì Tranh đưa lưng về phía cửa, nàng lại chăm chú dỗ dành tiểu hải tử kia nên không nhận biết có người đến. Tình Sương Tình Tuyết thấy thế liền muốn lên tiếng nhắc nhở Tranh, chỉ là hai nàng bị ánh mắt cảnh cáo của Thánh Cảnh Đế ngăn lại.

Tiểu hải tử nghe tiếng dỗ dành ôn nhu dịu dàng của nàng liền thôi khóc, hần nằm tựa vào ngực Tranh thật đáng yêu, cánh tay nhỏ bé quơ loạn lên đầu Tranh rồi rút luôn cây ngân trâm ra khỏi tóc nàng. Suối tóc dài vốn được búi lại gọn gàng liền bung xõ tán loạn trên vai Tranh, tiểu hải tử vừa cầm ngân trâm vung vẩy vui vẻ vừa vuron tay đem tóc nàng bỏ vào miệng.

“Tiểu tử ngốc, cái này không thể ăn được, chỉ tóm được một cây trâm đã cao hứng như vậy a! Người đói có phải không?”, Tranh vội vàng một tay ôm tiểu hải tử, một tay kéo tóc trong miệng hần ra. Tiểu hải tử hưng phấn há to miệng nhỏ nhắn để lộ ra vài chiếc răng sữa xinh xắn, hần cười khanh khách.

“Nhìn xem! Nhìn xem! Hần cười thật đáng yêu a...!!!”, Tranh vui vẻ xoay người gọi Tình Sương Tình Tuyết đến xem, nàng bất ngờ nhìn thấy Thánh Cảnh Đế đã đứng trước cửa điện từ bao giờ, nụ cười nhất thời đọng lại trên gương mặt. Thánh Cảnh Đế nhìn thấy nụ cười như hoa hàm tiếu kia, trong lòng hần chợt nhớ đến một nụ cười tại Bắc Nhĩ Lâu khi nàng nói, “Hần ngốc a!”. Đúng vậy! Cả hai nụ cười đều sáng rõ như hoa mùa xuân, đã lâu lắm rồi hần mới cảm thấy trong lòng có một tia ngọt ngào. Nhóm nữ quan nội thị đứng bên cạnh trông thấy nụ cười của Tranh liền khinh động, thì ra là vậy, chính vì nụ cười rạng rỡ kia đã khiến hậu cung “ba ngàn giai lệ cũng như không”

“Tranh Nhi!”, Thánh Cảnh Đế không kiềm nén được cảm xúc liền thốt nên thành lời.

“Bệ hạ thánh an”, Tranh ôm tiểu hải tử từ tốn hành lễ khiến Thánh Cảnh Đế lại một lần nữa cảm giác mình thất bại.

“Là hải tử nhà ai?”, Hoàng Đế tiến đến bên cạnh nàng để nhìn tiểu hải tử. Trong lòng hần ngổn ngang trăm mối, từ lúc nàng tiến cung đến nay, hần chưa từng nghe được âm thanh rộn ràng động lòng người kia! Hần trừng mắt nhìn tiểu hải tử đang bình yên tựa vào ngực Tranh, thật bức bối a!

“Hồi bẩm bệ hạ, đây là tiểu nhi tử của Nam An Hầu phu nhân”, Tranh vừa đáp lời liền nghe thấy có nữ quan báo rằng Nam An Hầu phu nhân đang đứng chờ ngoài cửa. Nàng đến cùng lúc với ngự giá nên không thể đến hành lễ được. Quả nhiên “kẻ cười người khóc”! Tranh rất thích tiểu hải tử nên không nỡ buông tay. Thánh Cảnh Đế càng lúc càng khó chịu, hần trực tiếp mang tiểu hải tử giao cho Cao Viễn để hần ôm trả Nam An Hầu phu nhân. Cao Viễn quay đầu đi nhưng trong lòng âm thầm cười trộm, bệ hạ ghen tuông thật vô lý a!

Dùng xong cơm trưa, thừa dịp Tranh đang ngủ, Thánh Cảnh Đế cho gọi Cao Viễn đến, “Tuyên thái y đến Chiêu Dương Điện”. Thân thể của nàng vốn dĩ trúng độc rất nặng, hần vốn nghĩ nên để nàng chậm rãi điều dưỡng một thời gian, một phần thuốc bằng ba phần độc, dùng nhiều thuốc rất dễ làm thương tổn thân thể nàng, mỗi ngày đều có người mang thuốc bỏ đến đây. Thừa dịp nàng đang ngủ để cho thái y xem mạch, hần luôn cảm thấy thân thể nàng yếu nhược, “Thiên Châm Kết Lạc” đã gây thương tổn rất lớn lên thân thể nàng, âm khí xâm nhập vào cơ thể, không thể chịu lạnh. Thánh Cảnh Đế vốn muốn đợi nàng thật sự khỏe mạnh mới để nàng mang thai, dù sao đây cũng là việc không dễ dàng gì, chỉ sợ thân thể nàng chịu không nổi. Nhưng hôm nay hần đã nhìn thấy, có một đứa con sẽ giúp hần có cơ hội giữ lại nàng, có được tâm của nàng.

Trưởng rừ màn che, Tranh nửa nằm nửa ngồi trên giường, tâm tư bấn loạn. Nàng hoàn toàn không có bệnh, hơn nữa chính nàng cũng là đại phu, tại sao lại cần gọi thái y đến? Bất chợt ngoài rèm truyền đến một thanh âm, “Thỉnh nương nương đưa tay ra”. Là hần? Hoàng Y Chính ở thái y viện, trước khi tiến cung, Tranh có gặp hần ở phủ Trưởng Công Chúa, trùng hợp lúc ấy hần đang xem bệnh cho Trưởng Công Chúa. Nàng đã xem qua phương thuốc, sau lại thêm vào hai vị dược đã khiến hần tán thưởng không ngừng, không ngờ hôm nay lại là hần.

Tranh chần chừ đưa tay ra, thật là quy định buồn cười. Xem bệnh chỉ là xem bệnh mà thôi, đại phu cùng người bệnh đều đường đường chính chính, trong lòng người thầy thuốc chỉ có ý niệm “lương y như từ mẫu”, hy vọng có thể cứu chữa bệnh nhân, “nam nữ hữu biệt” gì chứ? Haiz, thật hoang đường! Hoàng Y Chính xem xong mạch đập trên tay Tranh liền rời khỏi nội điện.

“Như thế nào?”, Thánh Cảnh Đế chờ ngoài điện, trên người đã cởi bỏ long bào, nhìn hần lại có vẻ thanh nhàn. Nhìn thấy thái y đi ra, hần buông xuống kinh thư đang cầm trên tay mà lên tiếng hỏi.

“Khỏi bẩm bệ hạ, nếu thần đoán không lầm, phượng thể của nương nương là do kịch độc thâm nhập, âm hàn ăn sâu khiến thể chất suy nhược. Bởi vì dùng Thiên Châm Kết Lạc giải độc thân thể bị tổn thương rất nặng. Nhưng theo thần xem qua, nương nương đã điều dưỡng tốt một thời gian, hiện tại lại đang là mùa hè, không có gì trở ngại”, Hoàng Y Chính quỳ xuống cẩn thận hồi bẩm.

“Ái khanh kê thuốc cho quý phi điều dưỡng thân thể, chỉ cần loại trừ âm hàn là được”, Nghe Thánh Cảnh Đế nói những lời này, Hoàng Y Chính dĩ nhiên hiểu được Hoàng Đế muốn có Hoàng Tử nối dõi, hần không dám chậm trễ liền cẩn thận kê một phương thuốc trình lên.

“Ta muốn mỗi ngày khanh phải tự mình nấu thuốc, không được giao cho người khác. Nếu xảy ra chuyện gì, ái khanh đã ở thái y viện nhiều năm hẳn biết hậu quả như thế nào, đúng không?”, Thánh Cảnh Đế nhìn phương thuốc rồi lạnh lùng phản phô.

“Thần tuân chỉ”, Hoàng Y Chính hiểu được tình hình nghiêm trọng liền vội vàng phục mệnh.

“Khởi tấu bệ hạ”, Tinh Suong từ nội điện đi ra, nàng cúi người truyền lời, “Nương nương phân phó nô tì đến hỏi xem nương nương có thể nhìn qua phương thuốc hay không?”

“Mang đến cho nương nương xem”, Thánh Cảnh Đế vốn dĩ không có ý định giấu Tranh, hắn liền đưa phương thuốc cho nàng. Tinh Suong nhận lấy phương thuốc quay trở về nội điện, được một lúc lại quay trở lại, “Nương nương nói không uống được thuốc có vị đắng, xin hỏi thái y có thể thêm vào một ít Mật Ngạnh Thảo hay không?”

Hoàng Y Chính lại nghĩ: Mật Ngạnh Thảo là loại dược thảo thông thường, hương vị rất ngọt, kết hợp với dược thảo khác thì không có vấn đề gì. Vì vậy, nếu người không thể uống được thuốc đắng, cho một ít Mật Ngạnh Thảo vào trong thuốc đã nấu sẽ rất dễ uống. Xem ra quý phi nương nương cũng am hiểu về y thuật. Hoàng Y Chính vội vàng giải thích với Thánh Cảnh Đế, “Bệ hạ, Mật Ngạnh Thảo dược tính nhẹ, sẽ không có tác dụng gì, chỉ có vị ngọt mà thôi, thêm vào sẽ không sao”

“Quý phi không uống được thuốc đắng, vậy thêm vào đi”, Thánh Cảnh Đế nghe thái y nói rõ ràng liền đồng ý.

Nghe Tinh Suong báo lại, Tranh ngồi trên giường lo lắng không thôi. Nàng vừa nhìn thấy phương thuốc liền hiểu, đó là thuốc dùng cho nữ tử bỏ dưỡng thân thể. Dụng ý rất rõ ràng, Thánh Cảnh Đế muốn nàng mang thai. Tuy Mật Ngạnh Thảo kết hợp với các dược thảo khác không có tác dụng gì, nhưng nàng nhìn thấy trong phương thuốc có dùng một ít Sanh Ma. Nếu dùng chung Sanh ma cùng Mật Ngạnh Thảo lại có tác dụng tránh thai, đối với nàng sẽ không nguy hại gì. Lúc còn ở Thất Tuyệt Cốc, khi nàng cùng y thánh thảo luận về các loại dược thảo, trong lúc vô tình y thánh nhắc đến điều này trong một quyển sách y dược, chỉ là rất ít thấy thuốc biết đến. Nếu đã như vậy, Hoàng Y Chính cũng có thể không biết? Khi nàng phân phó Tinh Suong nói thêm Mật Ngạnh Thảo vào phương thuốc, tim nàng đập như muốn vỡ tung lồng ngực. May mắn là không có việc gì, đã tránh được một kiếp a! Tranh chưa sót nhắm mắt lại, trong lòng bắt đầu suy tính không biết làm cách nào mới thoát khỏi nơi đây.

“Nương nương, Lý Tu Nghi ở ngoài điện cầu kiến nương nương”, Tranh đang đọc sách trong thư phòng liền Trầm thượng cung ở ngoài cửa hỏi, “Nương nương có muốn triệu kiến nàng không?”

Tranh thờ dãi, “Thỉnh Lý Tu Nghi đến thiên điện, ta sẽ đến ngay”. Thánh Cảnh Đế đã có lệnh, tần phi không có việc không được đến Chiêu Dương Điện, lần này Lý Tu Nghi đến đây nhất định là có chuyện quan trọng. Tuy Tranh không thích cùng các nàng tới lui chuyện trò, cũng không thích cùng các nàng tán gẫu về trang sức, quần áo, hoặc bàn tán về tần phi nào đang đắc sủng, ai đang thất sủng. Chỉ là... Tranh biết mình không nên gây thù chuốc oán ở hoàng cung.

Tranh buông quyển sách trên tay rồi dẫn theo Tinh Suong Tinh Tuyết đến thiên điện.

“Thần thiếp bái kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế”, Lý Tu Nghi nhìn thấy Tranh bước ra, trong lòng hận đến muốn lập tức xông lên giết chết nàng, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính hành lễ thỉnh an. Hôm nay nàng là có việc cầu người, không thể không cúi đầu.

“Lý Tu Nghi đứng lên, không cần đa lễ. Mời ngồi”, Tranh vội vàng nói.

Trầm thượng cung tiến lên dâng trà, lúc này hai người mới phân theo chủ khách ngồi xuống. Lý Tu Nghi nhìn Tranh: trang phục trên người nàng tuy thoát nhìn có vẻ không quá cầu kỳ nhưng nếu nhìn kỹ lại thấp phần cao quý, trầm phi thúy cài trên đầu càng tỏa ra nét thanh lệ, trong lòng Lý Tu Nghi càng nghĩ lảng lẩn. Trang phục nàng đang mặc trên người nếu là những nương nương khác muốn có nó phải bỏ ra ít nhất hơn nửa năm mới có thể đạt được, Tu Nghi nhìn thấy Tranh có vẻ không biết điều này, đối với Tranh mà nói, tất cả chỉ đơn giản như là việc “rẽ nước chảy cá”, trong khi trang phục của nàng không bằng một góc nhỏ của vị quý phi nương nương này, chỉ những dịp quan trọng mới dám mặc. Hôm nay, nhìn thấy trang phục sang trọng của quý phi khác trên người nàng, trong lòng vừa tức vừa đổ kị. Lại nhìn đến chén trà trong tay là cực phẩm trà ở Quán Sơn, trong cung chỉ có Thái Hậu cùng bệ hạ mới có thể dùng. Chiêu Dương Điện lại mang ra đãi khách, hừ...con tức của Lý Tu Nghi đã lên đến cực điểm, nhưng đó là trong lòng âm thầm phẫn nộ mà thôi, ánh mắt của nàng lại yếu đuối đáng thương vô cùng.

“Nương nương, hôm nay thần thiếp mạo muội đến gặp nương nương, thật sự là có việc muốn nhờ, cúi xin nương nương cứu giúp!”, Lý Tu Nghi lộ vẻ ai oán. Nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của mình lúc này, nàng không nên được bị ai.

“Tu Nghi hãy bình tĩnh, có chuyện gì thì từ từ mà nói”, nhìn thấy Lý Tu Nghi khóc thảm thiết, Tranh không khỏi bối rối chân tay. Đối với thể thái nhân tình nàng không hiểu rõ lắm, nếu là tiểu hài tử còn có thể dỗ dành, còn đây là người lớn... ai...nàng phải nói làm sao. Một nữ quan tiến đến đưa khăn lau lệ, Lý Tu Nghi thốn thức nói, “Hồi bẩm nương nương, gia phụ của thần thiếp thừa dịp thần thiếp nhất thời được bệ hạ đặc sủng nên tỏ ra kiêu căng, cường chiếm vài mẫu đất nên bị Ngự Sử dâng tấu chương. Bệ hạ giận dữ muốn trị tội cả nhà thần thiếp! Khẩn xin nương nương nể tình thần thiếp, trước mặt bệ hạ xin nương nương nói vài câu cầu tình, để giữ lại cơ nghiệp của Lý gia!”, Lý Tu Nghi không còn giữ lại chút tự tôn nào, nàng buong người từ trên ghế quỳ xuống, vừa lau nước mắt vừa tiếp tục cầu xin, bộ dáng này thật khiến Tranh khó xử. Tranh vốn không muốn can dự đến nhóm tần phi này, nhưng nhìn thấy bộ dáng khóc lóc đến động lòng người của Lý Tu Nghi, nàng nên làm thế nào cho phải?

“Tu Nghi, mời đứng lên! Người quý như vậy, chúng ta rất khó nói chuyện”, Tranh giúp đỡ Lý Tu Nghi đứng dậy, nàng uyển chuyển nói, “Tu Nghi khóc đến sưng mắt rồi! Trầm thượng cung, người phân phó người hầu hạ tu nghi chỉnh trang lại rồi chúng ta nói chuyện sau”

“Tuân lệnh nương nương”, Trầm thượng cung hướng dẫn nữ quan giúp đỡ Lý Tu Nghi ra khỏi thiên điện để chỉnh trang lại dung nhan.

“Lão thiên a! Chuyện này là sao! Hôm nay tại sao ta lại gặp phải chuyện này?”, Lý Tu Nghi được diu ra khỏi phòng. Tranh không còn giữ lại phong cách quý phi cao nhã, nàng nhào người lên bàn than thở.

“Cô nương, việc này ta cũng biết một chút. Máy ngày nay trong cung bàn tán xôn xao, các cung đều biết, chỉ vì Chiêu Dương Điện canh phòng nghiêm ngặt, nữ quan nội thị lại không dám nhiều lời nên cô nương không biết mà thôi”, Tinh Tuyết bước đến giải thích. Từ lúc Tranh vào cung đến nay, nàng cùng Tinh Sương luôn xưng hô “quý phi nương nương”, chỉ là những lúc không có ai hai người lại chuyển sang cách gọi này.

“Huynh trưởng của Lý Tu Nghi cậy thế muối muối được đắc sủng, ngang nhiên chiếm đất đai của dân chúng, còn dẫn đến án mạng chết người, bị Ngự Sử tố cáo, kết quả bệ hạ hạ lệnh toàn bộ bị hạ ngục! Theo ý ta, cô nương không cần quan tâm đến việc này, bọn họ làm việc xấu, sớm muộn cũng dẫn đến kết quả này thôi!”, Tinh Sương tiếp lời.

“Xem mạng người như cỏ rác, tư chiếm đất của dân, tội này không đáng tha thứ!”, Tranh nghe xong những lời này cũng gật đầu tán thành, trong lòng nàng đã có chủ ý. Nhờ vào đọc sách, Tranh biết rằng ở thời cổ đại “hậu cung không được tham gia vào triều chính”, lúc trước nàng cảm thấy điều này rất vô lý! Nhưng hiện tại. ...thật hữu dụng a! Chỉ ít nàng có thể dùng nó để lấy cớ từ chối Lý Tu Nghi. Lần đầu tiên Tranh phát hiện mình nói những lời này thuận miệng như “nước chảy hoa trôi”.

Vừa tiến bước Lý Tu Nghi, Tranh lại nhìn theo bóng lưng của nội thị đến tuyên chỉ đang dần xa. Tranh yên lặng ngồi trên ghế. Hôm nay, nàng mới lãnh giáo được sự lạnh lùng tàn khốc của Hoàng Đế. Vừa rồi, tại thời điểm nàng đang suy nghĩ tìm lý do để cự tuyệt lời thỉnh cầu của Lý Tu Nghi thì nội thị từ Càn Thanh Cung đã đến mang theo khẩu dụ của Thánh Cảnh Đế, “Đoạn Linh Điện Tu Nghi Lý thị không tuân phục đức, quá nhiều quý phi, hậu cung không được tham gia chính sự, hạ chỉ Tu Nghi đến Trường Khánh Cung hầu hạ Thái Hậu, chuyển sang Thượng Dương Cung”. Từ Tu Nghi bị hạ chức tước xuống thành tài nhân, Lý Tu Nghi vừa nghe đến đây liền hôn mê bất tỉnh.

Tranh quá đối bàng hoàng, đến khi nội thị cáo lui nàng vẫn còn ngồi ngơ ngẩn trong thư phòng. Thượng Dương Cung, đó là nơi nào?

Thượng Dương nhân,

Thượng Dương nhân,

Hồng nhan ám lão bạch phát tân.

Lục y giám sử thủ cung môn,

Nhất bệ Thượng Dương đa thiếu xuân?

(上阳人，上阳人，红颜暗老白发新。绿衣监使守宫门，一闭上阳多少春?)

Quả nhiên “Tội thị vô tình để vương gia”, Hoàng Thượng đối xử với phi tần của mình thật vô tình, hôm nay là Lý Tu Nghi, ngày mai là ai? Còn có Mai Anh... Tranh cảm thấy cõi lòng thật lạnh lẽo.

Buổi tối hôm đó Tranh chỉ ngồi trầm ngâm, Hoàng Đế dĩ nhiên cũng đã nhận ra, nhưng hắn không hiểu được tâm sự của nàng, chỉ nghĩ là do sự tình của Lý Tu Nghi khiến nàng không cảm thấy thoải mái, vậy nên hắn không có lên tiếng hỏi. Đến lúc hai người đã gần như nửa tỉnh nửa ngủ, Tranh đột nhiên mở mắt, “Hai ngày tới ta có thể xuất cung viếng thăm Từ Ân Tự không?”

“Tại sao đột nhiên đề cập chuyện này?”, hắc cau mày.

“Trước khi tiến cung, ta xin được một quẻ xăm tại Từ Ân Tự, nhưng vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành. Bệ hạ không đồng ý cũng không sao, cũng không có gì quan trọng”, Tranh nhỏ giọng nói.

“Nếu Tranh Nhi muốn thì cứ đi”, từ lúc bắt gặp nụ cười “kinh thiên động phách” kia tại cửa thiên điện, hắn không bao giờ gọi nàng là “ái phi” nữa mà trực tiếp gọi thẳng nhũ danh của nàng: Tranh Nhi.

“Đa tạ bệ hạ”, Tranh lại nhắm mắt.

“Ngủ đi”, hắn ôm lấy nàng nhẹ nhàng vỗ về. Tranh từ từ nhắm hai mắt, tuy nàng rất mệt mỏi nhưng lại không ngủ được, trong đầu chỉ nghĩ đến mười một chữ xin được ở Từ Ân Tự: Xuất sào tân lai linh xảo yển, quy vu cung khuyết để vương gia.

Vận mệnh còn có thể thay đổi, hướng hồ vài chữ vô tri kia. Trong một đêm, Lý Tu Nghi bị tổng giam vào Thượng Dương Cung, vận mệnh của nàng là do Hoàng Đế thay đổi. Nói vậy, Tranh cũng phải thay đổi vận mệnh của chính mình. Dù có thành công hay không, nàng cũng phải thử qua một lần. Từ xưa đến nay, chôn cung đình luôn hắc ám, Hoàng Đế tâm tàn khốc, tất cả đều khiến nàng lo sợ pháp phòng. Nàng có lý tưởng, có khát vọng tự do. Nàng có thể tự lực nuôi sống bản thân, nàng không phải loại nữ tử yếu đuối dựa dẫm vào nam nhân để sống. Một khi đã như vậy, nàng muốn đánh cuộc một phen! Tranh xiết chặt ngọc bội trong tay, nàng hạ quyết tâm. Cuộc sống bên ngoài không thể thiếu tiền, khối ngọc bội này là món trang sức giá trị nhất mà nàng có. Nếu lần này có thể thành công trốn thoát, nàng biết chuyện này sẽ nhanh chóng bị phát hiện, chỉ cần đơn giản một món đồ, cơ hội bị phát hiện sẽ ít hơn. Tranh nhắm mắt lại, nàng hít sâu một hơi, “Tinh Sương Tinh Tuyết, ta có chuyện muốn nói với các người”

Đầu hạ, năm Thánh Cảnh thứ mười lăm, đương triều quý phi từ Thừa Kiền Cung giá đáo Từ Ân Tự bái phật cầu nguyện. Từ khi tiến cung đến nay đã ba

tháng, quý phi hoàn toàn độc sủng, hôm nay lại muốn xuất cung. Ba ngày trước, cảm y vệ cùng ngự lâm quân rầm rộ chuẩn bị. Từ Tuyên Đức Môn đến Từ An Tự, dọc đường đi thị vệ tay mang đao kiếm lăm lệt uy nghi trông giữ, còn có Minh Vương cùng Đại tướng quân Phó Diêu hộ giá. Trước ngày quý phi xuất cung, cảm y vệ cùng thị vệ đã tiến hành tra xét Từ An Tự từ trong ra ngoài, mặc dù Từ An Tự thường xuyên được hoàng gia phúng viếng, nhưng lần này người đến bái phật không phải tầm thường, không ai dám để xảy ra một chút khinh suất. Không khí bên ngoài thật khẩn trương, bên trong Chiêu Dương Điện cũng lo lắng không kém.

“Các người đã nhớ kỹ chưa? Không được để xảy ra sơ sót gì”, Tranh cẩn thận dặn dò, nàng thật sự không còn cách nào khác mới tính đến bước này, có thể thành công hay không nàng cũng không nắm chắc. Nhưng ngàn lần không thể để Tình Suông cùng Tình Tuyết liên can, lại nói nếu không có các nàng, một mình nàng không thể trốn thoát được, dù có thể thoát khỏi Từ An Tự, căn cứ tính cách bất chấp thủ đoạn của Hoàng Đế, hẳn nhất định sẽ lấy các nàng ra uy hiếp Tranh. Thật trăm mối ngón ngang, vừa không muốn để các nàng cùng lâm vào hiểm cảnh, những hiện tại không đảo tẩu thì không biết đến bao giờ mới có cơ hội xuất cung.

“Cô nương yên tâm, chúng ta nhất định làm được”, Tình Suông gật đầu phụ họa. Trong lòng Tranh tràn đầy ưu tư, biện pháp này cực kỳ mạo hiểm. Sáng mai, người “bảo hộ” nàng là ai? Là Đại tướng quân Phó Diêu, nghe nói hần trí tuệ mưu kế, là cánh tay đắc lực của Thánh Cảnh Đế, nếu muốn nói đến kế sách phức tạp, vậy chỉ bằng dùng phương pháp đơn giản nhất: điệu hổ ly sơn. Chính là... muốn vậy phải tiến hành kế hoạch cực kỳ hoàn hảo, không thể để Phó Diêu nhìn ra sơ hở mới được.

“Bệ hạ giá lâm...”, nghe tiếng hô bên ngoài, ba nàng vội vàng đi về phía cửa điện. Ngày mai nhất định phải cẩn thận. Trong lòng Tranh âm thầm nói với chính mình: bất luận thế nào, đêm nay cũng không thể để lộ cho hần biết.

“Thủy hoa diêu diêu, tiết việt đường đường”, một đôi câu đối theo nghi thức được treo lên tại Tuyên Đức Môn, các mệnh phụ phu nhân đứng đợi bên ngoài càng tỏ vẻ nghi ngờ. Thời điểm sắc hoàng kim thấp thoáng xuất hiện phía xa xa tựa như rồng lượn trong mây, lúc này mọi người thật sự sững sờ, nguyên lai Hoàng Thượng lại một lần không che dấu sự sùng ái đối với quý phi. Ba tháng chuyên sủng, liên tiếp ban ra ân chiếu, hôm nay lại dùng nghi thức thiên tử hộ tống quý phi đến Từ An Tự, thậm chí không quan tâm đến lời nghị luận của các đại thần. Điều này đã rõ ràng: chỉ cần quý phi sinh được Hoàng Tử thì vị trí đứng đầu lục cung... ai...!

Cảm y vệ, cảm vệ quân, hồ bí vệ ba đội thị vệ giáp trụ nghiêm trang bước sau ngự giá. Sáu nữ quan cầm trong tay hoa quả, lư hương, các vật phẩm dùng để bái phật lần lượt theo sau. Trước Từ An Tự đã tập trung rất nhiều người, khi nhìn thấy đoàn người tiến đến, bọn họ lần lượt quỳ xuống tung hô, “Thiên tuế!”

“Trầm thượng cung, người cùng một vài người theo ta vào trong bái phật là được, đừng quấy nhiễu phật môn thanh tịnh”, Tranh nhỏ giọng phân phó, nhóm nữ quan vội truyền ý chỉ. Hai nữ quan kéo rèm che, Tranh từ tốn bước xuống loan xa, Phó Diêu phụng mệnh tùy giá, trong tự canh phòng nghiêm ngặt. Phương trượng trụ trì Từ An Tự dẫn theo chư tăng tiếp đón quý phi.

Mang phẩm vật để trước bàn phật, Tranh kính cẩn quỳ gối trên nệm, trên tay cầm một nén hương, tâm trạng nàng hoảng loạn không thôi. Tranh không tin vào thần thánh lại lại bắt đầu đi quỳ gối trước phật môn, chỉ mong hôm nay kế hoạch thành công, hết thảy đều thuận lợi. Nếu nàng có thể thuận lợi trốn thoát, chỉ nguyện cho “người nợ” sau này bình an. Nhớ đến Hoàng Đế, thần sắc của Tranh không khỏi ảm đạm. Đêm qua hần căn dặn nàng đủ thứ, nào là không để mệt mỏi, sớm sớm hồi cung... chuyện này khiến nàng thật sự ngoài ý muốn. Nói không cảm động là không đúng, ba tháng nay thật tâm mà nói, thái độ của nàng đối với hần cho tới bây giờ đều là diễn kịch mà thôi. Đường đường là Hoàng Đế nhưng hần đối với nàng thật tâm thật dạ lấy lòng, mọi thứ hần có đều muốn dành tặng cho nàng. Phu quân như vậy, nàng còn đòi hỏi gì nữa? Nếu nàng là nữ tử bình thường, có lẽ đã sớm động tâm can rồi. Chỉ tiếc, nàng không thể, cũng không muốn suốt đời ở lại nơi này. Qua sự việc của Mai Anh, của Lý Tu Nghi, của đám tân phi nơi hậu cung cùng Thái Hậu, nàng càng quyết tâm thoát khỏi nơi đây, nàng muốn về nhà.

Tại chính điện dâng hương, Tranh bái Thích Ca Mâu Ni Phật, bái Di Lặc Phật, A Di Đà Phật, Tiếp Dẫn Phật, Lô Xá Phật, tiếp theo lại đến Quan Âm Điện bái bốn vị Quan Âm cùng Vi Đà, sáu thượng nữ quan hộ tống Tranh đến sương phòng nghỉ ngơi, Tranh chỉ để Tình Suông Tình Tuyết lại bên cạnh. Các nữ quan tại Thừa Kiền Cung hay Chiêu Dương Điện đều biết thói quen này, vậy nên khi bọn họ đến sương phòng liền đứng hầu bên ngoài. Phó Diêu không cần nói, hần một bước cũng không ly khai thiên điện. Cảm vệ quân canh phòng nghiêm mật ở vòng ngoài.

“Tình Suông, chúng ta đến phật đường. Tình Tuyết, người cùng Trầm thượng cung mang sáu nữ quan lui xuống, các vật phẩm phúng viếng ở Từ An Tự phân phát cho mọi người”, Tranh nhỏ giọng phân phó.

“Tuân chỉ”, nhìn theo Tình Suông Tình Tuyết dẫn các nữ quan lui ra ngoài, Tranh thầm nhủ trong lòng, “ngàn vạn lần không được xảy ra sơ sót!”

Một lát sau, mọi người đột nhiên nghe được thanh âm hô hoán, “Có thích khách! Có thích khách!”

Các thị vệ bên ngoài lập tức xông vào, Tranh cũng kinh hoàng la lên, “Thình tướng quân đến đó một lát, xem các nữ quan bị làm sao?”. Phó Diêu dù có thông minh đến đâu, “trí tuệ mưu kế” đến cỡ nào, nhưng hôm nay trước khi xuất phát, Thánh Cảnh Đế đặc biệt triệu kiến phân phó hẳn phải thật cẩn thận làm việc, đến khi hần chính mắt nhìn thấy tình huống trước Tuyên Đức Môn, nào nghi thức đưa tiễn, nào tiễn hô hậu ủng, Phó Diêu a Phó Diêu! Lần đầu tiên hần thấy được một vị quý phi đặc sủng đến vậy. Cho nên khi nghe âm thanh kêu cứu, hần cũng không khỏi có chút bối rối. Nhưng hần là tướng quân chinh chiến bao lâu, cảnh tượng thế nào lại chưa từng gặp qua, hần vội trấn tĩnh lại, “Bệ hạ có chỉ, thần phải hộ giá nương nương, nếu không có việc gì khẩn cấp thì không được rời khỏi đây nửa bước!”

“Phó tướng quân, ta cũng biết lệnh vua khó cãi. Nhưng hai nữ quan bọn họ đối với ta thân như tỷ muội, nếu các nàng có chuyện gì, ta cũng không chịu đựng được, xin tướng quân hãy vào xem một chút, bên cạnh ta vẫn còn sáu nữ quan, còn có cảm vệ quân bảo hộ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Quý phi a quý phi! Phó Diêu đành hạ nghiêm lệnh cho cảm vệ quân bảo vệ vòng ngoài sân, lúc này hần mới chạy đi.

Tranh nhanh chóng lấy ra ngân châm, thời gian của nàng không nhiều, hiện tại Tinh Sương Tinh Tuyết vẫn còn ở bên ngoài, nàng phải nhanh lên! Vài nữ quan còn lại nghe nương nương truyền gọi liền vội vàng bước vào. Tranh gọi nàng hướng lại gần, nữ quan này chưa kịp nghe rõ nương nương nói gì liền trực tiếp lâm vào hôn mê.

“Thượng nghị! Thượng nghị! Người làm sao vậy?” nghe được âm thanh kinh hoàng của quý phi, các nữ quan còn lại vội vàng chạy vào đỡ lấy nữ quan đang hôn mê bất tỉnh trong lòng quý phi. Lại nói các nữ quan vừa tiến đến gần Tranh, bọn họ bỗng thấy choáng váng, cảnh vật trước mắt tối đen như mực.

Tranh rút ngân châm ra, không nên chậm trễ, mang vội vàng mở cửa chạy theo hướng đảo tẩu. Lần trước khi cùng Tinh Sương Tinh Tuyết đến Từ Ân Tự, nàng biết ở phía sau biệt viện có một lối nhỏ thông ra ngoài rất kín đáo, không nhiều người biết. Cẩm y vệ, cấm vệ quân vẫn chưa đến. Haizz... có ai như nàng không? Quý phi không làm lại làm kẻ đào tẩu! Thật bất ngờ, có một ánh chớp đánh về phía nàng, Tranh quay đầu lại...

Đầu hạ năm Thánh Cảnh thứ mười lăm, quý phi tại Từ Ân Tự dâng hương bị mưu hại, thủ phạm không ai khác ngoài Lý thị. Long nhan giận dữ hạ lệnh tru di cửu tộc, Lý gia không ai trốn thoát, thủ phạm chính bị ngũ mã phanh thây, riêng Lý mỹ nhân tại Thượng Dương Cung được ban một dải bạch lăng thường tử.

KNQ đây, hôm nay chúng ta chỉ có một bài thơ nhưng rất hay. Đó là bài thơ mà Tranh đã đọc khi nghe nói Lý Tu Nghi bị giam vào Thượng Dương Điện, bài thơ có tên Thượng Dương Nhân của Bạch Cư Dị, hai câu thơ Tranh đọc nằm ngay đoạn đầu của bài thơ dài này. Thượng Dương Nhân kể về tâm sự của một tú nữ tiến cung nhưng vĩnh viễn không gặp được long nhan, bởi vì khi ấy Đường Minh Hoàng đã hoàn toàn bị Dương quý phi làm cho... hôn xiêu phách lạc.

*Bản dịch Hán Việt:

Thượng Dương Nhân

Thượng Dương nhân! Thượng Dương nhân!

Hồng nhan ám lão, bạch phát tân.

Lục y giám sử thủ cung môn,

Nhất bé Thượng Dương đa thiếu xuân?

Huyền tông mặt tuế sơ tuyển nhập

Nhập thời thập lục, kim lục thập,

Đồng thời thái trạch bách dư nhân,

Linh lạc niên thâm tàn thử thân.

Úc tích thôn bi biệt thân tộc,

Phù nhập xa trung bất giao khóc.

Giai vân nhập nội tiện thừa ân,

Kiểm tự phù dung, hung tự ngọc

Vị dung quân vương đắc kiến diện,

Đi bị Dương phi dao trác mục

Đồ linh tiềm phối Thượng Dương cung,

Nhất sinh toại hướng không phòng túc.

Túc không phòng, thu dạ trường,

Dạ trường vô mỹ thiên bất minh.

Cảnh cảnh tàn đăng bối bích ảnh,

Tiêu tiêu ám vũ đã song thanh.

Xuân nhật tri,

Nhật tri độc toạ thiên nan mộ,

Cung oanh bách chuyển sầu yếm văn

Lương yển song thê lão hưu đồ,

Oanh quy yển khứ trường tiêu nhiên,

Xuân vắng thu lai bất ký niên,

Duy hướng thâm cung vọng minh nguyệt.

Đông tây tú ngũ bách hồi viên.

Kim nhật cung trung niên tối lão,

Đại gia dao tứ thượng thư hiệu,

Tiểu đầu hải lý trách y thường,

Thanh đại điểm mi, mi tế trường.

Ngoại nhân bất kiến, kiến ưng tiểu,

Thiên Bảo mặt niên thời thể trang!

Thượng Dương nhân, khổ tối đa,

Thiếu diệc khổ, lão diệc khổ,

Thiếu khổ, lão khổ lưỡng như hà?

Quân bất kiến,

Tích thời Lã Thượng mỹ nhân phú,

Hựu bất kiến.

Kim nhật Thượng Dương cung nhân bạch phát ca

*Bản dịch nghĩa:

Người cung Thượng Dương! người cung Thượng Dương!

Má hồng âm thâm già, tóc ngày bạc thêm.

Quan thái giám áo xanh, cắt cho việc canh cửa cung.

Từ khi giam vào cung Thượng Dương, đến nay trải đã bao xuân

Cuối đời Huyền Tông (2) bắt đầu tuyển vào,

Lúc vào mười sáu, nay sáu mươi tuổi.

Cùng một lớp tuyển có hơn trăm người,

Lâu năm rơi rụng, nay còn thân tàn này sót lại.

Nhớ khi nuốt sầu từ biệt thân thích, họ hàng,

Bị diu lên xe, không cho khóc

Ai cũng bào vào cung là được nhờ ơn ngay,

Má đỏ như hoa sen, ngực trắng như ngọc.

Chưa được vua trông thấy mặt,

Đã bị nàng Dương (3) lờm tự đẳng xa.

Vì ghen nên ngấm sai đầy vào cung Thượng Dương,

Thế là cả đời nằm suông trong buồng vắng.

Nằm buồng vắng, đêm thu dài.

Đêm dài không ngủ, trời mãi chẳng sáng.

Lẻ loi đèn tàn, bóng in trên vách,

Mưa đêm rả rích, tiếng đập ngoài song,

Ngày xuân trôi chậm chậm

Ngày chậm chậm, ngồi một mình, trời mãi chẳng chiều.

Oanh trong cung lú lo trăm giọng, buồn nghe đã chán tai.

Én đậu sóng đôi trên giường nọ, tuổi già không còn ghen tị.

Oanh về, én téch, cảnh vẫn im lìm.

Xuân lại thu quan, bao năm không nhớ,

Duy ở chốn cung sâu, ngắm nhìn trăng sáng.

Đông rồi lại tây, từng đã bốn năm trăm độ tròn (4)

Ngày nay trong cung, tuổi mình già nhất.

Mọi người đặt xa xôi cho cái tên : cụ Thượng.

Đôi hài nhọn mũi, áo quần hẹp bó,

Sáp đen lánh vẽ đôi mày nhỏ và dài.

Người ngoài trông thấy, trông thấy hẩn cười:

“Đấy! Lối điểm trang cuối đời Thiên Bảo!” (5)

Người cung Thượng Dương khổ rất nhiều,

Trẻ cũng khổ, già cũng khổ.

Trẻ khổ già khổ, hai đường biết sao?

Người há chẳng thấy bài phú “Người đẹp” của Lã Thượng (6) ngày trước ?

Lại há chẳng thấy khúc hát “Đầu bạc” của người cung Thượng Dương ngày nay?

(1): Thượng Dương cung : Một trong những cung dành cho những cung phi bị Đường Minh Hoàng bỏ sau khi Dương Quý Phi vào cung

(2) Huyền Tông:Đường Minh Hoàng

(3)Nàng Dương : Dương quý phi

(4)Thời gian độ bốn mươi năm

(5)Thiên Bảo: niên hiệu Đường Minh Hoàng

(6) Cuối năm Thiên Bảo, Minh Hoàng ngấm sai người đi tìm gái đẹp. Người ta gọi bọn này là hoa điều sứt. Thừa ấy có Lã Thượng làm bài Mỹ nhân phú ngụ ý chê Đường Minh Hoàng

*Bản dịch thơ:

Người Thượng Dương

Người Thượng Dương

Má phai hồng mái tóc sương,

Thái giám cắt vào việc giữ cửa,

Đã mấy mươi xuân chịu bề bang.

Năm ngoài Huyền Tông mới kén vào,

Khi vào mười sáu, nay sáu mươi

Trăm người kén vào cung một lúc,

Mòn mỗi xuân xanh suốt cả đời.

Nhớ lúc ra đi biệt họ hàng,

Đi lên xe tiễn cảm buồn thương,

Bảo vào cung cấm, được sung sướng,

Mây mặt tươi hồng, ngực nở nang.

Chưa được đức vua nhìn thấy mặt,

Đã bị Dương Phi để ý ngầm.

Ghen bắt đẩy vào cung Thượng Dương,

Phòng không từ đó sống âm thầm

Đêm thu dài,

Đêm dài không ngủ giờ tối hoài.

Bên ngọn đèn tàn ngơ ngẩn bóng,

Tí tách mưa đêm dội cửa ngoài.

Ngày xuân chảy,

Ngày chảy, vô vô trời lâu tới,

Oanh vàng hát mãi chẳng buồn nghe,

Trông én đậu đôi già chẳng ngại

Oanh đi én lại bao âm thầm

Xuân tới thu qua chẳng nhớ năm

Cung sâu chỉ biết nhìn trăng sáng

Tĩnh tuần trăng đã bốn năm trăm

Ngay nay trong cung tuổi già nhất

Ai nấy gọi đùa cộ Thượng thư

Giày dép đi chật, áo quần hẹp

Sáp xanh tô mày, mày nhỏ hẹp,

Người ngoài không nhìn, nhìn phải cười,

Cuối đời Thiên Bảo thế mới đẹp.

Người Thượng Dương khổ rất nhiều,

Trẻ cũng khổ, già cũng khổ,

Trẻ khổ già khổ đều ra sao ?

Anh không thấy bài phú “Mỹ nhân” xưa kia của Lã Thượng,

Lại không thấy bài ca “người Thượng Dương tóc bạc” ngày nay ru?

(Doãn Kế Thiện)

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu

Tối hôm đó, ánh trăng tròn vành vạnh chiếu sáng công hoàng thành, vạn vật chìm trong tĩnh lặng.

Bên ngoài Càn Thanh Cung, ba vị thống lĩnh cấm vệ quân, cấm y vệ, nội thị vệ cùng thuộc hạ đang quỳ rạp trên mặt đất.

Đồng Noãn Các bên trong Càn Thành Cung, các đại thần dập đầu xuống thềm, Phó Diêu quỳ phía trước, không ai dám thở mạnh, chỉ duy nhất hai vị vương gia vẫn đứng đó.

Thánh Cảnh Đế ngồi trên bệ rồng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía các đại thần, lửa giận càng lúc càng bốc lên cao, cơ hồ sắp bùng nổ. Không khí trong phòng sôi sục tựa nham thạch đang phun trào. Cao Viễn đứng im lặng, trong lòng thở dài cảm thán. Không ngờ quý phi xuất cung lần này lại phát sinh chuyện! Quý phi gặp nạn, may mắn nhờ khối ngọc bội trước ngực đỡ hộ một đao, bằng không đã nguy cấp đến tính mạng. Thiên tử nổi giận, thi thể ngàn dặm, máu đổ khắp nơi, quả thật đáng sợ! Lý gia có tội ắc sẽ phải báo ứng, chỉ là hình phạt “ngũ mã phanh thây” cũng không tránh khỏi quá mức tàn nhẫn.

Tùng xèo, chém nửa người, ngũ mã phanh thây, từ lúc khai quốc đến nay Thái Tổ Hoàng Đế đã hạ chỉ phế bỏ vì hình phạt này quá mức tàn nhẫn. Tiên Đế có tấm lòng nhân từ độ lượng, dù là tội phạm “mãi quốc cầu vinh” cũng không dùng qua ba loại hình pháp này. Nhưng hôm nay Thánh Cảnh Đế long nhan phẫn nộ, muốn trực tiếp dùng ngũ mã phanh thây để xử trí phụ tử Lý thị, các đại thần vô cùng hoảng sợ khi nghe được tin tức, bọn họ đồng loạt tiến cung dâng tấu chương, ngay cả hai vị Vương gia cũng bị kinh động. Mặc cho các đại thần nói khàn cả giọng, Thánh Cảnh Đế vẫn nghiêm mặt lạnh lùng không hé nửa lời, cũng không tức giận, thái độ này càng khiến các thần tử vốn đã sợ càng thêm sợ, bọn họ quỳ rạp không dám động đậy.

“Hoàng huynh, thần đệ cũng cho rằng hình pháp ngũ mã phanh thây quá mức tàn nhẫn, người của Lý gia đều đã bị hạ ngục, thỉnh hoàng huynh lưu cho bọn họ một cái chết toàn thây!”, người vừa mở miệng là Minh Vương. Minh Vương mặc dù giết địch vô số trên chiến trường nhưng lại là một người nhân hậu. Nhìn các đại thần bị dọa đến thất hồn lạc phách, lại thấy Hoàng Đế lại không khai mở kim khẩu, Minh Vương liền lên tiếng khuyên giải. Trong hai vị hoàng đệ của mình, Thánh Cảnh Đế nhận thấy hắn là người giống với phụ hoàng nhất. Kỳ Vương thì ngược lại, hắn cực kỳ giống hoàng huynh của mình, diện mạo như ngọc nhưng tâm ngoan thủ lạt, chỉ là thời điểm hắn nghe Minh Vương mở miệng cầu tình cũng góp lời tán đồng, bảo rằng hình phạt này quả thật quá mức tàn khốc. Tuy nhiên, thẳng thắn mà nói, hắn có thể lý giải được tâm tình của Hoàng Đế. Nếu đổi lại là Thanh Quân gặp phải sự tình như thế, hắn cũng tuyệt đối không nương tay, nhưng hoàng đệ đã mở miệng cầu tình, hắn cũng nên giúp một tay a!

“Các người cũng nghĩ như vậy?”, hai vị vương gia đã lên tiếng, Thánh Cảnh Đế không thể mãi im lặng, các đại thần thở nhẹ một hơi.

“Khởi tấu bệ hạ, nữ quan của quý phi nương nương có lời muốn tâu!”, nội thị quỳ xuống hồi bẩm.

“Mau truyền!”, lúc này tâm Hoàng Đế đập nhanh hơn bình thường. Vết thương trên ngực Tranh không sâu nhưng lại mất quá nhiều máu, lúc trở về đến hậu cung đã lâm vào hôn mê, hiện tại đang tịnh dưỡng tại Tây Noãn Các trong Càn Thanh Cung. Thái y đã nói vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, khi ấy hắn mới yên tâm đến Đông Noãn Các triệu kiến các đại thần.

“Bệ hạ thánh an”, Tinh Sương nhẹ nhàng tiến vào, phong thái ung dung không vì sự tồn tại của các đại thần trong điện mà có chút bối rối.

“Bình thân! Quý phi thế nào?”, Thánh Cảnh Đế vội vàng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, nương nương đã tỉnh lại, tinh thần rất tốt, không có nguy hiểm gì. Thái y cũng nói nương nương không có vấn đề, chỉ cần tịnh dưỡng là được. Chỉ là...nương nương có lời phân phó nô tì chuyển đến bệ hạ”

“Nói”, Hoàng Đế thờ dài nhẹ nhõm, cảm xúc cũng dịu xuống rất nhiều.

“Nương nương nói, “nghiêm hình tuần pháp, chích thị vi quân chi thuật; Nhân chi nhất tự, tài thị vi quân chi đạo” (严刑峻法, 只是为君之术; 仁之一字, 才是为君之道- nghiêm hình chấp pháp, chính là cách làm vua; một chữ “nhân”, chính là đạo làm vua). Nay bệ hạ xử phạt, đừng vì trong lúc tức giận mà lạm hình”, Tình Suong từ tốn nói xong liền cáo lui.

Thánh Cảnh Đế trầm tư nửa ngày mới nói, “Đã vậy, truyền chỉ, phụ tử Lý gia không cần ngũ mã phân thầy”

Các đại thần dập đầu tạ ân, bọn họ vừa kinh ngạc lực ảnh hưởng của quý phi vừa âm thầm cảm thán, không ngờ một nữ tử lại nói được những lời như vậy.

“Các khanh lui xuống! Trẫm đến chỗ quý phi”, mọi người cung tiễn ngự giá đến Tây Ôn Các. Cao Viễn cùng Tình Suong vội vàng theo sau.

Bên trong Tây Ôn Các, không khí dường như đã bình thường trở lại, chỉ khi nhìn đến thái độ của các nữ quan nội thị mới thấy được sự khản trương ở nơi này. Quý phi xảy ra chuyện, long nhan giận dữ, có lẽ mọi người sẽ không bao giờ quên được thảm trạng ngày hôm đó, lúc quý phi hôn mê bất tỉnh hồi cung, thần sắc của bệ hạ tại thời điểm đó quả thật rất đáng sợ. Thái y cùng nội thị đứng bên ngoài nhìn thấy ngự giá liền vội vàng quỳ xuống hành lễ. Thánh Cảnh Đế cước bộ nhẹ nhàng đi vào nội điện Tây Ôn Các, Tình Suong Tình Tuyết cùng sáu nữ quan hành lễ, hẩn phát tay cho các nàng lui xuống. Rèm mỏng màu hoàng kim nhẹ nhàng lay động, thân ảnh mỹ nhân thấp thoáng bên trong long sàng. Hoàng Đế nhẹ vén rèm tiến vào, Tranh lắng lắng nằm trên giường kim ngọc thất bảo, an tĩnh chìm vào giấc ngủ say. Mái tóc dài tung xỏa trên gối, trên người chỉ mặc tiểu y màu vàng ẩn hiện vết thương trên ngực, đầu đón trần ngập trong ánh mắt của hẩn.

Hoàng Đế ngồi cạnh giường, hẩn cúi người nhẹ nhàng hôn lên mi mắt và hai má của nàng. Giây phút này nhìn nàng bình yên trong giấc ngủ, hẩn mới nhận ra tất cả không phải là con ác mộng, “nàng an toàn”, không có việc gì. Hôm nay, nàng toàn thân đầm máu được đưa về hoàng cung, Thánh Cảnh Đế hoảng loạn đến điên cuồng. Lửa giận ngập trời khiến toàn bộ hộ vệ của nàng sợ hãi quỳ gối bên ngoài Càn Thanh Cung. Chỉ đến khi thái y tới, bảo rằng nàng mất máu nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc ấy hẩn mới bình tĩnh trở lại. Tên thích khách suýt trốn thoát nhưng bị Tình Suong Tình Tuyết cùng Phó Diêu bao vây tóm được, hẩn đã hạ lệnh cho cấm y vệ tra tấn thích khách. Hẩn hận, thật sự muốn lập tức xé xác tên thích khách mới hả cơn giận. Bọn họ dùng nhiều hình thức tra tấn tàn khốc ngoan độc mới tra được kẻ chủ mưu là Lý gia. Ngay lập tức, Lý mỹ nhân được ban ba thước bạch lăng, cừu tộc Lý gia bị hạ ngục. Hoàng Đế cúi đầu nhìn Tranh, hẩn cẩn thận để không chạm vào người nàng, tâm trí trầm lắng trong làn u hương. Không ai nhận ra, ngày hôm nay mặc dù thoát nhìn hẩn rất trấn tĩnh, nhưng bàn tay bên dưới ống tay áo đang cố gắng kìm nén run rẩy. Nhìn nàng nằm đó bất tỉnh, không chút động đậy, vốn tưởng rằng bản thân trải qua nhiều mưa gió như vậy, trên đời này hẩn không còn điều gì có thể khiến hẩn sợ hãi, nhưng hôm nay hẩn quả thật rất sợ, tựa như một mảnh tâm của mình bị ai đó cắt ra ngoài. Hẩn vô cùng hối hận, hẩn không nên vì Lý mỹ nhân có nét tương tự Tranh liền nạp nàng làm tần phi, nếu không thì Tranh sẽ không gặp phải tình cảnh này.

Tranh nhắm mắt nhưng không ngủ. Từ lúc tỉnh lại, nhìn thấy xung quanh náo loạn, lòng của nàng cũng loạn không kém. “Người tỉnh không bằng trời tỉnh”, kẻ hoạch hoàn hảo như thế, nàng làm sao nghĩ đến chuyện có thích khách a, toàn bộ kế hoạch đều tan thành mây khói. Vốn nàng định tạo tình huống thích khách giả, nào ngờ “lông giả thành thật”, chính nàng bị thương nằm ở nơi này, không lẽ phạt tử muốn trừng phạt sự vô tình của nàng, nên mới làm cho nàng chịu đau khổ thế này? Tranh cười chua xót, nàng nửa tỉnh nửa mê được đưa về cung, trong mơ hồ nàng vẫn nghe được thanh âm giận dữ của Thánh Cảnh Đế, cảm giác được hai cánh tay run rẩy của hẩn khi ôm nàng vào lòng. Vừa mới tỉnh lại, nghe tin hẩn dùng hình pháp ngũ mã phân thầy trừng phạt kẻ chủ mưu, nàng vội vàng phân phó Tình Suong đi cầu tình. Nói không cảm động là gạt người, chỉ là, nếu không làm như vậy thì làm sao nàng có thể trốn thoát? Thật sự là tiến thoái lưỡng nan a!

“Tỉnh?”, Thánh Cảnh Đế khẽ ngừng đầu, nhìn thấy mi mắt Tranh khẽ rung động, hô hấp có chút không đúng liền mở miệng ôn nhu hỏi.

Tranh từ từ mở mắt liền nhìn thấy mạn rèm thêu long phượng trên đỉnh đầu. Hoàng Đế vươn người đứng dậy rồi kéo áo khoác lên người Tranh. Nhẹ nhàng cời bỏ tiểu y, nhìn thấy vết thương còn vương máu, hẩn khẽ tiếp tục vuốt tay, trong ánh mắt không che dấu được sự đau lòng cùng thống khổ. Tranh chớp mắt cúi đầu xuống, nàng không dám nhìn vào ánh mắt của hẩn.

“Đau?”, Thánh Cảnh Đế nhẹ nhàng hỏi, Tranh ngẫm nghĩ một chút rồi thành thật gật đầu. Rất đau a!

“Thật xin lỗi”, lần đầu tiên Hoàng Đế hạ thấp thân phận cao quý. Tranh vô cùng chấn động nhưng vẫn không nói lời nào, nàng chỉ chăm chú nhìn hẩn, “Là trẫm sai, trẫm không bảo hộ được ngươi”, Thánh Cảnh Đế vui mặt vào mái tóc của Tranh, hẩn không muốn nàng nhìn thấy giây phút yếu đuối của hẩn.

“Ai cũng không sai, là ta sai”, Tranh thấp giọng thì thào, nàng nhẹ nhàng thờ dài một hơi. Là vì bị thương sao? Ngay cả lòng nàng cũng mềm lại.

“Hoàng huynh không đến Tây Ôn Các sao?”, theo nội thị tiến đến Đông Ôn Các, Kỳ Vương nhìn thấy Thánh Cảnh Đế ngồi sau ngự án phê duyệt tấu chương liền nhường mây treu gheo. Từ lúc quý phi bị thương tới nay, Thánh Cảnh Đế liền chuyển tất cả tấu chương đến Tây Ôn Các phê duyệt, trừ những lúc thượng triều hoặc triệu kiến đại thần, hẩn không rời quý phi nửa bước.

“Người nhà của nàng tiến cung thỉnh an, đang trò chuyện ở Tây Ôn Các”, Thánh Cảnh Đế liếc mắt nhìn hoàng đệ, Cao Viễn mang ghế đến cho Kỳ Vương an tọa.

“Hoàng huynh, thần đệ thỉnh chỉ đến Thanh Hải”, Kỳ Vương nghiêm túc nói.

“Tại sao? Là vì thiên tai ở Xuân Giang?”, Hoàng Đế ngự bút trong tay. Tuy chỉ mới đầu hạ, mưa không nhiều, từ đầu năm đến nay lượng nước cũng không quá lớn nhưng hàng năm tại Xuân Giang luôn xảy ra thiên tai. Thanh Hải nằm ở hạ nguồn, Xuân Giang lại giáp ranh với bờ biển, là nơi hàng năm chịu tổn thất lớn nhất.

“Năm trước Thanh Hải xảy ra thiên tai, nhiều phần tử nổi loạn thừa dịp này tiến hành giết người cướp của, thần đế sợ năm nay lại có loại sự kiện này phát sinh, người chịu khổ cũng là lão bá tánh, thần đế không thể trơ mắt ngồi nhìn. Hơn nữa, cử thần đế đến đó, hoàng huynh cũng có thể yên tâm phần nào”, Kỳ Vương biết họa thủy ở Xuân Giang là đại sự, không thể không thận trọng xử lý.

“Cũng đúng, dám tham quan ô lại ở nơi đó vơ vét của dân, có người đi trầm cũng yên tâm. Tiết Độ Sứ ở Thanh Hải tuy là quan thanh liêm nhưng chưa chắc có năng lực quản được dám tham quan này”, Hoàng Đế trầm tư một chút, “Nhưng chuyến đi này người cũng phải đặc biệt chú ý hộ vệ an toàn, mạng họ vệ quân của người theo, còn có cảm y vệ nữa! Cần phải bình an trở về cho trăm!”

“Tuân chỉ!”, Kỳ Vương lớn tiếng đáp ứng. Từ khi quý phi gặp chuyện, hoàng huynh cực kỳ quan tâm đến an nguy của bọn hắn, “Lại nói, hoàng huynh, lần này thần đế phụng chỉ tra xét vụ án hành thích quý phi, tuy phạm nhân đã đền tội nhưng vẫn còn vài nghi điểm không thể lý giải được”

“Nói!”, sắc mặt Hoàng Đế lập tức biến đổi, sau khi con chấn động ngày hôm đó qua đi, hắn cũng từng phân tích qua nghi điểm này, còn nghĩ bản thân quá đa nghi.

“Đầu tiên, thích khách là người của Lý gia, rất nhiều người trong cấm vệ quân là huynh đệ sinh tử với hắn mới có thể để hắn trà trộn vào. Chỉ là... Lý gia phái người này đến mai phục bên ngoài biệt viện của hoàng tẩu, nhưng nữ quan phụng chỉ trấn thủ trong thiên điện lại truy hô thích khách, về điểm này... thần đế cảm thấy có chút khả nghi. Thứ hai, các nữ quan ở lại trong viện đều bị hôn mê, duy chỉ hoàng tẩu không sao. Nếu thích khách gây nên, trong phòng ắt hẳn phải lưu lại dấu vết. Nhưng khi hoàng tẩu xảy ra chuyện, thích khách thực sự không có mặt trong phòng, vậy thì tại sao những nữ quan lại bị hôn mê, hơn nữa, tại sao lại hôn mê mà không phải là giết người diệt khẩu? Thứ ba, cũng là điều thần đế băn khoăn nhất, chuỗi ngọc bội ngăn một đao của thích khách được hoàng tẩu đeo trên ngực. Theo thần đế điều tra, ngọc bội kia không phải là cực phẩm trân quý, cũng không phải là kỷ vật yêu thích của hoàng tẩu. Quý phi dâng hương, tại sao lại mang theo ngọc bội trong người? Nếu là như vậy... chỉ có thể nói... có thể nói...”, Kỳ Vương ngập ngừng một chút.

“Cho nên?”, Thánh Cảnh Đế trầm giọng hỏi.

“Thứ lỗi thần đế lớn mật nói thẳng, có khả năng hoàng tẩu muốn thừa dịp này đào tẩu nhưng trùng hợp bị thích khách tấn công. Vì tình huống có biến nên kế hoạch kia mới không thành công. Chỉ có thể giải thích như vậy mới thông suốt”, Kỳ Vương cũng trầm giọng đáp lời. Trong lúc nhất thời, Đồng Noãn Các chìm trong yên lặng.

“Thế nào?”, lệnh cho sáu nữ quan lui ra ngoài, chỉ để lại Tinh Sương Tinh Tuyết, tất cả mọi người không câu nệ lễ tiết, bọn họ đồng loạt ngồi xuống giường trò chuyện với Tranh.

“Không sao, ta đã có thể xuống giường đi lại, chỉ là Tinh Sương Tinh Tuyết lo lắng quá mức, không cho ta cử động a!”, gặp được ti muội Liễu gia đến viếng thăm, Tranh vô cùng cao hứng.

“Cô nương! Người đừng đổ lỗi cho chúng ta, đây là chỉ ý của bệ hạ, tại sao lại là lỗi của chúng ta được?”, Tinh Tuyết mở miệng phản bác.

“Được rồi! Được rồi! Là ta sai!”, Tranh lảng tránh, mỗi khi nhắc tới Thánh Cảnh Đế, trong mắt nàng lại phảng phất một tia u buồn.

Trường Trữ thu hết mọi phản ứng của Tranh vào mắt. Ba tháng nay, mọi người đều bàn tán quý phi đắc sủng, Liễu gia hẳn phải “một nhà làm quan, cả họ được nhờ”, nhưng toàn gia Liễu phủ làm sao còn lòng dạ nghĩ đến việc này, bọn họ chỉ canh cánh trong lòng không biết Tranh sống trong cung ra sao. Bệ hạ sủng ái, có thể bảo hộ nàng không thể thương tổn nhưng các nàng rất hiểu tính cách của Tranh, cuộc sống nơi đây là thứ Tranh không hề mong muốn.

“Tranh Nhi, trong lòng ngươi muốn thế nào?”, Trường Trữ không buông tha.

Tranh rùng mình, “Cho dù ta muốn thế nào, cũng có được gì đâu”. Kế hoạch lần này thất bại, không biết bao giờ mới được ra khỏi cung, “Trường Trữ, nói thật ra... cho đến giờ ta vẫn muốn thoát khỏi nơi này... chỉ là, hẳn đối với ta trọng tình trọng nghĩa, con người không phải cỏ cây... thật làm khó ta mà...!”

Trường Trữ im lặng, nàng nhìn thấy bộ dáng này của Tranh liền biết trong lòng tranh đang đau khổ day dứt. Tự cô chỉ kim, tình cảm là vấn đề khó phân giải nhất, người ngoài cuộc làm sao có thể giúp được. Chuyện đã như thế, chỉ bằng cho nàng thời gian nghĩ thông suốt, ai... con người dù thông minh đến mấy, vướng phải cảnh ngộ này thì... muốn trốn không thoát a!

Rèm giường lay động, Thánh Cảnh Đế ôm chặt mỹ nhân trong lòng nhưng ánh mắt hoàn toàn trống rỗng. Những lời Kỳ Vương nói sáng nay vẫn còn văng vẳng trong đầu hắn... đào tẩu? Hẳn một lòng một dạ đối đãi với nàng như vậy, nàng có thể tuyệt tình thế sao? Thống khổ cùng ưu thương không che giấu mình trong đáy mắt Hoàng Đế. Sau khi vụ án xảy ra, hắn bình tâm lại liền nhận ra vấn đề có điểm khả nghi, chỉ là hắn không ngờ vấn đề lại liên quan đến nàng, hay nói chính hắn không dám nhìn thẳng vào sự thật. Từng lời nói của Kỳ Vương tựa như thanh chủy thủ bén nhọn đâm sâu vào tim hắn. Nàng là cánh chim trên thảo nguyên, không phải hoàng yến tại Giang Nam. Đôi cánh ấy đang ở tìm kiếm cơ hội vẫy vùng tung bay trên bầu trời bao la. Thánh Cảnh Đế siết chặt vòng tay ôm Tranh vào ngực, trong giấc ngủ, nàng bất an thốt lên vài thanh âm mơ hồ. Kỳ Vương đã xuất phát đến Thanh Hải, hẳn lại càng xiết chặt hộ vệ xung quanh nàng. Vô luận như thế nào cũng không để nàng rời xa hắn! Dù phải hủy đôi cánh kia, hắn cũng phải lưu nàng lại

nơi này!

Tranh nép người trong lồng ngực hần, cảm thấy tư thế không mấy thoải mái, nàng xoay người mơ màng hỏi, “Tại sao còn chưa ngủ?”

Hần vội vàng nói, “Trẫm đang nghĩ đến vấn đề lũ lụt ở Xuân Giang, hôm nay Tiểu Ngũ thỉnh chỉ xuất phát đến Thanh Hải, trẫm có chút lo lắng”

“Lũ lụt ở Xuân Giang?”, Tranh tỉnh ngủ, nàng ngồi dậy, “Ta có việc muốn nói với bệ hạ”

“Lũ lụt ở Xuân Giang chủ yếu là vì nước từ thượng nguồn chảy quá mạnh, lại nói trung du địa hình thấp, hạ du cũng có vấn đề”, Tranh kéo tay Thánh Cảnh Đế đi vào thư phòng, nơi đây có một bức họa đồ địa hình ở Xuân Giang, “Nước chảy quá mạnh sẽ cuốn trôi hệ thống đê điều ở trung du, đến hạ du lại càng không cứu vãn được. Mực nước càng dâng cao, dù tường đê đắp cao nhưng cũng sẽ vỡ, như vậy mới gây nên tổn thất to lớn ở Thanh Hải. Do đó, muốn ngăn chặn lũ lụt ở Xuân Giang, thượng du có thể trực tiếp cho qua, quan trọng nhất là vùng trung du. Nếu không có biện pháp, chưa nói đến hạ du, địa hình ở trung du sớm muộn cũng bị hủy mất. Vấn đề này lẽ ra nên giải quyết sớm mới đúng, tại sao lại để đến ngày hôm nay?”

“Trẫm cũng biết vậy, mỗi năm các triều thần vẫn nhắc đến vấn đề này. Chỉ là, địa hình ở trung du vốn dĩ đất đai không tốt, không có biện pháp! Vậy nên chỉ có thể làm giảm lực chảy ở thượng du, xây đập chắn đê ở hạ du, còn tại vùng trung du quả thật thúc thủ vô sách!”, Thánh Cảnh Đế nhún mày, tay phải đập mạnh lên ngự án.

“Ai nói không có biện pháp?”, Tranh vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hoàng Đế.

“Chẳng lẽ... người có cách?”, Thánh Cảnh Đế nhìn thần thái đáng yêu của Tranh, tựa như trên Bắc Nhã Lâu, thật hiếm khi có cơ hội hưởng thụ cảm giác này từ khi nàng tiến cung.

“Trồng cây. Trồng loại đại thụ, rễ cây sẽ bám sâu xuống dưới và giữ đất, do đó chúng ta có thể khống chế đất đai ở trung du không bị nước cuốn đi. Huống chi, địa hình ở trung du so với hoàng thổ cao nguyên tốt hơn nhiều, biện pháp này là thích hợp nhất”, Tranh nhìn kỹ bản đồ, nghĩ đến khi lũ lụt ở Xuân Giang được giải quyết, chính là tạo phúc cho bá tánh a, nàng không khỏi không cao hứng cực kỳ.

“Giữ đất? Hoàng thổ cao nguyên?”, Thánh Cảnh Đế nghe được vài từ xa lạ nên buộc miệng hỏi lại. Tranh cả kinh biết mình lỡ lời, nàng đành giải thích qua loa một lần. Thánh Cảnh Đế cũng không hỏi nhiều, chỉ là trong lòng âm thầm nhớ kỹ.

“Bất quá... năm nay chắc không kịp rồi, Thanh Hải ắt sẽ có loạn dân, chúng ta có thể nhân cơ hội này để thực thi kế hoạch”, ánh mắt Tranh sáng ngời.

“Kế hoạch?”, Hoàng Đế vội vàng hỏi.

“Ta nghĩ, đối với thiên tai ở Xuân Giang, triều đình nhất định phát cứu trợ lương thực, đúng không? Đám tham quan ô lại sẽ nhân cơ hội này để vơ vét của công làm của riêng. Một khi đã như vậy, năm nay cứ để loạn dân ở Thanh Hải vận chuyển đại thụ đi! Chống lũ là một công trình lớn cần rất nhiều nhân lực, nếu để dân chúng làm việc này, lại chi trả tiền công cho bọn họ, theo đó công tác chuẩn bị cũng có thể đảm bảo, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ, đôi bên cùng có lợi sao? Mặt khác, triều đình có thể phòng ngừa tham quan vơ vét lương thực a!”, Tranh càng nói càng là hưng phấn, Thánh Cảnh Đế nghe đến đây thì trong đầu cực kỳ tỉnh táo, vấn đề khó khăn bấy lâu nay nhưng hiện tại đã có thể giải quyết, từ nay dân chúng sẽ không còn nom nớp lo sợ lũ lụt ở Xuân Giang. Nghĩ đến đây, hần không khỏi ôm lấy Tranh xoay một vòng thật cao hứng.

Tranh hoảng hốt, nàng chưa bao giờ thấy hần có hành động quá kích như vậy, đáng thương cho Tranh bị hần xoay một vòng đến choáng váng, vết thương trước ngực khê đau đớn, nàng vội giãy dụa nhảy xuống. Thánh Cảnh Đế vội vàng ôm nàng trở về tẩm phòng, cẩn thận đặt nàng trên giường.

“Người ngủ đi, trẫm muốn triệu các đại thần tiến cung thương nghị việc này”, nói chưa dứt lời, hần lập tức khoác thêm ngoại bào đi ra ngoài, Tranh chậm rãi khép hai mắt, đã không thể báo đáp tình cảm, nếu nàng có khả năng giúp hần giải quyết khó khăn cũng là tốt a!

Bình địa nhất thanh lôi, chấn kinh triều dã. (Đất bằng dậy sóng)

Ngay giữa đêm khuya, Thánh Cảnh Đế triệu kiến các đại thần tiến cung, đề xuất phương pháp ngăn chặn lũ lụt ở Xuân Giang. Quần thần tập trung tại Đông Ôn Các nghị luận đến sáng, sau cùng đều nhất trí đây là phương pháp tối ưu nhất. Trong lòng mọi người đang hào hứng tán thưởng Hoàng Đế anh tài ngất trời, lời chưa kịp thốt ra lại bị một câu của Thánh Cảnh Đế làm cho ngơ ngẩn, “Đây là ý kiến của quý phi”. Không ai có thể ngờ, một nữ tử nhốt mình trong chốn thâm cung lại tài hoa đến thế, càng không nghĩ đến Hoàng Đế rộng lượng dung túng hậu cung tham gia chính sự. Thánh Cảnh Đế trị quốc anh minh, các đại thần thật tâm nể phục. Lại nói, sự việc liên quan đến quý phi nhưng đã được Hoàng Đế chấp nhận, một số đại thần có tư tưởng bảo thủ cũng không dám phản nài hay chỉ trích gì. Công đức quý phi lan truyền khắp kinh thành, dân chúng ca tụng, người người tán thưởng. Quý phi thật xứng với câu khen tặng của Thánh Cảnh Đế tại chiếu sắc phong quý phi, “Tú chung hoa phiệt, tình túc quỳnh chương, trinh viện cùng hiếu, đức chiêu khuê nghi”. Những lời này rơi vào tai Tranh khiến nàng dờ khóc dờ cười! Kỳ Vương cùng vài vị đại thần có kinh nghiệm lĩnh chỉ xuất phát đến Thanh Hải nhanh chóng ngăn chặn tai ương. Mùa hè cũng đã đến, nàng hy vọng có thể ngăn chặn thiên tai tạo nhiều ấm no cho bá tánh.

Trong lúc các đại thần thực sự cao hứng vì giải quyết được thiên tai ở Xuân Giang thì Thánh Cảnh Đế lại túc trực ở Chiêu Dương Điện giảng cơ với “công thần” không rời nửa bước.

“Đến đây, để trẫm bôi thuốc cho nàng”, Thánh Cảnh Đế một tay cầm chén thuốc, một tay ôm Tranh vào lòng dỗ dành. Sáu nữ quan cùng Tinh Sương Tinh Tuyết đứng ngoài điện che miệng cười thầm.

“Không được! Không được!”, Tranh gắt gao kéo chặt vạt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chết cũng không thể để hần bôi thuốc a! Vài hôm nay

thời tiết nóng bức, vết thương cũng dần bình phục nên nàng đã trở về Chiêu Dương Điện. Chẳng phải bình thường hẳn đều ở Càn Thanh Cung sao? Như thế nào mà hôm nay lại có hứng thú chạy tới Chiêu Dương Điện quấy phá nàng?

“Ngao đi, nghe lời ta!”, Thánh Cảnh Đế kiên nhẫn dỗ dành. Hôm nay sau khi thái y đến chẩn mạch đã trở về Càn Thanh Cung hồi báo về tình hình vết thương của nàng, tiến trình hồi phục khá tốt, mỗi ngày chỉ cần bôi thuốc thì vết sẹo sẽ dần dần biến mất, không có gì đáng ngại. Chỉ nghe đến đây, hẳn quá mức phản chấn liền vội vã bãi triều chạy đến Chiêu Dương Điện. Tối hôm qua, thời tiết nóng bức, nàng ngủ không ngon giấc nên chuyển người liên tục trong lòng hắn, khiến hắn đã nóng lại càng nóng hơn. Nhưng nghĩ đến vết thương của nàng, hắn đành phải nhẫn nhịn. Hôm nay hắn đến Chiêu Dương Điện đúng lúc Trầm thượng cung mang chén thuốc đến bôi cho nàng, hắn mừng còn hơn người nhất được trân bảo a! Nào ngờ tiểu nha đầu này dù chết cũng không đồng ý để hắn chạm vào, nhìn thấy tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này, hắn vừa tức giận lại càng buồn cười.

“Không được!”, Tranh lại một lần nữa kiên quyết cự tuyệt. Từ lúc nàng bị thương, hắn chưa chạm qua người nàng, mỗi đêm chỉ ôm nàng ngủ. Hôm nay hắn đột nhiên chạy đến đây, nói là muốn bôi thuốc cho nàng, nhìn vào mắt hắn, nàng làm sao lại không biết hắn muốn gì! Rõ ràng trời vẫn chưa tối a, hắn có phải là con người hay không?

“Tranh Nhi! Tranh Nhi!...”, Thánh Cảnh Đế khàn giọng dỗ dành.

“Không được! Không được! Nhất định không được!”, Tranh liều mạng lắc đầu, tay giữ chặt vạt áo.

Thánh Cảnh Đế neho mắt rồi vươn tay nhấn một cái, Tranh thở nhẹ một tiếng, thân thể mềm nhũn ngã vào lòng hắn, nàng giương hai mắt trừng trừng nhìn hắn, vừa thẹn vừa tức. Thánh Cảnh Đế tươi cười đắc ý, đem tâm hồn nàng cũng hành động như vậy, ai...hắn cũng không nên quên “thủ đoạn” này a!

Cởi bỏ vạt áo ngoài rồi đến trung y...tiểu y...nhìn thấy vết sẹo vẫn còn ửng hồng trước ngực nàng, Thánh Cảnh Đế lặng yên không nói, hắn đưa tay bôi thuốc, cẩn thận chạm vào vết thương, động tác vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng.

Thánh Cảnh Đế nhìn Tranh mặt mũi đỏ bừng, bộ dáng vừa trừng vừa liếc khiến hắn không khỏi muốn bật cười thật lớn. Da thịt trước ngực nõn nà như ngọc, hắn cơ hồ muốn bốc hỏa mà cúi đầu hôn lên.

“Người không phải quân tử...”, Tranh nghiêng răng giận dữ, thanh âm lại bị hắn nuốt vào miệng. Hoàng Đế xoay người ôm Tranh đặt dưới thân, hương thơm trên người nàng phảng phất nhè nhẹ, chuyện gì đến cũng đến...

Bên ngoài điện, các nữ quan cười thầm, lại nhớ đến những lần trước, nhóm người bắt giặc đứng tránh xa cửa điện. Từ Chiêu Dương Điện nhìn lại, phong cảnh bờ hồ vô cùng mỹ lệ!

Thủy động mần trì phi ngọc thủy,

Phong bi nhất phiến lục phiên yêu.

(水动满池绯玉翠，风摆一片绿翻腰)

Quả nhiên...

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.

(接天莲叶无穷碧，映日荷花别样红)

Mới đó hạ đã sang, Hoàng Đế cùng các đại thần trong triều đặc biệt trông chờ mùa mưa đến. Xử lý thủy họa ở Xuân Giang, đây là bước đầu tiên, nếu năm nay phương pháp của Tranh thành công, vùng trung du sẽ trồng nhiều cây lớn, như vậy thiên tai nhiều năm nay sẽ không còn nguy hại đến bá tánh. Từ nay về sau dân chúng ở lưu vực Xuân Giang không còn sợ lũ lụt dâng cao, hàng năm đế quốc cũng có giảm bớt khoản lương thực cứu trợ, quả thật tốt đẹp trọn vẹn! Trong triều, mọi người vừa hưng phấn lại vừa lo lắng, không biết khảo nghiệm có thành công hay không, hy vọng nó có hiệu quả nhưng lại sợ thất vọng một lần nữa. Chỉ là...người đưa ra chủ ý lại “bình chân như vại”, không một tia lo lắng.

Chân tình của Thánh Cảnh Đế lại là sự dày vò, thống khổ của nàng. Hoàng Đế suốt đêm xử lý chính sự tại Càn Thanh Cung, tuy vậy, mỗi buổi sáng trước khi thượng triều hắn vẫn đều đặn đến Chiêu Dương Điện xem nàng ngủ có ngon giấc hay không, khi ấy mới an tâm vào triều. Từ lúc nàng tiến cung đến nay, hắn chưa từng lâm hạnh vị tần phi nào khác, nàng biết rất rõ, tiếng oán than trách móc đã sớm nổi lên trong chốn hậu cung. Tuy đến hiện tại Thái Hậu vẫn im lặng không nói gì nhưng lời đồn trong cung rơi vào tai nàng rất rõ ràng. Bọn họ nói nàng là hồ ly tinh nị thuật khiến Hoàng Thượng mê đắm thành bộ dạng như thế. Nàng thực sự “dở khóc dở cười”, trong lòng lại cười chua xót. Một nam nhân vĩ đại như vậy, đối với nàng bằng cả tấm chân tình, bảo sao nàng không cảm động? Tại thế giới này, một nam nhân có quyền tam thê tứ thiếp, hắn tuy là đế vương nhưng một mực kiên tâm đối với nàng, dù nàng là gỗ đá cũng không thể không mềm lòng a! Tranh suy nghĩ liên hồi, trong lòng không ngừng day dứt. Nàng chỉ mong hắn đối xử với nàng tệ một chút, biết đâu nàng lại thanh thản hơn. Chỉ là, hắn vẫn bao dung, vẫn nâng niu nàng như tiểu hài tử, xem nàng như bảo bối mà ôm vào ngực dỗ dành. Hắn càng làm như vậy, nàng lại càng thống khổ.

Cuối cùng, trận mưa đầu mùa mà mọi người mong đợi cũng đến. Buổi tối hôm đó khí trời rất nóng bức, vài tia chớp xé ngang bầu trời. Thánh Cảnh Đế mang Tranh đến Càn Thanh Cung, hắn ôm nàng đứng trước cửa sổ nhìn những giọt mưa đầu tiên rơi xuống.

“Rốt cuộc cũng đã mưa...!”, Hoàng Đế thở dài một hơi, hết thấy đều đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ còn chờ xem thiên mệnh. nhân sự nghe thiên mệnh”. Tranh thật sự cảm động, hẳn là một Hoàng Đế tốt, yêu dân như con, xử lý anh minh, đối với một nam nhân như vậy, nếu nàng sinh ra là nữ nhân ở triều đại này, nhất định cũng sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu thương hắn, mang hạnh phúc đến cho hắn? Nhưng thiên gia lại sắp đặt một người vô tình như nàng gặp gỡ hắn... Tranh đau lòng đến rơi lệ, nàng vui mặt sâu vào lòng hắn, cố gắng không cho hắn thấy mình rơi nước mắt.

“Làm sao vậy? Lạnh?”, Thánh Cảnh Đế ôm nàng trở về Tây Nỗn Các, cõi tú hải rồi đặt nàng nằm lên giường, hắn nhẹ nhàng phủ thêm áo ấm, cẩn thận không để nàng đau. Tranh cảm thấy mình sắp không thở nổi, xiết chặt mép chặn, nàng vui mặt vào trong chăn để hắn không nhìn thấy sắc mặt của mình.

“Không thoải mái sao? Trẫm tuyên thái y đến xem!”, Hoàng Đế vội vàng hướng ra ngoài hô gọi người, Tranh đưa tay ngăn hắn lại, Hoàng Đế quay đầu nhìn liền thấy nữ nhân trên giường nhưng không thấy dung nhan, chỉ là tiếng nước nở lại vang lên không ngừng.

“Đừng khóc, đừng khóc...ngoan...”, Thánh Cảnh Đế ôm Tranh vào lòng rồi nhẹ nhàng dỗ dành. Làm sao hắn lại không biết nàng đang giả vờ cùng thống khổ. Xưa nay hắn chưa từng cảm giác thất bại như lần này, nàng không chủ động nói, hắn cũng không thể hỏi. Chỉ là nhìn nàng rơi nước mắt, trong lòng hắn phảng phất có bi thương, có thống khổ. Hắn chỉ có thể dỗ dành nàng, yêu thương nàng, hắn chỉ muốn đem nàng nâng niu trong tay, ôm trong lòng để ngày ngày được nhìn thấy nàng. Hắn kiên nhẫn chờ... chờ đến một ngày “mây tan trời sáng”

Con mưa kéo dài liên tục ba ngày mới dần dần tạnh hẳn. Từ Thanh Hải, Kỳ Vương hồi báo, thiên tai đã được ngăn chặn kịp thời, kẻ sách lấy sức dân cứu tế vô cùng thuận lợi. Nhận được tin báo, triều đình bá quan văn võ rất đổi hân hoan, Thánh Cảnh Đế vui vẻ ra mặt, Tranh nghe được tin cũng thật cao hứng, tâm tình day và mấy hôm nay cũng vui bớt đôi chút.

Mùa hè cứ như vậy trôi qua, thấm thoát trung thu sắp đến, theo lệ thường của hoàng gia, Hoàng Thượng muốn tổ chức gia yến tại Đại Minh Cung, chọn ngày tốt hợp mặt đoàn viên, cát tường như ý. Năm nay có thể ngăn chặn lũ lụt ở Xuân Giang thành công, đây cũng xem như tiệc mừng a! Thánh Cảnh Đế hạ chỉ, gia yến sẽ cử hành long trọng tại Đại Minh Cung. Từ giữa tháng trước, công tác chuẩn bị đã bắt đầu, trong cung vốn dĩ im ắng khác thường bỗng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Tết Trung thu là tết đoàn viên, quãng thời gian Tranh còn lưu trú tại Thụy Sĩ, cứ đến dịp trung thu là tất cả mọi người sẽ quây quần cùng nhau. Có bánh trung thu, hoa quả, và một đám người tập trung tại hoa viên ngắm trăng, nói nói cười cười, vô cùng vui vẻ. Lúc ấy trăm ngàn lần nàng không nghĩ đến bản thân mình sẽ không bao giờ hưởng được một lễ trung thu như thế mà lưu lạc đến nơi này. Càng gần đến trung thu, Tranh càng nghĩ càng não lòng, tâm tư âm trầm hẳn đi, mỗi ngày nàng đều ngồi trong thư phòng đọc sách luyện chữ, im lặng hơn trước rất nhiều. Tình Sương Tình Tuyết biết trong lòng cô nương sầu não, lại càng cẩn thận hầu hạ. Thánh Cảnh Đế dĩ nhiên cũng cảm giác được điều này, vốn dĩ ôn nhu lại càng ôn nhu hơn. Cả Chiêu Dương Điện cảm nhận được trong lòng chủ nhân không vui, không khí náo nhiệt bên ngoài cũng không lẫn át được không khí trầm trọng trong điện.

Tranh làm sao không biết, nàng sợ tâm trạng của mình không tốt làm ảnh hưởng đến mọi người nên cố gắng vui vẻ trở lại. Sáu nữ quan nhìn quý phi nở nụ cười mới cảm thấy thoải mái một chút, chỉ là Tình Sương Tình Tuyết cùng Thánh Cảnh Đế càng nhìn càng thấy đau lòng.

Tết Trung thu cuối cùng cũng đến, hoàng cung từ trong ra ngoài giăng đèn kết hoa, trên mặt mỗi người đầy nét hân hoan. Các đại thần bãi triều từ sớm, dựa theo lễ tiết tại đế quốc, mệnh phụ phu nhân, công chúa, quận chúa, quận quân, bất kỳ gia quyến của đại thần đều phải vào cung thỉnh an Thái Hậu, Hoàng Hậu. Theo thông lệ, nếu là Hoàng Hậu, các phu nhân sẽ đến Trường Khánh Cung bái kiến, nhưng trung thu năm nay, một đạo ân chiếu ban ra lại khiến mọi người khiếp sợ. Hoàng Đế hạ chỉ, các mệnh phụ phu nhân, công chúa, quận chúa sau khi đến Trường Khánh Cung thỉnh an Thái Hậu sẽ đến Chiêu Dương Điện bái kiến quý phi, tạ ơn quý phi hiến kế sách ngăn chặn “Xuân Giang Thủy Họa”. Cả hoàng cung đều biết Thánh Cảnh Đế đối quý phi có nhiều ân sủng, nhưng lúc này mới thực sự khiếp sợ. Từ đó suy ra, một khi quý phi sinh hoàng tử, nàng nhất định sẽ thống lĩnh lục cung. Nhóm tần phi ở hậu cung sợ đi im hơi lặng tiếng là vì bọn họ chờ đợi có một ngày quý phi sẽ thất sủng, các nàng lại có được sự sủng ái của Hoàng Đế, thời điểm nghe được tin tức này, bọn họ tựa như bị một chậu nước lạnh hắt vào mặt. Nhưng hôm nay là tiết trung thu, buổi tối gia yến tổ chức ở Đại Minh Cung, có được cơ hội nhìn thấy hoàng thượng, không ai lại bỏ qua được.

“Các người ở đây làm gì? Mới sáng sớm, các người không ở trong cung đợi, lại chạy tới chỗ ai gia làm gì?”, Tiết Thái Hậu vịn tay Lư thượng cung chậm rãi đi tới, mái tóc vương trên vai cho thấy nàng chỉ vừa mới thức dậy. Nhóm tần phi còn quỳ trên thảm, Đức phi phẩm vị cao nhất im lặng đứng bên cạnh, vẻ mặt xấu hổ.

“Khởi bẩm mẫu hậu, các tỷ muội nói là có việc muốn tâu cùng người, sáng hôm nay thần thiếp đến thỉnh an mẫu hậu”, Đức phi giải thích.

“Đứng lên đi! Hôm nay là ngày tốt lại quý hết trong này, để người khác thấy được sẽ nói ai gia thế nào đây! Lát nữa các mệnh phụ đến đây thỉnh an, để các nàng bắt gặp thì còn ra thể thống gì!”, Tiết Thái Hậu từ tốn ngồi xuống ghế rồi miễn cưỡng nói vài lời.

“Thỉnh mẫu hậu làm chủ cho thần thiếp!”, nhóm tần phi vẫn không đứng lên, bọn họ dập đầu đồng loạt nói một câu, duy chỉ có Đức phi im lặng đứng một bên.

“Làm chủ cái gì? Các người đều sống ở thâm cung hậu viện, đều là người của hoàng gia, ai dám khi dễ các người?”, Tiết Thái Hậu hấp háy ánh mắt, những tần phi này cũng thật sự là... ngày càng không được a!

“Khởi bẩm mẫu hậu, không phải chúng thần thiếp đồ kị, thật sự từ lúc quý phi nương nương tiến cung đến nay, chúng thần thiếp chưa được gặp qua bệ hạ. Bệ hạ sủng ái phi tần nào, chúng thần thiếp tự biết không có tư cách hỏi đến, nhưng chuyên sủng thật sự không phải là chuyện may mắn! Cầu mẫu hậu lấy thân phận “quốc mẫu tôn sư” khuyên can bệ hạ!”, nhóm tần phi cúi đầu cầu xin.

“Ai gia từng nói với các người thế nào? Mấy tháng nay, ai gia xem ra bệ hạ chẳng qua chỉ thích điều mới mẻ, sủng quý phi, chuyện chẳng có gì quan trọng cả. Nhưng hôm nay nếu các người nói như vậy, để ta suy nghĩ một chút. Các người đều đứng lên đi, hôm nay thừa dịp gia yến, ai gia sẽ nói với bệ hạ một tiếng. Đầu là đã lớn cả rồi, ở trong này nhốn nháo thế này còn ra thể thống gì nữa! Các người hãy nhìn Đức Phi, cũng nên học hỏi nàng a!”, Tiết Thái Hậu từ tốn nâng tách trà lên miệng. Cứ chỉ nhìn điểm đạm trần tình nhưng chỉ có nàng mới rõ, tình hình không khả quan. Thánh Cảnh Đế đã đăng cơ

hiều năm nhưng chưa lập Hoàng Hậu, Thái Hậu lại không nhúng tay việc này, bởi vì chỉ cần một ngày chưa sắc lập Hoàng Hậu thì người đứng đầu hậu cung chính là nàng. Hiện tại quý phi tiềm ẩn nguy cơ uy hiếp địa vị của nàng. Gia yến hôm nay phải cho quý phi hiểu được, nàng mới là chủ nhân ở hậu cung, mới là nữ nhân quyền lực tối cao tại đế quốc này! Chẳng qua, nàng nên uyển chuyển một chút, nếu để bệ hạ biết được, Thái Hậu cũng sợ hãi a!

“Ta mẫu hậu ân điển!”, nhóm tần phi khấu tạ một hồi mới đứng dậy, Đức Phi từ đầu đến giờ vẫn xem như ngoại nhân không hề lên tiếng. Tiết Thái Hậu xem ra thật hài lòng, âm thầm gật đầu. Trong các tần phi, không người nào rộng lượng như nàng, không tranh không nháo, cũng khó trách nhiều tần phi như vậy, bệ hạ cũng chỉ cho một mình nàng sinh hạ hoàng tử. Chỉ tiếc đó lại là một đôi song sinh, song sinh là điềm xấu, không thể kế thừa ngôi vị Hoàng Đế. Bất quá tương lai bọn họ cũng là vương gia, hậu vận của Đức phi coi như an tâm.

“Các người đều lui hết đi! Gia yến tối nay, ai gia không muốn người nào muốn vắng mặt!”, Tiết Thái Hậu bắt đầu trang điểm, các mệnh phu sắp đến thỉnh an, không thể đơn giản thế này được.

“Tuân lệnh!”, nhóm tần phi nhanh miệng đáp ứng. Được Thái Hậu hứa hẹn, mỗi người trong bọn họ đều cảm thấy phấn khởi vô cùng, trong đầu chỉ bận rộn xem tối nay nên ăn mặc thế nào để bệ hạ chỉ nhìn đến duy nhất mình mà thôi.

“Tình Surong, ta phải mặc cái này sao?”, Tranh hải hùng nhìn trang phục dự gia yến, nhớ lại ngày đó tiến cung bị mười hai lớp quần áo bao phủ, nàng không khỏi bước lui về sau, dự định sẽ chạy trốn.

“Cô nương yên tâm, hôm nay người chỉ cần mặc trang phục này rồi ngồi một chỗ là xong, sẽ không một chút nào!”, Tình Surong Tình Tuyết biết nàng cực kỳ sợ những trang phục rườm rà thế này nên lên tiếng an ủi.

“Không mặc không được sao?”, Tranh giương mắt đáng thương nhìn hai nàng, hy vọng có thể tránh được một kiếp nạn.

“Không mặc cái gì?”, Thánh Cảnh Đế vẫn còn mặc triều phục trên người tiến vào, sau khi hất bãi triều liền đi thẳng đến Chiêu Dương Điện.

“Bệ hạ thánh an!”, Tình Surong Tình Tuyết khom người thỉnh an. Thánh Cảnh Đế quanh một lượt liền hiểu được phần nào.

“Có thể không mặc cái này được không?”, Tranh tóm tay áo Thánh Cảnh Đế lôi kéo một hồi, đôi mắt cầu cứu nhìn hắn. Hiện tại chỉ cần không cho nàng mặc trang phục này, thế nào cũng được.

Thánh Cảnh Đế nhìn gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bộ dáng đáng thương, trong lòng yêu thương tràn ngập nhưng nghi chế không thể bỏ qua, “Hôm nay các phu nhân đến thỉnh an người, triều phục này không thể không mặc. Chỉ một chút thôi, gia yến đêm nay có thể không cần mặc”

“Vậy sao...”, Tranh thất vọng cúi đầu, trốn không được rồi.

“Ngoan, cố chịu một chút, triều phục của Hoàng Hậu đến mười sáu lớp a!”, Thánh Cảnh Đế ôm Tranh vào lòng rồi hôn lên hai má nàng triu mến dỗ dành.

Tranh ánh mắt buồn bã, nàng nhẹ nhàng tránh người sang một bên, “Ta đi thay trang phục đây”

“Truyền chỉ, lễ thỉnh an hôm nay chỉ cần chuẩn bị đơn giản, vết thương của quý phi vừa hồi phục, không thể cố sức”, Thánh Cảnh Đế vừa trở về Càn Thanh Cung liền phân phó Cao Viễn truyền chỉ, “Gia yến tối nay, phân phó người bên cạnh quý phi cẩn trọng làm việc”. Cao Viễn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt Hoàng Đế u ám, hần vội vã cúi đầu, “Tuân chỉ”

Đại Minh Cung ngày thường im lặng, hôm nay lại trang hoàng rực rỡ vô cùng. Tần phi tại các cung đã đến từ sớm, đèn lồng khắp nơi, các cung nữ tấp nập ra vào, âm thanh hoan hỉ, các giáo phường biểu diễn tuồng hoặc thổi tiêu, gảy đàn, nhân lúc thánh giá chưa tới, bọn họ chỉ biểu diễn những tiết mục đơn giản. Tần phi tại các cung không cần nói đến, yến tiệc hoàng thất, tại kinh thành có Kỳ Vương, Minh Vương cùng Trùng Công Chúa đều đến. Mai Anh ngồi bên phải Trùng Công Chúa, Đức phi cũng mang theo hai vị hoàng tử song sinh ngồi dưới Trùng Công Chúa một bậc. Các tần phi tâm tư hứng khởi, phục trang điểm lệt, xinh đẹp tuyệt luân, chỉ mong hoàng thượng liếc mắt nhìn mình.

Lại nói đến các tần phi đây đều từ các đại gia tộc tiến cung, hiếm khi được về nhà. Nhân dịp hôm nay, các nàng có thể gặp lại thân nhân. Nói đến Chiêu Dương Điện, các nàng vô cùng hâm mộ dung mạo của quý phi. Triều phục của quý phi được dệt bằng tơ vàng óng ả, phía trên nam châm châu Nam Hải. Hoàng Thượng vì sợ quý phi không chịu được nhiệt nên hạ chỉ dùng loại tơ lụa thượng hạng, triều phục dày mười hai tầng họa long phụng cùng cảnh sơn thủy vô cùng sống động. Nhóm tần phi nghe được những lời này liền vội vã khoác lên người bộ xiêm y lộng lẫy nhất mà mình có, nhất định đêm nay phải cho quý phi không ngóc đầu dậy nổi mới thôi. Nhìn về phía chính điện, nơi ấy đã thấy thấp thoáng bóng dáng nội thị và nữ quan tiến đến.

“Chiêu Dương Điện quý phi giá lâm!”, ngoài điện vang lên âm thanh của nội thị, trong điện mọi người đồng loạt đứng lên nghênh đón.

“Nương nương vạn phúc”, bình thân ngồi xuống, lúc này mọi người mới ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đêm nay, quý phi vận trang phục thanh tú, thân áo rải rác đính vài đóa lan tao nhã. Mái tóc cài đơn giản một chiếc trâm ngọc, bên hông bắt chéo dải lụa đính hai đóa đinh hương cùng hai viên minh châu. Nhóm tần phi “vui mừng hơn nhất được vàng”! Quý phi a quý phi! Trang phục của người cũng thường thôi, ai nha, thật... hết hồn mà! Lúc này, Kỳ Vương thì thảo vào tai Minh Vương bên cạnh, hần cười nói, “Hoàng huynh thật sùng ái quý phi nha, quả nhiên dụng tâm khổ cực! Bộ trang phục này dùng giá nào cũng không mua được, mấy khối trân bảo cất giữ trong quốc khố nhiều năm như vậy lại lấy ra đính lên trang phục cho quý phi”

Kỳ quái! Hần “độc diễn độc thoại” mãi mà chẳng thấy ai đáp lời, quay đầu nhìn lại liền thấy hoàng đệ yêu quý của mình đang nhìn chăm chú vào nữ tử mặc cung trang màu tím đứng sau quý phi. Hần kinh ngạc cực độ, Tiểu Thất a Tiểu Thất! Người trong kinh thành tặng người biệt hiệu “Bất Động

Minh Vương”, nam nhân không râu hoa ghẹo liễu, không tình cảm phong lưu, quanh năm chỉ biết luyện binh cùng trấn quân, tập võ đọc sách, chẳng lẽ nói hôm nay hẳn cũng “tình xuân lay động”? Đang lan man suy nghĩ, bỗng nội thị hô vang một tiếng, “Bệ hạ giá lâm! Thái Hậu giá lâm!”

“Bệ hạ vạn tuế! Mẫu hậu thiên tuế!”, mọi người nhìn thấy Hoàng Đế cùng Thái Hậu tiến đến liền rời ghế hành lễ. Trong lòng Tranh thật sự bất an, mỗi lần đối mặt với “ba ngàn giai lệ” chốn hậu cung cùng Thái hậu, nàng luôn hoảng sợ không thôi.

“Các khanh bình thân!”, quần thần theo phẩm vị lần lượt ngồi xuống. Yến tiệc hoàng gia không giống các yến tiệc bình thường, không khí tung bừng náo nhiệt, các ca khúc hân hi nhất đều được biểu diễn. Một bầu không khí vui vẻ tràn ngập, Tiết Thái Hậu cũng không tỏ vẻ uy nghiêm như thường ngày, nàng hòa nhã từ ái hỏi thăm sức khỏe của Tranh thế nào. Đợi khi Tranh cung kính đáp lời, Thái Hậu thoáng yên lòng chuyên tâm thưởng thức gia yến. Từ ngai vị nhìn lên, những thân hình uyển chuyển trong điệu múa như tiên giáng trần, thân như dương liễu, vận trang phục tựa một đóa hoa sen. Trong khung cảnh rộn ràng, mỹ nhân như hoa, Thánh Cảnh Đế có lòng dạ chiêm ngưỡng sao? Trong mắt hắn, hôm nay Tranh Nhi mặc bộ trang phục do hắn ban tặng, dung mạo nàng cực kỳ thanh lệ, vậy nên giờ phút này tâm hồn hắn đang lâng lâng vui sướng a! Lại nói, bộ xiêm y kia là hắn phân phó hạ nhân dựa theo trang phục đêm đó tại Lê Tuyệt Uyên. Nhìn bộ dáng xem ca múa hào hứng của nàng, hắn hạ chỉ ban thưởng đoàn vũ công biểu diễn.

Tiết Thái Hậu quan sát sắc mặt Thánh Cảnh Đế, biết đêm nay tâm tình bệ hạ rất cao hứng, rượu quá tam tuần, sau một hồi đắn đo lựa lời, rốt cuộc nàng cũng mở miệng nói, “Bệ hạ, từ khi quý phi tiến cung cũng đã năm tháng. Bệ hạ yêu thương tận tụy từ nhưng cũng không nên lãnh đạm với các tần phi khác. Ân trên mưa móc phải trả đều, đó là ân đức của bệ hạ, có như vậy hậu cung mới trên dưới hòa thuận a!”

Thánh Cảnh Đế vốn đang tươi cười nhìn Tranh, lại nghe Thái hậu như thế nói, nụ cười ngưng lại trên mặt, ánh mắt sắc bén lợi hại, “Có ai than vãn điều gì với mẫu hậu sao? Quấy nhiễu thanh tịnh của mẫu hậu, trẫm sẽ nghiêm trị không tha”, lời nói uy nghiêm, ánh mắt từ từ đảo qua các tần phi, mọi người được một trận “không rét mà run”, cả bọn cúi đầu im lặng.

“Không phải như thế, tuy bệ hạ chuyên sủng quý phi nhưng chỉ cần bệ hạ thích, ai gia cũng không nhiều lời”, Tiết Thái Hậu thông minh chuyển đề tài, “Nhưng ai gia xem... quý phi đã tiến cung được một thời gian cũng dài, ngày ngày hầu hạ bên cạnh bệ hạ, vậy mà đến tận bây giờ vẫn không có động tĩnh gì? Hiện tại bệ hạ lại chỉ có đại công chúa cùng hai vị hoàng tử song sinh, nếu quý phi có thể sinh cho bệ hạ vài Hoàng Tử, ai gia thật sự cao hứng a!”

“Quý phi sức khỏe không tốt, trẫm đã phân phó thái y kê thuốc cho nàng điều dưỡng, không phiền mẫu hậu phí tâm”

Thánh Cảnh Đế lạnh nhạt lên tiếng. Từ dạo triệu thái y đến Chiêu Dương Điện xem mạch cũng được một thời gian rồi. Sáu nữ quan mỗi ngày đều đặn cho nàng uống thuốc, chính hắn cũng thừa dịp nàng ngủ say bắt mạch, thân mình cũng tốt lên rất nhiều. Hắn sẽ nhanh có hài tử thôi.

“Thật sao? Quý phi sức khỏe không tốt? Ai gia chưa bao giờ nghe nói qua?”, Tiết Thái Hậu không dễ dàng buông tha đề tài này. Tranh lặng lẽ ngồi nghe, tâm tình lại ngổn ngang trăm mối. Làm Hoàng Đế quả nhiên không dễ dàng gì, muốn cùng ai “đồng giường cộng chăn” cũng phải theo ý kiến của người khác sao? Chẳng qua, hắn nên đối xử với nàng lạnh nhạt một chút, nàng xứng đáng như vậy. Có thể, mỗi ngày nàng sẽ không phải thống khổ gầy dựa, chịu đựng dầy vò. Tranh cúi đầu âm thầm thờ dài, “Hoàng Tử?”. Mỗi ngày nàng đều uống chén thuốc kia, hoài thai mới lạ.

“Mẫu hậu, người luôn ở trong thâm cung, hơn nữa, đây cũng không phải chuyện quan trọng gì, không biết cũng là dĩ nhiên thôi. Quý phi sức khỏe không tốt, thời gian vừa rồi lại bị thương, huống chi bệ hạ cùng quý phi đều là tuổi trẻ thanh xuân, sẽ nhanh chóng có tin vui thôi!”, Trưởng Công Chúa uyển chuyển giải vây cho hoàng đế. Tiết Thái Hậu liếc thấy sắc mặt Hoàng Đế không mấy vui vẻ liền kết thúc câu chuyện, “Vây ai gia chờ mong ồm tôn tử a!”

Trong điện, yến tiệc vẫn tiếp tục, Tranh nào có tâm trạng để thưởng thức. Thái Hậu quá chăm chú đến nàng, thật mệt a! Vài hôm nay nàng đã cố gắng chịu đựng, cảm giác bản thân sắp sửa không chịu đựng nổi bầu không khí này.

Suy nghĩ của Thánh Cảnh Đế đã rõ ràng, chỉ cần làm nàng mang thai, hắn sẽ có thể chế ngự mẫu hậu cùng đám nữ nhân tại hậu cung này. Quan trọng hơn, hắn có thể lưu nàng lại bên mình. Thời gian này, Tranh dầy vò cùng day dứt, hắn hiểu, hắn thấy. Một khi Tranh có Hoàng Tử, lợi thế của nàng sẽ càng vững chắc. Đợi qua vài ngày nữa, hắn sẽ triệu thái y hỏi lại vấn đề này.

Trời vào thu, thời tiết cũng mát mẻ hơn, chỉ là giờ phút này không khí trong thái y viện cực kỳ khàn trương. Hoàng Y Chính đầu đầy mồ hôi nghe nội thị tuyên đọc chiếu “trách vấn” của Thánh Cảnh Đế. Vừa qua mùa hè, Hoàng Đế đã đưa quý phi nương nong trở về Thừa Kiền Cung. Quý phi tiến cung đã sáu tháng, nhưng Thừa Kiền Cung lại không có tin vui truyền ra. Theo các nội thị nói, quý phi mỗi ngày đều nghe theo thái y dặn dò dùng thuốc đúng hạn, lại nói thang thuốc kia là do chính hắn tự tay kê, nói vậy... sai sót ở chỗ nào a? Đây đã là chiếu trách tội thứ hai rồi, Hoàng Y Chính không còn lòng dạ nào quan tâm đến mọi người vẫn đang bàn tán ngoài kia, hắn nhanh chóng trở lại thư phòng nhìn phương thuốc. Được a được a...rốt cuộc sai ở đâu? Có lẽ, biết đâu không phải do hắn? Chuyện con cái nối dõi, cũng là do thiên ý a, có cặp vợ chồng đều khỏe mạnh nhưng cả đời cũng không có hài tử. Chẳng qua, để cho chắc chắn hơn, hắn phải dò hỏi mới biết được. Hoàng Y Chính mang phương thuốc nhét vào trong tay áo, vội vàng rời khỏi thái y viện, cách hoàng cung không xa, được đường Đông Thị đang mở cửa.

Đông thị được đường, mọi người trong kinh thành đều biết rõ, là do một vị thần y đức cao vọng trọng mở ra. Lão nhân tinh thông “nhân tâm nhân thuật”, cả đời không biết đã cứu sống bao nhiêu người bệnh, chuẩn đoán bao nhiêu bệnh hiểm nghèo. Hoàng Y Chính cầm chặt phương thuốc trong tay tiến thẳng đến được đường, gặp lão nhân đứng sau quầy thuốc, liền vội vàng đưa ra. Có cho vàng hắn cũng không dám nói là bệnh chứng của hoàng gia, chỉ nói trong lúc vô tình gặp được, thỉnh lão sư phụ chỉ giáo. Lão nhân xem xong không nhìn được bật cười to, “Sanh Ma cùng Mật Ngạnh Thảo để chung, cho dù người là tông tử nương nong cũng đừng mong có thai!”. Hoàng Y Chính nghe xong liền đứng không vững, hắn vốn là một người có suy nghĩ đơn thuần, làm sao có thể nghĩ đến... quý phi a quý phi... Nếu quý phi mang thai thì chuyện phong hậu là điều hiển nhiên, sao lại không cần long thai? Xiết chặt phương thuốc trong tay, hắn quay trở về Càn Thanh Cung, “Thần... thái y viện thỉnh gặp bệ hạ!”

Lại một hồi mưa to gió lớn sắp đến đây!

Chương 11: Vị Thủy Phong Lộ Lập Trung Tiêu

“Cô nương đang suy nghĩ điều gì sao?”, bên ngoài trời đã bắt đầu nổi gió, tiết trời vào thu, từng cơn gió xoáy mang theo lá khô rơi rụng ngoài đình viện. Thời điểm Tinh Tuyết mang trà nóng tiến vào liền nhìn thấy Tranh đang thờ thẩn ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, hai tay chống cằm có chút đăm chiêu.

“Ta đang nghĩ... ba ngàn cấm vệ quân này quả thật rất có duyên với chúng ta a!”, Tranh mỉm cười chua xót nhìn bóng dáng cấm vệ quân thấp thoáng bên ngoài Thừa Kiền Cung.

“Giờ phút này mà cô nương còn nói những lời này sao!”, Tinh Tuyết cau mày phản bác. Nàng vẫn nhớ như in buổi tối hôm đó... Thánh Cảnh Đế giá lâm Thừa Kiền Cung, Hoàng Đế không nói không cười, đáng vẻ thật sự không giống ngày thường. Trước tiên, Hoàng Đế không cho kinh động đến quý phi, Trầm thượng cung bẩm báo rằng nương nương đang ở trong thư phòng, hân phần phó nữ quan nội thị lui ra rồi bùng bùng nổi giận đập mạnh cửa thư phòng. Hoàng Đế ném phurong thuốc xuống trước mặt cô nương. Lúc đó... ai... về mặt cô nương vô cùng bình tĩnh, nàng chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu, “Bệ hạ đã biết?”.

Ánh mắt của bệ hạ nhìn cô nương khi ấy... ngay cả Tinh Tuyết cũng không đành lòng... cô nương chỉ im lặng không nói nửa lời. Buổi tối hôm đó, ba ngàn cấm vệ quân trùng trùng điệp điệp bao vây bên ngoài Thừa Kiền Cung, cấm vệ cùng thống lĩnh cấm vệ quân canh phòng cẩn mật ngoại điện. Hiện tại, tiếng bàn tán trong cung sôi trào cực điểm, bọn họ đều đoán quý phi vì xúc phạm Thánh Cảnh Đế nên bị giam lỏng trong Thừa Kiền Cung. Liên quan đến sự tình ngày hôm đó, không ai dám hé răng nửa lời. Hoàng Y Chính, Cao Viễn, kể cả các nàng đều bị hạ nghiêm chỉ. Tàn phi không được lệnh mà dùng thuốc tránh thai, đây chính là tử tội, còn có khả năng tru di cử tộc, vậy nên việc này bị phong tỏa nghiêm mật, không ai dám truyền ra ngoài nửa lời. Từ đêm đó, Thánh Cảnh Đế không hề giá lâm Thừa Kiền Cung, trong cung lại bàn tán “quý phi thất sủng”.

“Như vậy cũng tốt, cô nương có thể thanh tĩnh một chút”, Tinh Sương lời kéo Tinh Tuyết đi ra ngoài rồi để lại một câu cảm thán. Đã nhiều ngày nay, nàng nhận thấy trong lòng cô nương không còn dày vò như lúc trước, tính tình cũng bình thản hơn rất nhiều. Mỗi ngày cô nương chỉ đọc sách luyện chữ, nhàn hạ thì tập thêu thùa may vá, nàng đã cười nhiều hơn, đây không phải là chuyện tốt sao?

“Cô nương đối đãi với bệ hạ thật lạnh lùng a!”, Tinh Tuyết nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng thống khổ cùng phần nộ của Thánh Cảnh Đế tối hôm ấy, nàng không khỏi cảm thán một phen.

“Cũng không hẳn, người cứ chờ mà xem, sẽ lại đâu vào đấy!”, Tinh Sương nhoen miệng cười. Đệm giường của Tranh là do nàng chuẩn bị, sáng sớm nàng thu dọn đều nhìn thấy chăn đệm ướt đẫm nước mắt. Tuy nói việc gặp gỡ bệ hạ không phải là điều cô nương cam tâm tình nguyện, nhưng cô nương cũng không phải người tham vinh hoa phú quý, một khi nàng đã rơi lệ... có lẽ là vì bệ hạ...

Cấm vệ quân bao vây Thừa Kiền Cung đã hơn mười ngày, Thánh Cảnh Đế vẫn trụ lại Càn Thanh Cung, cũng không hề bước chân vào Thừa Kiền Cung nửa bước. Hậu cung hân hoan không kể xiết, quý phi đã thất sủng, các phi tần lần lượt ngóng tin vui, chỉ là... không ngờ Hoàng Đế lại không triệu hạnh bất kỳ tần phi nào. Hậu cung chấn động, Tiết Thái Hậu cũng không giữ được bình tĩnh thường ngày, nàng tự mình đến Càn Thanh Cung hỏi han liền bị Thánh Cảnh Đế lạnh lùng khuyên trở về. Kể từ đó, Thái Hậu không trực tiếp đề cập đến vấn đề này nữa. Bao nhiêu ánh mắt đều nhìn vào, hiện tại Thừa Kiền Cung đã thất sủng, lại còn có cấm vệ quân bao vây, nói không chừng một ngày nào đó quý phi sẽ bị đẩy đến Thượng Dương Cung... đồ dùng vật phẩm tại Thừa Kiền Cung bắt đầu bị cắt giảm...

Tranh không quan tâm đến loại sự tình này, mỗi ngày nàng chỉ cần đủ ăn đủ mặc là được, có trân bảo quý hiếm hay không cũng mặc kệ. Tuy nói nàng “thất sủng” nhưng dù sao hiện tại nàng vẫn là quý phi nương nương mang phẩm vị cao nhất trong hậu cung, vậy nên bọn người này vẫn chưa dám làm điều gì quá đáng. Hướng chỉ, trước khi Tranh tiến cung, Thánh Cảnh Đế vì Mai Anh công chúa bị bọn hạ nhân khi dễ đã nghiêm trị hậu cung một lần. Dù không có gì phải lo lắng nhưng đồ dùng hay thực phẩm tại Thừa Kiền Cung cũng không còn chu đáo hay thượng phẩm như lúc ban đầu. Khi Thánh Cảnh Đế còn sủng Tranh, tuy nàng hưởng thụ toàn sơn hào hải vị nhưng trong lòng lại thống khổ không yên. Hiện tại tuy vật chất kém một chút nhưng trong lòng nàng lại bình tĩnh, đây cũng là một loại hưởng thụ a!

Tranh bị giam lỏng tại Thừa Kiền Cung, trừ Hoàng thượng cùng Thái hậu, bất luận kẻ nào cũng không được viếng thăm, nàng cũng không được phép đi ra ngoài. Trường Công Chúa cùng người nhà Liễu gia ắt hẳn sẽ rất lo lắng? Chi là, Tranh cũng không biết làm sao chuyển tin tức đến để các nàng yên tâm!

Hội thể gian tình là gì? Một chữ “tình” tự cổ chí kim vẫn không người nào lý giải được! Cao Viễn nhìn Thánh Cảnh Đế ngồi trước long án mà trong lòng âm thầm cảm thán không thôi. Hơn mười ngày nay, Hoàng thượng ngoại trừ những lúc đến Trường Khánh Cung thỉnh an thì không rời Càn Thanh Cung nửa bước. Cuộc sống thường ngày của Hoàng Đế vẫn đều đặn tiếp diễn, mỗi buổi lâm triều đều lắng nghe các đại thần dâng tấu chương, xử lý chính sự. Chỉ là sắc mặt của Hoàng Đế càng ngày càng kém. Cũng khó trách, đương kim Hoàng Đế tính tình cương nghị, quyết đoán kiên quyết, ngày thường rất hiếm khi để tình cảm chi phối, thánh ý khó dò, một khi long nhan phát giận, đó là lôi đình bạo phát, thiên uy lâm liệt.

Từ lúc phong ba ở Thừa Kiền Cung qua đi, cũng mười ngày rồi, vẻ mặt của Hoàng Thượng đã trầm tĩnh đôi chút, ngữ điệu không khác gì thường ngày, chỉ là khoe miệng lúc nào cũng nhếch một nụ cười khiến mọi người cảm thấy lạnh cả người. Mỗi buổi lâm triều, các đại thần nếu không có sự tình nghiêm

trọng hay đặc biệt sẽ không dám dâng tấu chương mà chỉ im lặng đứng hầu một bên, bọn họ e sợ chột giặc long nhan. Cao Viễn thì không cần nói, hẳn càng cần trọng hầu hạ Hoàng Đế. Lại nói, mỗi khi hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên liền bất gặp ánh mắt thương tâm của Thánh Cảnh Đế, chính là ánh mắt bi thương cùng tuyệt vọng đêm đó tại Thừa Kiền Cung. Hắn không khỏi thở dài, một nhân vật anh minh cơ trí như bệ hạ cũng không tránh được một chữ “tình” a!

“Nương nương! Đức phi nương nương phụng ý chỉ Thái Hậu đến thăm người”, Tranh đang tựa người bên cửa sổ đọc sách thì Trầm thượng cung đứng bên ngoài lên tiếng thông báo. Nàng buông sách trên tay, ánh mắt liếc nhìn thoáng qua Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết. Từ khi Tranh bị giam lỏng đến nay, vô luận là ai, không có ý chỉ của Hoàng Đế sẽ không được đến đây. Hôm nay Đức phi lại viếng thăm. . .thật không biết nàng là thiện tâm hay giả ý? Từ dạo Tranh tiến cung đến nay rất ít khi lui tới với các tần phi trong cung, nàng cũng chỉ gặp qua Đức phi vài lần. Nghe mọi người trong cung đều ca tụng Đức phi ôn nhu hòa thuận, tính lặng cao nhã, cần tuân phục đức, vậy nên Thánh Cảnh Đế mới phong phi cho nàng, để nàng hạ sinh Hoàng Tử. Lại nói, Tranh cùng Đức phi cũng chưa đụng chạm chuyện gì, nói chung là quan hệ tốt đẹp, hôm nay nàng phụng chỉ ý của Thái Hậu đến đây. . .Tranh không thể không nể mặt a!

“Thần thiếp bái kiến quý phi, nương nương vạn phúc”, Đức phi đang chờ tại thiên điện, thấy Tranh tiến đến liền vội vã hành lễ, thái độ vẫn cung kính như trước.

“Đức phi không cần đa lễ”, Tranh vội vàng lên tiếng, hai người phân biệt phẩm vị ngồi xuống.

“Thần thiếp phụng ý chỉ mẫu hậu đến thăm quý phi. Đạo này thân thể của nương nương vẫn khỏe chứ?”, các nữ quan tiến lên dâng trà, Đức phi khẽ nghiêng người hỏi một câu.

“Nhờ ân đức của mẫu hậu, ta không sao!”, Tranh đáp.

Đức phi nâng tách trà lên miệng nhưng chỉ nhìn một chút, sau đó nàng khẽ cau mày rồi đặt trở xuống. Tranh thấy thế suy nghĩ nửa đã bật cười, từ lúc nàng “thất sủng” đến nay, vật dụng ở Thừa Kiền Cung quả thật không còn như trước. Việc này Tranh chẳng thấy có gì nghiêm trọng, chỉ cần có thể ăn no là được. Bất quá, Đức phi tuy không được sủng ái nhưng nàng vẫn là mẫu thân của hai vị Hoàng Tử, bọn hạ nhân trong cung làm sao dám bạc đãi nàng, vậy nên hẳn nhiên nàng không thể uống được loại trà của quý phi nương nương đang “thất sủng”.

Đức phi ngồi lại một lúc, nói vài lời khách sáo rồi đứng dậy cáo từ, bảo là muốn đến Trường Khánh Cung phản hồi ý chỉ của Thái Hậu. Tranh không khỏi thở dài một hơi, trong lòng nàng làm sao không hiểu? Hơn mười ngày nay, Thừa Kiền Cung “nội bất xuất, ngoại bất nhập”, không chút tin tức loan truyền ra ngoài, đây là Thái Hậu phân phó người dò thám tình hình mà thôi! Lại nói, nếu như Thừa Kiền cung không thoát nửa lời ra ngoài thì còn ai dám đến hỏi? Chỉ có thể cho người đến đây thám thính tình hình. Vừa rồi Đức phi đã biết rõ thực trạng tại Thừa Kiền Cung, nàng nhất định sẽ thuật lại với Thái Hậu không sót một từ, tin tức “quý phi thất sủng” sẽ không thể giả được. Tranh lắc đầu, mặc kệ bên ngoài bàn tán thế nào, nàng không quản được! Chỉ là. . .không biết hắn thế nào?

Ánh mắt ẩn chứa một tia âm đạm, Tranh cho Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết lui xuống nghỉ ngơi. Bên ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống. Mùa thu, ngày ngắn đêm dài, thời điểm Tranh tiến cung tiết trời chỉ chớm vào xuân, hiện tại chuyển sang mùa thu rồi! Trong khoảng thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện làm thay đổi cuộc đời nàng. Bởi vì muốn xem lá đỏ cuối thu nên nàng lưu lạc đến thế giới này, hôm nay cũng lại là mùa thu. . .Tranh lắc đầu như muốn xua tan nỗi sầu, lại nhớ tới “Hương sơn mãn sơn hồng diệp (香山满山红叶)”, Tranh không khỏi mỉm cười. Vĩnh viễn nàng không thể quên được khung cảnh lúc đó, “Đình xa tọa ái phong lâm văn, sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa (停车坐爱枫林晚, 霜叶红于二月花)”

Buổi tối hôm đó, trời đổ mưa dịu dàng, tiếng mưa rơi thánh thót ngoài hiên. Trên bậc thang, thanh âm đều đặn vang lên nhẹ nhàng tựa khúc nhạc êm tai. Tranh ôm gối ngồi trên giường nghe tiếng mưa rơi tí tách, đêm nay nàng không ngủ được. Người xưa thường nói “thu vũ liên miên (mưa thu không dứt)”, giờ phút này được đắm mình giữa tiết trời như thế, quả thật. . .thú vị! Tranh kéo lại chiếc áo khoác dệt bằng bằng gấm cuộn quanh thân mình, thời tiết càng lúc càng lạnh, chăn nệm lại không được ấm lắm, bọn hạ nhân trong cung này cũng thật là. . . Tranh thì không sao cả, nàng chỉ sợ ủy khuất cho Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết. Tranh thở dài rồi kéo lại nệm giường, nàng không gọi bất cứ người nào mà tự tay cầm lấy ngọn nến bước vào thư phòng.

Tranh ngồi sau thư án, thanh âm tí tách bên ngoài lại càng thêm rõ ràng, từng giọt tí tách tí tách nhịp nhàng tựa như đang thấm sâu vào lòng nàng.

Hoa điều triền miên,

Vân lôi phấn phát,

Huyền tuyền u yết,

Tuyết nguyệt không minh.

(花鸟缠绵, 云雷奋发, 弦泉幽咽, 雪月空明)

Bao nhiêu ý niệm, hoặc hiểu, hoặc không, hoặc trào dâng, hoặc thê lương, hoặc hư tình, mọi người đều có cái nhìn của chính mình. Hiện tại Tranh ngồi tại nơi đây nghe mưa rơi, lại nói nàng vốn không phải người đa sầu đa cảm, vậy mà vẫn không ngăn được thê lương lẫn bi ai. Tranh khẽ mỉm cười tiến đến thư án, nàng chuẩn bị bút nghiên rồi chậm rãi hạ bút. Trên nền giấy trắng tinh hiện lên một bài thơ:

Thiếu niên thánh vũ ca lâu thượng,

Hồng chúc hôn la trường.

Tráng niên thánh vũ khách châu trung,

Giang khoát vân đề,

Đoạn nhận khiêu tây phong,

Nhi kim thánh vũ tăng lư hạ,

Tấn dĩ tình tình dã.

Bi hoan ly hợp tổng vô tình,

Nhất nhậm giai tiền,

Điểm trích đảo thiên minh.

(少年听雨歌楼上，红烛昏罗帐。壮年听雨客舟中，江阔云低，断雁叫西风。而今听雨僧庐下，鬓已星星也。悲欢离合总无情，一任阶前，点滴到天明。)

Chậm rãi dùng bút, Tranh dần đo viết tiếp:

Thu dạ vấn vũ thanh, hữu cảm nhi thư.

Tương trúc son thánh vũ, tự thương thân thể.

Kim ngã thánh vũ, diệc hữu nhất phiên tư vị.

Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dư nguyệt.

Nguyên lai như thử, nguyên lai như thử.

(秋夜闻雨声，有感而书。蒋竹山听雨，自伤身世；今我听雨，亦有一番滋味。人生自是有情痴，此恨不关风与月。原来如此，原来如此。)

Trang ngồi thần thờ trên ghế, liếc thấy mấy vần thơ mình vừa hạ bút, xem đi xem lại, bất giác nàng ngây ngốc cả người.

“Hiền tại là canh mấy?”, Thánh Cảnh Đế buông ngự bút hỏi Cao Viễn.

“Hồi bẩm bệ hạ, đã là canh ba”, Cao Viễn khom người đáp.

“Vậy sao?”, Thánh Cảnh Đế từ ngai vàng đứng dậy, hần đi đến bên cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài, bóng đêm trầm trầm, mưa vẫn rì rả không dứt. Hôn mười ngày do dự cùng phân vân, rốt cục Hoàng Đế đã hạ quyết tâm, hần rời khỏi thiên điện.

“Bệ hạ!”, Cao Viễn vội vã cầm lấy áo choàng chạy theo, “Bệ hạ, đề nô tài gọi người chuẩn bị ngự giá?”

“Không cần”, Thánh Cảnh Đế nói một tiếng, cước bộ vẫn không ngừng bước ra ngoài cửa điện. Đến trước Thừa Kiền Cung, Cao Viễn âm thầm rung mình, hần không dám lên tiếng mà lẳng lặng đuổi theo Thánh Cảnh Đế.

Ba ngàn cấm vệ quân, cảm y vệ phụng chỉ luân phiên trấn thủ Thừa Kiền Cung, đêm hôm khuya khoát nhìn thấy Hoàng Thượng ngự giá đến, bọn họ không chút chậm trễ liền vội vàng hành lễ. Trầm thượng cung cùng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết nhanh chân bước ra hành lễ, nói là nương nương đã đi nghỉ từ sớm. Thánh Cảnh Đế để các nàng ở lại bên ngoài, hần tự mình bước vào thiên điện. Cửa phòng vừa hé, hần vô cùng hốt hoảng, trong phòng yên ắng, chần gối giá lạnh không một bóng người.

Không thể nào! Không thể nào!...

Thánh Cảnh Đế tái mặt gọi to, chẳng lẽ... Tranh đã trốn khỏi cung, long nhan giận dữ truyền gọi sáu nữ quan cùng thống lĩnh cảm vệ quân, cảm y vệ. Mọi người kinh hoàng run rẩy, bọn họ chỉ nói không nhìn thấy nương nương ra khỏi tam điện. Ba ngàn cấm vệ quân đã nghiêm cẩn tra xét trong ngoài Thừa Kiền Cung nhưng vẫn không thấy bóng dáng quý phi, nhất định là người vẫn còn đang ở trong cung.

Nữ quan hồi báo nơi thư phòng vẫn còn ánh sáng, Thánh Cảnh Đế không chần chừ, hần đẩy mạnh cửa thư phòng bước vào liền nhìn thấy Tranh đang gối đầu ngủ say. Lão thiên a!... Mọi người thờ phào một hơi nhẹ nhõm, bọn họ im lặng lui xuống. Hoàng Đế tiến đến cạnh bàn, đã hôn mười ngày nay hần không được nhìn thấy gương mặt này, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò, hần vừa yêu vừa hận. Tranh cau mày cự mình, tựa như sắp tỉnh dậy, hần vội vàng điểm huyệt ngủ của nàng rồi ôm xiết nàng trong vòng tay. Thời điểm xoay người trở về tam phòng, hần vô tình nhìn thấy mảnh văn tự trên bàn. Hần liếc mắt đọc qua một lượt liền không tránh khỏi ngây ngốc một hồi.

Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dư nguyệt.

Nguyên lai như thử, nguyên lai như thử.

Đêm thu mưa triền miên, quả nhiên “Nhất chúng tương tư, lưỡng xứ nhàn sầu” (此夜秋雨连绵，竟是一种相思，两处闲愁。 - Tương tư một mối, vượn sầu đôi nơi)

Sáng hôm sau, Tranh thức tỉnh, nàng mơ hồ nhớ lại đêm qua hình như mình ngủ quên tại thư phòng, tại sao bây giờ lại nằm trong tấm điện? Trong mộng, nàng bình yên tựa vào ngực ai đó, nhìn lại trên người còn khoác áo ngủ bằng gấm màu hoàng kim, nguyên lai là vậy! Tranh lặng lẽ không nói một lời, nàng chậm rãi tắm rửa rồi trở về thư phòng đọc sách. Không xong! Những câu thơ nàng viết đêm qua đã bị lấy đi rồi!

Không khí tĩnh lặng của buổi bình minh sau cơn mưa đêm qua bị phá vỡ, thánh chỉ đã đến Thừa Kiền Cung. Căn cứ theo nội dung thánh chỉ, cứ cách ba ngày quý phi nương nương có thể đến ngự hoa viên ngắm cảnh, mỗi lần chỉ có thể kéo dài nửa canh giờ. Tranh cười khổ, tựa như “phóng thích” phạm nhân, không có còn tốt hơn có a! Vật phẩm đưa đến Thừa Kiền Cung tốt hơn một chút, chắc là quý phi nương nương sắp sửa “đắc sủng” trở lại a! Trầm thượng cung và sáu nữ quan cao húng thay Tranh, nhưng bản thân người trong cuộc chỉ mỉm cười, loại sự tình này không nằm ngoài dự đoán của nàng. Chỉ là nàng vốn nghĩ lần này chọc giận hần như thế, hần có thể đem nàng nhốt vào lãnh cung, chỉ ít cũng ra lệnh cho nàng xuất gia làm ni cô a! Nhưng một đạo thánh chỉ này...ai-càng nghĩ càng đau đầu!

Rốt cục cũng đến thời khắc “phóng thích”, Tình Sương Tình Tuyết cùng Tranh dạo quanh ngự hoa viên, xung quanh thấp thoáng bóng dáng đội cấm vệ quân hộ tống. Tranh nhìn thấy cảnh này liền không khỏi buồn cười, nơi đây là ngự hoa viên, biết bao ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào, hần cho nàng là ai a, dù nàng mọc cánh cũng sợ không thể bay thoát nữa là? Dùng bao nhiêu cao thủ như vậy chỉ để “rình rập” nàng sao? Tranh thờ dài chán nản, hiếm khi được ra ngoài, chỉ bằng cứ thoải mái ngắm phong cảnh vậy. Trời thu xanh trong, trong không khí phảng phất hương hoa, quả nhiên “vạn lí vô vân, tình không lãng lãng” (万里无云，晴空朗朗-Ngàn dặm không mây, trời xanh vơi vợi). Trong ngự hoa viên ngập tràn các loại hoa, có vàng, có hồng, có tím, có trắng, muôn màu muôn vẻ. Tranh say sưa ngắm nhìn, Thượng Quan Phong tiến lên nói rằng đã đứng nửa canh giờ, thỉnh nương nương hồi cung. Tranh lưu luyến nhưng đành phải trở về Thừa Kiền Cung.

Qua vài ngày, các cung đều nhận được ý chỉ, nói là Thái Hậu nhiễm phong hàn, Hoàng Đế ra lệnh cho các tần phi đến vấn an. Tất cả mọi người đều phụng chỉ đến Trường Khánh Cung, Thừa Kiền Cung cũng không ngoại lệ, Tranh đang ngồi trên kiệu đến Tây Cung vấn an Thái Hậu.

Đứng trước cửa Trường Khánh Cung, Tranh như không tin vào mắt mình. Hoàng thượng! Hoàng thượng đang đứng đó uy nghi, nguyên lai Thánh Cảnh Đế cũng đến Trường Khánh Cung vấn an Thái Hậu. Tranh thật khó xử, chỉ là...nàng không thể không bước vào. Lại nói...làm sao đối mặt với hần đây, trái tim nhỏ bé của quý phi nương nương đang đập loạn nhịp!

“Thỉnh an quý phi, nương nương thiên tuế!”, Cao Viễn đứng sau cánh cửa, hần thoáng nhìn thấy Tranh tiến vào liền vội vã tiến đến nghênh đón. Từ khi Thừa Kiền Cung xảy ra chuyện tới nay, đây là lần đầu tiên trong lòng hần có thể thoải mái cười thầm. Nguyên lai hôm nay Thái Hậu chỉ bị bệnh nhẹ, không có gì đáng ngại. Bất quá...sau buổi tối bệ hạ từ Thừa Kiền Cung “chôm” bài thơ kia mang trở về liền thăm trầm thăm cứu cả ngày. Thời điểm phê duyệt tấu chương, Hoàng Đế thường xuyên ngăn người, tâm trí để tận nơi nào. Cao Viễn nhìn bộ dáng của bệ hạ liền hiểu...bệ hạ đối với nương nương vừa yêu vừa hận, trong lòng vừa muốn gặp lại nhưng cũng không dám gặp, mâu thuẫn lên đến tột cùng. Vừa lúc Trường Khánh Cung phái người hồi báo “Thái hậu nhiễm phong hàn”...ai~... “cơ hội ngàn năm một thuở” a! Bệ hạ thừa dịp này triệu lệnh cho phi tần các cung đến thăm hỏi Thái Hậu, ngự giá cũng nhanh chóng chạy thẳng đến Trường Khánh Cung. Lúc trước Thái Hậu cũng sinh bệnh nhưng làm gì có chuyện bệ hạ quan tâm như vậy? Hôm nay ngài lại còn rề rà ở mãi tại Trường Khánh Cung, người khác không biết, Cao Viễn là ai a? Nhất định bệ hạ muốn gặp quý phi đến chết đi được!

Tranh tiến vào thiên điện, nữ quan hồi bẩm, nói là Thái Hậu đang dùng thuốc, thỉnh quý phi chờ một chút. Tranh lặng lẽ ngồi xuống ghế kiên nhẫn chờ đợi. Trong thiên điện, tần phi các cung đã đến đông đủ, nhìn thấy Tranh đến, tuy nói là “quý phi thất sủng” nhưng dù sao nàng cũng là quý phi nương nương, phẩm vị cao hơn bọn họ nên chỉ đành miễn cưỡng đứng lên hành lễ. Tranh cũng không quan tâm, nàng đáp lễ vài câu rồi lặng lẽ ngồi ở nơi này. Một lát sau, nữ quan đến truyền chỉ, Thái hậu cho gọi quý phi nương nương. Tranh bước sau nữ quan tiến vào trong liền thấy Thái Hậu đang tựa người trên giường, Thánh Cảnh Đế ngồi bên cạnh. Tranh giật thót cả người, nhớ lại buổi tối hôm ấy...trong lòng nàng không khỏi bán loạn.

“Bệ hạ thánh an! Mẫu hậu kim an!”, Tranh cố gắng trấn định tâm tình.

“Bình thân”, Thánh Cảnh Đế lạnh nhạt lên tiếng.

“Tạ ơn bệ hạ”, Tranh đứng dậy, nàng thực sự không biết phải làm gì nên chỉ đứng đó lóng ngóng. Hôm đó rõ ràng nàng ngủ rất say, không biết có xảy ra chuyện gì không? Hôm nay là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt kể từ khi vụ đó xảy ra. Trong không gian trầm lặng, Tranh lặng lẽ nhìn qua, chỉ thấy thần sắc của hần rất kém, thoáng có vẻ mệt mỏi. Tranh trầm tư cúi đầu, trong lòng chua xót. Thế nào là “gần trong gang tấc mà nghìn trùng cách xa”, bây giờ nàng đã hiểu được rồi. Tiết Thái Hậu nhìn người này lại liếc sang người kia, nhìn thấy bộ dạng của cả hai, tuy Hoàng Đế vẫn không để lộ biểu tình gì trên mặt, nhưng để rồi xem...!

“Quý phi đến gần đây, để ai gia nhìn một chút”, Tiết Thái Hậu lên tiếng. Thái Hậu đặc biệt để các tần phi chờ ở bên ngoài chính là vì muốn nhìn xem rốt cuộc quý phi thất sủng thật sự hay chỉ là tin đồn thất thiệt. Một khi không moi được tin tức nào từ biểu hiện của hai người, lúc đó tính cách khác cũng không muộn.

“Tuân lệnh”, Tranh ngoan ngoãn tiến đến gần giường, Tiết Thái Hậu nhẹ nhàng kéo tay nàng rồi nói, “Mới có mấy ngày không gặp, quý phi ốm đi rất nhiều! Không khỏe lên chút nào sao? Hôm trước ai gia cho Đức phi đến thăm người, nàng trở về nói rằng người rất khỏe, sao ta lại thấy không giống như thế?”

“Hồi bẩm mẫu hậu, chắc là do thần thiếp mặc trang phục mỏng manh nên nhìn tựa như ốm đi!”, Tranh đáp một câu, Tiết Thái Hậu liếc xem sắc mặt của Thánh Cảnh Đế, biểu hiện rất ư lạnh nhạt, nghe Tranh nói xong cũng không lên tiếng, trong lòng nàng đã rõ mười phần nên chỉ mỉm cười mà không hỏi thêm. Thật sự là tra tấn a! Tranh tựa như đang ngồi trên đồng than, nàng không chịu được không khí trong phòng nên xin phép cáo từ, bảo là không dám quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi. Mục đích của Tiết Thái hậu đã đạt được, từ thái độ của hai người... xem ra quý phi đã thật sự “thất sủng”. Nếu là bình thường, Hoàng Đế làm gì để cho quý phi rời đi, hôm nay vô tình gặp phải quý phi, chắc hẳn bệ hạ rất mất hứng nên mới... đây chính là thái độ hằn đối với tần phi thất sủng. Tiết Thái Hậu cực kỳ cao hứng, nàng say sưa trong men chiến thắng nên làm sao biết được tâm tư của Thánh Cảnh Đế.

Hôm nay Thánh Cảnh Đế gặp Tranh, biểu hiện bên ngoài tuy băng lãnh nhưng trong lòng cơ hồ đang bốc hỏa. Mỗi khi nhớ lại việc nàng không cần hỏi từ với hắn, lại nhân cơ hội đến Từ Ân Tự dâng hương lập ý đồ đào tẩu, lửa hận trong lòng hắn dâng trào cực điểm. Tuy nhiên, những lúc nhớ lại thời điểm hai người “đồng giường cộng chăn”, những câu thơ buổi tối hôm đó hắn bắt gặp trong tay nàng, làn sóng yêu thương ào ào tràn về. Trong lòng hắn nhất thời mâu thuẫn cực kỳ, không nói nên lời, thậm chí chỉ cần lặng lẽ nhìn thấy Tranh Nhi là được, không ngờ lại bị Tiết Thái Hậu hiểu lầm.

Từ lần gặp mặt ở Trường Khánh Cung đến nay đã khá lâu rồi. Tranh cũng khó khăn không kém Thánh Cảnh Đế, mỗi khi nhàn nhã nhớ lại đoạn thời gian mới tiến cung, trong lòng nàng không khỏi cảm thán chua xót. Lại nói ban đầu nàng rất hận hắn, hận hắn cường bức ép buộc nàng, nhưng về sau hắn rất chu đáo cùng ôn nhu, dùng cả tấm chân tình bồi đắp cho nàng. Vốn nàng đã nghĩ chính mình tuy thân xác ở tại trong cung nhưng tâm hồn vẫn giữ cho riêng mình, chỉ là... chuyện tình cảm làm sao có thể nói trước, từng bước, từng bước nàng lại bị cuốn vào mê cung không lối thoát. Tại Trường Khánh Cung nhìn thấy hắn long nhan tiêu sái, nàng thật đau xót... nguyên lai nàng đã gây thương tổn cho hắn quá sâu? Dù nàng làm thế nào cũng không báo đáp được tấm chân tình này. Hết thảy vốn không nằm trong dự định của Tranh, nhưng nàng lại không biết giải thích với hắn thế nào nên chỉ đành im lặng. Tranh đứng lặng trong ngự hoa viên, thỉnh thoảng lại cất tiếng thở dài.

Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết lặng lẽ đứng nhìn ba ngàn cấm vệ quân bao vây từ xa, lại nói chónh thâm cung tịch tịch, chẳng lẽ... ba ngàn cấm vệ quân này sẽ vây khốn cô nương tại Thừa Kiện Cung cả đời?

“Thanh âm gì vậy?”, Tranh nghe được tiếng khóc nỉ non đâu đây, nàng ngẩng đầu hỏi Tĩnh Sương.

“Nương nương, hình như có người đang khóc!”, Tĩnh Sương tai mắt linh敏, nàng nhận biết thanh âm rõ nhất.

“Tĩnh Tuyết, tìm thấy chưa?”. Trong cung nếu không có đại tang mà khóc than ở ngự hoa viên như thế là phạm điều kiêng kị. Tĩnh Tuyết tra xét một hồi liền mang trở về một cung nữ, thoát nhìn rất thanh tú, Tranh nhìn thấy trên khóe mắt nàng vẫn còn ẩm lệ.

“Nô tì khấu kiến quý phi nương nương, nương nương thiên tuế!”, cung nữ kia quỳ xuống hành lễ.

“Ngươi mau lau nước mắt, đừng để người khác nhìn thấy. Ngươi tên gì? Gặp phải chuyện gì? Tại sao ngồi khóc ở đây?”, cung nữ này chỉ độ khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

“Hồi bẩm nương nương, nô tì là thị nữ của Lý tiếp dư, gọi là Tú Nhi”, cung nữ trả lời trôi chảy, “Hôm nay nô tỳ ngồi khóc ở nơi này là bởi vì trong lòng nô tỳ có chuyện thương tâm, nhất thời không kiềm nén được. Thỉnh nương nương không trách tội!”

Tú Nhi nói chuyện cực kỳ lễ độ, trong lòng Tranh vốn đã có thiện cảm lại càng yêu thích hơn, “Ngươi có đọc sách?”

“Khởi bẩm nương nương, phụ thân nô tì vốn là nho sinh, thuở nhỏ có dạy nô tỳ đọc sách viết chữ”, Tú Nhi đáp lời, nhìn thấy Tranh ôn nhu, hòa ái, lại nghe người trong cung đồn rằng quý phi nương nương tính tình ôn hòa, dễ gần, trong lòng nàng bất giác nảy lên một ý nghĩ.

Tú Nhi vội vã quỳ xuống, “Hôm nay nô tì gặp được quý phi, cũng là ân đức của nô tỳ. Thỉnh quý phi nương nương thành toàn tâm ý của nô tỳ, nô tỳ nguyện kết cỏ ngậm vành báo đáp ân đức của nương nương!”

“Ngươi đứng lên rồi nói! Nếu ta có thể giúp được, ta sẽ giúp”, Tranh thấy nàng quỳ xuống liền vội vàng lên tiếng.

“Tuân chỉ!”, Tú Nhi lên tiếng, “Khởi bẩm nương nương, gia cảnh của nô tỳ không đến nỗi khó khăn, nhưng thời gian vừa rồi phụ thân cảm nhiễm phong hàn, vốn chỉ là bệnh nhẹ nhưng không ngờ gặp phải lang băm, khi chữa trị cho phụ thân lại dùng sai dược khiến phụ thân mất mạng. Từ đó về sau, gia cảnh lâm vào khó khăn, nô tỳ cùng mẫu thân, đệ đệ nương tựa nhau sống qua ngày. Mẫu thân vì gia cảnh khó khăn nên để nô tỳ tiến cung. Mấy ngày trước Thái Hậu nhiếp phong hàn, có người nói các thái y trong Thái Y Viện sắc thuốc không tiện nên mới phân phó vài nữ quan đến thái y viện học hỏi, nếu vị chủ tử ở cung nào sức khỏe không tốt cũng có thể dễ dàng hầu hạ. Phụ thân nô tì bởi vì dùng sai dược mà mất nên nô tỳ có chút hiểu biết về y dược, nô tì đã cầu xin đại tổng quản ở Trường Khánh Cung cho nô tỳ đến Thái Y Viện. Chỉ là... nô tỳ gia cảnh bần hàn, không có gì đáng giá để hậu tạ tổng quản nên bị tổng quản chửi mắng một hồi rồi đuổi đi, vì thế nô tì mới... nô tì mới... Thỉnh nương nương thành toàn cho nô tỳ!”

Tranh nghe Tú Nhi phân trần liền cảm thấy kinh ngạc, cũng có phần đồng cảm. Nàng nhớ đến tình cảnh của mình, bởi vì Bạch bá bá bị bệnh nên nàng mới kiên trì học y, “đồng cảm tương lân” a! Tranh đang định phân phó người đến Trường Khánh Cung cầu xin lại bị Tĩnh Sương ngăn cản, “Cô nương, ta biết cô nương muốn giúp nàng, nhưng xin cô nương nghĩ lại, hiện giờ người đứng đầu trong cung là Thái Hậu, mọi chuyện đều do Thái Hậu định đoạt. Nếu cô nương nhúng tay vào chuyện này... chỉ sợ không ổn!”

“Không sao đâu, nếu Thái Hậu trách tội, ta chịu trách nhiệm là được. Thái Hậu sẽ chỉ giáo huấn ta một trận mà thôi, không sao!”. Tranh mỉm cười hứa giúp đỡ Tú Nhi, nàng phân phó người đến gặp tổng quản Trường Khánh Cung. Một lát sau, thượng cung nữ quan trở về hồi báo sự tình đã giải quyết thỏa đáng. Tú Nhi ngàn lần cảm tạ Tranh mới lui về Thái Y Viện.

Nguyên lai đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng rơi vào tay người khác lại là cơ hội ngàn năm một thuở, từ đó phát sinh một hồi “phong ba bão táp”.

Ba ngày sau, Thánh Cảnh Đế xuất phát đến Lâm Uyển săn bắn, một đạo ý chỉ từ Trường Khánh Cung được mang đến cho Tranh.

“Phụng ý chỉ của Thái Hậu, Thừa Kiền Cung quý phi Liễu thị không tuân cung quy, tự tiện can thiệp sự việc nội cung, cậy thế cậy quyền. Hậu cung chỉ có Hoàng Hậu được quyền quản lý lục cung. Nay quý phi phạm tội, phạt quỳ trước cửa Trường Khánh Cung làm gương cho mọi người”. Tổng quản Trường Khánh Cung âm thanh lạnh như băng tuyên ý chỉ, hần quay về phía Tranh vùng phát trần, “Quý phi nương nương, thỉnh!”

Trong lòng Tranh âm thầm thở dài. Nguyên lai nàng nghĩ Thái Hậu nếu có truy cứu thì quá lắm chỉ trách mắng nàng vài câu, nào ngờ... xem ra người không vừa mắt với mình có rất nhiều a! Tình Sương Tình Tuyết nghe nội dung thánh chỉ liền như “sét đánh ngang tai”, sức khỏe cô nương không được tốt, hai ngày nay thời tiết lại bắt đầu trở lạnh, nếu quý gối ngoài kia... làm sao cô nương chịu nổi! Phải làm sao bây giờ?

“Tình Sương Tình Tuyết, còn có Trầm thượng cung, các người về trước đi”, Tranh nhìn sắc mặt lo lắng của các nàng liền nhẹ nhàng nói.

“Nương nương! Nương nương...”

“Không cần lo lắng, Thái Hậu chỉ phạt một mình ta, không liên quan đến các người. Huống chi ta nghĩ chắc cũng quỳ không lâu đâu, có thể chỉ một lát...”, Tranh biết rõ lần này nàng trốn không thoát, nhưng chỉ ý Thái Hậu không thể không tuân, nàng không muốn bọn họ bị mình liên lụy nên tìm cơ đuôi trở về Thừa Kiền Cung. Nếu là phụng chỉ đến Trường Khánh Cung, cấm vệ quân sẽ không theo hộ tống, để các nàng trở về Thừa Kiền Cung so với ở lại đây tốt hơn nhiều.

Tình Tuyết chưa kịp nói gì, Tình Sương luôn trầm tĩnh, làm sao không hiểu được, ở đây đều là tai mắt của Thái Hậu, trở về Thừa Kiền Cung còn có thể nghĩ được biện pháp tốt hơn. Nàng vội vàng kéo tay Tình Tuyết rồi quay sang Tranh nhỏ giọng nói, “Cô nương cô chịu một chút, chúng ta nhất định tìm cách báo cho bệ hạ”.

Tranh a Tranh, ngày đó người làm cho hần thương tâm như thế, hôm nay nếu hần biết thì đã sao? Thiên gia thật khéo bày trò, báo ứng! Là báo ứng a! Nàng tổn thương hần, hôm nay đổi lại là mẫu thân hần hoàn trả lại trên người nàng.

Tin tức chấn động như thế, chỉ trong thời gian ngắn, tần phi các cung đã tụ tập đến Trường Khánh Cung. Tiết Thái hậu cố ý để tin tức lan truyền ra ngoài, mọi người tuy nói đến thỉnh an Thái Hậu nhưng chủ yếu là muốn nhìn xem quý phi nương nương bị phạt thành bộ dáng thế nào. Lời vàng ý ngọc tuôn ra không ngừng, an ủi có, chia sẻ có, chỉ là ẩn ý trong đó làm sao Tranh không hiểu... Tranh lắc đầu thương cảm thay cho số phận.

Tám mươi dặm bên ngoài Thượng Lâm Uyển là khu vực mà các đời đế vương thường tập trung tổ chức săn bắn. Chu vi Thượng Lâm Uyển rất lớn, bên trong lại có nhiều loại thảo mộc lâu năm, cũng không ít những loài thú quý hiếm. Các đời Hoàng Đế đều không ngừng tu sửa Lâm Uyển, lại nói Thánh Cảnh vương triều đang trong thời bình, dĩ nhiên càng có nhiều tài lực lẫn nhân lực để kiến tạo lại. Từ hoàng cung đến Thượng Lâm vốn phải đi qua một đoạn đường dài, huống chi khi Hoàng Đế xuất cung liền có rất nhiều nghi thức, lộ trình đã dài lại càng kéo dài. Tâm tình Thánh Cảnh Đế không tốt, ngự giá vừa đến nơi liền vội vã cưỡi ngựa bắt đầu chuyển săn bắn. Cao Viễn dẫn theo đội thị vệ vội vàng đuổi theo, nhưng Thánh Cảnh Đế cười thần mã, tất cả mọi người đều không đuổi kịp. Đột nhiên, người ngựa phía trước dừng lại, mọi người phía sau cũng vội vàng kéo dây cương. Thánh Cảnh Đế giương cao dây cung, mũi tên bay vút không lưu lại dấu vết, hướng tên lao thẳng về phía bụi cỏ. Nội thị xuống ngựa mang trở về một con hồ ly sắc lông đỏ rực.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống hô to “Bệ hạ anh vũ!”, Thánh Cảnh Đế hoàn toàn không một tia cao hứng. Nhìn nội thị còn ôm hồ ly trên tay, trong lòng không khỏi lại nghĩ tới ngày ấy tại Trường Khánh Cung trông thấy Tranh nhi, quả thật nàng ốm đi rất nhiều, quần áo trên người cũng đơn bạc, hiện tại đang là cuối thu, thân mình nàng vốn không khỏe, nếu không tịnh dưỡng cẩn thận... e là sẽ tổn thương nguyên khí.

“Lấy da tiểu hồ ly này làm áo choàng rồi đưa đến Thừa Kiền Cung, phân phó các nàng đưa tận tay quý phi nương nương”, Thánh Cảnh Đế đơn giản phân phó Cao Viễn một câu rồi vội lên ngựa phóng đi. Cao Viễn trong lòng thầm than, bất luận bệ hạ có thương tâm như thế nào vẫn không buông quý phi ra được.

Tình Sương Tình Tuyết cùng Trầm thượng cung đi đi lại lại trong Thừa Kiền Cung, trong lòng nóng như lửa đốt. Đã qua mấy canh giờ, cô nương còn chưa trở lại, rốt cuộc định quỳ đến bao giờ. Thân thể cô nương đã không khỏe, hiện tại lại là mùa thu, mặt đất càng tỏa ra khí lạnh, làm sao cô nương chịu được?

“Đại nhân, người đã phân phó thuộc hạ đến thông báo bệ hạ chưa?”, Thừa Kiền Cung “nội bất xuất ngoại bất nhập”, không một ai được phép ra ngoài, Tình Sương chạy vội ra ngoài điện hỏi thăm tin tức từ Phó thống lĩnh cầm y vệ.

“Cô nương, hiện tại chúng ta phụng chỉ canh gác ở đây, bệ hạ cũng đã hạ thánh chỉ không cho phép người của Thừa Kiền Cung rời khỏi đây nửa bước, thân là thần tử, ta không thể kháng chỉ a!”, Phó thống lĩnh cầm y vệ khó xử vô cùng. Ba ngàn cấm vệ quân do chính kim khẩu của bệ hạ phân phó: không được phép rời Thừa Kiền Cung đi nửa bước. Tuy bọn họ chưa hề gặp qua vị quý phi nương nương kia, mỗi khi truyền lời đều cách một tầng thiên điện, nhưng ngữ điệu hòa ái vẫn nhả thập phần tôn trọng kia cũng khiến bọn họ rất có hảo cảm. Chỉ là... thân làm việc theo thánh mệnh, hần không dám kháng chỉ, cũng không giúp được gì.

Tình Sương bắt gặp bộ dáng khó xử của Phó Điều liền thất vọng trở về thiên điện. Tình Tuyết nhìn sắc mặt Tình Sương cũng đoán được phần nào. Hai người liếc mắt nhìn nhau, nếu không còn cách nào khác thì dù phải mất mạng bọn họ cũng liều xông ra ngoài, không thể để cô nương quỳ mãi nơi đó! Ai

biết được tiếp theo Thái Hậu còn sử dụng thủ đoạn gì để đối phó với cô nương nữa! Sắc trời càng ngày càng tối, rốt cuộc cô nương phải quỳ đến bao giờ!

“Cách này có được không?”, Tinh Tuyết vội hỏi Tinh Surong.

“Trong tình hình này, cấm vệ quân nhất định sẽ không cho chúng ta đường đường chính chính thoát ra ngoài, một khi đã như vậy, chúng ta cứ chờ thêm một chút nữa, nếu cô nương vẫn chưa trở về thì chúng ta phải tìm cách thoát ra ngoài, cố gắng không kinh động bọn họ, ta nghĩ Phó thống lĩnh cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nếu kinh động đến cấm vệ quân, vậy... chúng ta cứ trực tiếp xông ra ngoài!”, Tinh Surong cắn răng quyết định.

“Trực tiếp xông ra ngoài?”, Tinh Tuyết kinh hãi thất sắc.

“Đúng vậy! Đây là biện pháp cuối cùng. Nếu chúng ta cùng cấm vệ quân phát sinh xung đột, chuyện này nhất định sẽ kinh động đến bệ hạ. Tuy Thái Hậu đứng đầu hậu cung nhưng vẫn không thể tham gia chính sự, hưởng chỉ những thị vệ trấn thủ bên ngoài Thừa Kiền Cung phụng thánh chỉ của bệ hạ, Thái Hậu cũng không dám tùy tiện động tay. Theo đó, nếu sự tình phát sinh nghiêm trọng, Thái Hậu sẽ không làm gì được, dù sao bệ hạ vẫn còn tại vị, Trường Khánh Cung nhất định phải vượt mặt nể mũi”, Tinh Surong bình tĩnh phân tích.

“Nhưng... nếu chuyện này liên lụy đến cô nương thì sao?”

“Tạm thời chỉ còn cách này, sức khỏe cô nương càng ngày càng kém, nếu bệ hạ có ở đây thì sự tình cũng không đến nỗi...! Hơn nữa, kế hoạch lần này của chúng ta cũng không nhất định sẽ kinh động cấm vệ quân, chẳng phải ta đã nói rồi sao, đó là hạ sách trong hạ sách! Mau gọi Trầm thượng cung các nàng đến đây, chúng ta thảo luận một lần nữa”. Mắt thấy trời càng lúc càng tối, Tinh Surong càng nóng ruột, lão thiên a! Đừng đổ mưa ngay lúc này a!

“Được, ta đi gọi bọn họ!”, Tinh Tuyết vội vàng chạy đi, Tinh Surong trầm nghĩ trong lòng, cô nương thường nói kế hoạch càng phức tạp thì càng dễ phát sinh sai sót, ngược lại, kế hoạch càng đơn giản thì tỷ lệ thành công càng cao. Lúc này đây, nàng nhất định phải thật bình tĩnh!

Quý phi đắc sủng thì trong cung im hơi lặng tiếng, quý phi thất sủng thì Thừa Kiền Cung trở thành tâm điểm, âm thanh chát chúa đột nhiên truyền ra xa. Tiếng đao kiếm va chạm, âm thanh quát tháo, Thừa Kiền Cung chìm trong hỗn loạn. Tinh Surong Tinh Tuyết bị bao vây giữa tầng tầng lớp lớp cấm vệ, trong lòng thầm kêu “không xong”. Các nàng chỉ định thực hiện kế sách đơn giản, không muốn kinh động đến cấm vệ quân để xuất cung, nào ngờ một nữ quan nhút nhát không làm nên chuyện khiến kế hoạch bị bại lộ. Bọn họ không đã còn biện pháp nào, ngoại trừ “hạ sách trong hạ sách”!

“Đại nhân, làm sao bây giờ? Ra lệnh bắn tên hay sao?”, vị hộ vệ bên cạnh vội vàng hỏi ý Phó thống lĩnh.

“Không được, các nàng là nữ quan bên người quý phi, không phải cung nữ bình thường, không nên đụng đến? Truyền lệnh của ta, không được đụng đến một cọng tóc của các nàng, nếu xảy ra vấn đề gì, không nói đến quý phi, ngay cả bệ hạ cũng sẽ không tha chúng ta”

Phó Diêu a Phó Diêu! Phó thống lĩnh một khi đã vươn đến vị trí này dĩ nhiên thông minh có thừa, hần trấn thủ tại Thừa Kiền Cung mấy ngày nay làm sao không hiểu được địa vị đặc biệt của Tinh Surong Tinh Tuyết? Hần không thể công khai hỗ trợ thì chỉ có thể âm thầm thêm vây thêm cánh mà thôi! Hần vội vã ban thêm một mệnh lệnh, không được gây khó khăn cho Tinh Surong Tinh Tuyết.

Thừa Kiền Cung xảy ra “chuyện lớn” như vậy, làm sao không kinh động đến Trường Khánh Cung. Tiết Thái Hậu cho người tới dò hỏi, Phó thống lĩnh hồi báo chỉ là việc nhỏ không đáng kể, không dám kinh động Thái Hậu, chính hắn sẽ thu xếp thỏa đáng. Tuy nhiên, Thái Hậu có ý chỉ, lệnh cho những cung nữ gây náo loạn tại Thừa Kiền Cung đến Trường Khánh Cung để Thái Hậu tra hỏi. Phó thống lĩnh biết sự tình không đơn giản như vậy liền đáp lời, “Thỉnh tâu lên Thái Hậu, thần phụng thánh chỉ bệ hạ trấn thủ Thừa Kiền Cung, nếu không có thánh chỉ của Hoàng Thượng, thứ cho thần không thể tuân theo. Hôm nay, hai vị nữ quan này là tội phạm dưới tay cấm vệ quân, không thể xử trí theo nội cung quy, chỉ có thể chờ thánh giá của bệ hạ trở về hỏi tội. Huống chi, đây chỉ là việc nhỏ, không dám phiền đến Thái Hậu lo lắng, thần thỉnh Thái hậu kim an thiên tuế!”

Nội thị trở về Trường Khánh Cung truyền lời, chỉ trong chốc lát, tổng quản Trường Khánh Cung đích thân đến đây, “Thái Hậu có chỉ, mang hai nữ quan đến Trường Khánh Cung tra hỏi, tuy Phó thống lĩnh cấm vệ phụng chỉ trấn thủ Thừa Kiền Cung nhưng Thái Hậu là mẫu hậu của đương kim Hoàng Thượng, chẳng lẽ Phó thống lĩnh muốn kháng chỉ bức cung sao?”

Phó thống lĩnh nghe xong mấy lời “trấn áp” liền vội vàng quỳ xuống, “Thần không dám!”. Ý chỉ của Thái Hậu không thể chống lại, nhưng hắn lại có lòng bảo hộ Tinh Surong Tinh Tuyết, phải làm sao đây... ai...?

Tinh Surong Tinh Tuyết vẫn còn đứng ở nơi này, trong lòng âm thầm nóng ruột. Khi các nàng vừa xông ra, Phó thống lĩnh đã phái người tức tốc phi ngựa đến Thượng Lâm Uyển báo tin. Cũng đã lâu rồi a, tại sao đến giờ vẫn không có tin tức! Các nàng thì không nói gì, chỉ lo cho cô nương...

Ngay khi hai bên còn đang giằng co thì đại môn thiên điện đột ngột mở toang, mọi người nhìn lại, Cao Viên trên tay còn ôm tấm áo choàng đỏ rực đứng nơi đó, Tinh Surong Tinh Tuyết nhẹ nhàng thở ra, “Quý nhân đến rồi!!!”

Thừa Kiền Cung im lặng như tờ, đèn đuốc sáng choang.

Các nữ quan ra vào, trong tay cầm nào khăn trắng, chậu nước, lọ thuốc, ...bộ dáng vội vàng nhưng hoàn toàn không gây một tiếng động.

Một chén thuốc giảm sốt được mang đến lại mang trở ra, hậu cung nhiều năm nay luôn luôn tĩnh lặng, đến khi quý phi tiến cung liền mưa gió không

ngừng! Sa rềm lay động, trầm hương thoang thoang, Tranh thiếp ngủ trên giường, tâm trí bọn bề hồn loạn, đến khi cảm giác được hơi thở nóng bỏng phả trên mặt mình, sắc mặt nàng đã muốn ửng đỏ lên.

Thánh Cảnh Đế chăm chăm nhìn nàng, gương mặt tái nhợt, Tranh nhi của hắn! Khuôn mặt nhỏ nhắn hắn ngày ngày ôm trong tay, giờ phút này không có chút khí sắc, nàng chỉ lẳng lặng nằm đó, bình an trong mộng, tựa như mỗi đêm hai người “đồng giường cộng chăn” nàng cũng tựa vào ngực hắn, thanh lệ mà ngọt ngào. Mỹ mãn! Có thể nhìn thấy nàng, hắn thực sự không dám nghĩ đến sự việc đêm đó. Thánh Cảnh Đế cúi người, nhẹ nhàng vén suối tóc đen. Ngoài cửa sổ mưa dần dần chuyển sang nhỏ giọt, tí tách, tí tách, ... từng giọt yêu thương rót vào lòng hắn.

Lúc Cao Viễn nhận được bỏ câu đưa tin, Hoàng Đế cả người lẫn ngựa phóng thẳng về đây. Trên đường trở về trời lại mưa lớn, hắn càng nóng lòng như điên. Tranh nhi của hắn đang quỳ gối trước cửa Trường Khánh Cung a! Hoàng Đế phi ngựa như bay hồi cung, khi hắn thi triển khinh công đến nơi, mưa đã tuôn trắng xóa nhưng không ngăn được tầm mắt kiếm tìm của hắn. Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia đang ngất xỉu trên tảng đá, trái tim hắn như bị ai bóp nát! Đó là người yêu của hắn, là bảo bối hắn nâng niu trên tay, ôm trong lòng ngực, vậy mà nàng lại bị người ta làm ra nông nổi này sao! Hắn hồi hận! Nói tới nói lui, chính hắn là nguyên nhân của tất cả mọi việc, nếu không phải hắn lạnh nhạt nàng thì mẫu hậu làm sao có cơ hội...? Hiện tại nàng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại. Hắn triệu thái y đến hỏi, tất cả đều nói không có đáng ngại, nương nương chỉ bị nhiễm lạnh, chỉ chờ nàng tỉnh lại uống thuốc là có thể từ từ tỉnh dưỡng. Thánh Cảnh Đế cúi người hôn lên gương mặt nhợt nhạt của Tranh rồi mới đứng dậy ra ngoài phân phó các nàng tuyền thái y đến.

Nửa đêm, Thánh Cảnh Đế vẫn ngồi tại Thừa Kiền Cung ôm Tranh vào lòng tựa như sợ nàng sẽ biến mất, nữ quan nội thị đứng hầu bên ngoài, thang được lần lượt bê lên, thái y đứng ngoài điện không dám rời nửa bước. Đèn đuốc sáng rực, Thánh Cảnh Đế không hề chớp mắt, bảo bối nằm trong lòng hắn bắt đầu động dậy. Thấy Tranh có dấu hiệu sắp tỉnh lại, hắn nhẹ nhàng gọi nhỏ, “Tranh Nhi! Tranh Nhi!...”

Trong mộng, Tranh cảm nhận được sự áp bách bao quanh mình, nàng đang yên ổn ngủ say nhưng lại phát hiện có người đang gọi tên mình! Tranh từ từ chớp mắt, nàng nhìn thấy Thánh Cảnh Đế sắc mặt ôn nhu đang nhẹ nhàng lay gọi mình, Tranh không khỏi ngậy ngấn cả người. Thánh Cảnh Đế thấy nàng tỉnh lại liền cao hứng cực kỳ, hắn phân phó nữ quan mang thuốc đến. Vừa quay đầu lại đã thấy Tranh nhìn hắn chăm chú không nói một lời, hắn phải làm gì đây?

Cả hai người không nói một lời nhưng trong lòng hiểu. Sau một lúc, Hoàng Đế si ngốc nhìn nàng nói một câu, “Bảo bối, nếu nàng không muốn mang thai hài tử của ta, ta sẽ không ép, không sao...”. Tranh nhìn hắn, nam nhân này... nam nhân này... nước mắt nàng rơi xuống như mưa.

Quần văn quy kỳ vị hữu kỳ,

Ba sơn dạ vũ trường thu tri.

Hà đương cộng tiến tây song chúc,

Khước thoại ba sơn dạ vũ thi.

(君问归期未有期，巴山夜雨涨秋池。何当共剪西窗烛，却话巴山夜雨时。)

=====

=====

KNQ đây, chúng ta lại có... thơ!

1- Bài thơ Tranh viết trong thư phòng giữa mưa thu tí tách là bài Ngu Mỹ Nhân Kỳ 1 – Thính Vũ (虞美人其一——聽雨) của Tường Tiệp.

*Bản gốc:

虞美人其一——聽雨

少年聽雨歌樓上

紅燭昏羅帳

壯年聽雨客舟中

江闊雲低

斷雁叫西風

而今聽雨僧廬下

鬢已星星也

悲歡離合總無情

一任階前點滴到天明

*Bản phiên âm:

Ngũ Mỹ Nhân Kỳ 1 – Thịnh Vũ

Thiếu niên thánh vũ ca lâu thượng

Hồng chúc hôn la trưởng

Tráng niên thánh vũ khách chu trung

Giang khoát vân đề

Đoạn nhận khiêu tây phong

Nhi kim thánh vũ tăng lô hạ

Mấn dĩ tình tình dã

Bì hoan ly hợp tổng vô tình

Nhất nhâm giai tiền điểm chích đảo thiên minh

*Bản dịch thơ:

Nghe Mưa

Nghe mưa tuổi trẻ lầu ca thượng

Đuốc đỏ mờ la trưởng

Nghe mưa tuổi trắng khách thuyền rong

Sông rộng mây rà

Tiếng nhận vắng tây phong

Nghe mưa nay ở phòng tăng vắng

Tóc đã phơ phơ trắng

Buồn vui ly hợp thấy vô tình

Mặc sức ngoài thềm nhỏ giọt tới bình minh

2- Bài thơ cuối cùng là bài Dạ Vũ Ký Bắc (夜雨寄北- Đêm mưa gửi người phương bắc) của Lý Thương Ẩn.

*Bản gốc:

夜雨寄北

君問歸期未有期，

巴山夜雨漲秋池。

何當共翦西窗燭，

卻話巴山夜雨時。

*Bản dịch Hán – Việt:

Dạ Vũ Ký Bắc

Quân vấn quy kỳ vị hữu kỳ,

Ba sơn dạ vũ trưởng thu trì.

Hà đương cộng tiễn tây song chúc,

Khước thoại Ba son dạ vũ thì.

*Bản dịch thơ:

Đêm mưa gửi người phương bắc

Ngày về khó hẹn cho nhau,

Ba Sơn mưa tối hồ thu nước đầy.

Bao giờ chung bóng song tây,

Còn bao nhiêu chuyện núi này mưa đêm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình

“...Khi trăm tuổi, nhị vị Hoàng Tử không được kế thừa vương vị, nhược bằng trăm vẫn chưa có Hoàng Tử nối dõi, ngại vị sẽ truyền lại cho Kỳ Vương, nếu trăm có tôn tử thừa tự thì phải do từ Thừa Kiền cung sinh ra. Hôm nay quý phi chỉ vì một lỗi nhỏ đã mầu hậu trách phạt, hiện tại vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, phải chăng có ý đồ mưu hại Đế Mẫu?...”

Cao Viễn nhận lệnh tuyên đọc thánh chỉ, hắn thật sự không thể không giật mình cả kinh. Tội danh này rất lớn, Hoàng Tử thừa tự của Thánh Cảnh Đế đã hiềm hoi, vậy mà hai vị Hoàng Tử lại không thể kế thừa ngại vị Hoàng Đế. Hôm nay Hoàng Đế ban chiếu trách vấn Thái Hậu, đến lúc này mọi người đều biết rằng long nhan đang phần nộ cực điểm. Hắn liếc nhìn Tiết Thái Hậu sắc mặt trắng bệch cùng nhóm tần phi quỳ trước Thiên Điện kinh hoàng thất sắc, tất cả đều sợ đến run rẩy cả người, Cao Viễn vừa âm thầm than xót trong lòng vừa tiếp tục tuyên đọc chiếu chỉ.

“...Vài năm nay phượng thể của mẫu hậu không khỏe, trăm không muốn nội tình trong cung phiền lụy đến người, nay thỉnh mẫu hậu yên tâm an dưỡng tại Trường Khánh Cung, mọi việc trong hậu cung đã có sáu nữ quan tại Thừa Kiền Cung xử lý. Khâm thủ!”

Cao Viễn khép lại thánh chỉ, hắn thỉnh Thái Hậu nghỉ ngơi nhưng còn chưa ra đến cửa đã nghe bên trong Trường Khánh Cung vang lên tiếng hét sợ hãi, nguyên lai Tiết Thái Hậu đã tức giận đến bất tỉnh. Nếu biết sự tình sẽ như thế thì sao còn gây nên tội? Nếu Thái Hậu từ bi nhân ái, đối đãi tốt với quý phi nương nương thì hôm nay sẽ không rơi vào tình trạng thế này. Sau khi Thánh Cảnh Đế nghe Cao Viễn báo lại liền không nói một lời, hắn tuyên thái y đến xem bệnh cho Thái Hậu, sự tình này về sau không nhắc lại nữa. Hoàng Đế phân phó nữ quan mang đồ dùng hàng ngày của hắn chuyển đến Thừa Kiền Cung, trước khi quý phi hồi phục sức khỏe thì thánh giá sẽ tạm trú tại Thừa Kiền Cung. Cao Viễn vội vàng truyền chỉ ý, nội thị nữ quan Thừa Kiền Cung nhanh chóng thu thập hành lý.

“Cô nương, người nhìn xem!”

Tĩnh Tuyết hưng phấn ôm bảo kiếm từ ngoài điện đi vào. Sau khi sóng gió ngày hôm qua tan đi, hôm nay Thánh Cảnh Đế đã hạ chỉ: nàng cùng Tĩnh Surong “hành xử ôn trọng, an tĩnh nhàn nhã, trung dũng có thừa, phong làm nữ quan”, lại còn ban tặng nàng cùng Tĩnh Surong danh xưng “Thượng thư”. Xét về cấp độ, hai nàng chính là nữ quan có phẩm vị cao nhất trong cung. Một khi đã được phong làm nữ quan, khi các nàng gặp tần phi trong hậu cung cũng không cần hành lễ. Lại nói, các nàng tinh thông võ nghệ, hướng chỉ “bảo kiếm tặng anh hào” nên được Hoàng Đế ban thêm một đôi kiếm ngọc để có thể cân trọng bảo hộ quý phi. Từ đó, trong cung đều xưng tụng các nàng là “phụng kiếm thượng thư” với thái độ cực kỳ tôn trọng.

Tranh tựa người vào giường, nàng mỉm cười nhìn Tĩnh Tuyết đang múa kiếm. Nàng biết, đối với người luyện võ mà nói, có được một thanh bảo kiếm là điều rất đáng ước mơ.

“Đừng múa kiếm nhanh như vậy, cẩn thận một chút!”, nhìn Tĩnh Tuyết phi thân như bay, Tranh không khỏi nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Cô nương nhìn đi, ta cùng Tĩnh Surong vừa nhận thanh kiếm này từ Cao tổng quản. Cao tổng quản bảo rằng đôi kiếm quý giá này đã được bệ hạ lưu giữ nhiều năm nay, quả nhiên sắc bén a! Thật sự là hảo kiếm a!”, Tĩnh Tuyết không giấu hết nỗi hưng phấn liền chạy đến trước mặt Tranh khoe khoang.

“Phải không? Để ta xem nào”, Tranh góp lời, Tĩnh Tuyết nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, một đạo ngân quang lóe sáng, “Quả nhiên là một thanh hảo kiếm!”, Tranh thốt lên một tiếng. Phương pháp luyện kiếm của thời đại này cũng có thể tinh diệu như vậy sao! Tuy nàng không hiểu biết lắm về binh khí nhưng khi lưỡi kiếm vừa được rút ra khỏi vỏ nàng đã có thể cảm nhận được thần khí của nó.

“Ta nhìn tới nhìn lui không thấy bóng dáng của người, nguyên lai là chạy vào đây khoe khoang a!”, Tĩnh Surong mang thuốc tiến vào phòng, nàng mỉm

cười trừ chọc Tinh Tuyết.

“Tinh Sương, kiếm của ngươi đâu?”, Tranh hỏi.

“Nó đây!”, Tinh Sương đặt chén thuốc lên bàn rồi rút ra một thanh nhuyễn kiếm. Tranh nhìn bảo kiếm, lại nhìn hai đóa hoa diễm lệ trước mắt, quả nhiên mỗi người mỗi vẻ, “mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng” (美人如玉剑如虹 – người đẹp như ngọc, kiếm như cầu vồng)

“Cao tổng quản bảo rằng hai thanh kiếm này vẫn chưa được đặt tên, cô nương đặt tên cho chúng được không?”, vừa nghe Tinh Tuyết nói thế, trong đầu Tranh liền liên tưởng đến hai câu thơ, lại nghĩ không biết có nên nói ra hay không, nàng quay sang hai người hỏi, “Tên thì đã có rồi, chẳng qua chưa thể nói cho các người biết. Ta hiện đang có hai khối hoàng ngọc, ta sẽ lấy tơ vàng làm chuỗi kiếm cho các người, được không?”

“Tinh Sương Tinh Tuyết cầu còn không được a...”, chủ tớ ba người cười nói vui vẻ.

“Cô nương! Qua chuyện này, ngay cả Thái hậu cũng đã bị bệ hạ cảnh cáo, ta nghĩ trong cung sẽ không còn ai dám tìm người gây phiền toái. Tuy nhiên, cô nương cũng phải thật cẩn thận, đừng làm chúng ta lo lắng nữa a!”, Tinh Sương vừa thu dọn chén thuốc vừa cẩn thận dặn dò.

“Rồi! Rồi! Ta biết rồi, về sau chỉ cần cẩn thận là được chứ gì”, Tranh nhanh miệng đáp lời, nàng chợt nhớ một việc, “Đúng rồi, ta nghe nói bắt đầu từ hôm nay các người sẽ phải cùng sáu nữ quan xử lý sự vụ trong cung, ta cũng không biết đây là việc tốt hay xấu a!”

“Cô nương, người đừng suy nghĩ nhiều, sức khỏe quan trọng hơn. Mọi chuyện trong cung đều đã có quy củ, mọi người cứ theo đó mà làm thôi. Chúng ta sẽ cẩn trọng làm việc để không xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Chẳng qua, nếu không có chúng ta ở đây, người phải nghe theo Trầm thượng cung a!”, Tinh Sương lại dặn dò lần nữa.

“Tuân mệnh! Tuân mệnh!”, Tranh trừu ghẹo hai nàng.

“Cô nương đừng đùa nữa, trước tiên hãy dưỡng bệnh cho tốt, về sau muốn gì cũng được”, Tinh Sương lắc đầu cảm thán rồi cùng Tinh Tuyết lui ra ngoài, chỉ là hai nàng lại bị Tranh gọi ngược vào.

“Tinh Sương, Tinh Tuyết, các người hãy đến Thái y viện một chuyến”, Tranh nhẹ nhàng nói, “Các người báo với Hoàng Y Chính rằng phương thuốc hôm trước... ngưng lại, mấy ngày nay thật sự đã làm khó hân”

Đợi cho hai nàng rời khỏi thiên điện, Tranh chậm rãi tựa người vào gối. Tối hôm qua, giữa đêm tĩnh lại, Tranh không thể nào chợp mắt, trong đầu nàng miên man suy nghĩ, không biết nên tính thế nào...Số phận! Thời thì cũng đành chiều theo số phận vậy. Bắt đầu từ hôm nay, mặc kệ là điều dưỡng thân thể, mặc kệ là thuốc tránh thai hay dưỡng thai, nàng đều không dùng đến. Nàng sẽ thử một lần thuận theo thiên mệnh. Hiện tại, nàng đã không còn hy vọng được trở về nhà. Vậy thì...nàng sẽ lưu lại đây, làm một thê tử chân chính của hân. Chỉ là, nếu nàng thật sự mang thai thì sao? Hoàng thất sẽ không dễ dàng buông tha huyết mạch hoặc để nàng chạy loạn ra ngoài! Suy nghĩ thông suốt một chút, trong người Tranh cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Tinh Sương Tinh Tuyết từ Càn Thanh Cung trở về liền đến thẳng Thái y viện, nét đăm chiêu lộ rõ trên gương mặt các nàng. Bệ hạ phân phó các nàng cùng sáu nữ quan xử lý sự vụ ở hậu cung, một mặt chính là coi trọng học thức lẫn năng lực của các nàng, quan trọng hơn chính là ẩn ý phía sau: bệ hạ muốn phong hậu. Chiều theo quy củ chốn hoàng cung, các nàng đã là nữ quan bên cạnh Hoàng Hậu, thống lĩnh sáu nữ quan giúp đỡ xử lý sự vụ trong cung. Bệ hạ để các nàng trú tại Dịch Đình Cung rõ ràng đã chuẩn bị dọn đường cho cô nương, mặt khác cũng âm thầm cảnh cáo những tần phi rằng: đây là thánh ý. Hôm nay cô nương đã tỉnh lại, khí sắc hồng nhuận, tâm tình thoải mái, người đã nghĩ thông suốt rồi chăng? Sự tình càng lúc càng tốt đẹp, các nàng ngàn vạn lần cầu xin đừng để xảy ra bất kỳ chuyện không may nào đến với cô nương nữa.

Ngược lại, Trường Khánh Cung đang chìm trong lo lắng bất an. Hôm nay, Cao tổng quản đến tuyên chiếu “vấn tội”, Thái Hậu nghe xong đã lâm vào hôn mê bất tỉnh. Thái y nói không có gì đáng ngại, chỉ là do nhất thời tức giận mà thành ra như thế, Thái Hậu chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày sẽ không sao. Tần phi các cung lần lượt trở về, chỉ mỗi Đức phi ở lại.

“Mẫu hậu, người mau dùng thuốc”, Đức phi tiếp nhận chén thuốc từ tay Lưu thượng cung rồi cẩn thận nâng Thái Hậu ngồi dậy.

“Người ta nói cũng đúng, lâu ngày mới biết lòng người, từ lâu ai gia đã thấy trong số phi tần chỉ có người là được, quả nhiên không sai!”, Tiết Thái Hậu từ từ ngồi dậy, trong bụng oán giận thốt lên vài lời.

“Mẫu hậu! Người đừng tức giận, phượng thể quan trọng hơn”, Đức phi vừa ôn nhu khuyên can vừa chậm rãi nâng chén thuốc lên miệng Tiết Thái Hậu.

“Dân gian nói không sai, thú liễu tức phụ vong liễu nương (娶了媳妇忘了娘 – có vợ liền quên mẫu thân), bệ hạ như thế này, ai gia thật sự không biết phải làm sao?”, Tiết Thái hậu tựa người vào đệm giường thờ dài.

“Mẫu hậu, theo thần thiếp thấy, bệ hạ là vì quá sủng ái quý phi nên mới làm như vậy. Hiện nay, mọi người trong cung đều chăm chú nhìn vào đây, thần thiếp biết người cảm thấy khó chịu trong lòng nhưng tính tình bệ hạ thế nào, mẫu hậu chẳng lẽ lại không rõ? Tuy nói bệ hạ là hài tử của người nhưng đồng thời cũng là đáng cứu ngũ chí tôn, lời nói một không nói hai, nhục bằng người cùng bệ hạ tranh chấp, đối với mẫu hậu cũng không có kết quả tốt”, Đức phi nhẹ nhàng khoác áo ngủ lên người Thái Hậu, miệng không ngừng ôn nhu khuyên bảo.

“Người nói cũng đúng”, Tiết Thái Hậu gật đầu tán đồng.

“Theo ý thần thiếp, chi bằng mẫu hậu tạm thời ủy khuất một chút, kể sách này là kể sách lâu dài...như vậy, dù là bệ hạ hay mẫu hậu đều có lợi a...Dù sao người cũng là thân sinh của bệ hạ, không có gì vượt qua “tình thâm”, chi cần mẫu hậu lên tiếng trước, bệ hạ cũng sẽ không làm khó dễ. Lại nói, có thể nhân cơ hội này để biểu lộ sự từ ái độ lượng của mẫu hậu, mọi người trong cung sẽ phải im hơi lặng tiếng. Mẫu hậu, người nghĩ thế nào?”

Tiết Thái Hậu nghe những lời khuyên nhủ thuận tai liền nói, “Nhu vậy...theo người nên làm thế nào?”

Đức phi tiếp lời, “Bệ hạ đang sủng ái quý phi, mẫu hậu...người nên thuận theo quý phi một chút. Thần thiếp nghe nói quý phi thân mình kiêu nhược, không chịu được giá lạnh, hơn nữa cũng sắp đến mùa đông rồi...Mẫu hậu, người cũng nên chọn vài chiếc lò sưởi tinh xảo mang đến Thừa Kiền Cung, để bệ hạ biết được chuyện này càng tốt, đây là mẫu hậu đối xử quý phi từ ái quan tâm a!”

“Người nói đúng lắm”, Tiết Thái Hậu đồng ý gật gật đầu, “Đưa nhỏ ngoan, ai gia thấy ngày thường người không nói nhiều, còn tưởng người là “đầu gỗ”, thật không ngờ người cũng rất thông minh, nói đi cũng nói lại...hai hài tử của người...tại sao lại là song sinh, thật đáng tiếc!”

“Thần thiếp tạ ơn mẫu hậu tán thưởng”, Đức phi mỉm cười cúi đầu.

Không sơn tân vũ hậu, thiên khí vẫn lại thu.

Minh nguyệt từng gian chiếu, thanh tuyền thạch thượng lưu.

Trúc huyền quy hoán nữ, liên động hạ ngư chu.

Tuý ý xuân phương yết, vương tôn tự khả lưu.

(空山新雨后，天气晚来秋。明月松间照，清泉石上流。竹喧归浣女，莲动下渔舟。随意春芳歇，王孙自可留。)

Tranh cẩn thận ngắm nhìn hai khối ngọc mới chuyển đến Thừa Kiền Cung, trên nền ngọc trắng tinh xảo lộ rõ đường nét thanh thúy, mặt trên dùng tơ vàng khắc lên đôi chữ “Tân Vũ”, “Thanh Tuyền”, nhìn qua cực kỳ trang nhã. Tranh vốn luôn yêu thích nét đẹp tinh hoa, nhìn thấy khối ngọc tinh xảo nên trong lòng cao hứng cực kỳ, nàng phân phó Trầm thượng cung ban thưởng cho vị nội thị đã mang tặng ngọc hoàng, lại còn đặc biệt dặn dò hậu tạ vị tiên sinh đã khắc nên khối ngọc kia. Tình Sương cao nhã, tĩnh lặng, thích hợp với cảnh “Không sơn tân vũ hậu”; Tình Tuyết sinh động, hoạt bát, chính là “Thanh tuyền thạch thượng lưu”. Dùng “Tân vũ”, “Thanh Tuyền” đặt làm kiếm danh cho hai nàng thật vô cùng thích hợp a!

Tranh nhìn hai khối ngọc hoàng trên tay, càng nhìn càng thích, thích đến độ không muốn có người chạm tay vào. Tự tay nàng mở nắp hộp lấy ra hai thanh kiếm, tra vào hai khối ngọc hoàng lên trên làm thành chuỗi kiếm. Vài hôm nay thời tiết đã trở lạnh, nhưng nhờ có Thánh Cảnh Đế phân phó nên Thừa Kiền Cung từ sớm đã có lò sưởi mang đến, không khí trong phòng lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân. Trên người chỉ Tranh vận một bộ váy thanh nhã, bên ngoài khoác thêm áo choàng, suối tóc buộc đơn giản ngang vai, càng nhìn càng lộ vẻ yếu điệu đáng yêu.

Thánh Cảnh Đế vừa bước vào phòng đã bắt gặp mỹ nhân đang ngồi cạnh bàn, trên bàn lại bày đầy các vật phẩm, “Đang làm gì vậy?”, Thánh Cảnh Đế âm thầm lặng lẽ tiến đến phía sau nàng rồi nhỏ giọng hỏi khiến Tranh giật bắn người, “A...! Bệ hạ, sao ngài lại đến đây?”

Thánh Cảnh Đế mỉm cười, “Hôm nay không có sự tình quan trọng, trầm phê xong tấu chương liền đến đây. Tại sao chỉ có một mình nàng ngồi ở đây, đang làm gì vậy?”

“Hai khối ngọc hoàng này rất đẹp, ta muốn tặng cho Tình Sương cùng Tình Tuyết làm chuỗi kiếm”

Thánh Cảnh Đế nghiêng người nhìn Tranh chuyên tâm làm việc, trong lòng không khỏi chạnh buồn. Nàng làm túi thơm cho Mai Anh, làm khăn tay cho hoàng tử, hiện tại ngay cả Tình Sương Tình Tuyết cũng được nàng làm chuỗi kiếm cho, còn hần... gì cũng không có! Hoàng Đế buồn não cả người, hần vờn tay đoạt lấy chuỗi kiếm đặt trên bàn rồi một bên ôm lấy Tranh đặt lên chân hần, một bên cúi đầu hôn tới tấp. Nhóm nữ quan ý tứ lui ra ngoài, dù đã đứng ngoài cửa điện nhưng vẫn không tắt nụ cười, Hoàng Thượng càng ngày càng... không kiêng kị gì a! Sau một hồi “trừng phạt”, Thánh Cảnh Đế mới chịu buông Tranh ra, mỹ nhân trong lòng ngực hần đỏ mặt bùng bùng, hai mắt long lanh, hai tay kéo lấy y phục của hần mà thở loạn nhịp, vừa thẹn vừa tức, thật sự đáng yêu vô cùng!

“Người! Người...”, Tranh trừng mắt liếc hần, nàng tức đến nghẹn người. Người này cũng thật sự là... không ở Càn Thanh Cung xử lý chính sự lại chạy đến đây “động tay động chân”, chẳng lẽ hần không sợ các đại thần bắt được nhược điểm mà kiếm chuyện lời thôi?!

“Sao vậy?”, Thánh Cảnh Đế mỉm cười nhìn nàng cau mày.

“Không có gì!”, Tranh cộc cằn trả lời, nàng tiện tay định cầm lấy ngọc hoàng sửa sang lại nhưng bị một tay của Thánh Cảnh Đế ngăn cản, “Nếu người vẫn còn tập trung vào nó, trầm... liền ngay tại nơi này... muốn người!”, Thánh Cảnh Đế cúi người xuống bên tai nàng giờ giọng “uy hiếp”, Tranh sợ tới mức thiếu chút nữa đã từ trên người hần nhảy xuống, da mặt của quý phi thật sự quá mỏng, sắc đỏ vốn đã đỏ lại càng đỏ thêm, nàng im lặng cúi đầu không dám nhìn ngó đến chuỗi ngọc hoàng nữa. Thánh Cảnh Đế nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng, trong lòng lại càng không thể kìm nén yêu thương dâng trào, hần nhìn không được lại hôn lên hai má nàng, nhìn thấy trên người nàng mặc trang phục đơn bạc, hần cau mày nói, “Tại sao lại mặc ít như vậy? Thượng phục nữ quan thật thất trách!”.

“Không liên quan đến thượng phục nữ quan, trong phòng hiện rất ấm áp, ta cũng không thấy lạnh chút nào. Nếu mặc nhiều quần áo...rất nóng!”, Tranh vội vàng biện giải, sợ hần lại trách phạt thượng phục nữ quan.

“Người a, thân thể yếu đuối lại không lo. Ta nghe nói, thái y viện dâng thuốc nhưng người đã bảo dừng, đúng không?”, Thánh Cảnh Đế trực tiếp hỏi nàng, ánh mắt ẩn chứa nỗi ưu tư.

“Đúng vậy”, Tranh nhỏ giọng lên tiếng. “Có một số việc...đành theo thiên ý vậy...cố cưỡng cầu cũng không được”, lời nói đã dứt nhưng Thánh Cảnh Đế vẫn không nói một câu. Hai người lẳng lặng nhìn nhau, lời tuy chưa nói nhưng đã ngàn lần thấu hiểu. Thánh Cảnh Đế không thể kìm nén hạnh phúc, hân siết chặt tay ôm nàng, chỉ cảm thấy... gương mặt này, bóng hình này dù hân có nhìn hàng trăm lần, hàng ngàn lần cũng không cảm thấy chán! Tranh nhìn vào mắt hân, nàng khẽ mỉm cười đẹp tựa như tranh, mặc dù trong lòng nàng vẫn còn chút dăm chiêu...

Ngày hôm đó, Thừa Kiền Cung đột nhiên náo loạn chưa từng thấy. Thánh Cảnh Đế vừa trở về Càn Thanh Cung không bao lâu thì phượng giá của Thái Hậu đã có mặt tại Thừa Kiền Cung. Thái Hậu đến! Mọi người không ai lường trước tình hình này! Hoảng hốt, cuống cuồng, nội thị chạy đến báo tin cho Tranh. Tình Suong Tinh Tuyết thấp thòm bất an, hai nàng vội vàng đánh thức Tranh dậy. Không biết Thái hậu lại muốn gì? Thừa Kiền Cung một mặt hầu hạ Tranh cẩn thận để tránh việc Thái hậu “vạch lá tìm sâu”, một mặt phân phó người đến Càn Thanh Cung báo tin, chỉ là đúng lúc bệ hạ đang lâm triều, không thể lập tức đến đây được. Tuy nhiên, nơi này là Thừa Kiền Cung, Thái hậu vuốt mặt cũng phải nể mũi. Ngày thường Thái Hậu luôn luôn ở tại Trường Khánh Cung, lần này phượng giá đến đây...phải thật cẩn thận mới được!

Tranh vội vàng dẫn theo sáu nữ quan cùng Tinh Suong Tinh Tuyết nghênh đón từ ngoài cổng, xa xa đã nhìn thấy phượng liễn của Thái Hậu đang tiến đến.

“Thần thiếp cung nghênh mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế!”, Tranh cúi người hành lễ.

“Miễn lễ, quý phi sức khỏe không tốt, không cần đa lễ”, Thái hậu bình thường cao cao tại thượng, nay lại có thể ôn hòa đến thế, thật không ngờ a!

“Tạ mẫu hậu ân điển”, trong lòng Tranh âm thầm kinh ngạc. Lưu thượng cung diu Tiết Thái Hậu ngồi xuống, Tranh lo lắng ngồi bên cạnh, Tinh Suong Tinh Tuyết cùng Trầm thượng cung dẫn theo sáu nữ quan tiến đến thỉnh an.

“Đây là hai vị “phụng kiếm thượng thư” bệ hạ vừa phong sao? Quả nhiên thành thực ổn trọng, xem ra bên người quý phi thật nhiều nhân tài a. Lưu thượng cung, người hãy mang hai chiếc mâm không trước đến làm quà mừng hai vị thượng thư”, Tiết Thái Hậu vừa mỉm cười hòa nhã vừa thốt lời khen ngợi Tinh Suong Tinh Tuyết. Hai vị thượng thư tiếp nhận lễ vật nhưng trong lòng không ngừng nghi vấn, lần này Thái Hậu đến đây, có lẽ là do lần trước bị bệ hạ trách vấn, sợ địa vị trong cung bị lung lay nên mới hạ mình như vậy. Haiz, nếu biết có hôm nay thì có tại sao lúc trước còn...dù Thái Hậu thật lòng muốn cứu vãn tình thế thì cũng không thể nói lại sợi dây thâm tình với Thánh Cảnh Đế a! Hai người suy nghĩ thông suốt, sắc mặt trở lại bình ổn trung dung.

“Thần thiếp nghe nói dạo gần đây phượng thể mẫu hậu không tốt, nhưng vì thần thiếp cũng có bệnh trong người nên không đến vấn an, thỉnh mẫu hậu thứ tội”, Tranh thăm nghĩ, mặc kệ Thái Hậu có dụng ý gì nhưng người cũng là trường bối không thể đắc tội.

“Không sao, ai gia chi bệnh nhẹ, nay đã tốt hơn nhiều, quý phi cũng nên giữ gìn sức khỏe”, trong lòng Tiết Thái Hậu lại nghĩ, quý phi rõ ràng biết bệ hạ ân sủng nên mới có thể an tĩnh lễ độ thế này. Rất tốt, hôm nay Thái Hậu cũng chỉ cần có thế.

“Tạ mẫu hậu”

“Mấy ngày trước ai gia nghe nói quý phi sức khỏe kiều nhược, không chịu được lạnh. Hiện tại thời tiết sắp chuyển sang lập đông, lại nói mùa đông Giang Bắc rất lạnh, càng dễ phát bệnh. Tuy Thừa Kiền Cung không lạnh lắm, nơi đây cũng đã có lò sưởi, hơn nữa bệ hạ yêu thương quý phi như thế nên sẽ không để quý phi chịu lạnh chịu rét a! Nhưng ở chỗ ai gia vừa có được hai chiếc lò sưởi vô cùng tinh xảo, ta muốn mang cho quý phi dùng!”, Tiết Thái Hậu gật đầu ra hiệu, Lưu thượng cung liền mang đến một chiếc khay được phủ kín vải. Tranh cẩn thận nói vài lời tạ ơn Thái hậu rồi thu nhận hai kiện lễ vật kia.

“Ai gia nghe nói chiếc lò sưởi này sử dụng nhiều không nguy hại mà ngược lại rất tốt cho sức khỏe, quý phi dùng dùng nó chỉ để bày trí a”, ý tứ của Tiết Thái Hậu đã rõ, chiếc lò sưởi này nên đặt ở nơi dễ nhìn thấy, bệ hạ có hỏi thì Trường Khánh Cung cũng được thom lây và hiểu được tấm lòng từ ái của Thái Hậu.

Tranh nhanh miệng tạ ơn, hai người khách sáo quan tâm một hồi Tiết Thái hậu mới trở về Trường Khánh Cung, trước khi rời khỏi còn từ ái dặn dò Tranh giữ gìn sức khỏe, chú ý hầu hạ bệ hạ, lời lẽ vô cùng dịu dàng, chân thành, ai...hiềm khi Thái Hậu lại quan tâm đến “vị tân tức phụ” này. Từ đầu đến cuối Tranh chỉ “một vâng hai dạ” tiễn Thái Hậu trở về.

Người này đi, người khác lại đến, Càn Thanh Cung đã cho người đến hỏi thăm. Thánh Cảnh Đế vừa bãi triều đã được báo tin Thái Hậu giá đáo Thừa Kiền Cung, hân tuyệt đối không muốn Thái Hậu gây bất kỳ phiền toái nào cho Tranh. Trầm thượng cung hỏi báo Thái Hậu đã trở về Tây Cung, rằng Thái Hậu chỉ đến thăm hỏi quý phi nương nung, không có bất kỳ động thái “nguy hiểm” nào. Đến lúc này Thánh Cảnh Đế mới thờ phào nhẹ nhõm...

Sau khi dùng xong bữa cơm chiều, hai người đang ngồi tại thiên điện, một người chuyên tâm đọc sách, một người lơ đãng cầm bút luyện chữ. Không khí ấm áp xen lẫn hạnh phúc này bắt đầu từ lúc Thánh Cảnh Đế dọn đến Thừa Kiền Cung. Trong thời gian này, hai người có khi không nói câu nào nhưng không khí trong phòng luôn đầm tình cùng nồng ấm. Thỉnh thoảng Thánh Cảnh Đế đọc sách thấy chỗ nào thú vị liền kéo nhẹ Tranh vào lòng cùng xem, hai người thỉnh thoảng còn bình luận thớt từ, hân cố ý nói sai ý nghĩa để cùng Tranh tranh luận. Tiểu nha đầu này ngày thường yên tĩnh nhu thuận nhưng càng tranh luận càng quật cường, kiên trì bảo vệ ý kiến của chính mình, một bước cũng không lùi. Thánh Cảnh Đế càng ngắm càng thích, mỗi khi thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tranh tức giận đến đỏ ửng lên thì hân liền muốn cắn một miếng, cảm giác không thỏa mãn, hân lại cố ý chọc tức nàng, đợi đến khi nào con thỏ trắng trở thành con mèo hoang mới thôi. Hôm nay hai người dùng qua cơm chiều liền theo lệ thường trở về thiên điện, Thánh Cảnh Đế cầm quyển sách trong tay nhưng tâm trí lại lơ đãng xung quanh mỹ nhân trước mặt, hân nóng lòng buông sách hỏi nàng, “Trầm nghe nói hôm nay mẫu hậu đến đây?”

“Hôm nay mẫu hậu đến tặng hai chiếc lò sưởi thật tinh xảo, dùng rất tốt”, Tranh buông bút, nàng cẩn thận nâng mảnh giấy trắng trên bàn rồi thổi thổi liên tục.

Thánh Cảnh Đế bước đến sau lưng nàng, hân nhìn thấy trên nền giấy trắng hiện lên nét chữ thanh nhã:

Tự cổ phùng thu bi tịch liêu

Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triều

Tình không nhất hạc bài vân thượng

Tiền dẫn thi tình đáo bích tiêu.

(自古逢秋悲寂寥,我言秋日勝春朝,晴空一鶴排雲上,便引詩情到碧霄)

“Thơ hay! Thơ hay! Chữ viết của Tranh Nhi rất đẹp, hôm nào có thể viết vài chữ lên chiếc quạt của trẫm được không?”, Thánh Cảnh Đế tán thưởng tiếp đó nhìn thấy phía dưới bài thơ còn đề thêm một câu, “Lư Vũ Tích《Thu Từ 》, đêm thu năm Thánh Cảnh thứ mười”

“Lư Vũ Tích là người nào?”, Thánh Cảnh Đế không khỏi thắc mắc, Tranh chỉ mỉm cười không đáp, Hoàng Đế trông thấy thần thái của nàng như vậy cũng không hỏi tiếp. Hôm nay tâm trạng của Tranh có vẻ tốt lắm, nàng còn không bắn khoản sâu muộn như lúc trước, vậy nên hần muốn đề nàng thoải mái một chút.

“Lò sưởi mẫu hậu ban tặng... ngày mai cho người đưa đến chỗ Cao Viễn để hần kiểm tra một chút”, dưới ánh nến tỏa sáng, dung mạo của Tranh càng thêm nhu mỹ, Thánh Cảnh Đế không kiềm lòng cúi người hôn lên cổ nàng. Mẫu hậu tặng lễ vật tỏ rõ ngầm ý muốn nhường một bước, chuyện này làm sao hần không hiểu. Chỉ là, “cẩn tắc vô áy náy”, hai người khó khăn lắm mới có thể “cầm sắt hài hòa” như bây giờ, bất cứ giá nào hần cũng sẽ không để phát sinh điều bất lợi.

Thánh Cảnh Đế ngồi sau ngự án, bộ dáng khấn trương nhìn chăm chăm hai chiếc lò sưởi. Cao Viễn phụng chỉ mang bao tay, cẩn thận dùng ngón châm bắt đầu kiểm nghiệm. Sau một hồi kiểm tra, Cao Viễn quay sang Thánh Cảnh Đế bẩm báo, “Hồi bẩm bệ hạ, nô tài đã xem qua, lò sưởi này không có vấn đề gì”

“Người đảm bảo?”, Thánh Cảnh Đế trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, thần đảm bảo không có vấn đề gì”, Cao Viễn xác định lò sưởi không có gì khác thường liền trả lời.

“Người mang chúng trở về Thừa Kiền Cung, nhớ kỹ, không được đặt chúng quá gần quý phi, tìm hai chiếc đệm đặt chúng lên”. Thánh Cảnh Đế trầm tư một lúc liền quyết định trả lại Thừa Kiền Cung là tốt nhất. Nếu không Tranh sẽ nhất định nghi ngờ, hần không muốn nàng biết hậu cung âm u ngoan độc thế nào, cũng không muốn có nguy hiểm phát sinh lên người nàng. Mang lò sưởi trả lại Thừa Kiền Cung, dù sao hần cũng thường xuyên túc trực tại đó, sẽ không có chuyện gì a...

“Tuân chỉ”, đợi Cao Viễn rời đi, Thánh Cảnh Đế bắt đầu phê duyệt tấu chương, xử lý quốc sự.

Thời tiết dần chuyển lạnh, các cung đều sử dụng lò sưởi. Thánh Cảnh Đế lo lắng sức khỏe của Tranh không chịu được lạnh nên phân phó nội thị tại Thừa Kiền Cung chuẩn bị đầy đủ chăn đệm, áo choàng, lò sưởi... Trời chập choạng tối, Thánh Cảnh Đế từ Càn Thanh Cung trở về, nghe các nữ quan báo rằng nương nương đang ở trong thư phòng, hần liền chuyển hướng cuộc bộ. Trong thư phòng đặt thêm hai chiếc lò sưởi Thái Hậu đã mang đến, bên trong còn cho thêm một ít Ngân Ti Thần.

“Tại sao lại đặt chúng ở đây?”, Thánh Cảnh Đế không khỏi thắc mắc.

“Ta thấy thư phòng hơi lạnh nhưng lại không thể dùng đến lò sưởi lớn, có hai chiếc lò sưởi nhỏ ta đã cho đặt trong phòng các nữ quan, phòng của các nàng quả thật rất lạnh. Hơn nữa, đây là quà Thái Hậu ban tặng, cũng nên dùng đến. Trẫm thường nói là nếu cho thêm một ít Ngân Ti Thần vào lò sẽ rất ấm áp, thích hợp dùng trong thư phòng”, Tranh nâng tách trà còn tỏa hơi nóng đưa cho Thánh Cảnh Đế.

“Hôm khác trẫm sẽ cho người mang đến hai chiếc lò sưởi khác, không nên dùng hai chiếc này”, Thánh Cảnh Đế lạnh nhạt nói.

Tranh làm sao không hiểu hần đề phòng Thái hậu, nàng lắc đầu nói, “Mẫu hậu là trưởng bối, lúc đến đây còn ân cần dặn dò khuyên bảo ta. Ta nghĩ sẽ không có gì nguy hiểm, nếu chúng ta không dùng chúng, mẫu hậu hỏi đến, ta sẽ trả lời như thế nào? Lại nói, Thái hậu là mẫu thân của bệ hạ nên sẽ không có ác ý với ta, mặt khác ta cũng có hiểu biết một chút y thuật, bệ hạ không cần khẩn trương như vậy”

Nghe Tranh nhẹ nhàng khuyên can, Thánh Cảnh Đế thật sự cũng không muốn Thái Hậu bất được bất kỳ nhược điểm gì của nàng nên gật đầu chấp nhận. Chỉ là, hần âm thầm hạ chỉ ý, phân phó mọi người tại Thừa Kiền Cung cẩn thận hầu hạ, đặc biệt dặn dò Tình Sương Tình Tuyết nếu phát hiện hai chiếc lò sưởi kia có gì nguy hiểm phải lập tức hồi báo đến Càn Thanh Cung.

Lập đông. Mùa đông ở kinh thành quả thật rất lạnh, hoàng cung tuy có đầy đủ vật dụng giữ ấm nhưng cũng không hoàn toàn tránh khỏi cái lạnh, người ở trong phòng có thể cảm giác được sự ấm áp như mùa xuân nhưng chỉ cần ra khỏi phòng là lạnh cắt da cắt thịt. Ngự phòng cách các cung rất xa, trong cung có quy củ: đến mùa đông, chủ tử các cung muốn ăn món gì hoặc có bất kỳ yêu cầu nào thì cứ việc phân phó ngự phòng chuẩn bị, ngự phòng nếu đã đáp ứng sẽ mang đến cho các cung để tránh khỏi lạnh. Thánh Cảnh Đế đã chuyển đến Thừa Kiền Cung nên ngự phòng thường xuyên đưa thức ăn

đến đây. Chỉ là, mỗi khi có thời gian nhàn rỗi, Tranh lại chạy đến ngự phòng chỉ để...nhìn đầu bếp chế biến thức ăn! Những đầu bếp trong ngự phòng, theo cách nói của Tranh, chính là cao thủ trong cao thủ a! Tay nghề tinh thông, công phu tuyệt vời, như tiên trên trời, vì sao sáng chói,...những lời tán thưởng từ miệng Tranh tuôn ra liên tục. Vậy nên người ta thường nói, ba trăm sáu mươi nghề, nếu không thể làm Trạng Nguyên thì làm đầu bếp, công phu cũng không tệ a!

Mùa đông đến, mọi người đều phòng hỏa hoạn vì sử dụng lò sưởi rất dễ phát sinh cháy lớn, trong cung ít khi dùng củi nấu nướng mà chỉ dùng than. Haiz, chỉ có hoàng cung mới dám “xài sang” như thế! Than tại thời đại này đâu phải dễ tìm, dù có tìm được cũng rất đắt, cũng chỉ có hoàng thất mới có thể dùng than để nấu cơm. Mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng này Tranh liền âm thầm than vãn, thật quá mức xa xỉ! Nhưng đây là quy củ trong cung, nàng không thể thay đổi được. Thánh Cảnh Đế nghe nàng nói thế liền bảo rằng các cung khác có thể thay đổi, chỉ riêng Thừa Kiền Cung là...không thể. Nếu dùng củi dẫn đến phát sinh hỏa hoạn thì...hắn làm sao? Nghe được lý lẽ “ngang như cua” của hắn, Tranh đành im lặng không kiến nghị gì nữa.

Khoảng thời gian yên bình lặng lẽ trôi qua. Mấy tháng nay, Thừa Kiền Cung không phát sinh đại sự gì, các cung khác cũng an tĩnh, cuộc sống lại khôi phục trạng thái như xưa. Tranh đều đặn đến thăm an Thái Hậu, Tiết Thái hậu từ bi nhân ái không có bất kỳ hành động nào làm khó dễ nàng. Tân phi các cung dù muốn nổi ác tâm cũng e ngại thiên uy nổi giận, hơn nữa, xem thái độ thay đổi của Tiết Thái Hậu, bọn họ thật sự không dám tỏ thái độ gì. Đây là khoảng thời gian bình an nhất của quý phi nương nương kể từ khi tiến cung. Mỗi ngày Thánh Cảnh Đế đều túc trực tại Càn Thanh xử lý sự tình quốc gia, chỉ là mỗi ngày Càn Thanh Cung đều cho người đến hỏi thăm xem hôm nay quý phi làm gì. Thánh giá mỗi ngày đều trở về Thừa Kiền Cung dùng cơm chiều, sau đó hai người hoặc ngồi tại thiên điện đọc sách luyện chữ, hoặc tản bộ trong đình viện nói chuyện phiếm, tâm ý tán đồng thì cùng cười, ý kiến bất đồng thì cùng tranh luận, Tranh lúc nào cũng là Tranh, nhất định không chịu nhượng bộ, Thánh Cảnh Đế cố ý chọc tức nàng, lúc đó hai người gần như không còn khoảng cách, hoặc im lặng an bình, hoặc cười lên rộn rang, cảnh tượng lúc đó rơi vào mắt Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết khiến các nàng thật sự cao hứng.

Từ lúc Thánh Cảnh Đế hạ chỉ, sự vụ trong nội cung đều do các nàng cùng sáu nữ quan xử lý, mỗi ngày các nàng đều đến Dịch Đình Cung làm việc. Thánh chỉ nói rõ “sáu nữ quan” chứ không phải cung nữ bình thường, các nàng phân chia quản lý sáu bộ phận, chân chính là Nữ Ngự Sử trong cung, nội cung có vấn đề gì đều phải thông qua các nàng, trừ Hoàng Đế, dù là tân phi khi gặp các nàng cũng tỏ thái độ thập phần tôn trọng. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết được tấn phong chức vị “Thượng thư”, cấp bậc tuy cao hơn sáu nữ quan nhưng dù sao bọn họ cũng đã tiến cung nhiều năm, luận về kinh nghiệm dĩ nhiên hơn hẳn các nàng, vậy nên hai nàng đối với sáu vị nữ quan vô cùng tôn trọng.

Nhiều người lại bắt đầu bàn tán, nói rằng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết chỉ vì quý phi được sủng mà được hưởng lây, không biết năng lực thế nào? Thời gian đầu hai người vừa đến Dịch Đình Cung quả thật gặp không ít khó khăn. Dần dần, hai đóa hoa thông minh ôn trọng, linh xảo cẩn thận kia đã khiến cho sáu vị nữ quan “tâm phục khẩu phục”. Tại Thất Tuyệt Cốc, Công Tôn cốc chủ đã dạy các nàng, con người sống trên đời, việc không thuận lợi rất nhiều, gặp chuyện khó khăn không nản chí, không lùi bước, gặp chuyện thuận lợi không phấn khích, kiêu ngạo. Khi lâm vào cảnh này, hai nàng đã cẩn thận lại càng cẩn thận hơn, có phát sinh bất kỳ sự tình nào cũng đều dựa theo quy củ trong cung mà xử lý, các cung không moi móc được nhược điểm nào để thừa cơ hội hạ bệ hai người. Từ đó, nội cung hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không còn ai dám xì xầm bàn tán các nàng là do quý phi đắc sủng mà hưởng lây, khi gặp mặt hai nàng cũng phải cực kỳ tôn trọng mà gọi một tiếng “Thượng thư”.

Mùa đông, sáng sớm và chiều tối rất lạnh. Mỗi buổi sáng Tranh sau khi tỉnh giấc lúc nào cũng cuộn người trong chăn lăn qua lăn lại một hồi mới chịu ngồi dậy. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết mỗi khi nhìn thấy cảnh đó đều nín cười, Tranh làm ngơ giả vờ như không thấy mình bị trêu chọc, nàng cứ nằm đó ôm gối dựa dựa không chịu dậy. Đôi khi Thánh Cảnh Đế bãi triều sớm, hắn hứng chí trở lại Thừa Kiền Cung, nhìn thấy bộ dạng của Tranh lúc này, hắn không khỏi lắc đầu vừa yêu lại vừa buồn cười. Hoàng Đế không quên dặn dò nữ quan, nếu không có sự tình quan trọng thì không được đánh thức nàng dậy.

Hôm nay sắc trời âm u, sau khi Thánh Cảnh Đế bãi triều thì trời bắt đầu có tuyết rơi. Các đại thần trình lên vô số công văn, Thánh Cảnh Đế liếc nhìn thấy sắc trời bên trời liền cười nói với Cao Viễn, “Năm nay tuyết rơi sớm, người mang tấu chương đến Thừa Kiền Cung, hôm nay trẫm sẽ ở đó. Nếu có người cần gặp trẫm tâu chuyện quan trọng thì bảo bọn họ đến Thừa Kiền Cung”. Cao Viễn vừa lên tiếng đáp ứng thì Thánh Cảnh Đế đã tự mình dẫn theo vài nội thị đi giá đến Thừa Kiền Cung.

Đứng trước Thừa Kiền Cung, haiz...quý phi nương nương vẫn còn chưa thức dậy, Hoàng Đế trực tiếp bước thẳng đến giường ngủ của nàng. Tranh sợ lạnh nên mỗi sáng sớm sau khi hắn vào triều thì nàng vẫn trùm kín chăn ngủ say sưa, hắn phủ thêm chăn, chen gối cho đến khi không một tia khí lạnh nào có thể len lỏi vào cơ thể nàng mới yên tâm vào triều. Khí hậu kinh thành luôn rét lạnh, hắn không muốn hàn khí ảnh hưởng đến sức khỏe của nàng, thân thể Tranh vốn bị độc xâm nhập nên mỗi khi nhìn trời trở lạnh lại khiến hắn đau lòng vô hạn.

“Tranh Nhi! Tranh Nhi!”, cho các nữ quan lui xuống, Hoàng Đế đưa tay vén màn rèm nhìn vào, Tranh thật giống một...nàng đà điểu a! Toàn bộ thân mình của nàng cuộn kín trong chăn, hắn không khỏi bật cười. Thánh Cảnh Đế ngồi bên giường, hắn cúi người áp gần tai Tranh gọi nhỏ, Tranh kêu khẽ một tiếng, đôi tay nhỏ bé vươn ra khỏi chăn quơ loạn. Thánh Cảnh Đế bật cười thành tiếng, hắn một tay kéo nàng ôm kín vào lòng, một tay tóm chân hạ xuống để đầu nàng lộ ra ngoài. Tiểu nha đầu tóc tai tán loạn, khuôn mặt đỏ ửng, được hắn ôm trong lòng vẫn không chịu tỉnh, trong lúc mơ mơ màng màng lại càng dựa sâu vào lòng hắn, bộ dáng hết sức đáng yêu xinh đẹp.

“Tranh Nhi, mau thức dậy, bên ngoài đã có tuyết rơi”, Thánh Cảnh Đế vừa hôn lên hai má nàng vừa ôn nhu gọi khẽ. Tranh chậm rãi mở to mắt, chưa kịp nghe hắn nói gì, nàng chỉ trừng mắt nhìn, cổ găng thanh tỉnh lại.

“Nàng nhìn xem, đã có tuyết đầu mùa”, Thánh Cảnh Đế ôm nàng đi đến bên cạnh cửa sổ rồi hé một cánh cửa để nàng nhìn ra ngoài. Tranh dần dần tỉnh táo lại, nhìn thấy tuyết rơi trắng xóa ngoài kia, cảm giác thích thú biến mất từ lâu mới trở lại.

“Đây chính là tuyết đầu mùa, người đó, đừng có mê ngủ như vậy!”, Thánh Cảnh Đế hôn lên tóc nàng. Hai người nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp ngoài cửa sổ, trong lòng không khỏi hân hoan. Đầu năm nếu tuyết rơi sớm, theo điềm báo chính là mùa thu hoạch năm nay dân chúng có thể bội thu. Hơn nữa, cảnh bông tuyết bay đầy trời ngoài kia thật sự rất đẹp.

Bắc phong quyền địa bạch thảo chiết

Hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết

Hốt như nhất dạ xuân phong lai

Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai...

(北風捲地白草折，胡天八月即飛雪，忽如一夜春風來，樹萬樹梨花開。)

Nhìn Tranh vừa nâng chung rượu vừa ngâm thơ, tất cả mọi người vừa buồn cười vừa...kinh ngạc. Chiều nay, Tranh từ thư phòng trở về, nhìn thấy tuyết trắng rơi la tả bên ngoài, nàng nói cảnh đẹp như vậy phải có rượu a! Mấy ngày trước, Thánh Cảnh Đế được chư hầu tiến cống vào vò rượu lê hoa, hương vị vô cùng dịu nhẹ liền cho người mang đến cho Tranh. Loại rượu này không cay không nồng lại có vị ngọt, Tranh uống liên tục mấy chung vẫn bình thường, nàng còn tuyên bố “rượu này uống không say”. Nào ngờ, loại rượu này tuy hương vị nhẹ nhàng nhưng...ngấm lâu, Tranh lại chưa từng uống rượu, sau khi uống được vài chung thì...Haiz, người ta vẫn thường nói, “Tửu hậu ngộ sự” (sau khi uống rượu sẽ gặp chuyện), dù là người đứng đắn thế nào nhưng khi có rượu vào rồi...sẽ gây ra “đại họa” gì thì chỉ có trời mới biết. Quý phi nương nương ngày thường đã không giống nữ nhi chốn khuê phòng, vậy nên khi uống rượu vào liền...cực kỳ thú vị. Lời vàng ý ngọc tuôn ra như suối, miệng nói không ngừng rằng còn muốn uống nữa, nữ quan không mang rượu đến lại còn khóc nháo lên, nàng còn hứng thú ngâm thơ, Thánh Cảnh Đế đỡ khóc đỡ cười, hẳn cũng chỉ có thể đổ dành nàng. Tình Sương Tinh Tuyết cùng mấy nữ quan nén cười, cô nương a! Cô nương của họ từ trước đến nay chưa từng uống rượu, không ngờ rượu vào lại thành ra bộ dáng này. Còn có, bệ hạ phải đổ dành cô nương đến chân tay loạn cả lên, trò này...thật sự thú vị a!

“Ta...ta muốn...múa...”, sau khi Tranh ngâm xong một khúc “Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh” thì nhìn thấy thư phòng treo một bức “Điện Hi Đồ”, trên đó khắc họa cảnh ca múa hân hoan, nàng lại muốn biểu diễn! Bởi vì một khúc “Du viên kinh mộng” mà nàng đã được Bạch bá bá thu dưỡng, Bạch bá bá cùng Nhan cô cô lại rất thích múa cồng khúc, có rượu vào rồi nên nổi nhớ cổ hương càng thêm da diết. Thánh Cảnh Đế đành phải “thúc thủ vô sách” nhìn Tranh loạng choạng đá bàn ngã ghế, tay chân loạn xạ, miệng ngân nga câu “Nguyên lai xá...từ yên hồng khai biến...tự...giả bàn...khước phó dữ đoạn tình đôi...viên...”. Một đoàn khúc uyển chuyển tuyệt đẹp như thế lại bị nàng ngắt đứt thành từng khúc, Thánh Cảnh Đế đỡ khóc đỡ cười, nữ quan nội thị đứng một bên cổ kim nén nụ cười.

Đột nhiên Tranh lao đảo ngã xuống, cả người nằm dài dưới chân chiếc lò sưởi. Mọi người vội vàng cúi đầu nàng ngồi dậy, Tranh giương mắt nhìn hai chiếc lò sưởi trên đỉnh đầu, bên trên lò sưởi trang trí hai bức tượng mỹ nhân cực kỳ tinh xảo, Tranh nhìn chăm chăm hai bức tượng không chớp mắt. Tình Sương Tinh Tuyết lay gọi một lúc, Tranh xoay người tựa vào cánh tay hai vị “Thượng thư” rồi nghiêng đầu ngủ say sưa. Mọi người bị một phen hoảng sợ, nhìn kỹ lại...nguyên lai quý phi đã ngủ a! Thánh Cảnh Đế thở dài ôm Tranh trở về nội điện, về sau nhất định không để nàng chạm đến giọt rượu nào. Đêm đó, từ trong cơn say tỉnh lại, Tranh cảm thấy trong người bức bối khó chịu, nàng không nói một lời liền đưa tay cời sạch xiêm y. “Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng”, Thánh Cảnh Đế không thể hết kiểm chế lại nhẫn nhịn, hẳn kéo Tranh ngã xuống giường...Qua một hồi “mây mưa”, quý phi nương nương yên phận ngủ ngon.

Hậu quả đến vào ngày hôm sau, cả người Tranh đau nhức. Chưa nói đến di chứng của việc say rượu, bởi vì nàng đã “nhón nháo” một đêm khiến Thánh Cảnh Đế nổi lên “thú tính” nên chỉ riêng phần này cũng đủ khiến Tranh khổ não. Sáng sớm, Thánh Cảnh Đế thức dậy vào triều, lễ ra Tình Sương Tinh Tuyết cũng phải đến Dịch Đình Cung nhưng vì lo lắng nàng tỉnh dậy cảm thấy trong người không khỏe nên đứng bên ngoài chờ đợi. Nghe thấy bên trong nội điện có tiếng động, Tình Sương Tinh Tuyết vội vàng bước vào, lại nhớ tới bộ dáng say rượu của cô nương tối hôm qua...các nàng không khỏi cười thầm. Tranh làm sao không nhận ra các nàng đang cười giễu mình, tuy nàng say nhưng vẫn còn một tia lý trí, tư duy mơ mơ hồ hồ, lúc nhớ lúc không. Các nàng mà còn cười thành bộ dáng thế này thì nói chi đến Thánh Cảnh Đế, hẳn mà trở về...Tranh không biết phải nhìn mặt hắn thế nào nữa! Tranh a Tranh, nàng thật hối hận, nếu tối qua không uống rượu thì làm sao lâm vào tình cảnh này, khó trách người ta vẫn thường nói “rượu vào loạn tính”, thật nguy hiểm a! Không biết bản thân mình đã nào loạn đến thế nào để một người luôn ôn nhu trên giường như bệ hạ lại trở nên “bá đạo” như tối hôm qua vậy! Tranh nghĩ tới nghĩ lui, cả người đau nhức, trong lòng vừa xấu hổ vừa hối hận. Trước giờ cơm, nội thị đến Càn Thanh Cung hồi báo với Thánh Cảnh Đế rằng thân thể nương nương không khỏe, đến giờ vẫn chưa thức dậy. Hắn đứng nhìn nàng nằm lả người không động đậy liền không khỏi giễu cợt vài câu. Vốn tình tình của Tranh đã hay cả thẹn, bây giờ lại bị Thánh Cảnh Đế trêu chọc như vậy, nàng giận dỗi một hồi, thậm chí còn không thèm quan tâm đến hắn. Mỹ nhân đang nổi giận thì đừng nên thêm dầu vào lửa, Hoàng Thượng vừa ôn nhu vừa nhẹ nhàng đổ dành một hồi lâu Tranh mới chịu bình thường trở lại.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, thời gian tựa như dòng nước trôi qua cầu, chớp mắt đã đến năm mới. Mỗi dịp tân niên, nhà bá tánh thường tổ chức đơn sơ, các thành viên xum họp, trên bàn bày một ít hoa quả, thêm một vài bằng hữu, cả nhà quây quần đoàn viên. Nhưng lễ mừng tân niên của hoàng gia không đơn sơ như vậy, đại lễ tế thiên, bài tế tổ tông, đại thần thỉnh an, mệnh phụ vấn an, vai vế lớn nhỏ đều phải có lễ, đặc biệt là đêm trừ tịch sẽ tổ chức gia yến,...trăm ngàn việc lớn nhỏ. Thánh Cảnh Đế thì không cần phải nói, ngay cả Tình Sương Tinh Tuyết cả ngày bận đến chân không chạm đất, chỉ có Tranh là người nhàn rỗi nhất, nàng nhìn mọi người bận tới mệt tới mũi mà trong lòng không khỏi cảm thấy, “Hoàng gia thực không phải người thường!”. Thời điểm bài tế, Tranh bắt đầu kêu khổ, nàng lại một lần nữa phải khoát lên người mười hai lần lễ phục, tuy đang là mùa đông nhưng cũng thật khó chịu a! Đại lễ bài tế là đại sự, phải dựa trên quy củ mà tiến hành, vậy nên nàng chỉ có thể kiên nhẫn và kiên nhẫn. Đêm tổ chức gia yến tại Đại Minh Cung, sau khi tế bài Phụng Tiên Điện, hai đoàn mệnh phụ phu nhân tiến vào vấn an...Cuối cùng cũng thoát nạn, lúc này Tranh mới nhẹ nhõm thở dài một hơi. Năm rồi nàng mừng tân niên tại Liễu phủ, cùng các vị tỷ muội nhận hồng bao, không biết tiền lì xì so với ở đây nhiều hơn hay ít hơn? Thánh Cảnh Đế lo lắng nhìn nàng vất vả mà không biết phải làm thế nào, hẳn chỉ có thể hạ lệnh đơn giản hóa lễ vấn an, bằng không...

Theo lời của Trầm thượng cung, từ ngày tám đến ngày mười lăm là khoảng thời gian tần phi có thể gặp gỡ người nhà. Đến ngày lễ nguyên tiêu hàng năm, Hoàng Thượng đều ban ân chi cho phép mọi người xuất cung ngắm hoa đăng. Quốc gia này cũng có tập tục xem hội hoa đăng vào lễ nguyên tiêu, kinh thành trở nên vô cùng náo nhiệt. Các đội múa long, lân, sư tử...muôn hình muôn vẻ biểu diễn trên đường, bá tánh sau một năm vất vả lại chờ xem hội hoa đăng, cầu nguyện cho một năm mới bình an thuận hòa. Tình Sương Tinh Tuyết cũng giống Tranh, các nàng cực kỳ cao hứng. Từ khi các nàng tiến cung tới nay, trừ đạo lên Từ Ân Tự dâng hương, ngoài ra chưa từng được xuất cung lần nào. Tranh thì không cần phải nói, nàng nôn nao đến độ đêm không chớp mắt được. Mọi người trông chờ từng ngày.

Cuối cùng thì lễ nguyên tiêu cũng đến, không khí tại Thờ Kiền Cung phấn khởi vô cùng. Ngày hôm đó, các mệnh phụ phu nhân cùng những nghệ nhân làm hoa đăng đồng loạt tiến cung, người của Liễu phủ cũng đã đến, Tranh phá lệ thức dậy thật sớm, nàng chờ đợi mọi người đến Trường Khánh Cung vấn an trở về mới có thể gặp mặt. Một ngày sống trong cung đối với Tranh dài như một thế kỷ, hiện tại có cơ hội tụ họp gặp nhau, ai cũng có muôn ngàn lời muốn nói. Nhìn thần sắc của Tranh tốt hơn dạo trước rất nhiều, mọi người không khỏi lấy làm cao hứng. Trong ba vị tỷ muội Liễu gia, Trường Trữ chính chán và ôn trọng hơn hết, nàng chăm chú quan sát sắc mặt rạng rỡ như hoa cỏ mùa xuân của Tranh liền hiểu, chỉ có người trong lòng thoải mái, thấu hiểu thông suốt mới được thế a! Lúc này Trường Trữ mới thờ dài nhẹ nhõm. Qua năm mới Trường Trữ cũng đã hai mươi tuổi, Liễu gia đã định cho nàng một mối hôn nhân, trong lòng nàng thật sự lo lắng cho Tranh còn hơn hai tỷ muội của mình, giờ phút này nhìn thấy dung nhan tươi tắn của Tranh thì nàng mới cảm thấy yên tâm. Mọi người huyền não một hồi lại chuyển đến đề tài hôn nhân của Trường Trữ, không khí vui vẻ như muốn phá vỡ Thờ Kiền Cung, đến khi Trầm thượng cung trở về hồi báo, nói là có vài nữ quan sức khỏe không ổn do mấy hôm nay bận rộn nhiều việc, hiện tại khí trời lại trở lạnh nên đã cảm nhiễm phong hàn, Tranh cho người đến thỉnh thái y, ba tỷ muội Liễu phủ cũng nhân dịp cáo từ ra về.

Thái y đến chuẩn mạch và bảo rằng đây là triệu chứng nhiễm phong hàn, chỉ cần uống vài thang thuốc sẽ khỏi, Tranh phân phó người theo dõi bệnh trạng của các nữ quan. Chiều xuống, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết phụng chỉ đến nơi thăm hỏi, lúc này mọi người mới thật sự lo lắng, vì sau khi dùng thuốc bệnh chẳng những không thuyên giảm mà ngược lại càng nặng thêm. Tranh lo lắng nên đích thân đến xem bệnh. Thật kỳ lạ, Tranh cau mày, đây đúng là triệu chứng phong hàn, phương thuốc của thái y cũng không sai, vậy thì tại sao sắc mặt các nàng càng lúc càng ửng hồng thế kia, đã vậy còn mê man không tỉnh. Tranh vội vàng cho người mang băng lạnh đến, trước hết phải tìm cách giảm sốt, sau đó mới tìm cách giữ ấm cho các nàng sau.

Tranh trở lại thư phòng, có vài điều nàng không sao lý giải được. Thông thường, người bệnh một khi cảm nhiễm phong hàn thì dù bệnh có nặng đến đâu cũng chỉ ho khan vài ngày, không thể nóng sốt như thế được. Phương thuốc Thái y đã kê cũng không sai, liều lượng cũng chính xác, nếu uống vào không hạ sốt thì ít nhất cũng có một chút tác dụng, tại sao lại thành thế này? Tuy hiện tại có thể dùng băng lạnh đắp lên người hạ sốt nhưng phương pháp này không ổn lắm, nếu vẫn không thể hạ sốt thì phải làm sao đây? Tranh lo lắng vô cùng, nàng đi đi lại lại trong thư phòng.

Thư phòng yên lặng như tờ, tại Thờ Kiền cung mọi người đều biết phần lớn thời gian quý phi đều ở trong thư phòng, vậy nên tất cả mọi người đều giữ yên lặng, nếu có sự tình quan trọng thì chỉ cần đến hỏi Trầm thượng cung. Tranh nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra, không biết những triệu chứng bệnh có lưu lại trong y thư hay không, nàng lục tìm lại những ghi chép y thuật trên kệ sách. Khi Tranh vươn tay cầm lấy một quyển sách thì tầm mắt lơ đãng liếc nhìn qua chiếc lò sưởi nhỏ bên cạnh, động tác nàng đột nhiên khựng lại, hình như...có gì không ổn. Tranh cảm lên một trong hai chiếc lò sưởi nhỏ rồi cẩn thận nhìn kỹ, trong đầu nàng hiện lên một hình ảnh...Tối hôm đó nàng say rượu nên không cẩn thận ngã xuống chân ghé đặt lò sưởi. Lúc đó...hình ảnh kia từng chút từng chút một hiện lên trong đầu nàng. Rốt cuộc là chỗ nào không ổn? Tranh nhìn đi nhìn lại chiếc lò sưởi trong tay, nàng cau mày suy nghĩ. Trên lò sưởi có điêu khắc tượng mỹ nhân bằng đá, nét chạm trổ vô cùng tinh xảo, dung mạo mỹ nhân đẹp tựa hoa đào, váy áo phiêu lãng...Váy! Là váy! Một tia chớp lóe lên trong đầu nàng, Tranh đột nhiên nhớ lại...Không xong! Buổi tối hôm đó, tuy nàng say rượu nhưng vẫn nhớ rõ chiếc váy áo trên tượng mỹ nhân là màu đỏ hoa đào! Hôm nay...tại sao...tại sao lại là màu phấn hồng! Hai bức tượng này hằng ngày đều đặt trên lò sưởi, trừ những lúc thêm than vào sưởi ấm thì không ai chạm vào nó. Nếu vậy...nếu vậy thì tại sao váy áo của tượng mỹ nhân lại thay đổi màu sắc!

KNQ đây, lâu lắm không gặp các bạn ^^, hôm nay chúng ta lại có thơ nhé!

Đầu tiên là bài Sơn Cư Thu Minh (山居秋暝—Cảnh ở núi đêm thu) của Vương Duy (王維), chính là bài thơ xuất hiện hai từ “Tân vũ” và “Thanh Tuyền”. Tuy bản gốc và bản dịch Hán Việt đã có trong truyện nhưng mình trình bày thêm ở đây để các bạn tiện theo dõi:

*Bản gốc:

空山新雨后，天气晚来秋。

明月松间照，清泉石上流。

竹喧归浣女，莲动下渔舟。

随意春芳歇，王孙自可留。

*Bản dịch Hán Việt:

Không sơn tân vũ hậu, thiên khí vãn lai thu.

Minh nguyệt tùng gian chiếu, thanh tuyền thạch thượng lưu.

Trúc huyền quy hoán nữ, liên động hạ ngư chu.

Tuý ý xuân phương yết, vương tôn tự khả lưu.

*Bản dịch thơ:

Tạnh mưa núi tân mây mù, chiều về lộng gió giao mùa thu qua.

Rừng thông đắm ánh trăng ngà, suối len lòng đá xa xăm vọng về.

Bờ tre vọng tiếng gái quê, thuyền về bến đỗ sóng đùa sen lay.

Cỏ thơm nín ngập dẫu giầy, làm lòng viễn khách chia tay ngập ngừng

Tiếp theo là bài Thu Từ của Lưu Vũ Tích.

*Bản gốc:

自古逢秋悲寂寥

我言秋日勝春朝

晴空一鶴排雲上

便引詩情到碧霄

*Bản dịch Hán Việt:

Tự cổ phùng thu bi tịch liêu

Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu

Tinh không nhất hạc bài vân thượng

Tiên dẫn thi tình đáo bích tiêu.

*Bản dịch nghĩa:

Người xưa mỗi lần gặp thu thường buồn thương vì vẻ tịch liêu

Ta nói rằng ngày thu còn hơn cả buổi sáng mùa xuân

Bầu trời quang tạnh, một đàn hạc bay vút tầng mây

Khiến tâm tư của thi nhân bay cao vào vùng trời xanh thẳm.

Cuối cùng là bài thơ “Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh” mà Tranh đã ngêu ngao khi say rượu:

*Bản gốc:

白雪歌送武判官歸京

北風捲地白草折

胡天八月即飛雪

忽如一夜春風來

樹萬樹梨花開。

散入珠簾濕羅幕

狐裘不煖錦衾薄

將軍角弓不得控

都護鐵衣冷猶著

瀚海闌干百丈冰

愁雲慘淡萬里凝

中軍置酒飲歸客

胡琴琵琶與羌笛

紛紛暮雪下轅門

風掣紅旗凍不翻

輪臺東門送君去

去時雪滿天山路

山迴路轉不見君

雪上空留馬行處

*Bản dịch Hán Việt:

Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh

Bắc phong quyển địa bạch thảo chiết

Hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết

Hốt như nhắt dạ xuân phong lai

Thiên thụ vạn thụ lê hoa khai

Tán nhập châu liêm thấp la mạc

Hồ cừu bát noãn cầm khâm bạc

Tướng quân giác cung bất đắc không

Đô hộ thiết y lãnh do trước

Hãn hải lan can bách trượng băng

Sầu vân âm đạm vạn lý ngưng

Trung tâm trí tửu âm quy khách

Hồ cảm tỳ bà dữ Khương địch

Phân phân mộ tuyết hạ viên môn

Phong chế hồng kỳ đóng bất phiên

Luân đài đông môn tống quân khứ

Khứ thời tuyết mẫn Thiên Sơn lộ

Sơn hồi lộ chuyển bất kiến quân

Tuyết thượng không lưu mã hành xứ

*Bản dịch nghĩa:

Bài hát Tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô

Gió bắc cuốn đất làm cỏ trắng tàn tạ

Trời Hồ vào tháng tám tuyết bay đầy

Dường như qua một đêm gió xuân thổi về

Ngàn cây vạn cây hoa lê rộ nở

Tan tác bay vào rèm châu làm ướt bức màn là

Áo hồ cừu không đủ ấm, chăn gấm mỏng manh

Tướng quân không giương nổi chiếc cung bằng sừng

Áo sắt của đô hộ lạnh nhưng vẫn mặc

Trên biển cát, mênh mông làn băng trăm trượng
Mây buồn âm đạm ngừng tụ ngoài vạn dặm
Trong quân bày tiệc tiễn đưa khách về
Tiếng Hồ cầm, tiếng tỳ bà lẫn với tiếng sáo Khương
Tuyết chiều tới rơi bồi bồi ngoài cửa trại
Gió làm cho lá cờ hồng đóng băng không lay động
Ở cửa đông Luân Đài tiễn ông về
Lúc ông đi, tuyết đầy đường Thiên Sơn
Đường núi loanh quanh không nhìn thấy ông nữa
Trên tuyết chỉ còn tro lại dấu chân ngựa đi.

*Bản dịch thơ của Hoa Sơn:

Cỏ tháng tám tàn theo gió bắc
Trời đất Hồ lạnh ngắt tuyết sương
Gió xuân thổi lộng đêm trường
Vạn nghìn lê trắng rộn ràng nở hoa.
Bay tan tán xuyên rèm hoa gấm
Áo hồ cừu chăn ấm mông manh
Giương cung thẹn với tinh anh
Lạnh xuyên giáp sắt cũng đành khoác thân.
Trên biển cát băng dài trăm trượng
Mây u buồn vương đọng sơn khê
Tiệc đêm nay tiễn khách về
Tỳ bà réo rắt, náo nê sáo Khương
Đêm nay tuyết tả toại trại lính
Ngọn hồng kỳ đơ lạnh dưới băng
Luân Đài tiễn bạn cửa đông
Ngày anh đi tuyết ngập vùng Thiên Sơn
Bóng anh khuất nẻo non ngàn
Chỉ còn trên tuyết... ngựa hằn dấu chân.
Vậy nhé! ^ ^

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chúng Lí Tầm Tha Thiên Bách Độ

Nguyên lai là như thế! Nguyên lai là như thế! Tranh bản thân khép lại hòm thuốc, nàng không bao giờ nghĩ rằng sau một khoảng thời gian dài chưa chạm đến nó, lần đầu tiên sử dụng lại là vì sự tình thế này. Tranh ngây ngốc cả người, giờ phút này tâm tư nàng vô cùng hoảng loạn, không thể nghĩ được điều gì khác. Tuy nàng đã sớm biết hoàng cung luôn tranh đấu gay gắt, hắc ám âm hiểm, nhưng đây chỉ là lý thuyết, thực tế thì đây là lần đầu nàng gặp phải. Lần trước bị Thái Hậu phạt quỹ đã khiến Tranh sợ hãi, nàng không nghĩ bản thân sẽ lại gặp phải thủ đoạn âm hiểm thế này! Là hắc! Là vì hắc không để nàng sử dụng hai chiếc lò sưởi này, là hắc bảo hộ nàng tầng tầng lớp lớp! Tranh thở dài một hơi rồi tựa người vào ghế, hai tay ôm mặt, không gian yên lặng đến đáng sợ. Nàng muốn khóc nhưng lại không thể khóc, thanh âm nức nở nghẹn lại trong cổ, thật khó chịu!

“Trầm thượng cung, người mang phương thuốc này đến Thái y viện, phân phó người mang đến cho các nữ quan dùng đúng hạn. Nhớ kỹ, toàn bộ nội thị nữ quan trong Thừa Kiền Cung đều phải uống. Người hãy mang một ít sang Càn Thanh Cung, nói là ta sợ mọi người bị cảm nhiễm phong hàn nên đặc biệt phân phó”, Tranh gọi mọi người đến và bình tĩnh phân phó. Phàm là con người, khi đứng trước nguy cơ sống chết lại càng bình tĩnh, suy nghĩ cũng thông suốt. Nhìn Trầm thượng cung khuất dạng phía xa, Tranh đảo tầm mắt nhìn sang Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết rồi thở dài một hơi, lần này không thể để các nàng đi theo mình. Xét tình cảnh hiện tại, nàng ở ngoài sáng, địch nhân ở trong tối, nàng hoàn toàn không biết kẻ đứng sau chủ mưu là ai. Càng nghĩ càng đáng sợ, đối phương vì muốn hại chết nàng đã không từ bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí có thể để toàn bộ người trong Thừa Kiền Cung chôn cùng, thật tàn độc! Nhược bằng một thân một mạng của nàng thì có tiếc gì, nhưng nàng không thể để các nữ quan nội thị ở Thừa Kiền Cung bị liên lụy, đặc biệt là Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết.

“Các người hãy phân phó các nữ quan không được dùng Ngân Tỉ Thán trong Thừa Kiền Cung, bất kể là dùng để sưởi ấm hay nấu ăn đều không được. Nếu phát hiện người nào kháng mệnh, nghiêm trị không tha. Toàn bộ số Ngân Tỉ Thán hiện tại trong cung đều phải thiêu hủy, không được bỏ sót!”

Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết liếc mắt nhìn nhau, tuy trong lòng hai người vô cùng nghi hoặc nhưng nhìn thần sắc nghiêm trọng của cô nương như thế liền không hỏi nữa lời mà vội vàng lui xuống phục mệnh. Tranh a Tranh, phải thật bình tĩnh! Tranh nắm chặt hai bàn tay đang không ngừng run rẩy mà nhủ thầm, thời gian không còn nhiều, nàng phải nhanh chóng chuẩn bị. Ngân Tỉ Thán được chiết xuất từ một loại cây có tên là Ngân Tỉ, sau khi đốt thành than gọi là Ngân Tỉ Thán. Trong số các loại than thường dùng trong cung thì cũng chỉ có Ngân Tỉ Thán là phù hợp để đối phương xuống tay hạ độc. Chỉ là...không cần dùng đến Ngân Tỉ Thán thì vẫn còn trăm ngàn cách để lấy mạng của nàng, Huống chi, lần này đối phương thật sự muốn nhanh chóng đoạt mạng nàng, chỉ cần sát hại được nàng, đối phương bất chấp mọi thủ đoạn, Thừa Kiền Cung có rất nhiều người, không thể vì nàng mà liên lụy người vô tội!

Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

(东风夜放花千树，更吹落，星如雨)

Người ta thường nói, đêm Nguyên Tiêu là “Hoà thụ ngân hoa bất dạ thiên” (火树银花不夜天) quả nhiên không sai. Sắc trời còn chưa tối mà toàn bộ kinh thành đã tung bùng nào nhiệt. Từ các ngã đường, hẻm nhỏ, phủ trách,...tất cả đều ngập chìm trong sắc đỏ hoa đăng. Hoa đăng lớn, hoa đăng nhỏ, các nhóm vũ long vũ sư đều đã chuẩn bị xong từ sớm, chỉ còn chờ vàng thái dương khuất bóng sẽ bắt đầu một đêm hân hi cuồng hoan. Các thiên kim tiểu thư, mệnh phụ phu nhân luôn giấu mình trong chốn khuê phòng tựa như được “tháo cũi sổ lồng”, bọn họ đã chuẩn bị nào xe ngựa tốt nhất, xiêm y đẹp nhất từ rất sớm, tất cả chỉ còn chờ bóng đêm buông xuống là đổ ra đường xem náo nhiệt. Ngoài ra, đêm Nguyên Tiêu còn có một thú vui khác dành cho các nàng thiếu nữ đương xuân: lễ hội hoa đăng với rất nhiều nam nhân tài tuấn phong nhã!

Kinh thành đắm chìm trong không khí náo nhiệt, Thánh Cảnh Đế cũng hưng phấn bùng bùng. Sau khi dùng xong bữa cơm chiều tại Càn Thanh Cung, Hoàng Đế tuyên triệu một vài vị đại thần tâm phúc rồi hạ lệnh mở công hoả thành. Hoàng Đế đã ban ân chiếu, đêm nay trừ các nữ quan, nội thị, thị vệ, những người khác đều được phép đến công Dương Môn xem hoa đăng. Tất cả mọi người đều phải tuân theo mệnh lệnh phân phó, nếu trái lệnh sẽ nghiêm trị không tha.

Hôm nay, không khí an tĩnh thâm nghiêm trong cung được thay bằng vẻ tung bùng náo nhiệt. Tranh cho các nữ quan lui xuống, một mình nàng ngồi lặng lẽ trong nội điện, mồ hôi tuôn ướt đầm người, trống ngực đập liên hồi. Nhắc lại sự cố Từ Ân Tự hôm nào, lúc đó dù sao vẫn còn Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết bên cạnh, trong lòng nàng cũng có thể yên tâm phần nào. Thế nhưng, kế hoạch sắp tới chỉ có riêng một mình nàng mà thôi, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết không được biết một chút gì. Đạo gần đây, Hoàng Thượng tựa như hình với bóng không rời Tranh nửa bước, vậy nên nàng chỉ có thể trông chờ vào vận may của chính mình. Tranh nâng vuốt tóc, tay cầm một chiếc lược ngà chải nhẹ, nàng dùng một chiếc bạch trầm búi gọn mái tóc, lại chọn thêm hai bộ xiêm y bình thường của nữ quan. Đêm nay xuất cung, nàng muốn mặc trang phục đơn giản, hai bộ xiêm y này từ lúc tiến cung đến giờ nàng chưa từng mặc qua nên rất ít người có thể nhận biết. Ngoài cửa truyền đến thanh âm thúc giục của nữ quan, Tranh biết người của Càn Thanh Cung đã đến, nàng lên tiếng đáp lời rồi vội vàng thay trang phục bước ra nội điện.

Phượng liễn dừng trước cổng Càn Thanh Cung, Cao Viễn tiến đến nghênh đón và đưa Tranh đến Đông Ngõ Các. Bước vào điện, ngoài Thánh Cảnh Đế đang an tọa thì vẫn còn vài vị đại thần. Nàng trông thấy Trương Tế cũng đang ngồi trên ghế, những vị đại thần khác thì nàng hoàn toàn không nhận biết. Biết được chuyện vi hành này có khá nhiều người, trong lòng Tranh phần khởi vô cùng, càng nhiều người thì cơ hội thành công càng cao. Thánh Cảnh Đế trông thấy Tranh bước vào liền đưa tay choàng qua người nàng, ánh mắt tràn đầy nét yêu thương ngắm nhìn nàng trong bộ trang phục màu xanh nhạt thanh nhã, vuốt tóc đen tuyền buông dài trên vai lại càng lộ vẻ thanh lệ xuất trần của nàng, hắc mỉm cười nói, “Hôm nay trẫm tuyên triệu vài vị trọng thần đến cùng nhau xem hội hoa đăng”. Lại nói, các vị đại thần kia tuy là tâm phúc của Hoàng Thượng nhưng dù sao quý phi cũng là nhân vật tôn quý chốn hậu cung, trừ Trương Tế thì những người còn lại chưa từng có cơ hội diện kiến dung nhan của nàng. Giờ phút này nghe Thánh Cảnh Đế nói như thế, sự tò mò trong lòng đối với vị quý phi danh tiếng vang dội khắp kinh thành này lại càng tăng cao, bọn họ đồng loạt tiến lên hành lễ, “Quý phi thiên tuế!”. Tranh khách khí nghiêng người tạ lễ, nàng biết những người này đều là cận thần của Thánh Cảnh Đế, được hãn thập phần ưu đãi nên càng tỏ vẻ tôn kính. Cao Viễn tiến lên báo rằng canh giờ đã đến, mọi người từ Tuyên Đức Môn bắt đầu xuất cung, cấm vệ quân cùng cấm vệ y giả trang thường dân xen lẫn

trong đám người xem hội, cẩn trọng bảo vệ những “thường dân giả mạo” này.

Trong kinh thành, đêm nay là đêm đặc biệt, mọi người không ngủ, nhà nhà người người đổ xuống đường. Không khí càng về khuya càng lạnh lẽo nhưng người qua lại vẫn tấp nập không ngớt. Thánh Cảnh Đế nắm chặt tay Tranh một bước không rời. Hắn biết rõ đã có cấm vệ quân cùng cấm vệ sát bên che chở nhưng thật tình hắn không dám lơ là, tinh thần theo bản năng gắt gao ôm nàng sát ở bên người. Cao Viễn cùng Tinh Sương Tinh Tuyết theo sau hầu hạ, vài vị trọng thần ánh mắt sắc hơn dao, nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng không khỏi cười thầm, bọn họ không dám chen bước lên trên “phá rối”. Mọi người từ hoàng cung đi ra, đi đến hướng đông cổng kinh thành, ngày thường hướng đông cực kỳ náo nhiệt, hướng chỉ là tiết Nguyên Tiêu, cảnh tượng... không cần phải nói. Chiều trông vang trời, hoa đăng tràn ngập, mọi người nhìn thấy cảnh tượng thời “thịnh thế thái bình” nên trong lòng cao hứng cực kỳ, dân chúng an cư lạc nghiệp cũng là một phần công lao của chính mình đóng góp. Trên mặt Tranh cao hứng tươi cười nhưng trong lòng vô cùng khản trương, để Thánh Cảnh Đế không nhìn ra sơ hở, nàng vội nghiêng người xem đội múa sư tử. Khó nổi, thân người của nàng vốn nhỏ nhắn, dù cố hết sức vươn người vẫn không nhìn thấy gì. Thánh Cảnh Đế trông thấy bộ dáng khổ sở của nàng, hắn không thêm quan tâm đến ánh mắt của mọi người mà vươn tay nâng Tranh lên cao. Tranh quá đổi ngỡ ngàng, nàng la hét ồm ồm đòi xuống. Hai người nhón nhào một hồi, phần nào khản trương trong lòng Tranh theo đó giảm bớt.

Sau màn múa của đội vũ long vũ sư, đám người dần dần tản đi xem hoa đăng, theo hướng này, mọi người chậm rãi đi về phía đông xem trò đoán câu đối, Thánh Cảnh Đế thuận miệng đoán trúng mấy câu, thắng được vật gì đều mang tặng cho Tranh. Nàng vốn dĩ không thích vị ngọt nên mấy xâu đường hồ lô đều bị cho hết vào túi. Nàng cùng Tinh Sương Tinh Tuyết đi đến ven đường xem hoa đăng, Thánh Cảnh Đế cùng các đại thần đứng một chỗ nói chuyện. Tranh chậm rãi cất bước xem đèn, trong lòng tim đập liên hồi. Thắng thần mà nói, phải bắt đầu đi làm nàng mới dùng đến biện pháp này, sự tình phát sinh bất ngờ, nếu không phải lúc này thì không còn cơ hội nào nữa. Thời gian cấp bách, nàng cũng không thể tìm ra hung thủ là ai, làm cách nào để tìm ra? Nàng không phải thân thám lại càng không phải là người tài giỏi, hoàng cung rộng lớn thế này, ai cũng có thể là kẻ chủ mưu. Nói với Thánh Cảnh Đế? Càng không được, chẳng lẽ lại đến gặp hắn và nói, “Không biết là mẫu thân hay tần phi của người muốn giết ta”? Nếu người ra tay là một trong số các tần phi thì phải làm sao? Dù sao từ lúc nàng tiến cung tới nay, Thánh Cảnh Đế không thấy qua lại với nữ nhân khác, một mình nàng độc sủng hậu cung đã gieo không ít tiếng oán thán. Nếu là Thái hậu thì sao, sự tình càng không dễ dàng gì, Thái hậu là mẫu thân của hắn a! Người ta hoài thai hắn chín tháng mười ngày, khổ cực vất vả, ngay cả nàng nhỏ còi từ nhỏ còn không chịu được tình cảnh này, huống chi là hắn? Nàng muốn tìm biện pháp “lường toàn kỳ mỹ”, vừa không đụng chạm đến ai, lại càng không liên lụy đến người ở Thừa Kiềm Cung, vậy nên... đành phải đi đến bước này.

Tranh không khỏi thở dài, trước sau đều khó xử, ánh mắt nàng lướt qua đôi phu thê bán dạo gần đó, cuộc sống của họ tuy đạm bạc nhưng tình cảm tràn đầy, ngày qua ngày thuận hòa đối đãi. Lý Nghĩa Sơn từng nói, “Như hà tứ quý vi thiên tử, bất cập Lô gia hữu Mạc Sâu” (如何四季为天子, 不如卢家有莫愁 – Có sao bốn chục năm làm thiên tử, mà không bằng nhà họ Lư hạnh phúc vì có nàng Mạc Sâu). Tranh nhìn đôi phu thê kia, trong lòng nảy sinh chủ ý.

Mọi người ngồi quây quần bên quây hàng của đôi vợ chồng nghèo, trên tay mỗi người đều có một bát mì nóng hổi, nơi đây không phải nội cung, lại đang là tiết Nguyên Tiêu nên giờ phút này mọi người không câu nệ tiêu tiết. Tranh dạo quanh một hồi, cảm thấy bụng đói meo mới trở về làm nũng Thánh Cảnh Đế. Hoàng Thượng đang lảng lảng hưng phấn, lại yêu thương Tranh quá đổi nên dĩ nhiên không từ chối nữa lời. Những người khác đều là đại thần tâm phúc nên nhân tiện cũng ngồi xuống, tiếp đến là Cao Viễn cùng Tinh Sương Tinh Tuyết đứng sát bên cạnh. Hai phu thê chủ quán kia rất nhiệt tình tiếp đón khách, vẻ mặt tươi cười phục vụ chu đáo. Lại nói, Tranh vì nghĩ đến kế hoạch tối nay nên cơm chiều không ăn được bao nhiêu, lúc này nàng thật sự rất đói, ăn uống rất háng hái, “có thực mới vực được đạo” có sức khỏe mới có thể thuận lợi thực hiện tốt kế hoạch a! Tất cả mọi người trước khi xuất cung đều đã dùng qua cơm chiều nên chỉ ăn thêm một bát mì, riêng Tranh lại lớn tiếng gọi thêm một bát nữa, nàng không nói một lời mà chỉ chăm chú ăn no... tiểu thư khuê các nhà người ta làm gì có chuyện giữa đường giữa chợ ăn nhiều như vậy! Lại nói, các nàng vốn dĩ không dám ăn nhiều vì sợ người khác chê cười. Tranh a Tranh, mặc kệ người ta nói gì, đại cuộc ở trước mắt, không nên câu nệ việc nhỏ. Tinh Sương Tinh Tuyết biết nàng chưa dùng cơm chiều nên không lên tiếng ngăn cản, Thánh Cảnh Đế thầm nghĩ buổi tối không nên ăn nhiều, hắn ôn nhu dặn dò nàng cẩn thận, không khéo lại đau bụng.

Ăn xong bát mì, mọi người thoáng thấy thời gian không còn sớm nên chuẩn bị hồi cung. Cấm vệ cùng nhóm võ sĩ tiến lên phía trước dò xét, hiện tại trên đường chỉ có nhóm vũ long vũ sư đang biểu diễn, các vệ sĩ thỉnh chỉ xem có nên sơ tán dân chúng hay không. Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Thánh Cảnh Đế phán rằng tối nay là tiết Nguyên Tiêu, không nên quấy nhiễu bá tánh. Mọi người lặng lẽ hồi cung, trong lòng Tranh mừng rỡ như điên, “trời giúp ta a!” Nếu theo đường này trở về sẽ đi ngang qua Bắc Nhã Lâu! Trong đầu Tranh đã phát họa một kế hoạch chu đáo. Tranh vô cùng khản trương, mỗi hồi tuần liên hồi, “Lão thiên a, ngàn lần vạn lần đừng xảy ra sai sót gì!”.

Đêm Nguyên Tiêu, Bắc Nhã Lâu bừng sáng trong ánh hoa đăng, lúc mọi người đến nơi Tranh nhẹ nhàng nắm lấy tay áo Thánh Cảnh Đế, nàng chồm người ghé vào tai hắn nói nhỏ, bởi vì rằng thì là nàng ăn quá nhiều nên bụng hơi đau. Thánh Cảnh Đế biết rõ đêm nay nàng ăn không ít, hắn trêu ghẹo vài câu rồi cùng mọi người tiến vào Bắc Nhã Lâu, Tinh Sương Tinh Tuyết được phân phó đi cùng nàng đến nhà xí. Tranh lại cầu khẩn van xin cho phép các cấm vệ đứng cách xa nơi này. Thánh Cảnh Đế nhìn thấy sắc mặt nàng đang dần ửng đỏ, biết tính nàng vốn hay cá thẹn nên hắn vội vàng đáp ứng.

Vừa khuất sau cánh cửa, Tranh cẩn thận ẩn mình sau gốc cột rồi hồi hộp tiến hành kế hoạch. Vốn ban đầu nàng không nghĩ đến Bắc Nhã Lâu, lại nói hiện tại càng thuận lợi. Nhà xí tại Bắc Nhã Lâu nàng đã biết qua, khi dựng lên Bắc Nhã Lâu, vì ngại nhà xí có tính chất khiếm nhã gây ảnh hưởng đến nhã hứng của mọi người nên nơi này đặc biệt dựng thêm một khung cửa sổ che chắn. Tranh vừa thu vén tóc vừa cười khỏ, lần trước tại Từ Ân Tự nàng giả làm thích khách; lần này tại Bắc Nhã Lâu lại chui cửa sổ nhà xí, “thật quá mất mặt”! Cũng may hôm nay Thánh Cảnh Đế tâm tình thoải mái, mấy tháng qua nàng cùng hắn cũng xem như “sắc cầm hòa hợp” nên hắn mới không chút nghi ngờ, theo đó, kế hoạch “đào tẩu” giờ phút này mới tiến hành thuận lợi. Bình thường Tranh luôn buông xõa mái tóc, giờ phút này nàng lại búi gọn gàng sau gáy, thay đổi trang phục cùng nữ với màu sắc hoàn toàn khác với trang phục lúc xuất cung... chắc là không lộ ra sơ hở gì. Chuẩn bị mọi thứ hoàn tất, Tranh vươn tay mở hai cánh cửa sổ, kiễ chân nhìn ra ngoài. Bên ngoài là hậu viện Bắc Nhã Lâu, lúc này hậu viện yên tĩnh không một bóng người, ngày thường bên cạnh nàng có không ít ánh vệ, nhưng hôm nay mọi người xuất cung xem hội hoa đăng nên Thánh Cảnh Đế không an bày những thị vệ kia. Cấm vệ, cấm vệ quân cùng các thị vệ có lệnh của Hoàng Đế nên chỉ trấn thủ từ xa. Lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào? Tranh hít sâu một hơi, leo qua khung cửa sổ rồi tức tốc chạy ra ngoài.

Tranh bước dọc theo vách tường, vừa cố bước nhanh vừa trấn tĩnh để không gây nên tiếng động. Thời gian của nàng không nhiều, nếu Tinh Sương Tinh Tuyết không thấy nàng trở ra, chắc chắn bọn họ sẽ bước vào. Lần này đào tẩu, nàng không muốn liên lụy đến hai người, Hoàng Thượng biết rõ tình cảm giữa nàng và Tinh Sương Tinh Tuyết, nếu phát hiện chuyện này, với tính cách của hắn nhất định sẽ không trách tội các nàng, về điểm này nàng có thể yên

tâm Hậu viện yên tĩnh, cửa khép hờ hững... Tranh thật cẩn thận tiến đến, một thân hình nhỏ nhắn êm ái lên ra ngoài.

“Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển” (凤箫声动, 玉壶光转), một đêm tung bừng náo nhiệt nhưng Tranh không có lòng dạ nào thưởng thức. Nơi đám đông tụ tập một chỗ vốn rất nguy hiểm nhưng hiện tại nàng chỉ hy vọng càng nhiều người càng tốt. Đáng người Tranh nhỏ nhắn chen lẫn trong đám đông không dễ dàng bị phát hiện, nàng cũng dễ dàng di chuyển. Tranh rẽ đám người rồi nhanh chóng chạy đi, nàng không dám quay đầu lại, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Không biết hần đã phát hiện nàng đào tẩu hay chưa? Không biết cảm y vệ cùng cảm y vệ quân phía sau có đuổi theo hay không? Không biết Tình Surong Tình Tuyết có xảy ra chuyện gì không? Tranh hốt hoảng cuống cuống, hai chân không dám ngừng lại, nàng cứ một đường mà chạy thẳng đến... “Thịnh Dương Môn” nằm bên cạnh hoàng cung.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất! Thánh Cảnh Đế dù thông minh đến mấy cũng không thể ngờ nàng hao tâm tổn sức “đào tẩu” lại lựa chọn hoàng cung làm nơi ẩn mình. Nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt hoàng cung là chính là nơi ẩn nấp an toàn nhất, một khi phát hiện nàng mất tích, Thánh Cảnh Đế nhất định sẽ hạ lệnh đóng chặt cổng thành đồng thời tiến hành truy tìm nghiêm ngặt. Hoàng cung là nơi duy nhất không bị kiểm tra. Sự lợi hại của cảm y vệ quân cùng cảm y vệ nàng biết rõ hơn ai hết, muốn trốn thoát khỏi sự truy lùng của bọn họ, xác suất nhất định rất nhỏ. Quý phi mất tích, hoàng cung không thể nào bùng nổ được sự kiện trọng đại như thế, mặc dù chứng cứ có thể che lấp nhưng nhất định sẽ có lời đồn đãi truyền ra ngoài. Lúc đó, kẻ chủ mưu đứng phía sau muốn giết nàng rất dễ dàng hành động. Mặc kệ là Hoàng Thượng hay là hung thủ, cả hai đều không thể nghĩ đến nàng vẫn còn trong hoàng cung. Lại nói, hoàng cung mặc dù canh phòng nghiêm cẩn nhưng dù sao cũng quá rộng lớn, muốn tìm một người không phải là chuyện một ngày hai ngày. Ẩn nấp nơi đây, có thể một khi biết được tin nàng mất tích, hung thủ thật sự sẽ xuất hiện. Nhưng... lần này nàng đào tẩu, chỉ sợ hần sẽ... đau lòng! Tranh nghĩ ngợi một hồi lại than ngắn thở dài, sự kiện lần trước tại Từ Ân Tự là chính nàng quyết tâm muốn ra đi, lần này chỉ là bất đắc dĩ, không lẽ... đây là nàng quan tâm đến hần sao?

Trước Thịnh Dương Môn, Tranh đột nhiên dừng chân... đêm nay mọi người ra vào hoàng cung đều phải có lệnh bài! Phải làm sao đây? Tranh hoảng loạn nhìn đội thị vệ đang nghiêm cẩn tra xét lệnh bài trước Thịnh Dương Môn, mồ hôi lạnh lại càng tuôn ra như mưa. Đêm nay nếu không thể vào cung, nàng nhất định sẽ bị Thánh Cảnh Đế tóm được a! Bằng bất cứ giá nào, phải tìm được cách! Tranh liếc thấy bên trái có một nhóm cung nữ không đông lắm, nàng vội xoay người chạy đến, vừa đúng lúc đó...

“Là người!”, Tranh nhỏ giọng la lên rồi vội vàng giơ tay che miệng.

“Nô tì bái kiến quý phi nương nương, khấu tạ nương nương ân điển”, hai người vừa bước vào phòng, Tú Nhi đã vội chầm đèn rồi nhanh chóng bước đến hành lễ.

“Người mau đứng lên đi, để người khác nghe được không tốt”, Tranh vội vàng nâng Tú Nhi đứng lên, “Tại Thừa Kiền Cung ta rất sợ những nghi thức này, hiện tại lại càng không nên”

“Nô tì nghe tin nương nương vì chuyện của nô tì đã bị Thái Hậu phạt quỳ, lại còn nhiễm phong hàn, đại ân đại đức của nương nương, nô tì “kết cỏ ngâm vành” cũng không báo đáp được”, Tú Nhi tuổi tuy nhỏ nhưng rất hiểu đạo lý.

“Đêm nay nếu không phải nhờ người hỗ trợ, ta nhất định sẽ không vào được Thịnh Dương Môn, đa tạ người”, Tranh nhìn Tú Nhi rồi gật đầu tươi cười cảm tạ, trong lòng nàng không khỏi suy nghĩ: một khi đã đến bước này, trước hết phải tìm một nơi trú ẩn an toàn, biệt viện trong cung nàng không am hiểu lắm, Thừa Kiền Cung chỉ có vài tiểu viện nhiều năm không người lui tới, nếu ẩn nấp ở nơi đây sẽ không bị người phát hiện. Chỉ là, Thừa Kiền Cung phòng vệ cực kỳ nghiêm cẩn, làm sao vào được?

Tú Nhi cẩn thận mở miệng, “Tuy nô tì không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng căn cứ vào thái độ của nương nương đêm nay, nhất định là người từ chỗ bệ hạ trốn đi?”

Tranh im lặng, sự việc đã đến nước này nàng cũng không thể không nói.

“Nương nương không cần lo lắng, nô tì ở trong cung cũng đã lâu, dĩ nhiên biết được một số chuyện. Huống chi nô tì mang đại ân của nương nương, nếu nương nương không chê... chỉ bằng người cứ tạm thời ở lại nơi này. Đây vốn là nội viện dành cho các nữ quan Thái y viện, nam nữ riêng biệt, các Thái y không bao giờ bước chân vào nội viện, cả Đông Viện chỉ có một mình nô tì trụ lại, chỉ cần nương nương không bước chân ra khỏi cửa Đông Viện thì sẽ không bị phát hiện”, Tú Nhi thông minh linh xảo liền phân tích cho Tranh rõ ràng.

“Ta... sợ liên lụy đến người”, Tranh trầm ngâm một hồi, nàng cảm thấy không còn cách nào tốt hơn cách này, chỉ là... nàng sợ liên lụy đến Tú Nhi, “Tú Nhi, ta có lời muốn nói với người, lần này ta trốn đi cũng là bất đắc dĩ, có người muốn giết ta, thủ đoạn của hần ngoan độc, ngay cả người tại Thừa Kiền Cung cũng không buông tha. Người giữ ta lại đây rất nguy hiểm”.

“Ngày đó nương nương cứu giúp nô tì, người cũng nghĩ đến việc bị Thái hậu truy cứu sao?”, Tú Nhi lắc đầu cười nói, “Tuy nô tì không có tài có đức như nương nương nhưng thuở nhỏ cũng đã được phụ thân dạy bảo, nô tì cũng biết đạo làm người như thế nào. Nương nương không cần lo lắng, nơi này ngày thường không ai lui đến, huống chi hung thủ cũng không biết nương nương ở đây. Dù có biết, “lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó thoát”, nương nương không cần phải sợ”.

“Nếu đã như vậy... ta phải làm phiền người rồi”, Tranh trịnh trọng cúi đầu cảm tạ Tú Nhi, Tú Nhi vội vàng nâng Tranh đứng dậy, “Nô tì không dám”. Tú Nhi vội vàng chuẩn bị, hai người cùng ở một gian phòng, cuối cùng quý phi nương nương xem như đã an xếp ổn thỏa.

Thánh Cảnh năm thứ mười một. Đêm Nguyễn Tiêu năm ấy so với mọi năm có chút bất đồng.

Pháo hoa vẫn nở bung rực rỡ trên nền trời đen thăm thẳm để chúc mừng một năm mới thái bình. Điểm bất đồng nằm ở chỗ... ngay khi mọi người đang đắm chìm trong không khí tung bừng của lễ hội thì bốn phương tám hướng cổng thành đều bị bao vây nghiêm ngặt. Cẩm y vệ, cấm vệ quân, các nhóm thị vệ không bỏ sót một góc nhỏ nào trong kinh thành, loáng thoáng trong tiếng gió còn có giọt lệ nào...! Bên ngoài Bắc Nhã Lâu, mọi người bị đuổi ra, các thị vệ áo giáp cùng gươm giáo nghiêm cần vây quanh, hoàng thúc Hiền Thân Vương vội vàng chạy đến bãi kiến Thánh Cảnh Đế, giờ phút này Hoàng Đế đang lẳng lặng đứng yên, hai tay chậm rãi xoa xoa trán. Sắc mặt Thánh Cảnh Đế quả thật đáng sợ, mọi người đều rõ mười phần long nhan đang phẫn nộ, dù là những vị trọng thần ngày thường được Hoàng Đế ưu ái cũng sợ đến mức âm thầm run rẩy, tình cảnh này... lần đầu tiên bọn họ mới được chứng kiến.

Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết cùng tất cả thị vệ quý gối bên ngoài, không ai dám lên tiếng. Bên trong Bắc Nhã Lâu, toàn bộ đều quý gối, vẫn không có âm thanh nào thoát ra, hiện tại không cần đến một cây châm, cho dù là một hạt bụi rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động. Thánh Cảnh Đế ngồi im, lửa giận cùng đau đớn không ngừng bốc cháy trong lòng, mấy ngày nay hân cùng nàng “cầm sắt tương cùng”, màn đêm buông xuống là thiên miên ân ái, ban mai vừa ló dạng là tiếng cười không dứt bên tai, mới vừa rồi nàng còn kéo tay áo của hắn, dung nhan đỏ bừng nũng nịu khẩn cầu, giờ phút này... chẳng biết nàng đã lưu lạc đến nơi nào. Tranh Nhi! Tranh Nhi! Người cứ như vậy đành lòng rời bỏ trăm sao? Chẳng lẽ bao nhiêu âm thanh ôn nhu, nụ cười e lệ kia... tất cả đều là giả dối sao chứ? Thánh Cảnh Đế khép chặt đôi mắt chất chứa lệ bi thương.

“Truyền chỉ, chín cổng thành nghiêm cần phòng vệ, chỉ chừa duy nhất cổng Đông Môn cho dân chúng ra ngoài, còn lại tám cổng đều đóng kín, tại cửa chính Đông Môn người ra vào phải cẩn trọng tra xét. Cẩm y vệ lĩnh mệnh tra xét từ nội thành đến ngoại thành trong thời gian nhanh nhất, nhất định nàng vẫn còn ở trong kinh thành. Nhớ kỹ, không được quấy nhiễu dân chúng, phái người dò thám Liễu phủ, có gì động tĩnh gì lập tức hồi báo cho trẫm!”

Thánh Cảnh Đế bình tĩnh hạ thánh chỉ, hân bày ra “thiên la địa võng” như vậy, xem nàng còn trốn được bao lâu? Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết không ở bên cạnh nàng, Tranh Nhi nhất định vẫn chưa chạy xa, nhưng... nếu nàng gặp phải cường đạo ác bá, với sức lực nhu nhược nữ tử như nàng sẽ ra sao? Thánh Cảnh Đế rừng mình không dám nghĩ tiếp, trong lòng vừa đau vừa hận, đến giờ phút này mà hân vẫn còn lo lắng cho nàng, tôn nghiêm của Hoàng Đế còn đâu nữa, nhưng... nàng là nữ nhân mà hân yêu thương nhất... Thánh Cảnh Đế nhắm chặt mắt, “Khởi giá hồi cung!”

“Nói như vậy, các người không biết gì sao?”, Thánh Cảnh Đế khoanh tay đứng bên cửa sổ, đôi mắt dõi nhìn khung cảnh bên ngoài.

“Hồi bẩm bệ hạ, nô tì không biết”, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết đồng loạt đáp lời. Lần này cô nương đào tẩu quả thật không nói cho hai nàng biết, thái độ cô nương vẫn bình thường không để lộ bất kỳ dấu hiệu nào, ngay cả các nàng cũng ứng phó không kịp.

“Các người truyền lời của trẫm, tại Thừa Kiện Cung, bất kể là ai, từ hôm nay không được bước chân ra khỏi cung. Các người hiện thời xử lý sự vụ trong cung, nếu tin này truyền ra ngoài, các người biết hậu quả như thế nào rồi chứ? Nếu có người bàn tán việc này, các người cứ giao cho cẩm y vệ, để mọi người biết được một chút thủ đoạn của họ!”. Ngừ điệu Hoàng Đế bình tĩnh ung dung nhưng lại ẩn chứa sự tàn khốc đáng sợ, Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết cảm nhận được thân thể mình đang lạnh từ trong ra ngoài. Bệ hạ đây là... có chủ ý che giấu việc này, lệnh cho hai nàng im lặng hành sự. Nếu việc này bị truyền ra ngoài, không ai có thể lường trước hậu quả sẽ thế nào. Hai nàng đồng loạt lên tiếng “Tuân chỉ”.

“Mỗi ngày các người vẫn đến Dịch Đình Cung xử lý sự vụ, Thừa Kiện Cung sinh hoạt như bình thường, không được để lộ điều gì”, Thánh Cảnh Đế lại phân phó, hai người nghiêm cần đáp lời. Đang định cúi người xin lui ra, Tĩnh Sương bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, trong lòng đã lạnh càng thêm lạnh, nàng vội vàng tâu lên, “Khải tấu bệ hạ, nô tì có việc bẩm báo”

“Nói”, Thánh Cảnh Đế trầm trầm giọng lên tiếng.

“Hôm nay nương nương đã phân phó nô tì, bảo là mọi người trong Thừa Kiện Cung ngưng dùng Ngân Ti Thán. Lúc đó, nô tì thấy sắc mặt nương nương không tốt lắm nhưng lại không hỏi gì thêm, có lẽ... nô tì đã nghĩ nhiều, nhưng nếu nương nương quyết tâm đào tẩu, nhất định sẽ mang theo chúng nô tì, tuyệt đối sẽ không để nô tì ở lại. Lân đào tẩu này chắc chắn có nội tình, thỉnh bệ hạ minh xét”. Tĩnh Sương nói xong liền cùng Tĩnh Tuyết lui ra ngoài, Thánh Cảnh Đế vẫn nhìn ngoài cửa sổ nhưng bàn tay dưới ống tay áo đã nắm lại thành quyền, trong lòng hân nhen nhóm một tia hy vọng... phải không? “Chắc chắn có nội tình?”, Thánh Cảnh Đế lập tức xoay người hạ lệnh cho Cao Viễn kiểm tra toàn bộ Ngân Ti Thán tại Thừa Kiện Cung.

“Ngân Ti Thán xuất xứ từ một loại cây có tên là Ngân Ti, trong đó có kèm thêm một ít thảo dược có tên là “Vọng Thư Thảo”, Tranh gói đầu trên giường nhưng không muốn ngủ, nàng cùng Tú Nhi nằm ở trên giường và đem toàn bộ sự việc nói rõ cho Tú Nhi nghe.

“Vọng Thư Thảo? Đó là gì?”, Tú Nhi hỏi về nghi ngờ, nàng đã đến Thái y viện được vài ngày, tai nghe mắt thấy cũng hiểu được một ít, huống chi Hoàng Y Chính thấy nàng thông minh lanh lợi nên cũng đã truyền thụ cho nàng biết không ít kiến thức về dược lý.

“Vọng Thư Thảo là một loại thảo dược rất nhỏ”, Tranh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Nó không vốn phải là độc dược, nhưng so với độc càng đáng sợ hơn. Tú Nhi, người đến Thái y viện lâu như vậy, những kiến thức cơ bản về dược lý ắt hẳn cũng biết. Nếu một người bình thường sinh bệnh, ngoài việc dùng thuốc còn phải dựa vào sức đề kháng của cơ thể mới có thể khỏe lại, đúng không?”

“Đúng vậy, nương nương”, Tú Nhi thấy vẻ mặt nàng có chút mệt mỏi liền nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Vọng Thư Thảo không có độc tính nhưng lại làm cho sức đề kháng của cơ thể chúng ta suy yếu đi”, Tranh nói tiếp, những từ như: sức miễn dịch, tế bào, hồng cầu... Tú Nhi nghe qua thực sự không hiểu lắm nhưng vốn thông minh lanh lợi, Tú Nhi sẽ lý giải theo cách của nàng.

“Ta từng xem qua một quyển y thư, trong đó có nhắc đến “Vọng Thư Thảo”. Thời gian sinh trưởng của loại cây này không dài, thời gian vồn vện chỉ

trong vòng vài ngày nên cực kỳ hiếm thấy. Huống chi, một loại dược thảo ít gặp như vậy lại rất giống Kim Ô Hoa, phản ứng cực kỳ mãnh liệt”

“Kim Ô Hoa? Đó lại là loại hoa gì?”

“Kim Ô Hoa có sắc hồng sẫm, hình dáng tương tự hoa hồng”, Tranh tiếp tục giải thích, “Vọng Thư Thảo tượng trưng cho nữ thần ánh trăng, ngoài ra còn một loại dược thảo khác gọi là Kim Ô tượng trưng cho nữ thần mặt trời. Trên hai chiếc lò sưởi chạm trổ tượng nữ nhân mặc váy, màu sắc chiếc váy chính là từ Kim Ô Hoa nhuộm thành. Kim Ô Hoa một khi gặp Vọng Thư Thảo sẽ dần dần thay đổi màu sắc, cũng chính vì vậy mới bị ta phát hiện. Để Vọng Thư Thảo gần Ngân Ti Thán thì dược tính sẽ từ từ xâm nhập, nếu dùng liên tục trong nhiều tháng thì sức miễn dịch cơ thể sẽ dần suy yếu, chỉ cần bị nhiễm phong hàn thì dù nhẹ cũng có thể mất mạng”. Thanh âm của Tranh run rẩy, thủ đoạn hắc ám trong cung quả thật không thể tưởng tượng được. Thân thể những nữ quan kia vốn đã suy nhược, dược tính của Vọng Thư Thảo lại càng ngấm càng mạnh. Tình Sương Tình Tuyết, Thánh Cảnh Đế còn có Cao Viễn đều là người có võ công, bản thân nàng đã từng nhiễm qua “Thôn Tương Tử” nên không có gì đáng ngại.

“Nếu vậy...chẳng lẽ không cách gì có thể khắc chế Vọng Thư Thảo?”, Tú Nhi vội vàng hỏi.

“Có”, Tranh nói tên vài vị thuốc rất thường gặp, bắt gặp vẻ mặt đầy kinh ngạc của Tú Nhi, nàng cười nói, “Vọng Thư Thảo có dược tính đặc thù, rất khó bị phát hiện, không ai nghĩ tới cách giải dược lại đơn giản như thế. Đây cũng là tạo hóa trêu người, có những đại phu hành y cả đời cũng không biết đến hình dạng Vọng Thư Thảo như thế nào. Loại dược thảo này vốn rất khó nhận biết, nếu không có...phương pháp đặc biệt, ta cũng không thể xác định có chính xác là nó hay không”

“Nguyên lai như thế, cô nương vội vàng bỏ trốn là vì sợ liên lụy những người bên cạnh. Cô nương cứ yên tâm, chúng ta sẽ không sao”, giờ phút này Tú Nhi mới hiểu rõ sự tình, nàng lại tiếp tục an ủi Tranh. Hiện tại không phải thời điểm thông thường, nàng không thể xưng hô “nô tì, nương nương”, Tú Nhi kiên trì không chịu gọi đích danh tên Tranh, nàng quyết định gọi tương tự Tình Sương Tình Tuyết.

“Người nói đúng a!”, Tranh mỉm cười, cả người nàng tuy vô cùng mệt mỏi nhưng đầu óc rất tỉnh táo. Hôm nay nàng đã phân phó mọi người không được dùng Ngân Ti Thán, Thừa Kiền Cung sẽ tạm thời an toàn, hiện tại chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Tại Thừa Kiền Cung, Cao Viễn phụng chỉ ý mang một ít Ngân Ti Thán từ Thừa Kiền Cung cẩn thận nghiệm tra. Sau lớp bụi than, phía trong lõi than phát hiện một vài đốm trắng, ngoài ra không phát hiện gì hơn. Nghiệm độc, ngân châm không có phản ứng, Thánh Cảnh Đế tuyên thái y đến xem, cũng không phát hiện điều gì khác thường. Sau một hồi tra nghiệm, mọi người không thu hoạch thêm điều gì nên mang đặt khối than có đốm trắng sang bên cạnh, thêm một vài khối than nữa lại được mang đến, vẫn không phát hiện gì.

Cao Viễn cùng thống lĩnh cấm vệ và thái y đồng loạt mang khối than kiểm nghiệm vài lần cũng không phát hiện được gì, lúc này bọn họ mới yên tâm hồi báo kết quả lên Thánh Cảnh Đế. Hoàng Đế tựa người trên long ngai, sắc mặt có vẻ bình tĩnh rất nhiều.

“Không phát hiện được gì sao?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài phụng chỉ cùng thái y và thống lĩnh cấm vệ nghiệm tra khối than ngân tì, chúng thần không phát hiện được điều gì khả nghi”, Cao Viễn khom người báo kết quả, qua hồi lâu không nghe thấy Hoàng Đế lên tiếng, hắn cũng không dám ngẩng đầu lên. Đến khi nghe được thanh âm kinh hoàng của Tình Sương Tình Tuyết la lên “Bệ hạ!”, lúc này hắn mới dám ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thánh Cảnh Đế phun ra một ngụm máu tươi nhuộm đỏ long bào. Nội cung đại loạn, thái y chạy cuống cuồng, sau khi chuẩn đoán mới biết là Hoàng Thượng “phấn nộ công tâm”, tình dường một thời gian sẽ không có gì đáng ngại.

Đêm hôm đó, Hoàng Đế hạ chỉ. “...do long thể không khỏe, cần yên tĩnh dưỡng trong Thừa Kiền Cung, triều thần không có lệnh không được nhập cung”. Kể từ đó, tin tức quý phi nương nương “đào tẩu” hoàn toàn bị phong tỏa. Bình thường người luyện võ không dễ dàng sinh bệnh, Thánh Cảnh Đế bởi do tâm bệnh, thân thể không sức đề kháng, bệnh tật càng dễ dàng xâm nhập, đêm đó bị nhiễm phong hàn, sau lại phát sốt. Thái y mở phương thuốc điều trị, phân phó các nữ quan tại Thái y viện sắc thuốc. Khi Tú Nhi biết việc này liền lập tức báo cho Tranh. Nàng nhìn phương thuốc liền biết hẳn bị nhiễm phong hàn. Sức khỏe Hoàng Thượng luôn luôn khang kiện, đây chỉ là bệnh nhẹ mà thôi. Thừa Kiền Cung đã cho ngừng dùng Ngân Ti Thán, nhóm cung nhân cũng đã uống thuốc giải theo phương thuốc của Thái y viện, qua hai ngày mọi việc sẽ lại đầu vào đấy. Chỉ là...Tranh đã bỏ sót một việc, không biết có phải là thiên ý hay không...tuy Ngân Ti Thán dùng để nấu nướng đã ngưng nhưng tại thư phòng vẫn còn chiếc lò sưởi vẫn đang dùng Ngân Ti Thán.

Từ khi Thánh Cảnh Đế đăng cơ tới nay, chính sự chưa khi nào chậm trễ, hôm nay mặc dù phát bệnh nhưng mỗi ngày khi mặt trời vừa ló dạng vẫn đều đặn mang công văn đến thư phòng Thừa Kiền Cung xử lý. Các đại thần nếu muốn cầu kiến sẽ đứng bên ngoài. Tuy Tranh phân phó các nữ quan ngưng dùng Ngân Ti Thán nhưng hai lò sưởi này vẫn còn tồn lại một ít than từ dạo trước. Lại nói, hai nữ quan phụng mệnh túc trực tại thư phòng đều bị bệnh, Trầm thượng cung đã phân phó hai nữ quan khác mới đến. Hai người này cũng không linh hoạt cho lắm, thấy trong lò sưởi vẫn còn than dùng nên không đổi, quả nhiên là thiên ý! Thánh Cảnh Đế bước vào thư phòng Thừa Kiền Cung đã thấy than trong lò sưởi cháy tí tách, qua bảy tám ngày mới cháy hết, lúc này nữ quan mới thay than mới. Thánh Cảnh Đế là người tập võ, thân thể mạnh khỏe, lúc trước dù túc trực trong Thừa Kiền Cung vài ngày vẫn không phát sinh vấn đề gì, đó là do bản thân có nội lực nên dược tính Vọng Thư Thảo không xâm nhập được. Hôm nay trong người Hoàng Đế có bệnh, dược tính dễ dàng xâm nhập, thể nên bệnh phong hàn đã qua hơn mười ngày vẫn không thuyên giảm.

Mười mấy ngày nay, Hoàng Thượng vô cùng trấn tĩnh, vẫn đều đặn xử lý chính sự, nhưng phía sau vẻ bình tĩnh kia là cuồng phong đang bùng bùng thổi dậy, mỗi ngày của cấm vệ cùng cấm vệ quân đều cực kỳ gian nan. Tranh ẩn nấp ở nơi không ai ngờ đến, bọn họ truy tìm khắp kinh thành, chín công hoàng thành không khi nào lơ lửng. Hiện tại, phạm vi truy tìm đã mở rộng từ kinh thành đến các thị trấn bên ngoài nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Tại kinh thành, các thống lĩnh thị vệ mỗi ngày đều đến Thừa Kiền Cung hồi báo, mồ hôi liên tục nhỏ giọt, trong lòng không ngừng than vãn, “Quý phi a quý phi! Nương nương thật không giống người thường, độc sủng trong ba ngàn giai lệ, Hoàng Thượng lại trọng tình trọng nghĩa đến thế, khuê các nữ tử ai không mong ước, nào có như nương nương phải nhọc đến ba ngàn thị vệ gian nan khổ cực truy tìm mấy ngày nay”.

Lúc này, Tranh cùng Tú Nhi vẫn “bình chân như vại” bên trong Thái y viện, nàng mỗi ngày không bước chân ra khỏi cổng, nhân nhả ngồi trong phòng. Tú Nhi từ chỗ Hoàng Y Chính tìm được rất nhiều sách về y dược, Tranh nhân cơ hội nhân nhả đọc đi đọc lại, rồi chỉ dẫn Tú Nhi một chút y lý. Tú Nhi thông minh ham học hỏi, nghe Tranh nói qua một lần liền thông suốt nên rất cao hứng, mỗi ngày chạy đi chạy lại giúp nàng hỏi thăm tin tức trong cung, còn có...tin tức của hần. Ngày hôm đó, Hoàng Y Chính từ Thừa Kiền Cung xem bệnh cho Hoàng Đế trở về, Tú Nhi mon men lại gần dò hỏi, lần này Thánh Cảnh Đế sinh bệnh, thuốc thang là do các nữ quan luân phiên cung phụng, Tú Nhi không được phép tiếp cận nên không biết rốt cuộc bệnh tình của Hoàng Thượng nặng nhẹ thế nào. Khi nàng đến chỗ Hoàng Y Chính đã trông thấy hần buồn bã ngồi trên ghế, lúc này nàng mới biết bệnh tình của bệ hạ không khả quan, rõ ràng là triệu chứng phong hàn nhưng đã hơn mười ngày vẫn không thuyên giảm. Thật kỳ lạ! Nhìn thấy Tú Nhi bước vào, Hoàng Y Chính liền phân phó nàng đảm nhiệm sắc thuốc cho bệ hạ kể từ ngày hôm nay. Tú Nhi nhanh chóng đáp ứng, trong lòng thầm muốn chạy nhanh trở về báo cho cô nương biết tin.

Trở lại Đông viện, lúc Tú Nhi đẩy cửa tiến vào phòng đã trông thấy Tranh cầm trên tay một chiếc túi thơm, nàng ngồi ngẩn ngơ cả người, mắt ngấn lệ. Tú Nhi rón rén bước lại gần, cảnh tượng này nàng không phải mới gặp lần đầu. Từ lúc cô nương đến đây, mỗi lúc nhìn đến túi thơm đều bàn thân cả người. Tuy Tú Nhi vô cùng tò mò nhưng cũng không dám hỏi, nàng chỉ liếc nhìn vật nhỏ đó mà thôi. Chỉ là, bên trong hoàn toàn không có gì đáng giá, chỉ là một thỏi kẹo nhỏ mà thôi. Nàng nhẹ giọng gọi nhỏ, Tranh vội vàng nuốt lệ nở nụ cười hơi han, Tú Nhi truyền đạt lại những lời Hoàng Y Chính không sót một từ, Tranh đắn đo một hồi liền dặm chân thờ dài, “Tại sao ta lại quên mất hai chiếc lò sưởi kia...”. Nhưng vừa nghe nói từ nay thang dược của hần sẽ do Tú Nhi phụ trách, nàng thoáng yên lòng, như thế nàng đã có cách.

Tranh là đại phu nhưng chưa từng chữa bệnh từ xa. Nàng không thể ra khỏi phòng, chỉ có thể ngồi tại đây nghiên cứu tìm cách. Nàng tìm được một vài vị thuốc có thể khắc chế được tính của Vọng Thư Thảo, nghĩ tới nghĩ lui không biết phương thuốc này có gây ra tác dụng phụ nào khác hay không. Phòng ốc vốn không rộng, mùi thuốc quện đặc khắp phòng. Qua làn sương khói, Tranh chợt thấy hốt hoảng, đột nhiên nàng nhớ lại năm đó cùng Nhan cô cô nghe một vị danh ca Trung Quốc biểu diễn khúc “Mạnh Khương Nữ”, tiếng khóc than của nàng làm rung chuyển tường thành, vang tận cao xanh, ...nước mắt Nhan cô cô rơi lã chã. Khi đó nàng còn rất bé, vốn không thấu hiểu trọn vẹn cái hay cái đẹp của lời ca tiếng hát, hôm nay nghĩ đến, nàng không khỏi vẫn vương một mối tơ lòng.

“Tuyển thị tương tư châm thị tình,

Châm châm tuyển tuyển mật mật phùng,

Tải tương tâm khẩu nhất ty nhiệt,

Như tiến hàn ý bạn quân hành”

(线是相思针是情, 针针线线密密缝, 再将心口一丝热, 絮进寒衣伴君行)

Tranh lắc đầu như không muốn thừa nhận phút giây yếu đuối này, nàng chuyển tâm nấu thuốc. Từ lúc đó, thang dược mang đến chỗ Thánh Cảnh Đế đều do Tranh tự tay chăm chút, được tính Vọng Thư Thảo nhanh chóng được khắc chế, lực miễn dịch trong cơ thể dĩ nhiên có tác dụng. Sức khỏe Hoàng Đế vốn trắng kiện, bệnh tình nhanh chóng lui nhanh. Mỗi ngày, thang dược sau khi sắc xong liền trực tiếp mang đến Thừa Kiền Cung không qua sự kiểm nghiệm của Hoàng Y Chính, nhưng nhìn thấy long thể Thánh Cảnh Đế dần khôi phục, hần cũng yên lòng.

Ngày hôm đó, như thường lệ hần tiến đến Thừa Kiền Cung xem mạch, trước mặt Hoàng Thượng tấu chương đầy ắp, thang dược được Cao Viễn mang đến đáng lẽ nên uống từ sớm lại bị đặt sang một bên. Hần biết hôm nay chính vụ bận rộn, Thánh Cảnh Đế chuyển tâm xem tấu chương đến quên dùng thuốc, hần vội bước tới nhắc nhở. Thánh Cảnh Đế thấu hiểu tấm lòng của lương y nên buông ngự bút để làm hần xem mạch, một tay Hoàng Đế cầm lấy chén thuốc giữa đầu định uống. Lúc này Hoàng Y Chính ngồi gần Hoàng Đế nên ngửi được mùi vị lẫn màu sắc từ trong chén thuốc, sắc mặt hần chuyển từ hồng sang trắng. Hần chường quản Thái y viện, dĩ nhiên y thuật cao siêu, nhân phẩm y đức cũng không kém ai, vừa nhận thấy mùi vị lẫn màu sắc trong thang dược kia có vấn đề liền vội vàng quỳ xuống bẩm cáo, mọi người đều bị kinh hãi, thang dược của Hoàng Thượng cũng có người dám động tay động chân sao?

Thánh Cảnh Đế giận dữ nhưng tâm tư hần vốn kín đáo nên vội trấn tĩnh, Hoàng Đế lệnh cho Hoàng Y Chính kiểm nghiệm lại. Cao Viễn sai người tra lại các vị thuốc, Hoàng Y Chính nhìn qua, trong lòng nghi hoặc không ngớt liền quay sang bẩm cáo, “Khởi tấu bệ hạ, theo thần nhận thấy thì thang dược này đã được thêm vào vài vị thuốc không có độc tính gì, đây đều là những vị thuốc thông thường. Là do thần ngu muội, bệ hạ, long thể bệ hạ bình phục là do tác dụng của những vị thuốc này. Vài ngày trước thần đưa ra phương thuốc nhưng không có tác dụng, hiện tại bệnh tình của bệ hạ chuyển biến rất tốt, thần cho rằng người này không có ác ý”.

“Thật vậy sao?”, Thánh Cảnh Đế cau mày trầm tư, Hoàng Y Chính nhìn thấy sắc mặt Hoàng Đế không biểu lộ một chút cảm xúc, hần lại quan sát những vị thuốc được thêm vào. Đây là thế nào? Lại nói hần y đạo cực kỳ tinh thông, nghĩ tới nghĩ lui tác dụng của chúng, trong đầu hần chợt thấp thoáng bóng dáng một người đã từng gặp, hần vội vã bẩm tấu, “Khởi bẩm bệ hạ, tuy cùng một chứng bệnh nhưng người nọ có cách điều trị không giống những thái y khác, thông thường một người hành y khai phương thuốc là một chuyện, nhưng khi bốc thuốc sẽ thêm hay bớt một vài vị thuốc hỗ trợ. Đối với người này thần thấy quá đổi thần kỳ, dường như đã từng gặp qua. Theo thần nhận thấy, căn cứ vào thang dược được đưa đến chỗ bệ hạ cùng với thân phận của người này...tuyệt đối hần không có tâm kế với bệ hạ, thỉnh bệ hạ không cần trị tội”.

“Là ai?”, Thánh Cảnh Đế cảm thấy hứng thú, Hoàng Y Chính bình thường vốn ít nói nhưng hôm nay lại không tiếc lời khen ngợi một người, thật lý lạ.

“Mùa xuân năm trước, thần có đến phủ Trưởng Công Chúa xem mạch, vô tình gặp gỡ một thiếu thiên, khi nhìn thấy thần khai phương thuốc hần liền thêm vào vài vị dược, phải nói y đạo của hần cực kỳ tinh diệu. Đợi khi hần cáo từ, thần mới cả gan hỏi, Trưởng Công Chúa bảo rằng người đó là tiểu công tử của Liễu phủ. Nếu như lần này thật sự là hần nhúng tay vào, Liễu phủ lại là hoàng thân quốc thích, nhiều đời trung trinh tiết liệt, tuyệt đối sẽ không có tâm kế với bệ hạ”.

Hoàng Y Chính cung kính đáp lời, lúc ngẩng đầu lên liền phát hiện sắc mặt Hoàng Đế Hoàng vô cùng khản trương.

Buổi tối ngày hôm đó, Thừa Kiền Cung nghênh đón nữ chủ nhân trở về, còn dẫn theo một tiểu cung nữ.

Tranh chớp nhẹ rèm mi, khung cảnh quen thuộc dần hiện ra trước mắt. Rèm che lay động, nệm giường mình hoàng ẩm ập, nàng nhắm mắt lại, trong lòng đau khổ dần xé. Đêm qua hẳn một bước không rời khỏi nàng, bên tai văng vẳng tiếng nỉ non, hẳn hỏi nàng tại sao muốn rời khỏi hắn, vì sao? Vì sao? Nàng chỉ là duy trì vẻ trầm mặc không nói. Thiên ngôn vạn ngữ thì đã sao? Tình cảnh này nàng quả thật không thể thốt nên lời. Nút thắt này, nói một vài lời không thể giải quyết được gì, vấn đề là giữa nàng và hắn...

Lưới tình đã giăng, khó ai có thể trốn thoát, trong lòng nàng có hình bóng hắn thì đã sao, tình đơm hoa nhưng vẫn còn sợ hãi, vẫn còn bất an. Một bàn tay cũng không thể vỗ nên âm thanh, hướng chi, nàng nhận ra từ lúc nào mình không thể quyết định được vận mệnh của chính mình. Hướng chi xung quanh hắn luôn có hoa bướm dập dề, nàng có đủ tự tin để đứng bên cạnh hắn hay không? Nữ nhân một khi động chân tình sẽ càng hăm càng sâu không thoát ra được. Lúc đó, nàng phải làm sao? Hắn...hắn quá cố chấp, bằng bất cứ giá nào cũng tuyệt đối không buông tay.

Bên giường chợt lay động, Tranh quay đầu nhìn lại, Tình Suông Tình Tuyết dẫn theo Tú Nhi đứng lặng nơi đó, mắt hai nàng ửng đỏ. Tranh lại không nói nên lời.

“Cô nương, khổ cực cho người rồi”, Tình Suông nhẹ nhàng bước đến nâng Tranh tựa vào vai nàng. Tranh mỉm cười, không nói gì.

“Cô nương yên tâm, bệ hạ không phạt Tú Nhi, chỉ lệnh cho nàng từ nay đi theo chúng ta”, Tình Tuyết thấy nàng nhìn phía Tú Nhi liền lên tiếng giải thích.

“Cô nương, ta không nói gì hết”, Tú Nhi biết nàng lo lắng điều gì nên vội vàng lên tiếng. Tranh gật gật đầu nhìn ba người mỉm cười rồi lại ngủ thiếp đi.

Thừa Kiền Cung chìm trong tĩnh lặng, Thánh Cảnh Đế vẫn đều đặn đến rồi đi, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Tại chính điện Càn Thanh Cung, các đại thần vẫn đứng ngoài điện, cách một tầng tường rèm mình hoàng. Các đại thần lo ngại nhìn về phía chính điện, trong lòng âm thầm suy nghĩ, lần trước có người dâng tấu chương can gián, Hoàng Thượng chỉ ôn hòa nói một câu, “Gia sự của trẫm cùng khanh có quan hệ gì?”. Chỉ là lần này...haizz... ngay khi tấu chương vừa được mở ra, Hoàng Đế đã thảo một đạo thánh chỉ trục xuất vĩnh viễn vị đại thần ra khỏi cung. Từ nay về sau không còn bất kỳ ai dám hé miệng.

Cao Viễn đứng bên cạnh nhìn Thánh Cảnh Đế ngồi ở long án, ngữ điệu ôn hòa cho nội thị mang tách trà lui xuống, trong lòng không ngừng kêu khổ. Bệ hạ dường như đã trở thành một người khác, một lối nhỏ cũng mang ra trách phạt cung nhân. Chuyện này đương nhiên quý phi biết rõ lý do, nhưng vị nương nương này vốn tính tình quật cường, chịu nhu không chịu cương, một bước cũng không lui. Nếu lúc trước bệ hạ trách phạt cung nhân người không quản nề hà xin tội giúp, lần này lại bất đồng, ngoài việc ngày ngày bắt mạch sắc thuốc, nương nương vẫn trầm lặng như cũ. Quý phi càng như vậy, bệ hạ càng phân nộ, chỉ khổ đám cung nhân. Haizz...thiên tử tôn nghiêm, quý phi không chịu cúi đầu, nô tì lãnh đủ...

Tranh như “ngậm hoàng liên”, nếu nói nàng là do lưu lạc đến đến thời đại này thì có người tin sao? Nơi đây tin thần sợ quý, nàng không biết một lúc nào đó bản thân mình đang trong giấc ngủ chớp mắt đã ở quê nhà hay không, chính nàng còn mơ hồ như thế làm sao dám hứa hẹn điều gì với hắn? Ám ức, tức giận, đau lòng, yêu thương, thống khổ và...bùng nổ.

Ngày hôm đó, thời tiết không được tốt lắm, trời âm u nặng nề như thấu hiểu lòng người. Thế nhưng, chỉ một lúc sau lại nổi cơn dậy sóng, mây đen vần vũ như muốn xé tan bầu trời. Thánh Cảnh Đế triệu tập đại thần thương nghị quốc sự, nghe cung nhân báo rằng quý phi đang ở thư phòng liền phân phó nội thị mang tấu chương đến đây. Đứng trước cửa, hắn lệnh cho nội thị không được lên tiếng, bên trong vang vọng âm thanh ôn hòa nhu thuận. Tranh cầm trên tay một quyển y thư, nàng đang cùng Tú Nhi giảng giải y lý. Hoàng Đế càng nghe càng giận, trong lòng không khỏi cười lạnh, hơn một tháng nay nàng vẫn trầm mặc với hắn, trầm mặc và trầm mặc, vậy mà nàng cam tâm tình nguyện an ủi đám cung nhân kia nhưng lại không nguyện cúi đầu trước hắn. Một cung nữ cũng được nàng quan tâm chiều chuộng, nhưng hắn thì sao? Đường đường một đẳng cửu ngũ chí tôn, hắn bỏ ra bao nhiêu chân tình, hết lòng hết dạ vì nàng, đôi lại nàng không thèm nhìn đến hắn, ngay cả một nụ cười chào đón cũng không! Nội thị đẩy rộng cửa, Thánh Cảnh Đế bước chân vào, mọi người vội vàng hành lễ, nội thị mang tấu chương đặt lên bàn, Thánh Cảnh Đế bước qua lăng lẹng ngồi phê tấu chương.

Tranh nhìn thấy Thánh Cảnh Đế đây đây, phản ứng tự nhiên không vội lên tiếng, Tú Nhi đứng bên cạnh mài mực, Tranh tiếp tục luyện chữ. Đến một lúc sau, Thánh Cảnh Đế ngẩng đầu, vẻ mặt nàng trầm tĩnh thong dong, trong lòng hắn lại phiền não. Đào mắt nhìn hai bức tượng mỹ nhân trên lò sưởi, thấy tro tàn lạnh lẽo, hắn liền lên tiếng phân phó nữ quan, “Đốt lò sưởi lên”

Hiện tại đã là đầu mùa xuân, thời tiết vẫn còn sót lại vài đợt khí lạnh từ mùa đông, trong hoàng cung tuy không lạnh lắm nhưng các cung vẫn còn dùng lò sưởi. Từ dạo Tranh trở về Thừa Kiền Cung, Ngân Ti Thán trong lò sưởi đã dùng hết nhưng được tính Vọng Thư Thảo vẫn còn trong cơ thể hắn, nàng không thể để nữ quan cho thêm Ngân Ti vào, không được! Hôm nay tâm tình Thánh Cảnh Đế vô cùng không tốt, nhìn thấy lò sưởi, hắn chỉ thuận miệng phân phó một câu, hẳn làm sao có thể nghĩ đến huyền cơ ẩn bên trong đó. Lời hắn vừa nói ra, hai nữ quan đang phụng chỉ mở lò sưởi lại nghe được một thanh âm vang lên, bút trên tay Tranh rơi xuống, nàng ngẩng đầu sắc mặt trắng bệch, “Không cần!”

Con giận của Thánh Cảnh Đế đã xông lên đến nào, hắn vừa giận vừa tức. Chuyện nhỏ như vậy cũng có thể làm cho nàng thay đổi sắc mặt, ngược lại đối mặt với hắn nàng luôn lạnh nhạt! Hắn nhếch miệng cười gằn, nhìn về phía nữ quan, “Muốn kháng chỉ sao?”

Nữ quan sợ run, vừa nhanh chân bước đến lò sưởi vừa vội vàng châm lửa, bất ngờ nghe được một tiếng đồ vỡ, ghé dựa ngã lăn xuống nền đất, Tranh choàng người về phía nữ quan, đoạt lấy hai hòa thạch dùng châm lửa, “Không được!”. Mọi người đều kinh hãi thất sắc, quý phi dám kháng chỉ? Tú Nhi tuy biết được sự tình từ sớm nhưng vẫn bị dọa đến sững cả người, Thánh Cảnh Đế giận dữ vỗ long án, “Người đâu! Nương nương sức khỏe chưa hồi phục, mang nương nương về tẩm cung nghỉ ngơi! Mở lò sưởi cho trẫm!”

“Không được!”, Tranh phiền não không sao tả xiết, vừa tức vừa lo lắng bất an, nàng cảm lấy hai hóa thạch nén đi, lại lớn giọng hô to. Quý phi... quý phi đoan trang tao nhã của bọn họ có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy sao? Mọi người há hốc miệng sờ. Chỉ trong chớp mắt, Tranh ném hỏa thạch va mạnh vào tường, một bức thạch tượng rơi xuống đập lên vai Tranh. Trước mắt Tranh bỗng tối sầm, nàng ngất xỉu! Thánh Cảnh Đế không còn nhìn thấy gì nữa, hần vội vàng lao tới ôm Tranh vào lòng, mọi người rối loạn. Hoàng Đế hét to, “Truyền thái y”, lúc hần ngẩng đầu nhìn lên, Tú Nhi sợ tới mức quỳ rạp không dám ngẩng đầu.

Lúc Tranh tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy bả vai đau nhức khôn cùng. Nàng là đại phu nên đương nhiên biết thương tích này không đáng ngại, tịnh dưỡng vài ngày sẽ ổn. Vừa mở mắt đã thấy hần ngồi ở bên giường, trong tay nắm chặt chiếc túi thơm, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng. Ánh mắt đó... quá thăm thiết, vẫn là ánh mắt nàng bắt gặp sau cơn hôn mê vì bị Thái Hậu phạt quỳ, vẫn là ánh mắt bao lâu nay nàng muốn trốn tránh. Chắc là Tú Nhi đã nói ra, Tranh thở dài.

Có người nói, con người trước khi chết, những ký ức dù vui dù buồn đều hiện rõ trong đầu, nàng biết thương tích mình không có gì đáng ngại, nhưng không hiểu sao những hình ảnh lại lần lượt ào về.

Năm ấy, Bạch bá bá ngất xỉu trên đường, nàng hoảng sợ tới mức khóc lớn một trận, từ đó quyết tâm chọn lựa ngành y.

Ngày đó, tại bệnh viện nhận được cuộc điện thoại, trong lòng nàng vui mừng hơn hờ: nàng sắp trở về nhà.

Trên núi Hương Sơn ngắm lá đỏ, “bích tiêu lằng lằng”, thoáng chốc đã lưu lạc vào thời không.

Thất Tuyệt Cốc, “Son trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên”.

Bác Nhã Lâu...Giang Nam...Thừa Kiền Cung...Chiêu Dương điện...Trong cung phong vũ hiểm ác...thích khách tại Từ Ân Tự...một hồi hôn mê trước nền đá Trường Khánh Cung...Ngân Ti Thần trong lò sưởi...tất cả lần lượt hiện lên trước mắt nàng

“Cổ quốc tam thiên lý, thâm cung nhị thập niên.

Nhất thanh hà mẫn tử, song lệ lạc quân tiền”

(故国三千里，深宫二十年。一声何满子，双泪落君前)

Một câu cung oán làm nàng cảm thấy e sợ. Tất cả, tất cả những thứ đó đều đã là quá khứ, hôm nay, ngày mai của nàng là ánh mắt...của hần. Lúc này đây, Tranh nhìn về phía hần, ánh mắt hần đang nhìn nàng, một tia yêu thương thấm đậm lòng người...còn có một chút khẩn cầu.

Trong lòng hần có biết bao sợ hãi, bất an, ủy khuất, khó khăn, ngọt ngào,...trong phút giây hạnh phúc này tất cả đều lần lượt hiện về, hần nhẹ nhàng vươn tay vuốt đôi mi nàng, “thiên ngôn vạn ngữ” lại không bằng một tiếng thở dài của mỹ nhân.

Ngoài cửa sổ, dương liễu xanh xanh thấp thoáng ló dạng.

Hi mọi người, KNQ đây! ^^ Đừng giận vì KNQ “lăn” sâu như vậy nhé, thật sự mình rất bận mà. Hôm nay chúng ta lại có thơ nhé, đó là bài Thanh Ngọc Án của Tân Khí Tật, hần các bạn còn nhớ bài thơ đã nhắc đến trong truyện lúc Tranh đi xem hoa đăng cùng Thánh Cảnh Đế tại tiết Nguyên Tiêu, nó đây:

Bản gốc: 東風夜放花千樹,

更吹落、星如雨。

寶馬雕車香滿路。

鳳簫聲動,

玉壺光轉,

一夜魚龍舞。

蛾兒雪柳黃金縷,

笑語盈盈暗香去。

眾裡尋他千百度,

驀然回首,

那人卻在、

燈火闌珊處。

Bản dịch Hán Việt: Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoả lan san xứ.

Bản dịch thơ: Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Đây là bài thơ tả cảnh hội hoa đăng tết nguyên tiêu. Nửa đầu tả cảnh. Những đèn treo được ví như ngàn cây hoa nở, bay lên trời rồi rụng xuống như sao, những đèn hình cá rồng bay múa. Nửa sau tả người. Mũi hình con ngài (náo nga nhi), tuyết liễu là những thứ trang sức của phụ nữ thường mang trong tiết nguyên tiêu.

(st)

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mộng Hồn Bất Đáo Quan Sơn Nan

Đồng thành tiệm giác phong quang hảo, cấu trúc ba văn nghênh khách trạo.

Lục dương yên ngoại liễu vân khinh, hồng hạnh chi đầu xuân ý nháo.

Phù sinh trưởng hận hoan ngu thiếu, khăng ái thiên kim khinh nhất tiểu?

Vĩ quân trì tửu khuyển tà dương, thả hướng hoa gian lưu văn chiếu.

(东城渐觉风光好，
穀皱波纹迎客棹。绿杨烟外晓云轻，
红杏枝头春意闹。浮生长恨欢娱少，
肯爱千金轻一笑？为君持酒劝斜阳，
且向花间留晚照。)

Bất luận thời đại nào, mùa xuân luôn được mọi người yêu thích, vạn vật sinh sôi phát triển, cỏ non xanh tốt, cây cối đâm chồi,...cảnh sắc vô cùng tươi đẹp! Xuân tình bao phủ khắp nơi, dù là hồng điệp đỏ bừng hay lục điệp xanh thắm, tất cả đều thi nhau thay da đổi thịt, quá khứ dù thê lương, dù khốc liệt đến thế nào, chỉ cần qua đông hàn lại rồi nở xuân ấm áp xinh tươi. Tranh buông bút, qua khung cửa ngày xuân, cảnh đẹp thiên nhiên rực rỡ trước mắt nàng, Tranh mỉm cười... “vạn vật thuận theo tự nhiên”, điều này quả thật không sai a!

Thánh Cảnh Đế nhân lúc nàng ngẩng nhìn phong cảnh có chút đắm chiêu liền buông tấu chương tiến đến. Từ lúc hai người “vân khai nguyệt minh” (mây tan trăng sáng) thấu hiểu lòng nhau đến bây giờ, hần vẫn chưa hạ lệnh thu hồi bức rèm che giữa Càn Thanh Cung và Thừa Kiền Cung, hần không muốn rời nàng nửa bước, không phải là hần giam lỏng nàng mà chỉ là không thể chịu đựng được một phút một giây không có nàng bên cạnh. Hần từng bắt gặp nàng buông bút đề bài thơ “Thước Kiều Tiên”, lúc ấy hần còn lên tiếng tán thưởng nàng thơ từ uyên lệ, tình ý thâm sâu, hần chỉ cảm thấy “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thi, hựu khởi tại, triêu triêu mộ mộ” (Tình xưa nếu mãi còn yêu, hà chi sớm sớm chiều chiều bên nhau). Thật sự hoang đường! “Lưỡng tình tương duyệt”, hai người yêu nhau, có bao nhiêu thời gian đều muốn dành để nhìn thấy dung nhan người trong mộng, chỉ hận không thể đem người đó nuốt vào lòng để một bước cũng không rời. Vị tiên sinh đã viết nên những câu thơ kia...haizz...nhất định là vì không thể gặp được tình nhân mới phải viết nên những câu thơ tự an ủi nội tâm đau khổ của mình. Quả nhiên, nho không ăn được thì bảo là nho còn xanh! Thánh Cảnh Đế bước đến bên Tranh, nhìn thấy gương mặt nàng tràn đầy phấn khởi, hần cười hỏi, “Nàng nghĩ gì mà cao hứng vậy? Luyện chữ mà cũng có thể mỉm cười thế kia!?”

Tranh ngừng cười, “Cũng không có gì, nhìn thấy cảnh đẹp bên ngoài nên trong lòng cảm thoải mái hơn”. Thánh Cảnh Đế nghe nàng nói như thế cũng yên tâm đôi chút. Sự kiện chấn động liên quan đến Ngân Ti Thần đã được xử lý chu toàn. Kỳ Vương nhận chỉ điều động cảm y vệ tra xét việc này, lần theo manh mối dẫn đến Thu Lương Điện! Đức Phi vừa trông thấy Kỳ Vương phụng mệnh đến truyền chỉ, vẻ mặt nàng rất đổi bình tĩnh, không một lời trốn tránh. Biết mình không thoát khỏi tội chết, nàng đã uống độc dược tự vẫn. Sống trên đời vốn không ai học được chữ ngờ: ban đầu khi tiến cung, Đức Phi vốn không định tranh sủng đoạt ái, chỉ mong có thể bình lặng sống hết đời. Không ngờ vận may đưa đẩy, nàng được Hoàng Thượng lâm hạnh hạ sinh hai vị hoàng tử song sinh. Nàng biết hoàng cung tranh giành ngai vị tàn khốc, phong vũ không ngừng, dù hài tử của nàng không được phép kế thừa hoàng vị nhưng ai dám cam đoan sẽ không có người mượn đao dẹp đường, tình thế buộc nàng phải “tiền hạ thủ vi cường”. Mầu thân nàng vốn là một nữ danh y, thuở nhỏ đã truyền thụ cho nàng một chút y đạo, lại nói Hoàng Thượng một khi lâm hạnh tấn phi đều ban “vô tử thang”, quý phi nương nương do mới tiến cung, thể chất lại suy nhược nên mới tránh được một kiếp. Sau sự việc tại Trường Khánh Cung, Thánh Cảnh Đế hạ chỉ trách vấn Thái Hậu. Sau khi nghe được nội dung chiếu chỉ, mọi hy vọng “tử băng mẫu quý” (mẹ quý nhờ con) tan thành mây khói: bao giờ mới đến lượt hài tử nàng kế thừa ngai vị? Vậy nên, nàng ngày đêm suy nghĩ tìm đủ mọi cách liên lạc với gia quyến bên ngoài, tiếp theo mới có sự kiện “Vọng Thư Thảo”. Mặt khác, nàng an bày thích khách ám sát Kỳ Vương, nào ngờ trên lộ sưỡi lại xuất hiện Kim Ô Hoa mới để Tranh phát giác được âm mưu và tránh được một kiếp.

Nghe đến đây, Tranh không khỏi thở dài. Lần đầu gặp nàng gặp Đức Phi là tại Trường Khánh Cung, Đức Phi thần thái an nhàn cao nhã, lần thu thủy lung linh trong nắng, tại sao lại có thể...Thánh Cảnh Đế làm sao không hiểu Tranh đang suy nghĩ điều gì, hần xuống tay quả thật đã lưu tình, cả nhà Đức Phi chỉ bị lưu đầy, bằng không với tội danh này thì chỉ có khung hình phạt duy nhất: tru di cửu tộc. Hôm nay, trông thấy Tranh tâm tình thoải mái, hần cảm thấy mình đã làm không sai.

“Đến đây”, Thánh Cảnh Đế ôm nàng vào lòng rồi tiến đến bên cạnh ngự án, hần vươn tay mở chiếc hộp gấm, bên trong ngoại trừ một chiếc quạt còn có một mảnh giấy lụa và một chiếc túi thơm. Vừa nhìn thấy chiếc túi thơm kia Tranh liền nhận ra, chính là phần thưởng giải câu đối đêm nguyên tiêu ấy, bên trong còn có một viên kẹo rất ngon nết mà chính tay nàng đã đặt vào. Cầm mảnh giấy lụa lên, nét chữ quen thuộc của nàng trong đêm mưa hôm ấy hiện lên rõ ràng, chính là một đoạn trong bài thơ “Ngu mỹ nhân”. Khi đó, nàng chỉ tức cảnh sinh tình, hôm nay đọc lại...nàng thẹn đỏ mặt, thái độ trở nên không được tự nhiên.

“Trưởng trúc sơn thính vũ, tự thương thân thế; Kim ngã thính vũ, diệc hữu nhất phiên tư vị, (蒋竹山听雨，自伤身世；今我听雨，亦有一番滋味。). Tranh Nhi, ngày đó nàng ngắm mưa đã có cảm giác gì?”, Thánh Cảnh Đế mỉm cười nhẹ hỏi. Sắc mặt Tranh đỏ ửng, nàng đoạt lấy mảnh giấy lụa rồi dậm chân hờn dỗi, “Ngươi...ngươi không được nói bậy! Không nói một lời đã lấy mất đồ của ta, lại còn trêu đùa ta sao? Trên đây đã ghi rõ ràng rành mạch, có sao ngươi lại hỏi tới hỏi lui!”. Vừa nói dứt lời, điệu bộ của nàng tựa như muốn xé rách mảnh giấy lụa. Thánh Cảnh Đế vội đưa tay đoạt lại rồi cẩn thận cất vào trong hộp gấm, hần mỉm cười, “Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt, (人生自是有情痴，此恨不关风与月-Nhân sinh tự có tình si, hận này không liên quan cùng phong nguyệt), thơ hay như vậy, để nàng hủy đi thật đáng tiếc a!”. Tranh càng nghe càng tức, cuối cùng nàng quyết định...bỏ mặc hần tự biên tự diễn.

Thánh Cảnh Đế thỏa mãn ôm Tranh vào lòng, hần bắt lấy ngự bút đặt vào tay nàng, bàn tay to lớn vững chắc nâng niu ôm ấp năm ngón búp măng, trên nền lụa trắng tinh dần hiện rõ ba chữ “Tần Tĩnh Tĩ”, ba chữ tựa rồng bay phượng múa kết hợp với nhau, Tranh say sưa nhìn, lệ khẽ dâng lên khóe mắt, nàng mỉm cười quay đầu nhìn lại, ôn nhu gọi “Tĩnh Tĩ”, Thánh Cảnh Đế thấp giọng đáp ứng, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân, Trường An thủy biên đa丽人.

(三月三日天气新，长安水边多丽人- Mông ba tháng ba khí trời tươi sáng, bên bờ sông Trường An lắm người đẹp)

Thời tiết tháng ba đặc biệt tươi mát, gió xuân nhẹ nhàng tựa như giọt cam lộ rót xuống nhân gian, cây cỏ xanh non, so với đầu xuân lại càng đáng yêu cực kỳ. Tranh không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả trọn vẹn cái đẹp, cái thanh xuân nơi này. Năm trước, cũng thời điểm này nàng đã tiến cung, ngày đó trong lòng nàng có thể lương, có khổ sở nhưng không có cam tâm. Hôm nay nàng lại vui vẻ hân hoan, cũng không gian, cũng bối cảnh, duy chỉ có tâm tình bất đồng! Có lẽ bởi khúc mắc đã được gỡ bỏ nên tâm tình cũng thoải mái hơn, mắt nhìn cảnh vật cũng đổi khác. Thấm thoát nàng vào cung đã tròn một năm, trừ dịp dâng hương tại Từ Ân Tự và đêm hội hoa đăng tết nguyên tiêu thì nàng chưa từng bước chân ra khỏi hoàng cung. Nàng vốn không phải là khuê trung nữ tử cả ngày chỉ biết an phận thủ thường, đối với nàng mà nói, một năm nay là...đủ lắm rồi! Một năm trời quanh quẩn trong cung cùng nỗi niềm oán thán thật bất đắc dĩ a! Hôm nay khúc mắc đã được khai thông, bản tính vui vẻ sôi động trong nàng lại trở về, nhìn thấy cảnh xuân tươi mát, nàng có thể nhẫn nại sao? Vậy nên mới có thanh âm nũng nịu của Quý phi nương nương van cầu Thánh Cảnh Đế cho phép nàng xuất cung ngắm cảnh.

Tranh Nhi! Nàng là...khắc tinh của hắn...là thiên ý muốn hắn “trả giá chân tình” đây mà! Chỉ là...sự kiện tại Từ Ân Tự, lại thêm sự kiện tại đêm nguyên tiêu, nghĩ đến giờ hắn vẫn còn sợ hãi. Tranh lại có thể không lý giải được nỗi e ngại của hắn sao? Nàng không buồn, không giận, khóe miệng mỉm cười khúc khích cam đoan: nếu vẫn còn lo lắng, vậy...thêm một người nữa cũng không sao! Thánh Cảnh Đế nhìn nàng đôi hờn cam đoan liền không khỏi vừa buồn cười vừa giận, hắn xiết mạnh nàng vào lòng, hung hăng âu yếm một phen, đợi đến khi nàng hồ hấp dồn dập, vạt áo hỗn độn mới chịu buông tha. Nếu không phải lúc ấy các đại thần đang đợi triệu kiến tại Càn Thanh Cung thì hắn dễ dàng buông tha nàng vậy sao?

Mồng ba tháng ba, bầu trời sau cơn mưa phùn rực rỡ thanh tân, phong cảnh chìm trong nắng xuân dạt dào, Hoàng Đế cùng quý phi an vị trên ngự giá rời khỏi Thịnh Dương Môn tiến thẳng vào trong kinh thành.

Xuân Giang nhiều nhánh sông nhỏ chia nhiều hướng, nhánh lớn nhất nối liền thượng kinh, Dịch Đình trong hoàng cung bắt nguồn từ nhánh sông này. Do tọa lạc tại kinh thành nên mọi người gọi nhánh sông này là “Kinh Hà”. Kinh Hà tuy không gợn sóng hùng tráng như Xuân Giang nhưng lại uốn lượn hữu tình, cảnh sắc bờ hồ thấp thoáng xinh đẹp, nước sông xanh biếc chảy dọc theo bờ dương liễu mềm mại rũ mình nên được các văn nhân nhà sĩ đặt thêm cho dòng sông một tên gọi “Bích Ngọc Giang”. Hôm nay, tiết thanh minh tháng ba, “Bích Ngọc Giang” dập dìu tạt từ giai nhân, không khí hân hỉ, nam thanh nữ tú nhân cơ hội này ước hẹn tình duyên. Nhìn thấy cảnh này, ai ai cũng thấp thoáng cao hứng. Nhân sinh trên đời, có được mấy ngày vui, sao không hưởng thụ?

Đoàn xe chậm rãi di chuyển, Tranh vén rèm che để nhìn phong cảnh hai bên đường. Dân chúng hân hoan, kinh sư phồn hoa, nhà nhà người người tràn ngập niềm vui...nàng rất cao hứng nên không thể kiềm nén nụ cười. Nàng lặng yên ngắm cảnh lại có người bên cạnh yên lặng ngắm nhìn nàng, trong không gian ấm áp, Thánh Cảnh Đế mỉm cười bao dung nhìn mỹ nhân, bỗng nhiên hắn không muốn bảo bối đáng yêu bị người khác nhìn thấy nên vội vươn tay ôm nàng đặt vào lòng. Tranh giật mình phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, nàng giãy dụa thoát ra rồi hét đám lại đã, Thánh Cảnh Đế nhất quyết không buông tay. Không còn cách nào khác, nàng đành phó mặc để hắn ôm, lúc xuống xe lại bị Tinh Sương Tinh Tuyết cùng Cao Viễn nhìn thấy, tuy bọn họ không biểu lộ thái độ gì nhưng nàng có phải trẻ nhỏ đâu. Nhất định...nhất định bọn họ cười nàng đến rụng cả răng! Tại hắn...tại hắn...đều là tại hắn! Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Thánh Cảnh Đế, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, nàng nhân tiện đá cho hắn một cú rồi lách mình nhảy xuống. Thánh Cảnh Đế tập võ từ nhỏ nên phản ứng nhanh nhẹn, sức mèo của nàng thì thấm tháp vào đâu? Hắn mỉm cười rút chân chuyển mình tránh đi, Tranh vẫn còn dựa vào khuỷu tay của hắn nên cú đạp kia xem như rơi vào...khoảng không.

Tinh Sương Tinh Tuyết cùng Cao Viễn đều nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng đang muốn phá ra cười ha ha nhưng bên ngoài lại cố gắng nhẫn nhịn, bộ dáng bọn họ trở nên kỳ quái vô cùng. Tranh nhìn thấy thái độ bọn họ lại càng ngượng ngùng e thẹn. Thánh Cảnh Đế vừa trừng mắt cảnh cáo bọn Cao Viễn vừa ôn nhu dụ dỗ quý phi nương nương. Mọi người tiến đến cạnh bờ Bích Ngọc Giang, dương liễu thanh thanh, mây nước lơ lửng, văng vẳng bên tai tiếng cười trong trẻo thanh thúy, hai người tay trong tay thong thả bước đi, cuộc sống nguyên lai là như thế!

Mọi người đứng bên bờ sông nhìn về phía kinh thành, trời xanh nước biếc, dương liễu buông mình...phong cảnh vô cùng tuyệt mỹ. Tiếng nói tiếng cười vang vọng, từ phía bờ sông nơi mọi người đang tụ hội chơi đùa đột nhiên náo loạn, tất cả ùn ùn di chuyển về phía đầu bờ sông. Thánh Cảnh Đế nghi hoặc trong lòng liền cho người xem xét, nguyên lai Minh Vương diện hạ dẫn khách đến bờ sông đạp thanh du ngoạn, giờ phút này bọn họ đang đứng ở đầu nguồn ngắm cảnh, dân chúng biết được nên muốn đến nhìn xem, thật ra bọn họ rất tò mò cùng ngưỡng mộ vị Uy Vũ vương gia trong truyền thuyết đã từng trực xuất dịch ba ngàn dặm. Thánh Cảnh Đế nghe xong không nên được nụ cười, nếu Minh Vương không ngại cũng nên tiếp xúc với dân chúng nhiều hơn, nhân tiện thể hiện thiên gia uy nghiêm. Tranh phân phó nhóm nữ quan mang công phẩm, hoa quả tặng cho Minh Vương đãi khách. Hôm nay tất cả vi phục xuất tuần nên Hoàng Đế chỉ mang theo Tinh Sương Tinh Tuyết, Tinh Sương ở lại hầu hạ bên cạnh Tranh, Cao Viễn cùng Tinh Tuyết một người phụng truyền thánh chỉ, một người mang theo công phẩm tiến đến chỗ Minh Vương.

Được một lúc hai người họ trở về, hồi báo rằng Minh Vương chờ dân chúng lui hết sẽ đến tạ ơn. Tranh hoài nghi nhìn sắc mặt hai người, Cao Viễn cười tủm tỉm, Tinh Tuyết xấu hổ ngượng ngùng, chỉ tiếc là hồi lúc này cũng không tiện. Tinh Tuyết luôn hoạt bát, sôi động, tại sao hôm nay thái độ lại kỳ lạ đến thế? Đợi mọi người tản đi, Minh Vương tiến đến thỉnh an. Đối với vị Vương gia “hiền như bụt” này, trong lòng Tranh cũng rất tò mò. Tuy nàng nhập cung đã được một năm nhưng vẫn chưa bao giờ tiếp xúc với Kỳ Vương cùng Minh Vương. Chỉ một lần, đó là khi Trương Công Chúa hồi kinh, đứng trên lầu từ xa nàng nhìn thấy Minh Vương trị quân nghiêm chỉnh, bạch mã khôi giáp anh vũ uy phong, không ngờ khi nhìn gần lại là một vị Minh Vương tuổi trẻ anh tuấn, khí độ bất phàm, trong lòng nàng âm thầm tán thưởng “mỹ nam nhân”.

Minh Vương hướng Thánh Cảnh Đế cảm tạ, Tranh quan sát vị vương gia bách chiến bách thắng nơi chiến trường đang vô cùng ngượng ngùng khi tiếp xúc với nữ nhân, khuôn mặt tuấn tú đỏ sẫm. Lão thiên a! Tranh buồn cười chết được, hắn thật đáng yêu! Không thể tin được, vị tướng quân anh dũng tại sa trường đang lấp bắp ngại không xong một lời tạ ơn đơn giản, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, ngọc bội đeo bên người hắn bỗng “keng” một tiếng rơi xuống đất. Tranh vội phân phó Tinh Tuyết nhặt lên giúp hắn, Minh Vương đã hoảng hốt lại càng rối loạn, ngay cả ngọc bội cũng không cầm vững được...“keng”...ngọc bội lại một lần nữa rơi xuống đất. Ngọc bội đáng thương, sau một hồi rơi rớt cuối cùng đã bể nát. Nét mặt Tinh Tuyết cực kỳ ngượng ngùng xấu hổ không kém.

Hôm đó, mọi người du ngoạn thỏa thích cả ngày, đến khi mặt trời khuất bóng mới hồi cung.

“Hôm nay bên bờ sông, tại sao Minh Vương lại thất thố như thế?”, tại Càn Thanh Cung, Thánh Cảnh Đế mặc dù tập trung xử lý chính sự nhưng vẫn

không quên hỏi Cao Viễn. Sau khi hỏi xong, Tranh cảm thấy trong người mệt mỏi nên đã trở lại Thừa Kiền Cung nghỉ ngơi, hân hoan quay về Càn Thanh Cung xử lý cho xong chính sự, sau đó mới có thể nhanh chóng trở lại Thừa Kiền Cung. Hôm nay tại Bích Ngọc Giang, Tiểu Thất đã để ngọc bội tùy thân bề nết, vị hoàng đế này của hân tuy ngày thường không giao du với nữ tử nhưng cũng không đến nỗi bối rối tưng tưng đến thế. Đôi mắt của Thánh Cảnh Đế rất lợi hại, nhìn thấy bộ dáng của vị ngự đệ này liền đoán được vài phần. Cao Viễn nghe Hoàng Đế hỏi thế, trong lòng khẽ cười thầm, hân mang sự tình ngày hôm nay khi cùng Tĩnh Tuyết đến gặp Minh Vương thuật lại, từng câu từng chữ không sót một vắn.

Thánh Cảnh Đế mừng hơn bất được bảo bối, hóa ra “Bất Động Minh Vương” cũng có một ngày như thế a! Hân cùng Tranh đang đắm mình trong cảnh xuân, hân dĩ nhiên hy vọng một ngày nào đó vị ấu đệ được hân yêu quý từ nhỏ cũng có thể cảm thụ được cái gọi là “chân tình chốn nhân gian”, sớm ngày thành gia lập nghiệp.

“Hân nói như vậy sao?”, Thánh Cảnh Đế hứng thú hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài nghe rất rõ, “Tâm hữu sở ái, bất cảm tương khi. Nhược thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biêu”, (心有所爱, 不敢相欺。弱水三千, 只取一瓢). Thất Vương gia là người thành thật, không nói hai lời, ắt sẽ không sai”, Cao Viễn khom người trả lời, nếu có thể thỏa mãn sở nguyện của Vương gia, đây quả là chuyện tốt.

“Trẫm đã biết”, Thánh Cảnh Đế tiến đến trước cửa sổ rồi khoanh tay đứng nhìn ánh trăng trên cao, hân thì thầm, “Nhược thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biêu?”. Hân nhớ tiểu nha đầu lúc này đang say mộng tại Thừa Kiền Cung, trong lòng tựa như có một dòng suối êm ả chảy qua. Qua sự kiện Đức Phi, hân biết nàng không nên dính dáng đến chốn hậu cung, những nữ nhân kia... đã đến lúc nên giải quyết. Chỉ là...hân phải đợi thêm một thời gian nữa, xem như tặng nàng một lễ vật..

Tiết tháng tư, chốn hoàng cung nở rộ một loại hoa được xưng tụng là vương giả của các loại hoa: Mẫu Đơn.

Lạc tản tàn hồng thủy thổ phương,

Giai danh hoán tác bách hoa vương.

Cạnh khoa thiên hạ vô song diễm,

Độc lập nhân gian đệ nhất hương

(落尽残红始吐芳, 佳名唤作百花王。竞夸天下无双艳, 独立人间第一香。)

Biết bao văn nhân thi sĩ đã ca tụng loài hoa xinh đẹp này, nào là “vân tướng xiêm y hoa tướng dung” (xiêm áo như mây mỹ nhân như hoa), Mẫu Đơn không hổ là “vương giả của các loài hoa”, chỉ nói đến khí chất thanh cao ngạo nghễ của nó cũng đủ khiến lòng người kính nể. Mọi người thường nói “hàn mai di thể độc lập, quân tử phong nhĩ” lại không biết rằng Mẫu Đơn vừa cao nhĩ lại toát lên sức sống mạnh mẽ không loài hoa nào sánh bằng. Phú quý hoa...Phú quý hoa...quả nhiên là loài hoa cao quý, bản thân mẫu đơn đã toát lên vẻ phú quý cùng cao quý tại chốn nhân gian.

Ngự hoa viên tràn ngập Mẫu Đơn nở rộ, hồng, tím, trắng, vàng...Yên Nhung Tử, Nhất Phẩm Cung Trang, Cửu Ngạc Hồng, Côn Sơn Dạ Quang, Ngọc Lâu Diễm Thúy, Yên Long Tử Châu...từng đóa từng đóa diễm lệ vô cùng! Năm trước, vì trong lòng có phiền muộn nên Tranh thực không có nhã hứng ngắm hoa, năm nay Mẫu Đơn lại nở, nàng nhất định không bỏ qua cơ hội ngắm hoa, Tranh âm thầm dẫn theo nhóm nữ quan đến ngự hoa viên ngắm Mẫu Đơn. Trước mặt...xung quanh...trăm hoa đua nở...nàng ngỡ mình đang lạc vào cõi tiên, khi các nữ quan thúc giục nàng đã đến giờ dùng cơm trưa thì Tranh vẫn còn quyến luyến không rời chân. Thái Dương ngã bóng, tại Thừa Kiền Cung, Thánh Cảnh Đế không chờ được nữa, Hoàng Đế tự mình cất bước tìm quý phi.

“Chúng ta dùng cơm ở đây đi, Mẫu Đơn đẹp quá!”, thoáng thấy thánh giá đang tiến đến đây, Tranh vội vàng khấn cầu. Đứng trước cảnh sắc diễm lệ như vậy, nàng thật sự luyến tiếc rời đi.

Thánh Cảnh Đế tựa như tóm được cơ hội, mấy khi nha đầu này chịu hạ mình năn nỉ, hân liếc mắt nhìn Mẫu Đơn kiều diễm, ý niệm tà ác dần hiện lên trong đầu, Hoàng Đế cười nói, “Nếu trẫm đáp ứng nàng, vậy...Tranh Nhi cũng nên đáp ứng trẫm một điều kiện mới gọi là công bình”. Lúc này, Tranh còn lòng dạ nào nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần được ở nơi này ngắm Mẫu Đơn thì điều kiện gì nàng cũng đồng ý. Thế nên mới có chuyện ngự phòng chuyển ngự thiện đến ngự hoa viên, trên bàn ăn, Tranh không biết đến hương vị là gì, ánh mắt nàng không rời khỏi những khóm hoa Mẫu Đơn. Chưa dùng hết nửa chén cơm mà nàng đã buông đũa hô no, nói xong liền vội vã cất bước ra hoa viên. Thánh Cảnh Đế không một lời ngăn cản, hân ung dung chậm rãi dùng bữa nhưng cũng không quên phân phó các nữ quan không được để nương nương mệt mỏi, lúc này hân mới yên tâm trở về Càn Thanh Cung. Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết cùng Cao Viễn kinh ngạc dị thường. Nếu là bình thường, những lúc nương nương có hành động như vậy thì bệ hạ sẽ bằng mọi giá giữ chặt mỹ nhân bên cạnh, nào là tranh luận hay ngâm thơ, xướng hát, thế nào mà hôm nay Hoàng Thượng lại “rộng lượng” như vậy, mặt trời mọc hướng tây chẳng? Tuy cảm thấy sự tình có chút kỳ quái nhưng bọn họ cũng không dám lên tiếng nhiều lời.

Tối hôm đó, Tranh được một ngày thỏa mãn ngắm hoa mới trở lại Thừa Kiền Cung, nàng vừa đặt chân vào cửa đã trông thấy Thánh Cảnh Đế đang chờ đợi bên trong. Tranh rất kinh ngạc, ngày thường hân luôn bận rộn chính sự, đêm nay sao lại đến sớm thế kia? Dùng xong cơm chiều, Thánh Cảnh Đế cười mà như không cười, đêm nay hân không đọc sách hay tản bộ mà là...ôm nàng trở về tẩm phòng.

Tranh tràn ngập nghi ngờ, nàng chưa kịp lên tiếng đã thấy cửa nội điện mở rộng, hân ôm nàng tiến thẳng vào. Nhóm nội thị, cung nữ đều lui xuống, sa rèm lay động, cạnh giường đặt thêm một chiếc bàn nhỏ, bên trên bày đầy đủ các dụng cụ để vẽ tranh: ngự bút, nghiên mực,...Hân...hân muốn làm gì? Nếu muốn vẽ tranh, tại sao không vẽ ở thư phòng? Tranh khó hiểu nhìn về phía Thánh Cảnh Đế nhưng lại bị nụ cười và ánh mắt của hân làm hoảng sợ.

Phu thê cùng hán đã một năm, dù nàng ngọc thể nào cũng hiểu ý nghĩa của ánh mắt kia là gì, huống chi lại thêm nụ cười... “tà ác” đó, trong đầu Tranh chỉ nghĩ được hai chữ này, nàng vội vàng chuyển người tựa như chú nai nhỏ vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của hán để chạy ra ngoài cửa điện. Nói thì chậm nhưng động tác của nàng cực kỳ nhanh, Thánh Cảnh Đế cũng không đuổi theo, hán nhẹ nhàng dùng chiếc cúc áo trên người bung ra, Tranh khụy người ngã xuống, Hoàng Đế chuyển bước đến gần ôm lấy nàng đi về phía long sàng, Tranh nghiêng răng cắn phần! Lão thiên a, lần thứ ba rồi, đây là lần thứ ba nàng bị hán điểm huyết đạo, phen này nàng nhất định phải học cách giải huyết cho bằng được!

Thân thể mềm mại được đặt ở trên đệm gấm minh hoàng, Thánh Cảnh Đế nhìn nàng “mày cau mắt trùng” liền cúi người cười nói, “Tranh Nhi, nàng quên rồi sao? Hôm nay ngoài hoa viên nàng đã đáp ứng trăm một điều kiện. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, Tranh Nhi, không phải nàng muốn nuốt lời chứ?”. Nhìn thấy Tranh nằm đó nhắm mắt không lên tiếng, hán chậm rãi cúi bỏ y phục trên người nàng, da thịt như ngọc nổi bật trên nền đệm gấm minh hoàng, vẻ nhu nhuận lại càng đáng yêu. Thánh Cảnh Đế nâng mỹ nhân ôm chặt vào lòng rồi phủ lên người nàng một trận mưa hôn, lúc này hán mới vươn tay đến ngực ấn bắt lấy ngực búp, thật chậm rãi, hán hạ bút lên... làn da tuyết trắng nõn nà của nàng

Đêm đó, nội điện Thừa Kiền Cung thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười nhẹ, tiếng ngâm nga, tiếng hít sâu, tiếng khê nắc cầu xin tha thứ... Nội thị cung nữ đều được Hoàng Đế an bày cách xa nội điện, không ai có “cơ hội” nghe thấy những thanh âm ni non kia. Sáng hôm sau, Cao Viễn đến hầu hạ Thánh Cảnh Đế lâm triều, lúc gần rời đi bệ hạ đã có chỉ: không người nào được phép làm kinh động đến giấc ngủ của quý phi. Khi mặt trời đã lên cao ba sào, mọi người nghe được trong nội điện có tiếng động, Tình Sương Tình Tuyết vội vã chạy vào và... chấn động. Trong phòng bày thêm một chiếc bàn nhỏ, khắp nơi rải rác đủ loại sắc màu. Hai nàng nhẹ tay vén sa rèm, cô nương đang nằm giữa đồng chân gối, trên lưng nở rộ hai đóa Mầu Đơn hồng điểm tuyệt đẹp, làn da vốn mỹ lệ lại càng thêm thu hút ánh mắt, bên cạnh hai đóa mầu đơn còn đề thêm hai câu thơ: “Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan, trường đắc quân vương đãi tiếu khan” (名花倾国两相欢, 长得君王带笑看), hai người nhìn đến đây liền đỏ mặt, giờ phút này cô nương vẫn còn chưa tỉnh, tiếng động vừa rồi hẳn là do cô nương nằm mộng a. Nghĩ thế, bọn họ liền vội vã rời khỏi nội điện, người nào người nấy mặt mũi đỏ bừng cúi người đứng bên ngoài, ngay cả xiêm y tán loạn trên đất cũng cũng không thu dọn.

Đến giờ dùng cơm trưa, Càn Thanh Cung có người đến hỏi thăm, quý phi hãy còn chưa thức dậy. Đợi qua giờ cơm các nàng mới dám đi vào, lúc ấy Tranh tự mình thu dọn xiêm y, động tác vô cùng khó khăn. Các nàng vội vàng dìu Tranh trở lại giường, thay nàng thu dọn nội điện sạch sẽ, phân phó người mang bồn nước vào. Trên người cô nương ngoại trừ vết tích do “ngực búp” gây ra thì vẫn còn có vô số chỗ xanh tím, ba người đều mặt đỏ đến tận mang tai, xấu hổ cực kỳ. Tranh a Tranh, lần này nàng chết chắc rồi, còn mặt mũi nào để gặp người ta a! Trong lòng nàng âm thầm mắng rủa Thánh Cảnh Đế, đêm qua hán tô tở về về thì không nói, ngờ đâu lại còn đề thơ lên người nàng! Nếu biết sự tình sẽ thành ra như vậy, ban sáng quả thật không nên ngắm Mầu Đơn nở, cũng không nên hứng chí ngâm thêm mấy câu “Thanh Bình Điều”! Hôm nay bị hán bắt nháo thành bộ dáng này... vô lại... quá mức vô lại a!

Tháng năm, hoa lựu rực đỏ như lửa, thế giới này cũng có tiết Đoan Ngọ, chỉ là không có lễ tế điện Khuất Nguyên. Tiết Đoan Ngọ trong cung cũng có một số tập tục như bá tánh bình thường: nấu bánh ú. Tranh cũng tham gia làm vòng tay nhiều màu rất tinh xảo rồi phân phó người mang tặng Trường Xuân Cung. Trường Công Chúa dẫn theo Mai Anh đến đây, trên cổ tay Mai Anh còn mang theo xuyên tay nàng tặng, nhìn tiểu nha đầu trông có vẻ linh động hoạt bát hơn trước nhiều, Tranh thập phần cao hứng liền ôm Mai Anh vào lòng. Các nữ quan từ Càn Thanh Cung mang đến tặng một ít bánh ú, bên ngoài bánh được bọc một lớp lá xanh, bọn họ dùng chén ngọc dâng lên cho ba người. Cười nói ngân vang được một lúc, Thánh Cảnh Đế cho người đến thông báo, bảo rằng Kỳ Vương tiến cung thỉnh an, bệ hạ đang ở ngự hoa viên triệu kiến quý phi đến gặp mặt.

Trường Công Chúa nghe nói thế liền cười, “Cả năm nay Tiểu Ngũ an phận rất nhiều, chỉ là tình duyên với Lan cô nương vẫn chưa thấy có kết quả gì. Người đến đó thay ta hỏi thăm một chút”, Tranh vừa đáp ứng vừa nhanh chân bước đi, Trường Công Chúa dẫn theo Mai Anh trở về Trường Xuân Cung.

“Thần đệ bái kiến hoàng tẩu”, Thánh Cảnh Đế cùng Kỳ Vương đang ở hoa viên tán gẫu, Kỳ Vương trông thấy nàng đến liền đứng dậy mỉm cười bái chào. Đây là lần đầu tiên Tranh diện kiến vị Vương gia mà mọi người “bảy phần kính sợ, ba phần e ngại”. Hán vận một thân trang phục màu lam trang nhã, phía trên áo có thêu bốn con ngân long, người này mày kiếm mắt sáng, tuấn dật tiêu sái, oai dũng vô cùng, trong lòng Tranh vừa âm thầm tán thưởng vừa không khỏi nhớ lại những lời “tuyệt tình” của hán. Tuy biết “rượu vào lời ra” nhưng nàng vẫn không thấy có một chút hảo cảm nào với vị “em chồng” này! Tranh khách sáo nghiêng người tạ lễ, Thánh Cảnh Đế mạnh tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, các cung nữ phụng mệnh dâng trà.

“Nàng đến trễ”.

Nghe Hoàng Đế nói, Kỳ Vương không khỏi phải nén cười thầm. Tuy hán biết quý phi “tiêu phòng độc sủng” nhưng không ngờ hoàng huynh lại yêu thương nhớ nàng đến mức này. Tranh nhìn thấy ý cười trên mặt Kỳ Vương liền đỏ mặt... hôm nay nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho hán.

“Vừa rồi Trường Công Chúa dẫn Mai Anh đến thăm nên ta phải ngồi tiếp một lúc, thành ra trễ nãi như vậy. Trường Công Chúa còn nhờ ta hỏi Vương gia một câu, ngày xưa xung quanh Vương gia mỹ nhân như hoa như mây, chẳng biết hiện tại thế nào?”, Tranh vừa trả lời vừa mỉm cười quay sang Kỳ Vương “hỏi thăm”.

Kỳ Vương vốn thông minh linh mẫn, chỉ nhìn thần sắc của Tranh liền hiểu. Lại nói vị hoàng tẩu này cùng hôn thê của hán có mối giao tình, hôm nay nhất định “chạy trời không khỏi nắng” rồi. Biết người này không thể đắc tội được nên hán liền nhẹ nhàng bâng quơ cho qua, “Thần đệ tạ ơn hoàng tẩu cùng hoàng ti quan tâm, đây chỉ là việc nhỏ không nên phí tâm lo lắng”

“Việc nhỏ? Lúc ta còn ở Liễu phủ từng nghe mọi người truyền tụng câu nói của Kỳ Vương nha, ai... cái gì mà Tể Châu... chỉ là ta không nhớ rõ lắm!”. Tranh thấy hán lảng tránh liền không dễ dàng buông tha. Kỳ Vương ngâm đắng nuốt cay trong lòng, lỗi này hoàn toàn do hán nên không thể mở lời giải thích, hán chỉ có thể âm thầm cười khổ trong lòng: bởi ngày đó nghe lời đồn đãi, lại thêm trong đầu lửa nóng do rượu nên mới thốt nên lời. Hán đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thánh Cảnh Đế. Thánh Cảnh Đế nhìn bộ dáng khó xử của hoàng đệ nên mỉm cười xen vào, “Tranh Nhi, hôm nay Tiểu Ngũ

tiền cung có mang tặng một ít bánh ú từ Giang Nam, nàng cũng dùng thử a!”

Kỳ Vương vừa thấy hoàng huynh ra tay giải vây liền vội vàng phân phó nội thị đứng phía sau mang đến một chiếc khay nhỏ tinh xảo, bên trên là năm chiếc bánh ú được gói khéo léo tinh xảo, nhìn qua quả thật rất đáng yêu. Tranh biết Thánh Cảnh Đế đang giải vây giúp hoàng đệ nhưng cũng không chịu bỏ qua, trong lòng nàng thầm nghĩ: hôm nay phải cho hắn biết mùi vị đau khổ là thế nào, xem như một chút tâm ý dành tặng Thanh Quân. Kế hoạch đã phát họa trong đầu, nàng cầm lấy một chiếc bánh ú rồi cười nói, “Lúc trước ta có quen biết một nữ tử gọi là Lan cô nương, lại nói người này tài sắc vẹn toàn, chúng ta thường hợp ca hát xướng, cùng nhau uống rượu ngâm thơ, ta vẫn thường nghĩ “không phải tài tử không xứng giai nhân”, ta có một vẻ đối không biết Vương gia có thể đối ứng giúp vui không?”

Kỳ Vương a Kỳ Vương, ai bảo ngươi tạo nghiệt, hôm nay nhất định trốn không thoát, nhưng dù sao... hiện thực này cũng nên giải quyết một lần. Suy nghĩ thấu đáo, hắn lấy lại phong độ tiêu sái rồi mỉm cười nói với Tranh, “Thỉnh hoàng tẩu chỉ giáo”. Tranh âm thầm tán thưởng, “Hắn cũng còn tạm được”. Thánh Cảnh Đế xét thấy sự tình ngày càng thú vị liền cười nói, “Tiểu Ngũ, không phải ngươi rất thích nghiền mực vừa được sứ thần tiến cống trong thư phòng của ta sao? Nếu ngươi đối đúng, trẫm tặng nó cho ngươi!”. Kỳ Vương vừa nghe thấy có tặng phẩm, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Ta ra đầu đề là, “Ngũ nguyệt ngũ nhật, Ngũ đệ lam trung đề ngũ tòng”(五月五日，五弟籃中提五粽 – Mùng năm tháng năm, trong giỏ lam Ngũ Đệ tặng có năm chiếc bánh). Tranh chỉ ngón tay lên khay trúc lam tặng bánh ú mà ra câu đối.

Kỳ Vương trầm ngâm một lúc, mọi người im lặng chờ đợi, một lúc sau hắn ngẩng đầu nói, “Thần đệ đã có vẻ đối, chỉ là không được cung kính lắm, đọc lên lại sợ hoàng tẩu nổi giận”

“Không sao”, Tranh nói một cách sáng khoái, nàng bê tách trà uống một ngụm.

“Nếu đã như thế, thần đệ cung kính không bằng tuân mệnh. Vế đối của thần đệ là, “Tam canh tam điểm, Tam tẩu sàng thượng bảo Tam ca”(三更三点，三嫂床上抱三哥 – Ba canh ba khắc, Tam tẩu trên giường ôm Tam ca)”. Kỳ Vương mỉm cười nói, trong miệng Tranh vẫn đang ngâm trà lập tức phun ra ngoài rồi ho khan sắc súa, Tình Suong Tình Tuyệt nên cười tiến lên hầu hạ, trong lòng bọn họ thầm nghĩ, “Kỳ Vương quả nhiên danh bất hư truyền, may mà chỉ có các nàng ở đây, nhờ bằng để chuyện này truyền ra ngoài, haizz... còn không biết mặt mũi của quý phi phải để chỗ nào a!”. Thánh Cảnh Đế nhận thấy sự tình có vẻ “nghiêm trọng” liền vội vàng cho phép Kỳ Vương lui ra rồi lệnh cho hắn hồi phủ.

Ba ngày sau, tại thư phòng trong phủ trạch của Kỳ Vương, bọn hạ nhân nhìn thấy vương gia của họ đang vui vẻ ngắm nghía nghiền mực trong tay, nghe tổng quản nói đó là người trong cung lặng lẽ đưa đến, còn kèm theo một bức tiên chi bằng lụa minh hoàng, lúc Vương gia tiếp chỉ thì hắn ở một bên trộm nhìn, chỉ trông thấy trên lụa minh hoàng đề ba chữ như phượng múa rồng bay, “Đối rất hay”, thế là ý gì?

Thời gian trôi qua nhanh, chớp mắt đã đến tháng sáu, triều đình lại bắt đầu phát sinh nhiều việc. Tranh vẫn miên man nhớ lại sự kiện dạo đó khi Kỳ Vương hạ một vế đối, đến tận bây giờ nàng vẫn nghe được các nội thị nữ quan rúc rích cười thầm chuyện này. Nhắc đến chuyện phòng the, Thánh Cảnh Đế luôn tiết chế ôn nhu, nhưng từ sau sự kiện Mẫu Đơn đến nay, hắn càng lúc càng không thể khống chế. Nàng đương nhiên hiểu rõ vấn đề, hoàng tử nói dối nơi hoàng thất là chuyện trọng đại, Đức phi bị xử tử cũng do nguyên nhân này. Hiện tại nàng không dùng bất kỳ loại thuốc tránh thai nào, cũng không dùng thuốc điều dưỡng thân thể, nhưng mỗi ngày son hào hải vị bồi bổ sức khỏe lại không thiếu một món. Nàng đã là quý phi, nếu có thể sinh hạ hoàng tử thì lễ phong hậu là đương nhiên. Sớm tối bên nhau, tâm tư hắn nàng có thể không thấu hiểu sao? Mọi việc hãy thuận theo tự nhiên, chuyện này nên xem thiên ý.

Tháng bảy, thiên ý không ưu ái bá tánh lắm. Trung tuần tháng bảy, mưa to liên tục, mực nước tại Xuân Giang dâng cao đáng kể ảnh hưởng đến Bích Ngọc Giang. Trước đó, kế hoạch chống thiên tai đã chuẩn bị chu đáo. Dựa theo phương pháp lần trước tại Thanh Hải, các quan viên trong triều cùng tiết độ sứ tại Xuân Giang phối hợp chống đỡ, đến trung tuần tháng tám thì mực nước tại Xuân Giang đã giảm xuống không còn nguy hại, mọi thứ trở về vị trí bình thường. Tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, tiết độ sứ Thanh Hải tiến cung diện kiến Thánh Cảnh Đế hồi báo kết quả.

Tranh ngồi ăn mình sau bức màn, nàng biết vị tiết độ sứ này là một vị quan liêm chính yêu dân như con. Nàng tò mò từ phía sau rèm che âm thầm nhìn ra ngoài, vị thanh quan này thân hình vừa đen vừa gầy, hai mắt lại sáng ngời tinh anh. Thánh Cảnh Đế ưu ái ban tọa để hắn ngồi xuống, lúc này hắn mới lần lượt bấm cáo. Sau khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Tranh lui về ghế ngồi rồi bình thần đọc sách.

Đột nhiên, từ miệng Thanh Hải tiết độ sứ tiết lộ vài điều khiến nàng kinh hoàng, Tranh vội buông sách chăm chú lắng nghe, càng nghe càng kinh ngạc sợ hãi. Đến khi vị tiết độ sứ lui ra ngoài rồi mà nàng vẫn ngồi lặng trên ghế, trong đầu vẫn chưa dứt khỏi tin tức lúc nãy.

Buổi tối hôm đó tại Thừa Kiền cung, từ sau sự kiện đêm Nguyên Tiêu, lần đầu tiên trong thời gian “cầm sắt hài hòa” của Hoàng Thượng cùng quý phi đã xảy ra tranh chấp. Nguyên nhân chủ yếu là do dịch bệnh sốt xuất huyết, một khi thiên tai qua đi sẽ phát sinh dịch bệnh. Người bệnh sẽ phát sốt dẫn đến xuất huyết rất nguy hiểm. Ban đầu chỉ là cảm mạo thông thường, sau đó thân nhiệt sẽ tăng đến bốn mươi độ, triệu chứng bệnh thường gặp là đau đầu, đau hai bên hông, hốc mắt khô, mặt và da nổi lên nhiều chấm đỏ, xuất huyết, hộc máu, đại tiểu tiện ra máu, ít đi tiểu... Nghiêm trọng hơn còn có thể xuất hiện chứng co giật, mê sảng. Tranh ngồi trên xe bình tĩnh nhớ lại một số kiến thức y học ở thời hiện đại. Loại bệnh này nguyên là do khi thiên tai qua đi, chuột sẽ tràn từ các cống rãnh bài tiết phân ra ngoài làm nguồn nước và thức ăn bị ô nhiễm, lây lan sang người. Năm nay thiên tai thật sự quá lớn, đường sá khó vận chuyển, lương thực cứu trợ vẫn chưa đến kịp nên bá đãi khổ tìm kiếm bất kỳ thức ăn gì. Một khi đã đói, bá tánh sẽ không miễn thức ăn có nhiễm bẩn hay không. Do triệu chứng ban đầu của bệnh rất thông thường nên cả người bệnh lẫn đại phu đều cho là phong hàn mà điều trị không đúng cách, lúc đó hậu quả sẽ khó lường.

Ngày ấy nàng ngồi phía sau sa rèm, nghe được Thanh Hải tiết độ sứ bẩm tấu, trong lòng đầy kinh hãi. Đây rõ ràng là dịch sốt xuất huyết đang lây lan, thời đại này y thuật lạc hậu, phần lớn các đại phu đều chuẩn đoán là bệnh phong hàn. Đây là bệnh rất dễ lây, nếu ở hiện đại thì không có vấn đề gì, nhưng ở thời đại này nó nguy hiểm không thua gì chiến đấu trên chiến trường. Đây có lẽ là thiên ý cho nàng một chút chỉ hướng trong cuộc sống. Lúc trước học y, nguyện vọng của nàng là tận lực cứu chữa cho người bệnh, mang đến cho họ sự an khang hạnh phúc. Hôm nay tuy nàng đã tìm được hạnh phúc, tìm

được tình yêu, nhưng sở học chẳng lẽ phải bị mai một tại chốn thâm cung hay sao? Chẳng lẽ nàng phải sống như các mệnh phụ phu nhân: trang phục lụa là, cầm y ngọc thực, cơm bưng nước rót dâng tận miệng, đến lúc tuổi già lại ngồi hồi tưởng lại: lý tưởng tuổi trẻ là thế nào? Cuộc sống thế này...nàng không thể. Buổi tối hôm ấy, Tranh cầu xin Thánh Cảnh Đế ban chỉ xuất kinh, Hoàng Đế kinh hãi kiên quyết không chuẩn. Nàng biết hấn lo lắng, chẳng những hấn lo lắng nàng “một đi không trở về”, lại càng lo lắng trên đường đi phát sinh chuyện ngoài ý muốn: bị người ám sát, bị lây nhiễm bệnh dịch. Hai người giằng co mấy ngày, cuối cùng nàng uy hiếp hấn, nếu hấn không đồng ý thì chính nàng sẽ có biện pháp, dù sao nàng cũng không thoát khỏi bàn tay hấn a. Cuối cùng, Hoàng Đế nhượng bộ, hấn nghĩ rằng dù sao để nàng tự ý hành động thì chi bằng đặt nàng trong tầm “kiểm soát” của hấn vẫn hơn.

Tranh mặc nam trang dẫn theo Tinh Sương Tinh Tuyết, cấm vệ quân cùng ba trăm võ sĩ tinh nhuệ hộ tống xuất kinh. Hấn không đến đưa tiễn, ai nha... chắc là vẫn còn giận dỗi đây, Tranh không khỏi cảm thán, đường đường là một vị cửu ngũ chí tôn uy nghiêm lắm liệt thế kia, có đầu lại giống tiểu hài tử trái tính thế kia. Một tia cảm động lẫn ngọt ngào dâng lên trong lòng nàng, hấn mất hứng nhưng vẫn sát cánh bên cạnh để nàng thuận tiện xuất kinh, cho nàng thuận theo chí hướng ấp ủ đã lâu. Hàng ngày, cấm vệ quân đều gửi thư thông báo tình hình của nàng về kinh. Gần đến quận Thanh Hải, Tranh trấn định tinh thần, đây là thời điểm quan trọng, đây là con dân của hấn, nàng phải thật sự cố gắng.

Diệt chuột, trừ độc, chuẩn bệnh, nấu thuốc, dán cáo thị trong toàn thành về cách phòng chống dịch bệnh,... toàn Thanh Hải phối hợp thuận lợi, nàng cho người sao chép mấy ngàn cáo thị phân phát đến tận tay dân chúng. Tranh bận không kịp thở, nàng không có quá nhiều thời gian suy nghĩ vẫn vơ. Tinh Sương Tinh Tuyết cực kỳ cẩn thận, dịch bệnh sốt xuất huyết còn lây qua tiếp xúc với các vật phẩm dùng hàng ngày. Cấm vệ quân biết người mà lần này bọn hấn hộ vệ chính là quý phi tôn quý thiên hạ nên mỗi ngày đều rất thận trọng, thống lĩnh Thượng Quan Phong không rời Tranh nửa bước. Thượng kinh cách một ngày liền có thư đến hỏi thăm tình hình của quý phi, Thánh Cảnh Đế tương tư lưu luyến cũng gửi thư cho Tranh. Ở Kinh thành, lượng công việc của hấn không thua gì Tranh nên tuy thư đều đặn gửi đến nhưng bên trong chỉ vồn vện vài chữ cô động xúc tích nhưng chứa chan tình cảm.

Mỗi ngày Tranh đều giúp bá tánh chuẩn bệnh, hỗ trợ Thanh Hải tiết độ sử phân phát thảo dược, dạy dân chúng cách trừ độc. Giờ phút này, khắp nơi trong Thanh Hải đều là bệnh nhân, có khi cả ngày nàng không ăn một hạt cơm nhưng không biết đói, vẫn hăng say làm việc. Mấy hôm trước từ kinh thành có thư đến, nàng vội vàng cướp đi xem rồi cẩn thận giấu vào lòng, xem như bảo bối. Tinh Sương Tinh Tuyết trêu chọc mấy lời, nhưng thấy cô nương cùng bề hạ tính thâm, trong lòng các nàng cũng thật cao hứng. Trải qua nửa tháng, người bệnh đến xin chuẩn trị dần dần giảm bớt, tình hình dịch bệnh tại Thanh Hải đang lui dần, kinh thành từ sớm đã có chỉ ý thúc giục nàng hồi kinh, Thượng Quan Phong cũng thúc giục nàng mấy lần, Tranh thầm nghĩ đợi thêm vài ngày nữa để phòng ngừa biến cố phát sinh, mấy ngày sau trở về cũng không muộn.

Hôm nay nàng lại nhận được thư từ kinh thành, nhắm mắt cũng có thể thấy được tình ý của Thánh Cảnh Đế, trong thư ý tình miên man mong ngóng nàng nhanh chóng bình an trở về với hấn, Tranh thực sự cảm động, qua vài ngày nữa nhất định phải hồi kinh. Buổi tối hôm đó, không biết có phải do nhận được “thư tình” hay không mà nàng ngủ rất ngon, trong mộng lại xuất hiện sự kiện năm đó: nàng đứng dưới cội hoa Tử Đằng, Bạch bá bá nói cho nàng biết thế nào nào là yêu, chớp mắt là cảnh bên bờ biển, một nhóm người cùng nhau nuôi dưỡng nàng trưởng thành, bọn họ miệng tươi cười vẫy tay tiễn nàng đến đại học Yên. Tranh giật mình tỉnh giấc, nước mắt ướt đầm gối chăn.

Tranh mơ mơ màng màng ngủ lại, đến khi Tinh Sương đến gọi mới tỉnh giấc. Dừng xong bữa sáng, nàng dẫn mọi người đến nơi chuẩn bệnh. Trên đường đi, nàng bắt gặp một xác chuột nằm chết ven đường, khẩu vị nàng vốn khó chịu, giờ phút này không nhìn được liền chạy đến ven đường nôn khan. Mọi người vô cùng lo lắng nhưng Tranh lại sững sờ đứng lặng, một ánh chớp chợt lóe...không lẽ...nửa tháng nay công việc bề bộn, nàng lại không để ý đến sự khác lạ của thân thể mình...kinh nguyệt...hình như đã hai tháng nay vẫn chưa thấy a...

Tranh nhìn mọi người lo lắng mà không khỏi cười rộ lên, việc này không nên nói sớm.

Biết quý phi chuẩn bị hồi kinh, tâm trạng mọi người nao nức vội thu thập hành lý. Tranh mệt mỏi suốt nửa tháng nên cũng cần nghỉ ngơi, nàng chần chừ ở lại. Nếu là trước kia, nàng sẽ không quan tâm đến sức khỏe, nhưng hiện tại bất đồng, trong người nàng đang mang một sinh mệnh nhỏ, nàng phải vạn phần cẩn thận, huống chi bản thân nàng lại là một đại phu.

Nàng không để bất kỳ người nào biết mình đang mang thai, nàng nghĩ, người đầu tiên biết tin vui này nên là phụ thân của đứa nhỏ. Nhưng...kê làm phụ thân này đã bảy tám ngày nay không một lá thư gửi đến. Nàng lo lắng không biết tại kinh thành có xảy ra chuyện gì hay không? Tâm tư Tranh bấn loạn, đến lúc chuẩn trị nàng lại ngồi ngẩn ngơ đến tận khi người bệnh lên tiếng gọi mới ngượng ngùng đỏ mặt trấn tĩnh. Người bệnh cuối cùng đã rời đi, nàng cùng Tinh Sương Tinh Tuyết, cấm vệ quân trở lại phủ trách. Từ xa, bọn họ loáng thoáng trông thấy bóng dáng một người đang hướng về phía nàng hãnh liệt...Cao Viên! Tại sao Cao Viên lại ở nơi này? Có lẽ nào...Tranh bỏ lại mọi người phía sau mà chạy đến hoa viên, nàng không lên tiếng gọi mà đưa tay đẩy mạnh cửa. Khuôn mặt tuấn tú quen thuộc ẩn nấp một mối đang tươi cười nhìn nàng, chính là ánh mắt thăm thiết kia, nằng chiêu rọi vào gương mặt ấy, xuyên qua tầng tầng lớp lớp tâm thức mà đi vào lòng nàng. Tranh đứng lặng yên nơi ngưỡng cửa, bên tai vang lên âm điệu ôn nhu của Bạch bá bá khi người đứng dưới cội hoa Tử Đằng...

...vượt qua ngàn dặm đường, vượt qua bao gương mặt xa lạ, chỉ muốn gặp được người trong mộng. Thời gian như nước nhẹ trôi, không chờ không đợi một ai. Người yêu ơi, dù vượt qua bao gian nan thử thách, ta cũng muốn gặp mặt người, rằng ta có ngàn lời muốn nói... .

...Bốn mắt nhìn nhau, nàng chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Người...người cũng đến đây sao?”

Ngoài khung cửa, ánh trăng xuyên qua chấn song, chiếu rọi vào phòng một tia sáng trắng. Thánh Cảnh Đế ôm “bầu trời đêm” của hấn vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mái tóc đen mượt. Nàng ngủ rất say, thân thể nàng lan tỏa làn hương dịu dàng, mơn che lay động, cả gian phòng chìm trong sự yên tĩnh. Hấn đang định chớp mắt thì người trong lòng ngực lại mơ màng mở mắt, nàng nửa tỉnh nửa mê nói một câu, “Thật may là người họ Tần, đợi ta sinh người ra sẽ gọi người là Tần Thủy Hoàng a!”, nói xong, nàng lại chìm vào giấc ngủ.

Tần Thủy Hoàng là nhân vật nào? Trong đầu Thánh Cảnh Đế đặt lên nghi vấn, nhưng đúng lúc hiểu ra vấn đề, hấn ngây ngốc sững sờ, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Hấn muốn đánh thức nàng dậy, hấn muốn xác nhận tin mừng này nhưng lại không dám đánh thức nàng khỏi giấc ngủ say. Hấn nhẹ nhàng nằm xuống cạnh nàng, chỉ là...đêm hôm đó có người không tài nào ngủ được.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng mỉm cười tươi tắn, khói lửa nhân gian đã tan, phong cảnh trở nên vô cùng mỹ mãn !

Tháng tư năm Thánh Cảnh thứ mười hai. Mẫu Đơn trong ngự hoa viên nở rộ, Thừa Kiền Cung Tam hoàng tử chào đời. Hoàng Đế vui mừng khôn xiết, ban chiếu đại xá thiên hạ. Gia phả hoàng thất thêm thành viên mới, hoàng tử do quý phi sinh hạ được đặt tên Tần Tiêu Hải, chính là Huy Cảnh Đế sau này.

Tháng chín năm Thánh Cảnh thứ mười hai, Hoàng Thượng hạ chỉ: hậu cung tần phi nếu không có con nối dõi, tâm nguyện muốn hồi hương sẽ được Hoàng Thượng chấp thuận. Việc giải phóng lục cung ba ngàn phần đại khiến triều đình gọn sóng, nhưng chỉ một câu “Gia sự của trẫm liên quan gì đến các khanh” đã khiến văn võ bá quan không dám hé miệng.

Tháng ba năm Thánh Cảnh thứ mười ba, Hoàng Đế tiến hành đại lễ sắc phong Hoàng Hậu. Thánh Cảnh Đế tự mình tế thiên, bài tế tông miếu, ban chiếu lệnh khắp thiên hạ cùng văn võ bá quan. Khôn Trữ Cung rốt cục đã có nữ chủ nhân.

“Ta có thể không mặc cái này không?”, Tranh lại một lần nữa hoảng sợ trừng mắt nhìn bộ lễ phục trên bàn. Quả nhiên đáng sợ! Mười hai tầng lễ phục đã khiến nàng sống dở chết dở, càng huống chi đây là...mười sáu tầng a!

“Cô nương, người cổ chịu đựng một lát, sẽ không sao...”, Tinh Sương Tinh Tuyết ân cần khuyên giải, nếu là người khác đã vui đến phát điên mới đúng, có ai như cô nương...bộ dáng tựa như sắp sửa bước lên đoạn đầu đài. Ba người đang giảng co một hồi, Thánh Cảnh Đế tế thiên trở về liền cất bước đến Thừa Kiền Cung.

“Không mặc cái này được không?”, Tranh vừa trông thấy hần đến liền vội vàng chạy lại, chỉ cần không bắt nàng mặc nó thì sao cũng được.

Thánh Cảnh Đế nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bi thảm của nàng, trong lòng yêu thương vô hạn. Tuy nhiên...đây là điều hần mong đợi đã lâu, chuyện quan trọng thế này...không được a!

“Cổ chịu đựng một chút, không sao mà!”, hần ôn nhu dỗ dành.

“Ngươi...ngươi nói hết như các nàng...”, Tranh phụng phịu, xem ra...trốn không được.

“Đừng cau mày, ta không vẽ được!!!”, Thánh Cảnh Đế nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mà ngắm nghía. Hần kéo nàng đứng yên, bàn tay khẽ vì nàng chỉnh lại làn mi, “Nhìn xem...thế nào?”

Trong gương, hai người nhìn nhau mỉm cười, bên ngoài vắng vắng tiếng trống xa vang vọng khắp hoàng thành.

Bích tiêu thanh lý phượng song minh, khước khán đế vương thiển họa mi.

(碧霄声里凤双鸣，却看帝王浅画眉)

KNQ đây, hôm nay chúng ta lại có thơ nhé! Nhưng trước hết, KNQ xin báo rằng truyện ĐVHM vẫn chưa kết thúc, hãy còn 02 phiên ngoại nữa.

1- Bài thơ mở đầu chương cuối cùng này có tựa đề “Ngọc Lâu Xuân” của thượng thư Tông Tử Kinh (998-1065). Xin mượn lời của bạn Nguyễn Khắc Phi để bình giảng cho bài thơ này:

*Bản gốc:

玉樓春

東城漸覺風光好，

縠皺波紋迎客棹，

綠楊煙外曉寒輕，

紅杏枝頭春意鬧。

浮生長恨歡愉少，

肯愛千金輕一笑，

為君持酒勸斜陽，

且向花間留晚照。

*Bản dịch Hán Việt:

Ngọc Lâu Xuân

Đông thành tiệm gác phong quang hảo,

Hộc trứ ba văn nghinh khách trạo,

Lục dương yên ngoại hiểu hàn khinh,

Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo.

Phù sinh trường hận hoan du thiếu,

Khẳng ái thiên kim khinh nhất tiếu,

Vị quân trì tửu khuyển tà dương,

Thả hương hoa gian lưu văn chiếu.

*Bản dịch thơ:

Đông thành quang cảnh đẹp dần theo

Sóng nước lăn tăn đón khách chèo

Liễu lạnh rủ màn sương sớm phủ

Đầu cành hồng hạnh ý xuân reo.

Người đời giận mãi ít đùa vui

Lại tiếc vàng thoi chuộc tiếng cười.

Dâng rượu cùng anh khuyên giọt nắng

Luyến hoa tia nắng cuối cùng soi.

Lang trung Trương Tiên (990-1078) rất thích bài từ theo điệu “Ngọc lâu xuân” phía trên của thượng thư Tống Từ Kinh (998-1065). Trương Tiên khen:

- Câu thơ “Hong hạnh chi đầu xuân ý náo” của thượng thư thật là thiên cổ tuyệt xướng! Chỉ có một chữ “náo” đã lột tả được hết thần thái của cảnh tượng hoa hồng hạnh giành lạ giặt đẹp, trăm hoa đua tươi, chim chóc ríu rít. Không rõ lúc bấy giờ ngài đã nghĩ ra được câu thơ đó như thế nào?

Hóp một ngum rượu, thượng thư trả lời thích thú:

- Người sống ở đời, gian khổ lập nghiệp, thời gian vui sướng chẳng được mấy lúc. Ngày hôm ấy, gặp dịp cùng bạn bè du ngoạn, chúng tôi vừa chèo thuyền vừa giong sóng đi đến phía đông thành Khai Phong, có hoa hồng hạnh đầy cành, có liễu dương rủ màn như khói phủ. Chúng tôi thả cửa nói cười huyên náo, uống rượu ngâm thơ giữa cảnh hoa thơm chim hót, ong bay bướm lượn. Và thế tôi đã viết nên bài từ này.

Nhiều bạn đọc Việt Nam đã rất thích hai câu thơ tả cảnh xuân đầy sức sống của nhà thơ Diệp Thích (1150-1223) đời Tống:

Xuân sắc mãn viên quan bất trú

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

(Xuân sắc đầy vườn giam chẳng nổi

Một nhành hồng hạnh vượt qua tường)

Song ở Trung Quốc, khi nói đến việc dùng hoa hồng hạnh để tả cảnh xuân thì câu “Hong hạnh chi đầu xuân ý náo” của Tống Từ Kinh đã được xếp đầu bảng. Người ta đề cao đến mức đã gán câu thơ ấy với chức vụ Nhà nước của nhà thơ (Thượng thư Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo chi Tống Từ Kinh, về sau gọi tắt là Thượng thư Hồng hạnh).

Nửa phần sau bài từ ít nhiều có phảng phất tình điệu bi quan, hưởng lạc, song hầu hết các nhà nghiên cứu đều nhất trí cho rằng âm hưởng chủ đạo của tác phẩm vẫn là lạc quan, lành mạnh, thấm đượm một tinh thần yêu đời, yêu thiên nhiên và cuộc sống tha thiết.

2- Khi Tranh ngắm Mầu Đơn trong ngự hoa viên đã đọc một bài thơ “Mẫu Đơn” của Bì Nhất Hựu, bài thơ như sau:

*Bản gốc:

牡丹

落盡殘紅始吐芳，

佳名喚作百花王。

意誇天下無雙艷，

獨立人間第一香。

*Bản dịch Hán Việt:

Mẫu đơn

Lạc tận tàn hồng thủy thổ phương,

Giai danh hoán tác Bách hoa vương.

Ý khoa thiên hạ vô song diễm,

Độc lập nhân gian đệ nhất hương.

*Bản dịch thơ:

Mẫu đơn

Hoa rụng cánh tàn mới toả thơm,

Tên hay đổi lấy “Bách hoa vương”.

Khoe rằng vẻ đẹp không đâu sánh,

Đệ nhất nhân gian một thứ hương.

3- Hai câu thơ Thánh Cảnh Đế đã “vẽ” lên người Tranh chính là hai câu trong bài thơ “Thanh bình điệu tam thủ” của Lý Bạch.

*Bản gốc:

雲想衣裳花想容，

春風拂檻露華濃。

若非群玉山頭見，

會向瑤台下逢。

一枝紅艷露凝香，

雲雨巫山枉斷腸。

借問漢宮誰得似，

可憐飛燕倚新妝。

名花傾國兩相歡，

常得君王帶笑看。

解釋春風無限恨，

沉香亭北倚欄杆

*Bản phiên âm Hán Việt:

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng,
Nhược phi Quân-Ngọc sơn đầu kiến,
Hội hướng Dao đài nguyệt hạ phùng
Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương,
Vân vũ Vu sơn uông đoạn trường.
Tả vấn Hán cung thủy đắc tự,
Khả lân Phi Yến ý tân trang.
Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan,
Trường đắc quân vương đối tiểu khan.
Giải thích xuân phong vô hạn hận,
Trầm-Hương đình bắc ý lan can
*Bản dịch thơ:

Mây ngò áo trông hoa ngò mặt
Gió rung hạt nước vắt hiên dài
Giả như Quân Ngọc vắng Ai
Dao Đài là hướng bóng hài lại qua.
Một cảnh hồng sương va thơm ngát,
Thần núi Vu biết chút hờn ghen
Hán Cung nhìn chẳng ai bằng
Khá thương Phi Yến chẳng ăn thua gì
Danh hoa quốc sắc thời hoan lạc
Quân vương nhìn, miệng mắt cười tươi
Gió xua quên hận đùa vui
Đình trầm mộng bắc dựa người tòa hương

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Phiên ngoại 1: Úc Giang Nam

Mùa xuân năm Thánh Cảnh thứ mười bốn, khắp nơi quốc thái dân an, dân gian ca múa thanh bình. Thánh Cảnh Đế tiến hành chuyến nam tuần đầu tiên kể từ khi đăng cơ.

Chính vì sự kiện này mà gần một năm qua Giang Nam không được yên tĩnh, đầu tiên là bởi vì chuyến nam tuần của Hoàng Đế, sau là vì Tử Tiêu phủ có tin tức truyền ra: đương gia chủ mẫu bệnh nặng không thể rời khỏi giường. Toàn khắp Giang Nam nghe nói thể liền không khỏi thờ dài. Thật đáng thương, chủ nhân Tử Tiêu phủ vừa khỏi bệnh vài năm lại đến phu nhân ngã bệnh nặng, cũng may nghe nói bệnh của phu nhân không khó trị, Tử Tiêu phủ gia nghiệp phú quý, từ từ điều dưỡng sẽ chóng khỏi bệnh.

Nông Thành là thủ phủ lớn nhất tại Thiên Phủ, phủ trách của tiết độ sứ cũng tọa lạc tại đây. Đương gia chủ mẫu Từ Tiêu phủ cũng là phủ trách nương gia Trần phu nhân, phủ trách Hứa quốc công. Trần phu nhân là con chính thất, phụ mẫu cực kỳ yêu thương sủng ái nàng, dù bận rộn đón tiếp thánh giá nam tuần nhưng cứ cách hai ba ngày lại đến thăm. Thời gian càng cận kề mọi người càng căng thẳng, không khí thật khẩn trương. Thánh Cảnh Đế hi vọng khó lường, nhất định không thể để phát sinh sơ xuất gì, nếu không thì mạng nhỏ cũng đừng mong giữ được.

Từ bờ Xuân Giang đến Nông Thành, đội ngũ ngự lâm quân nghiêm cẩn tuần tra, phía trước là tám trăm cấm vệ quân uy dũng ngân khôi áo giáp cùng giáo gươm lấp lệt. Cấm vệ quân cùng cầm y vệ hộ tống thánh giá bắt đầu khởi hành. Lại nói, tùy tùng thánh giá theo dự định ban đầu có ba người, nhưng hiện tại chỉ duy nhất Thánh Cảnh Đế ngồi uy nghiêm trên xe, gương mặt anh tuấn không biểu hiện bất kỳ một biểu cảm nào, chỉ là... trong lòng hần vò cùng lo lắng. Tôn nghiêm Hoàng Đế gì chứ? Một khi đối phương là nàng thì tôn nghiêm ngay lập tức trở nên vô tác dụng, cuối cùng hần cũng đành phải chịu theo ý nàng... cứ xem như “đau khổ trong hạnh phúc” a! Thánh Cảnh Đế không khỏi cười khổ, tuy hần đã an bày ám vệ cùng ảnh vệ bên cạnh nàng, còn có cấm vệ quân đi theo hộ tống nhưng hần cũng không thể không bất an lo lắng, hơn nữa... nàng còn mang theo hài tử.

Cùng thời gian này, một đoàn xe đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ phú lệ được mười cấm vệ tinh anh hộ tống tiến vào Nông Thành rồi thẳng tiến đến Từ Tiêu phủ. Tranh ôm hài tử ngồi trong xe, nàng nâng tay vén rèm xe nhìn khung cảnh phồn hoa bên ngoài, nhớ lại ngày đó, cũng tại nơi đây, nàng cùng Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết khai trương Thất Xảo Đường... quả thật không khỏi cảm khái trong lòng! Đối với Trần phu nhân, cho đến bây giờ nàng vẫn vô cùng mâu thuẫn. Đáng hận sao? Đáng thương sao? Hận bởi nàng “vong ân bội nghĩa”, đối xử tệ bạc với ân nhân nhưng lại cảm thông cho nàng: làm nữ nhân thật đáng thương. Trọng phu không chung thủy là nỗi thống khổ lớn nhất của nữ nhân, so với Trần phu nhân... nàng may mắn hơn nhiều, có thể tìm được một nam nhân thật tâm yêu thương mình. Nàng không thể giống Trần phu nhân chia sẻ trọng phu cùng nữ nhân khác, hiện tại nàng lại có hài tử thông minh đáng yêu như vậy... còn cầu gì hơn?

Từ Tiêu phủ là đệ nhất đại thương gia tại triều đại này, bị hoàng triều đặc biệt chú ý, cầm y vệ và thám tử tại đây không phải là vô dụng, khi thánh giá còn ở Giang Bắc đã nhận được tin tức về bệnh tình của Trần phu nhân. Nàng nhất thời cảm khái, thật sự nàng chỉ muốn một lần đối mặt với cổ nhân, có câu “Lương y như từ mẫu” nhưng lòng dạ nàng vốn không rộng lượng đến thế, huống chi đối với kẻ đã từng dồn nàng vào tử lộ. Năm đó nàng đã đáp ứng Trần phu nhân: trước khi xuất giá sẽ không trở lại Giang Nam nữa bước. Hôm nay nàng đã gả cho người, ngay cả hài tử cũng đã có, không trở lại Giang Nam bây giờ thì còn chờ đến khi nào, nàng không vi phạm lời hứa a! Huống chi, nàng theo ngự giá đến Nông Thành, cả tình cả lý đều có lý do chính đáng, chỉ là nàng đi trước một bước, nếu không thì phải đợi đám quan viên kia cung đón vô cùng phiền phức.

Đội ngũ cấm vệ quân trong trang phục bình dị đi theo hộ tống không khỏi kinh hãi vạn phần, các ảnh vệ ẩn nấp tại nơi bí mật không dám lơ là một phút. Hần phản ứng thật quá đáng a, hôm nay nàng đã yên bề gia thất, đối với Trần phu nhân không còn gì uy hiếp, dĩ nhiên cũng sẽ không còn nguy hiểm, hần lo lắng phải nhiều người đi theo như vậy để làm gì, thật là...! Chẳng qua... cần tắc vô áy náy, nàng thì không sao nhưng vô luận thế nào cũng không thể để hài tử xảy ra chuyện. Tranh nhẹ nhàng hôn lên má hài tử đang nằm trong lòng mình, nhẹ nhàng như sợ đánh thức hần, trước mắt đã là Từ Tiêu phủ.

Cổng chính Từ Tiêu phủ sừng sững đóng kín, cửa phụ bên cạnh khẽ mở ra. Tranh ôm hài nhi xuống xe, cầm y vệ đi theo hộ giá trông thấy cánh cửa phụ mở ra liền đề nghị vào bằng cửa chính, Hoàng Hậu tôn vinh, Thái Từ cao quý, tuy là vi phục xuất tuần nhưng làm gì có đạo lý đi cửa phụ? Cửa chính vừa mở, quản gia Từ Tiêu phủ đích thân tiếp đón, thống lĩnh cầm y vệ tuân theo ý chỉ Hoàng Hậu đáp lời, “Thỉnh thông báo phu nhân của quý phủ, có cổ nhân đến thăm”. Viên quản gia không nén nổi tò mò liếc mắt, chỉ thấy bên trong cỗ xe thấp thoáng bóng dáng ba nữ nhân, ngồi giữa là một thiếu phụ dung nhan tú lệ đang ôm hài nhi trên tay. Vừa nhìn thấy gương mặt người này... chẳng phải là ba vị cô nương tại Thất Xảo Đường bốn năm trước sao? Quản gia thật sự kinh hãi, đối với thủ đoạn của đương gia phu nhân, hần là người biết rõ trong lòng bàn tay. Hần không dám chậm trễ liền vội vàng vào phủ thông báo. Được một lúc, có nha hoàn tiến đến mời khách quý nhập phủ, Tranh dẫn theo Tĩnh Sương Tĩnh Tuyết bước vào nội viện, đội ngũ cấm vệ quân đứng bên ngoài. Bọn họ thừa biết có ám vệ xung quanh, hơn nữa, Hoàng Hậu không muốn tiết lộ thân phận, haizz... thân là thuộc hạ, bọn họ chỉ có thể làm theo mệnh lệnh.

Ba người theo chân nha hoàn tiến vào nội viện, một nha hoàn dáng vẻ trầm tĩnh đứng sẵn bên trong, thấy bọn họ đến liền nghiêng người nói, “Vốn dĩ phu nhân muốn tiếp khách tại chính đường, nhưng trong người không khỏe nên đành phải tiếp ba vị tại nội thất, người phân phó nô tì ra tiếp đón, thỉnh ba vị thứ lỗi”

Tranh gật đầu đáp lời, “Không sao”. Những nha hoàn này đều là tâm phúc của Trần phu nhân, từ nhỏ đã lấy thân phận nha hoàn làm số mệnh. Từ Tiêu phủ từng đón tiếp không biết bao nhiêu vị mệnh phụ phu nhân, những khách nhân trước đây dù thân phận chức vị cao thấp thế nào, chỉ là khi bước chân vào phủ trách Từ Tiêu phủ vốn được trang hoàng tráng lệ, tinh xảo, ai nấy đều không nên được thân phục, đừng nói là miệng khen không ngớt, trên mặt cũng càng không nên流露 sợ hãi a! Thế nhưng, vị khách nhân này thì khác, không đúng, phải gọi là “vị phu nhân này” mới chính xác, chỉ cần nhìn hai thị nữ bên cạnh sở hữu khí chất lạnh nhạt uy nghiêm... quả thật không giống những mệnh phụ phu nhân bình thường. Các nha hoàn càng tỏ ra cung kính đón tiếp.

Trong nội đường lại có một nha hoàn khác tiếp đón các nàng vào khuê phòng của Trần phu nhân. Trong phòng phảng phất hương trầm, sắp xếp lại có nhân, Tranh càng bồn chồn phức tạp, hài tử dường như cảm nhận được tâm trạng của mẫu thân liền ngoan ngoãn nằm trong lòng nàng. Hần bình thường hoạt bát lanh lợi, nay mới học được vài bước đi khiến trong cung không ít cung nữ khốn khổ với hần, hiện tại lại có thể nhu thuận đáng yêu như vậy.

“Phu nhân! Khách quý đến”, nha hoàn nhẹ bước tiến đến bên giường nói nhỏ, sau lại phân phó người dâng trà. Tranh ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường rồi đặt hài tử tựa lưng vào ngực mình. Nàng nhìn lại Trần phu nhân, thời gian như dừng lại... Trần phu nhân ngọc dung tiêu tụy, thân hình gầy yếu.

“Trần phu nhân, từ dạo chia tay đến nay... đã bốn năm rồi. Hôm nay gặp lại âu cũng là duyên phận, phu nhân có khỏe không?”,

“Bốn năm gặp lại, dung nhan cô nương vẫn như xưa, sức khỏe của ta cũng bình thường mà thôi”, gương mặt Trần phu nhân biểu lộ sắc thái phức tạp, “Không! Ta nên gọi người một tiếng phu nhân”

“Phu gia của ta họ Tần, còn đây là hài tử của ta”, Tranh mỉm cười.

“Liều phủ là thế gia vọng tộc, họ Tần lại là quốc tính, nhất định gia phụ của phu nhân là tông thất quý tộc, chẳng biết đối đãi với phu nhân có tốt không?”, Trần phu nhân cười hỏi.

“Phu quân đối với ta chân thành, vốn không thể trông mong gì hơn”, Tranh mỉm cười hạnh phúc, “Nói vậy...Thôn Tương Tư đã được giải, chẳng biết Trần công tử đạo này thế nào?”

“Đa tạ phu nhân có lòng, phu quân của ta rất khỏe”, ánh mắt Trần phu nhân thoáng hiện tia âm đạm, nàng nhẹ nhàng băng quơ nói vài câu. Tranh nhìn thân sắc của nàng, trong lòng đoán biết có điều không ổn. Trần phu nhân luôn sắc sảo thông minh, hôm nay...so ra mình vẫn là may mắn vô cùng.

Hai người khách sáo đôi lời, mục đích của Tranh đã đạt được, mắt thấy canh giờ không còn sớm nàng liền đứng dậy cáo từ. Trần phu nhân không thể đứng dậy tiễn, Tranh vội cùng Tinh Sương Tinh Tuyết bước đi, phía chính điện có vài bóng người đang tiến đến. Người dẫn đầu...chính là Trần Quyết...người của bốn năm trước, đi phía sau hắn là một đôi lão phu phụ trang phục hoa quý. Trần Quyết nhìn thấy trong nhà mình xuất hiện một vị thiếu phụ mi mục như họa lại càng tạo nhã ôn nhuận...chính là...chính là vị lương y từng cứu mình đạo nọ, hắn sững sờ đứng chôn chân tại chỗ. Vị lão nhân không biết sự việc thế nào nhưng lão phu vừa nhìn thấy các nàng liền không khỏi ngáy người. Dung nhan này...khí độ này...ngày đó...ngày đó tại đại điển phong hậu, Hoàng thượng đích thân tứ phong...tại Càn Thanh Cung đứng bên cạnh Hoàng Đế...chủ mẫu Khôn Trữ Cung...thân phận nhất phẩm phu nhân có thể không nhận ra hay sao?

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Hậu nương nương, thái tử điện hạ thiên thiên tuế!”, Hứa quốc công phu nhân vội vàng cúi người hành lễ. Tranh không ngờ lại có người nhận ra thân phận của mình, Trần phu nhân vì muốn gặp riêng nàng nên toàn bộ thị nữ trong viện đều bị đuổi ra ngoài. Chỉ là, người tính không bằng trời tính, trong nội thất bỗng truyền đến một tiếng vang thật lớn, có lẽ Trần phu nhân đã sợ ý...đánh rơi tách trà. Tranh cười khổ, hài tử trong lòng nàng cất tiếng gọi trong trẻo, “Mẫu hậu”. Tiếng gọi non nớt đánh thức mọi người đang ngáy ngốc đứng đó, bọn họ vội vàng sụp xuống quỳ bái trên mặt đất.

Từ cổng chính Tử Tiêu phủ đi ra, cảm vệ quân hộ tống đoàn xe rời đi, đến khi đã an vị trên xe Tranh vẫn không khỏi cảm khái vạn lần. Giờ phút này, nàng chỉ có duy nhất một ý tưởng: hãy quý trọng hiện tại. Quả nhiên, “Độ tần kiếp ba huynh đệ tại, tương phùng nhất tiểu dân ân cữu” (渡尽劫波兄弟在, 相逢一笑泯恩仇- Sau khi trải qua cơn sóng gió, tình anh em vẫn còn. Hôm nay, gặp lại nhau, cười một cái, mới hiểu rõ ai là bạn, ai là thù).

Mùa đông năm Thánh Cảnh thứ mười bốn, Tử Tiêu phủ treo bạch lãng, Trần phu nhân tạ thế. Những vị danh y tại Giang Nam đều lắc đầu than đáng tiếc, bệnh này vốn chỉ cần cẩn thận điều dưỡng là có thể vượt qua, chỉ là không hiểu sao Trần phu nhân vốn sắp khỏi bệnh, không điều phiền muộn, không ưu tư hoảng loạn cùng lo lắng sợ hãi lại có thể qua đời khi tuổi hãy còn thanh xuân.

Cảm vệ truyền báo tin tức về kinh thành và dâng tấu trực tiếp lên Hoàng Đế Thánh Cảnh Đế nghe xong chỉ mỉm cười âm đạm, hắn còn dặn dò không nên để Hoàng Hậu biết tin.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phiên ngoại 2: Trảo Chu Kí

Ngày mười bốn tháng tư năm Thánh Cảnh thứ mười hai, một buổi sáng trong lành, chim chóc riu rít hót vang, hương hoa nương theo sương sớm phảng phất trong không khí, ngoài hoa viên Mẫu Đơn tung bùng hé nở. Chỉ là, nắng xuân áp áp yên tĩnh ấy lại bị âm thanh chấn động từ Thừa Kiền Cung phá vỡ.

Một đạo thánh chỉ khẩn cấp hủy bỏ buổi lâm triều hôm nay, các đại thần có việc bẩm tấu đều phải...dời lại, tấu chương dâng lên...cứ để đó. Hoàng cung bị bủa vây bởi không khí khẩn trương. Các đại thần cực kỳ kinh ngạc, xưa nay Thánh Cảnh Đế đối với việc triều chính luôn nghiêm cẩn, chưa để xảy ra tình huống như vậy, thế nhưng vừa nghe tin tức từ nội cung truyền đến: quý phi tại Thừa Kiền Cung lâm bồn thì mọi người liền giật mình hiểu ra. Với sự sùng ái bề hạ dành cho quý phi, quả thật trách không được tại sao Hoàng Đế lại khẩn trương đến thế.

Nội điện Thừa Kiền Cung.

Tranh mệt lả nằm trên giường, nặc dù rất đau nhưng khi nhìn thấy gương mặt lo lắng bối rối của Thánh Cảnh Đế thì nàng không khỏi bật cười. Mới vừa rồi khi nước ối bị vỡ, hân huyết cuồng đến buồn cười vô cùng. Cung nữ nội thị hoảng loạn, cũng may thời khắc quan trọng này còn có Tinh Sương Tinh Tuyết duy trì được sự bình tĩnh, hai nàng vừa chỉ huy cung nhân nội thị vừa cho người truyền thái y cùng bà mụ.

Thánh Cảnh Đế “được mời” ra nội điện, vì quá lo lắng mà hắn đứng ngồi không yên. Lần lượt từng chậu nước ấm được đưa tới, cung nữ ra vào liên tục, trong nội điện không ngừng vang lên âm thanh rên rỉ đau đớn, Thánh Cảnh Đế càng nghe càng muốn phát điên. Vàng thái dương nơi đằng đông chậm rãi leo đến đỉnh đầu rồi lại lượn lờ sang đằng tây, một ngày đã trôi qua, nội điện không truyền ra bất kỳ tin tức gì. Vốn dĩ sinh con đầu lòng sẽ không thể nhanh chóng được, mặc dù biết thế nhưng Thánh Cảnh Đế “quan tâm tất loạn”, hắn cảm thấy một mình xông pha nơi chiến trường còn hơn ngồi bất lực ở đây trong tình cảnh này. Ngoại điện, gót chân hắn dường như đã giẫm nát thảm lót, nhóm ngự y không dám rời cửa nội điện nửa bước để phòng ngừa sự cố.

Đêm tối, bầu trời điểm sáng bởi muôn vàn ánh sao, ngự hoa viên ngập tràn hương hoa, không khí yên tĩnh mỹ lệ của ngày xuân âm thầm lan tỏa. Không gian bình an đang chờ đợi một điều kỳ diệu: đón chào một thế hệ Đế Vương nữa ra đời.

Bình minh ló dạng, đóa thạch lựu vừa hé mở thì tiếng khóc trẻ con bỗng vang lên trong nội điện Thừa Kiền Cung. Tất cả đều mừng rỡ không thốt nên lời, Thánh Cảnh Đế không còn nghĩ được gì nữa, hần nhanh chân chạy như bay vào trong nội điện.

“Tranh Nhi!”, cuộc đời của hần chưa từng bao giờ thống khổ như thế này, thanh âm rên xiết của nàng luôn vang vọng bên tai hần, xé nát tâm can hần mà hần lại không cách nào giúp nàng giảm bớt đau đớn. Chạy vội tới bên giường. Hần bỗng dừng chân rồi nhẹ nhàng ôn nhu cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Giương mặt Tranh tái nhợt nhưng lại le lói nụ cười, nàng tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Tình Sương cung kính ôm đứa trẻ đã được gội rửa sạch sẽ và bọc kín trong chiếc khăn màu hoàng kim đưa đến bên cạnh hần, “Chúc mừng bệ hạ! Là hoàng tử!”, hần run rẩy nâng tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của một sinh mệnh vừa mới chào đời. Bảo bối của hần a!

Tiểu Hoàng Tử chào đời như liều thuốc hồi sinh cả hoàng cung, mọi người đều bận rộn với những chuyện phải làm để chăm sóc tiểu Hoàng Tử, càng huống chi hần chính là người kế thừa ngai vị! Ngày lại qua ngày...lễ đầy tháng...lễ một trăm ngày...lễ đặt tên...lễ nhập danh tính vào gia phả hoàng gia...từng việc từng việc được tiến hành chu đáo. Đáo mất, hoàng tử đã gần tròn một tuổi, trong cung lại bắt đầu chuẩn bị nghi thức thôi nôi.

Đang lúc tất cả mọi người bận rộn chân không chạm đất thì một nhân vật quan trọng bỗng...biến mất không thấy bóng dáng, chính là mẫu thân tiểu hoàng tử, chủ nhân Khôn Trữ Cung.

Lăng Vân Các là một nơi rất đặc thù trong hoàng cung, trong đấy cất giữ biết bao tàng thư lịch đại, điển tịch quý giá, bút tích thư họa của các danh gia từ khắp mọi nơi, phải gọi là trân quý vô cùng. Có tin đồn từ Lăng Vân Các truyền tới khiến mọi người vô cùng nghi hoặc. Một tháng trước, Hoàng Hậu nương nương ngẫu nhiên phát hiện nơi này liền đi vào trong đó độ một canh giờ, đột nhiên từ bên trong truyền ra tiếng thốt sợ hãi. Từ ngày hôm ấy đến nay, Hoàng Hậu nổi giận đều đến đây, mỗi lần cũng khoảng hai đến ba canh giờ, đợi đến khi Càn Thanh Cung hoặc Khôn Trữ Cung phái người đến thỉnh mới chịu trở về. Hiện tại, khắp hoàng cung đều thắc mắc: Tại sao Hoàng Hậu bận rộn như thế mà mỗi ngày đều ghé qua nơi này?

Thời gian trôi ngày, tâm trạng của Tranh tốt lắm. Một tháng trước, nàng đến Lăng Vân Các liền phát hiện trong góc kệ một quyển Hồng Lô Mộng. Xem tư liệu, quyển sách rõ ràng được tìm thấy vào khoảng tám mươi năm trước, có lẽ một người hiền đại nào đấy cũng đã xuyên không đến nơi này. Tám mươi năm, người nọ chưa chắc còn sống nhưng nàng vẫn muốn gặp, biết rằng có công tìm kiếm cũng không dễ dàng, người hữu duyên ắt sẽ gặp lại, việc tìm được quyển sách cũng là nhân duyên. Ở hiện đại, “Hồng Lô Mộng” là bộ sách nàng yêu thích nhất, thường mang theo bên người, mỗi ngày đọc một ít. Từ khi đến nơi này đã có vài năm chưa được đọc qua. Trong Lăng Vân Các có quy định không được mang sách ra ngoài, nàng không muốn vì việc nhỏ này mà làm phiền hần, vậy nên...mỗi ngày đến đây vài canh giờ không tốt sao? Hải tử đã có rất nhiều người trông nom, hần sẽ không phát sinh việc gì. Tranh vừa đọc vừa tỉnh té thường thức, quả nhiên thú vị. Nhóm tùy tùng để ý thấy mỗi lần Hoàng Hậu từ trong Lăng Vân Các đi ra thì gương mặt biểu lộ rất nhiều trạng thái, hoặc vui mừng, hoặc bi thiết, hoặc trầm tĩnh,... có lẽ...nương nương bị ma nhập! Thánh Cảnh Đế cũng nhận thấy khác thường liền không nén nổi mà tò mò tra hỏi. Tranh chỉ mỉm cười không nói, nàng tiện tay lấy một quyển sách cùng hần xem.

Cuối cùng cũng đến ngày tiểu Hoàng Tử tròn tuổi. Tại kinh thành, vương công quý tộc, mệnh phụ phu nhân lũ lượt tiến cung chúc mừng, các dạng tặng phẩm quý giá lần lượt được đưa đến Khôn Trữ Cung. Tranh vừa từ Lăng Vân Các trở về, liếc thấy đồng vàng bạc châu báu cùng đủ loại trân kỳ chi vật bày khắp thiên điện, nàng không khỏi đau đầu. Tranh lại mang Hồng Lô Mộng ra xem lại, nàng không muốn bận tâm quản lý những thứ này liền gọi Tình Sương Tình Tuyết đến phân phó. Nghe xong, hai nàng vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, mọi người nói cô nương bị ma ám cũng không sai, trên đời này có ai lại không đam mê những thứ này!?

Đúng canh giờ, hoàng thân quốc thích cùng ngự giá tiếng vào Trung Cung. Tiếp theo là phong tục “Trảo Chu” chọn đồ vật đoán tương lai, “tiết mục” này rất được mọi người chú ý. Thời điểm trẻ con tròn một tuổi, xung quanh chúng sẽ bày những vật phẩm, nếu đứa trẻ chọn món đồ nào thì thông qua đó sẽ đoán được vận mệnh của đứa trẻ. Hôm nay, tất cả lễ vật đưa đến Khôn Trữ Cung có rất nhiều vật phẩm dùng để “Trảo Chu”. Thánh giá vừa qua cửa cung liền có nội thị đến khai tấu, báo rằng mọi thứ đều đã chuẩn bị xong. Hôm nay Thánh Cảnh Đế cực kỳ cao hứng, hần vội phân phó Cao Viễn mang vật phẩm hần chuẩn bị mang đến cho Tam Hoàng Tử chọn lựa. Các vương công quý tộc cùng mệnh phụ phu nhân nhìn thấy trên tay Cao Viễn là truyền quốc ngọc tỷ, phía trên có khắc dòng chữ “Thụ mệnh vu thiên, tức thọ vĩnh xương” (受命于天即寿永昌-Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi) liền không khỏi chấn động. Xem ra, chẳng bao lâu nữa thì Tam Hoàng Tử của Khôn Trữ Cung sẽ cải xưng danh hiệu “Thái tử điện hạ”. Sự tình này cũng không nằm ngoài dự đoán, trường tử từ chính thất lập vị Đông Cung là chuyện đương nhiên, chỉ là mọi người không ngờ sự tình lại phát sinh nhanh đến thế.

Tiến vào chính điện, mọi người không khỏi lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy trên nền chính điện bày la liệt các vật phẩm dùng để “Trảo Chu”. Ngoại trừ truyền quốc ngọc tỷ nằm chính giữa cùng vài món văn phòng tứ bảo linh tinh, những vật phẩm còn lại đều là “yên chi thủy phần” dành cho...nữ nhi! Thánh Cảnh Đế cũng ngậy ngẩn cả người, theo quy định, vật phẩm để hoàng tử “Trảo Chu” sẽ do chính thân mẫu chuẩn bị, hần thực sự không hiểu Tranh Nhi bày trí như vậy là có ý tứ gì?

Nội thị lên tiếng thông báo, Tranh ôm bảo bối đi ra, chưa kịp phân phó mọi người bình thân thì hải tử đã từ trên tay nàng cựa quậy đòi xuống. Tiểu tử cực kỳ thông minh linh hoạt, chưa được một tuổi đã có thể nói chuyện, tuy cước bộ không xa nhưng động tác lại vững chắc mau lẹ vô cùng. Hôm nay, mọi người chỉ thấy hần mặc bên trong một chiếc yếm hồng, bên ngoài khoát thêm trang phục minh hoàng thiếu long phượng, bên hông còn đeo thêm chuỗi ngọc bội quý giá, phải gọi là “phần trang ngọc trác” đáng yêu cực kỳ! Mọi người chỉ thấy hần vung tay loạn xạ, vron tay chỉ tro đủ thứ trên thảm, tựa hồ đang đùa giỡn cực kỳ cao hứng, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên cười a a với mọi người xung quanh, những thứ hần bắt lấy đều giữ không lâu. Cứ như vậy, hần chơi đùa một hồi, trong lòng mọi người càng lo lắng hồi hộp. Tranh mở to mắt, nàng chỉ hy vọng tiểu tử này chọn thứ mà nàng “cố công” sắp đặt.

Tiểu tử chậm rãi đi vòng quanh thăm lựa rồi nhìn chăm chú vào ngọc tỷ, hần vron bàn tay mồm mỉm bắt lấy. Haiz...cứ tưởng vật phẩm này nặng ký thì hần sẽ bỏ qua, nào ngờ...hần cứ ôm khư khư vào ngực tựa như sợ ai cướp lấy. Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, tiếng chúc mừng vang lên, Thánh Cảnh Đế vô cùng cao hứng. Ngược lại, Tranh vô cùng thất vọng. Không cần khăn trương, vẫn còn rất nhiều vật phẩm a, nàng kiên nhẫn dụ dỗ nhưng tiểu tử kia vẫn cố ôm lấy ngọc tỷ đi vòng quanh một hồi, hần lại cầm thêm vài món văn phòng tứ bảo đùa nghịch. “Thiên ý đã định” a! Lại thêm một trận ca tụng.

Tranh tan tành giấc mộng. Cuối cùng, ngoài những món văn phòng tứ bảo linh tinh, “yên chi thủy phần” Tam Hoàng Tử hoàn toàn không động đến. Tiểu Hoàng Tử chơi đùa một hồi, tựa như đã mệt liền nằm trên thảm hồng ngủ say sưa, thỉnh thoảng lại vang lên vài âm thanh chép miệng đáng yêu. Tình Sương Tinh Tuyết tiến đến ôm hân trở về, nghi thức “Trào Chu” náo nhiệt rốt cuộc cũng chấm dứt, nhóm vương tôn quý tộc xuất cung hồi lâu vẫn không ngừng nghị luận, “Hôm nay thần sắc Hoàng Hậu nương nương thật quái lạ!”

Tại Khôn Trữ Cung, Thánh Cảnh Đế phì cười khi nghe “đại bảo bối” của hân trách móc “tiểu bảo bối” đang yên giấc trên giường.

“Tiểu tử ngốc! Tại sao không chọn yên chi thủy phần? Bình thường người thông minh như vậy, đến lúc quan trọng lại ngốc nghếch như thế!!!”

Tiểu tử ngốc vẫn cuộn mình trong chăn ấm ngủ một giấc thật ngọt ngào, trên miệng thỉnh thoảng còn phì phèo nước bọt.

Kế hoạch “bồi dưỡng” Giả Bảo Ngọc đã bị phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phiên ngoại 3: Hạ Tân Lang

Mùa đông năm An Cảnh thứ hai mươi, Hoàng Thượng ban một đạo thánh chỉ triệu hồi tông thất quý tộc cùng vương công đại thần về kinh đô. Một năm này đối với Đế Quốc mà nói là một si nhục cùng thống khổ vạn phần, vết nhơ vĩnh viễn lưu lại sử sách. An Cảnh Đế cùng Trung Cung Tiết Hoàng Hậu chỉ có duy nhất một đại công chúa lại phải chấp nhận hòa thân di địch. An Cảnh Đế thống khổ vạn phần, trưởng nữ của hân trí tuệ xinh đẹp như dạ minh châu, hôm nay lại rời khỏi hân đến nơi xứ người... nàng chỉ mới mười sáu tuổi a! Ở lứa tuổi tươi đẹp này, cuộc sống của công chúa lẽ ra phải hạnh phúc và vui sướng, nhưng vì lợi ích quốc gia, trọng trách nặng như泰山 lại đặt lên vai nàng.

Tiết Hoàng Hậu sinh hạ ba nam một nữ, Tam Hoàng Tử sống tại Đông Cung, còn lại hai vị chính là Ngũ Hoàng Tử và Thất Hoàng Tử. Tình cảm giữa ba vị Hoàng Tử cùng Đại Công Chúa cực kỳ thân mật. Sau sự kiện công chúa xuất giá hòa thân, để xóa tan không khí bi thương cũng như an ủi công chúa, Hoàng Đế hạ chỉ: Ngũ hoàng tử cùng trưởng nữ Lan đại học sĩ sẽ đính hạ hôn ước. Lan đại học sĩ là trọng thần của An Cảnh Đế, hân chấp chương Quốc Tử Giám và từng là sư phó của Đông Cung Thái Tử, cả đời thanh liêm cương chính. Vì Hoàng Thượng ưu ái hân nên mới đính hạ hôn ước này. Lại nói, lệnh thiên kim của Lan đại học sĩ được không ít người theo đuổi, nếu hoàng thất có được nàng dâu như vậy âu cũng là phúc khí. Thánh chỉ ban ra, không biết bao nhiêu người hâm mộ ngũ điện hạ có phúc khí, cũng không biết bao nhiêu người hâm mộ Lan Đại tiểu thư vận mệnh “kim tôn ngọc quý”. Mọi người mong mỗi đôi phu phụ tương lai cảm sát hòa hợp, tương kính như tân.

Chỉ là... sự đời ai học được chữ ngờ!

“Cầm Nhi, người phân phó phu kiệu đi ngõ tắt để nhanh chóng hồi phủ, đừng để mẫu thân lo lắng”, từ trong kiệu truyền đến thanh âm trong trẻo êm tai, nha hoàn bên ngoài nhanh miệng đáp ứng rồi cao giọng phân phó kiệu phu. Bốn kiệu phu nhanh chân chuyển hướng, cỗ kiệu đáp tuyết hồi phủ.

Người ngồi trong kiệu buông tay khỏi rèm, trong lòng có chút suy tư. Từ nhỏ nàng từ nhỏ đã bị đưa đến Thất Tuyết Cốc, đối với kinh thành có thể gọi là hoàn toàn không biết gì. Gần đây, bởi vì hôn sự kia nên nàng bị phụ thân gọi hồi phủ. Bệ hạ ban thánh chỉ đương nhiên không thể sửa đổi, mỗi hôn nhân này xem như đã quyết định, Lan gia không thể kháng chỉ. Lại nói, khi Đại công chúa xuất giá hòa thân thì Tiết Hoàng Hậu có triệu nàng nhập cung vấn hỏi, tuy lúc đó nàng chỉ mới mười tuổi nhưng vì sống tại Thất Tuyết Cốc, lại nói nàng vốn xuất thân danh môn nên biết phân biệt sự tình nặng nhẹ hồi đáp rõ ràng. Tiết Hoàng Hậu đối với nàng thật sự vừa lòng. Lan đại tiểu thư tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã thông hiểu nhân tình. Chỉ là, nàng cùng Ngũ Hoàng Tử vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, chẳng lẽ cuộc đời của hai người xa lạ cứ như vậy mà kết chặt vào nhau? Chẳng lẽ... vận mệnh của nàng là do người khác quyết định? Mây liễu khẽ cau lại, đôi tay nhỏ nhắn xiết vào nhau, nội tâm của nàng đang mâu thuẫn.

Đột nhiên chiếc kiệu khẽ mất thăng bằng rồi ngừng lại, bên ngoài truyền đến thanh âm kinh hoàng thất thố của nha hoàn, “Đại tiểu thư, không tốt!”

“Có người bị thương!”, từ cửa sổ nhìn ra, nàng liền bắt gặp một thiếu niên y phục lấm máu. Không thể ngồi yên trong kiệu, nàng bất chấp lễ tiết nam nữ bước ra đỡ vị thiếu niên.

“Tránh ra!”, tuy cơ thể suy yếu nhưng vị thiếu niên không chút lưu tình đẩy nàng ra, trên người hân hòa quyền mùi rượu cùng mùi máu.

“Công tử, hôm nay tuyết lớn như vậy, thời tiết lại rét lạnh, nếu công tử không đề ta bằng bó vết thương thì chỉ sợ đến khi gặp được lương y cũng đã muộn”, tiểu cô nương không kiên kị vừa nắm chặt y phục của hân vừa kiên trì nói.

Thiếu niên quay đầu liền trông thấy một tiểu cô nương khuôn mặt kiên định, ánh mắt toát vẻ anh khí cùng nhân nhã, rõ ràng không phải nữ tử tầm thường. Hân nhớ lại bộ dáng của hoàng tử mỗi khi trách mắng dạy dỗ hân, ánh mắt không tự chủ trở nên dịu dàng hơn. Tiểu cô nương nhẹ nhàng xắn tay áo rồi xem qua vết thương trên vai trái của hân, nàng rút chiếc khăn trắng thêu một đóa lan cẩn thận băng bó vết thương.

Tuyết rơi trắng xóa, tiểu cô nương vẫn đứng nơi đó nhìn theo bóng dáng thiếu niên dần xa. Hân mơ hồ nhìn thấy trên gương mặt nhỏ nhắn kia đang thoáng nét mỉm cười cùng chờ đợi. Tiểu cô nương nhìn xuống lòng bàn tay của chính mình, thừa dịp hân không chú ý nàng đã trộm lấy mảnh ngọc bội!

Màu ngọc xanh biếc trên dây kết màu hoàng kim, mặt trên ngọc bội còn chạm trổ bốn đầu rồng nhỏ và một chữ: Ngũ.

Một đoạn tình duyên bởi vậy mà...

Cuối năm Thánh Cảnh thứ mười hai. Năm mới sắp đến, không khí tung bừng hòa quyện trong lòng mỗi người, kinh thành vô cùng nhộn nhịp. Năm nay thật nhiều hy vọng, dân chúng ca tụng Thừa Kiền Cung quý phi hiền đức mẫu tử, hoàng gia vừa có thêm thành viên mới là Tam Hoàng Tử, Hoàng Thượng đại xá thiên hạ, giải phóng hậu cung ba ngàn giai nhân... Quả là một năm đại cát đại hỷ của hoàng thất, nhân vật chính thống kế thừa ngai vị đã xuất hiện, đây còn không phải chuyện trọng đại hay sao?

Mồng bảy tháng bảy năm Thánh Cảnh thứ mười hai, Kỳ Vương nghênh đón vương phi Tề Châu Lan thị, danh tự Kỳ Vương phi được nhập vào tông phả hoàng gia, Hoàng Thượng ban thưởng triều phục cho Vương phi, trên triều phục thêu thất phượng ngũ long chín tầng, ba mươi hai nội thị hộ tống kiệu hoa, tất cả đều để chúc mừng Kỳ Vương nghênh đón tân nương. Kỳ Vương “mặt lạnh hơn tiền” không biết đã cười bao nhiêu lần trong ngày hôm nay, ánh mắt hân hân lấp lánh niềm vui, tân nương tử Lan Thanh Quân lại một lần nữa không thoát khỏi lưới tình hoàng gia.

Tam quỹ cứu bối, nghênh tiếp chiếu thư, hạ nhân ra mắt chủ tử... mọi nghi thức rất cực đã hoàn tất, tân nương tử được đưa vào nội đường. Mọi người vốn biết tính cách Kỳ Vương nên không ai dám ồn ào nháo loạn đêm đông phòng, cả bọn kéo nhau ra ngoài. Vài vị thanh niên công tử cũng trọng thần thế gia thường qua lại với Kỳ Vương âm thầm liếc mắt nhìn nhau, bọn họ im lặng vòng ra phía sau, thống lĩnh hộ vệ Kiêu Kị Quân thường ngày đi theo bảo vệ Kỳ Vương cũng có mặt trong hàng ngũ đó, cả đám người chen lấn bên ngoài chờ xem trò hay. Không bao lâu sau, nghe được tiếng nữ quan thì lễ bên ngoài, còn có thanh âm Kỳ Vương đáp lại, ánh mắt cả bọn bắt đầu... tỏa sáng, tinh thần càng lúc càng phấn chấn. Kỳ Vương từ bên ngoài đi vào, sau khi cho hạ nhân lui ra, nụ cười thường trực trên gương mặt hân hân suốt ngày hôm nay bỗng dưng biến mất, hân đứng ngoài tân phòng chần chờ một hồi, nét mặt hiện lộ rất nhiều trạng thái, rốt cuộc... hân dậm chân đi vào.

“Choang!”

Trong bộ dáng chật vật, Kỳ Vương “được” tống ra ngoài. Mọi người ngỡ ngàng, lòng hiếu kì bùng bùng dâng lên. Sau khi nhìn kỹ, hóa ra “thủ phạm” vừa “hộ tống” Kỳ vương ra khỏi phòng đang lẩn lộn dưới chân hân chính xác là mảnh ngọc bội mà lúc sáng bọn họ trông nữ quan phụ trách tân phòng cầm trên tay! Ý nghĩa của mảnh ngọc bội chính là: cung chúc tân lang tân nương con cháu đầy đàn! Trong tân phòng truyền đến tiếng kêu sợ hãi, tiếp theo, toàn bộ nữ quan đều bị Kỳ Vương đuổi ra ngoài. Đợi không còn bóng dáng người nào, Kỳ Vương cẩn thận... nở nụ cười rồi kề sát mặt vào cửa tân phòng, “Nương tử à!”

“Ai là nương tử của ngươi?!” từ trong tân phòng truyền đến một tiếng thét lớn, thanh âm cực kỳ tức giận. Bọn người nhìn nhau cười trộm, người khác có thể không biết duyên cớ, nhưng bọn họ là ai? Kỳ Vương gia vì muốn cưới được tân nương tử đã không từ thủ đoạn. Nghe nói tân nương tử là truyền nhân Thất Tuyệt Cốc, bạn thân thiết của đương kim Thừa Kiền Cung quý phi, lại là trưởng nữ của Lan đại học sĩ, Vương phi... quả nhiên không phải người thường a! Vương gia một đời thông minh sáng suốt cuối cùng lại bại trong tay tuyệt thế hồng nhan. Haiz, không còn biện pháp, chỉ có thể sử dụng đến hạ sách: cho người đón lão gia cùng toàn bộ gia quyến của nàng từ Tề Châu về kinh thành để có thể... nghênh đón giai nhân. Đêm nay hân bị đuổi khỏi tân phòng... thật đáng!

“Quân Nhi à!”, Kỳ Vương không dám chọc giận Thanh Quân liền thay đổi cách xưng hô.

“Hừ! Tên Quân Nhi cũng không phải dễ cho ngươi gọi?!” cửa tân phòng vốn chỉ khép hờ nhưng giờ phút này lại đóng sập lại. Kỳ Vương quanh năm ròng rã cầm quân luyện binh nên phản ứng cực kỳ mau lẹ, nhắc thấy cánh cửa có nguy cơ sập lại liền... nhanh nhẹn thối lui một bước, thiếu chút nữa đã ngã lăn xuống thảm hồng, lúc đó chỉ sợ sóng mũi cao cùng với khuôn mặt tuấn tú sẽ cùng số phận với mảnh ngọc bội vừa này. Bọn người nấp trong kia chưa từng bắt gặp Kỳ Vương khổ sở như này bao giờ, haizz, không ngờ nén cười lại vất vả đến thế!

“Vương phi nương nương à!”, Kỳ Vương thu hết tinh thần cùng dừng khí như khi diệt cỏ tận gốc bọn tham quan mà tiếp tục gọi thêm một lần nữa, quả nhiên... không sợ chết a!

“Vút”.

Lần này thanh âm bật ra vô cùng nhỏ, chỉ thấy cửa tân phòng mở rộng, tân nương tử sắc mặt vô cùng khó coi đứng án ngữ trước cửa, trong tay lăm lăm thanh bảo kiếm trực chỉ chóp mũi Kỳ Vương gia.

“Xong rồi!”, Kỳ Vương âm thầm nguyện rửa trong lòng, thanh kiếm này là hoàng huynh tứ thương Kỳ Vương phủ trấn tà diệt quỷ vào ngày đại hôn, thật không ngờ kẻ nào có mặt như mù nước nó vào tận tân phòng a!

“Vương gia, phiền ngài gọi ta là Lan cô nương”, Lan Thanh Quân thốt rõ ràng từng chữ một.

Kỳ Vương giương mắt nhìn thanh kiếm đang chỉ thẳng vào chóp mũi mình mà cười khò, “Quân Nhi, đao kiếm không có mắt, nếu không may Quân Nhi bị thương thì chẳng phải sẽ khiến ta đau lòng sao?”

“Hừ!”, Thanh Quân lạnh nhạt đáp trả, nâng tra kiếm vào vỏ, đang lúc xoay người định đóng cửa tân phòng lại thì Kỳ Vương nhanh tay lẹ mắt thò chân chặn ngay cửa phòng.

“Ngươi còn muốn thế nào? Hiện tại ta đã thực hiện đúng yêu cầu của ngươi mà dán thân vào cửa Kỳ Vương phủ, chẳng lẽ Vương gia còn điều chi phân phó?”, Thanh Quân thấy thế, con giận vừa giảm xuống lập tức bốc lên.

“Quân Nhi nha, nàng xem, đêm rất dài, có muốn vì phu...”, Kỳ Vương đáng thương nhìn về phía Thanh Quân khiến mọi người được một phen mở rộng tầm mắt, trách không được vị Vương gia này luôn được các đại thần vừa kính vừa sợ. Quả nhiên, hân làm đại trượng phu cũng xứng mà làm tiểu nam

nhân càng hợp a!

“Năm moi!”, Thanh Quân hưng hăng đạp một cước lên chân Kỳ Vương, hấn hô đau oai oái nhưng vẫn liều chết không dời chân. Một khi kéo chân ra khỏi ngưỡng cửa thì Thanh Quân sẽ lập tức đóng cửa, nếu thế...đêm nay hấn cũng đừng mơ tiến nhập động phòng.

“Quân Nhi a, người ta thường nói “xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim” (đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng), đêm động phòng cả đời chỉ có một lần, không phải nàng muốn đem phu quân nhốt bên ngoài cả đêm chứ?”, Kỳ Vương lại dùng chiêu án binh bất động mà ai oán van xin.

“Ta chỉ nghe qua câu “cưỡng ép sẽ không hạnh phúc” mà thôi!”, Thanh Quân không chút lưu tình đáp trả một câu.

“Quân Nhi, là lỗi của ta, để ta vào trong cho nàng trút giận được không?”, hấn nhỏ giọng lấy lòng, “Cưỡng ép nàng là ta không đúng, nhưng quả thật ta không còn cách nào khác. Khi còn ở Thanh Hải, quan hệ của chúng ta có thể nói là rất tốt, sau khi hồi kinh ta dâng tấu xin hoàng huynh cho phép ta ghé thăm nàng vào cửa, đến lúc trở lại kinh thành nàng lại không từ mà biệt, thậm chí đến tận ngày hôm nay ta cũng không biết lý do tại sao. Bởi vì không còn cách nào khác nên ta đành phải dùng đến hạ sách kia, ngàn sai vạn sai đều là ta sai, Quân Nhi đừng để liên lụy thân mình...”

Thanh Quân đứng yên nghe hấn vạn lần nhu tình thỏ thẻ như thế, con bực tức trong lòng đã giảm hơn nửa phần, chỉ là nàng không thể thốt lời êm ái dễ nghe. Từ lúc hấn biết được thân phận thực sự của nàng, hấn chẳng những ghen quá hóa giận mà càng ngày càng cẩn thận lấy lòng, nàng cũng dần dần bị lay động. Đang lúc tình cảm hai người chậm rãi nở rộ thì...năm trước, quận Thanh Hải xuất hiện dịch bệnh, Kỳ Vương tiên phong ứng phó phụng chỉ đến Thanh Hải trấn áp dịch bệnh. Nàng vô cùng lo lắng nên âm thầm lên đi theo phái sau, vốn chỉ định nhìn lên trong tối nhưng nào ngờ bị hấn phát hiện. Hai người tình trong như đã, nàng đáp ứng Kỳ Vương mối hôn sự này. Sau khi hồi kinh, Kỳ Vương tấu thỉnh Thánh Cảnh Đế chuẩn bị đại hôn, Khâm Thiên Giám tri hoãn ngày đại hôn đến năm sau. Trong thời gian này, lại phát sinh rất nhiều chuyện...

Ngày thành hôn đã được quyết định, Thanh Quân trở về Tề Châu cùng lão gia chuẩn bị mọi việc. Tin tức bay về Tề Châu, lời đồn lan nhanh, bảo rằng Lan đại cô nương tướng mạo xấu xí, người mang tàn tật, cũng không biết dùng chiêu pháp gì mê hoặc Kỳ Vương, hay là dựa vào tiền hoàng tử hôn ép buộc Kỳ Vương thú nàng. Thanh Quân mỉm cười không quan tâm, tin đồn có lẽ do thiên kim khuê tú nhà nào có tâm đồ kị mà ra, nếu không cũng là nữ tử chốn thanh lâu, nàng không chấp.

Có một ngày, nàng cùng mẫu thân viếng thăm Tri phủ Tề Châu, nhân dịp lão mẫu thân tri phủ đại nhân đại thọ tám mươi liền thỉnh đoàn hát đến giúp vui. Các phu nhân thiên kim đều biết nàng là chính phi của Kỳ Vương nên không ai dám vô lễ, nào ngờ đoàn hát vốn xuất thân thanh lâu, người quản lý lại cùng Kỳ Vương từng có một đoạn “phong lưu tình sự”, những nữ tử chốn phong trần không biết phân nặng nhẹ liền hát một câu, “Trữ sinh hoa khô nữ, không thú Lan Thanh Quân”. Lời ca tiếng hát vang khắp khán đài. Lão phu nhân kinh hãi thất sắc cho người tổng giám đám người kia, Lan lão phu nhân tức giận bùng bùng lập tức trở về phủ. Trong lòng Thanh Quân lửa giận nổi lên, nàng không để ý mọi người đánh giá thế nào liền bỏ đi thân phận khuê tú tình nguyện làm hoa khô thanh lâu, nhưng câu hát kia vĩnh viễn nổi đau của nàng. Ngay cả khi cùng Kỳ Vương “lưỡng tình tương duyệt”, nhưng mỗi khi nhớ lại chuyện quá khứ, trong lòng nàng không nén được sự khó chịu. Tuy lúc đó nàng dùng thân phận “Lan Nhược” đùa giỡn hấn một năm, hành hạ hấn sống dở chết dở, nhưng mỗi khi nhớ lại thanh danh khuê tú của bản thân tại Tề Châu bị người đem làm trò cười, lại nghĩ đến Kỳ Vương phong lưu thành tính, trong lòng vốn giận càng thêm giận, nàng thu thập hành lý rời nhà ra đi trong đêm, chỉ để lại một phong thư từ hôn.

Nàng không phải là người không hiểu lý lẽ, về tình về lý nàng cũng phải gả cho Kỳ Vương, không nói đến tiền đề tứ hôn. Hoàng Thượng cũng đã hạ chỉ vì hôn sự hai người mà chuẩn bị đại lễ, cả trong và ngoài triều đều bàn tán xôn xao về việc này, nếu nàng không xuất giá, thế diện hoàng gia tính làm sao? Tiền trăm hậu tấu, lưu thư trốn khỏi nhà chẳng qua chỉ muốn tra tấn hấn một chút mà thôi. Nếu nàng thật sự có ý định kháng chỉ thì Lan gia già trẻ lão ấu bỏ được cho ai? Nàng không có ý trốn đến Thất Tuyệt Cốc, chỉ là không ngờ Kỳ Vương...hấn dám đem phụ mẫu huynh đệ ti muội của nàng đón đến kinh thành, dùng thủ đoạn bức nàng hoàn hôn.

“Vương gia là ái đệ của đương kim Hoàng Thượng, thân phận tôn quý, ngài nói thế ta cũng không dám nhận”, Thanh Quân cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống.

Kỳ Vương nghe giọng nói của nàng đã có chút lắng dịu liền mừng rỡ trong lòng, “Quân Nhi ngoan, nàng làm ơn cho ta vào trong, tháng này trời rất lạnh, chúng ta giảng co như vậy thật ra cũng không sao, chỉ là đối với thân thể nàng lại không tốt. Có hiểu lầm gì...chúng ta từ từ giải thích rõ ràng...”

Thanh Quân nghe xong lời này, tâm tình có chút chuyển biến, chỉ là gương mặt lại nổi lên sắc giận, nàng cười tươi như hoa, “Đúng nha, tiết trời tháng bảy rất lạnh, ta cũng phải vào nghỉ ngơi, thỉnh Vương gia tự nhiên a! Kỳ Vương phủ rộng lớn như vậy, chẳng lẽ lại không có nơi cho Vương gia nghỉ ngơi. Có gì muốn nói, sáng mai cũng ta sẽ từ từ nói”, nàng dùng nội lực nhẹ nhàng đẩy cánh cửa. Kỳ Vương thấy nàng cười tươi như hoa, lời ngọt như mật, tâm thần phiêu linh nhất thời không đề phòng nên bị Thanh Quân đẩy mạnh một bước ra, cửa tân phòng đóng chặt.

“Quân Nhi!”, Kỳ Vương tiến lên một bước, đầu thiếu chút nữa đã va vào cửa. Bọn người nấp bên ngoài không thể kìm nén thêm nữa liền “Ác!” một tiếng rồi bỏ lăn ra cười.

“Ai ở bên ngoài?”, Kỳ Vương quay phác về phía bọn họ mà gầm lên. Bọn người “ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi”, không ai muốn ra ngoài chịu chết, cả bọn âm thầm dùng đẩy nhau.

“Lá gan các ngươi càng ngày càng lớn!”, đối mặt với bọn người này, sắc mặt Kỳ Vương không được “ôn nhu” như vừa rồi.

“Cái kia...Vương gia, thần có một kế...”, trưởng tử của Phúc Quốc Công bình thường đa mưu túc trí, ánh mắt vừa chớp, hấn biết rõ Kỳ Vương một khi nổi giận thì dù giao tình thân thiết đến thế nào cũng sẽ bị chặt đứt không nương tay. Dây thần kinh “nhân tài” của hấn mãnh liệt vận động, đã có cách!

“Nói!”, ánh mắt Kỳ Vương sáng ngời, bọn người chụm đầu vào nhau nghe trưởng tử Phúc Quốc Công bày mưu tính kế.

Sáng sớm hôm sau, theo quy định hoàng gia, tân lang Kỳ Vương cùng Vương Phi sẽ phải tiến cung tạ ơn và nhận tiệc chiêu đãi. Các nữ quan hầu hạ

đứng bên ngoài nhưng không dám lên tiếng kinh động đôi tân nhân. Lặng lặng đợi một hồi, cửa tân phòng đột nhiên truyền đến tiếng động...

“Ngươi...ngươi...”, thanh âm không ngừng run rẩy, hiển nhiên người nói đã bị chọc giận đến cực điểm.

“Nương tử đừng giận! Sáng sớm không nên giận!”

...

“Thích khách?! Thích khách ở nơi nào? Ngươi nói a...”

“Chuyện này...”

...

“Ta sẽ lập tức tìm một tên thích khách đến cho nàng xem!”

...

Bọn người hầu đứng bên ngoài sợ tới run rẩy cả người. Chỉ là, đêm qua Vương gia đã có lệnh, không được ngài cho phép thì không một ai được tiến vào tân phòng. Một lát sau, cửa phòng mở rộng, Vương gia dùng chần lớn bao kín Vương Phi bước ra ngoài, trên mặt là nụ cười nở rộ. Mọi người cười thầm trong lòng, không nói cũng biết...“xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim” a!

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Vương Họa Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.